SANTA MONTEFIORE

Ultima călătorie

LITERA

TABLE OF CONTENTS

BLUE
MOON

SANTA MONTEFIORE

Ultima călătorie

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

Last Voyage of the Valentina
SANTA MONTEFIORE

Ultima călătorie
Santa Montefiore

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8902-3

ISBN EPUB 978-606-33-8959-7

Mătușii mele, Naomi Dawson

MULȚUMIRI

Ideea acestei cărți a fost inspirată de mătușa mea, Naomi Dawson, care a trăit în anii ’60 pe o vedetă torpiloare. Nu-i pot mulțumi îndeajuns pentru fotografiile și anecdotele pe care mi le-a împărtășit, cât și pentru faptul că a făcut lumină asupra trepidantului ei trecut, amuzându-mă teribil. Ea îmi este o susținătoare fantastică și o prietenă adevărată, așa că ei îi dedic acest roman.

Dată fiind natura destul de solicitantă a acestei cărți, le-am cerut ajutor mai multor prieteni, așa că le mulțumesc pe această cale tuturor: Juliettei Tennant, pentru vastele ei cunoștințe despre regiunea italiană Amalfi și pentru că mi-a permis să împrumut numele fiicei ei, Valentina. Căpitanului Calum Sillars din Marina Regală, pentru informațiile despre marină și pentru numeroasele cărți despre vedetele torpiloare din Mediterana în timpul războiului. Valeskăi Steiner, pentru minunata ei voce și pentru cântecele cu care m-a transportat în lumea mea imaginară. Tatălui ei, Miguel, nașul meu, pentru bizara expresie germană căreia dicționarul meu nu i-a găsit o traducere. Lui Katie și lui Caspar Rock, pentru că mi-au îngăduit să asist – ca observator nu foarte tăcut – la serile lor de bridge și pentru săptămâna de vis pe care am petrecut-o alături de ei printre greierii și pinii din Porto Ercole.

Am editat cartea într-un cadru extrem de luxos, la superbul Touessrok Hotel din Mauritius, pe care îl consider acum casa mea departe de casă, așa că Paul și Safinaz Jones merită un imens „mulțumesc“ din partea mea pentru că mi-au făcut șederea atât de senină și de liniștită. Atunci când haosul din gospodăria de acasă a amenințat să-mi submineze încheierea lucrului la carte, Piers și Lofty von Westenholz au avut amabilitatea de a-mi împrumuta spațiul din sufrageria lor și abia acolo am reușit să ajung să scriu atât de râvnitul cuvânt: Sfârșit.

Prietenii mei italieni, Alessandro Belgiojoso, Edmondo di Robilant și Allegra Hicks mi-au acordat un ajutor enorm ori de câte ori am avut întrebări despre țara lor, iar Mara Berni a fost mereu disponibilă atunci când am vrut să simt gustul Italiei la San Lorenzo.

Îi mulțumesc noii mele prietene, Susie Turner, pentru poveștile captivante despre extraordinara ei viață din anii ’60, pe care mi le-a istorisit în timpul prânzurilor luate împreună. Intenționez să păstrez multe dintre acele povești pentru viitoarele mele cărți. Unchiul și mătușa mea, Jeremy și Clare Palmer-Tomkinson, au scormonit încă o dată printre amintirile tulburi ale acelor zile (unchiul Jeremy pretinde că ele ar fi încă limpezi, dar eu nu-l cred!). Clarissa Leigh-Wood, prietena mea cea mai bună, este mereu

pozitivă și mereu prezentă – îți mulțumesc, Clarissa! Îți mulțumesc, Bernadette Cini, pentru că ai avut grijă de copiii mei și astfel mi-ai oferit timp să scriu. Îi mulțumesc și lui Martin Quaintance pentru că mi-a împărtășit din vastele lui cunoștințe despre ambarcațiuni.

Le mulțumesc părinților mei, Patty și Charlie Palmer-Tomkinson, pentru că au dat vieții mele atâta culoare încât să-mi țes cărțile în nenumărate nuanțe. Le mulțumesc și socrilor mei, Stephen și April Sebag-Montefiore, pentru interesul și entuziasmul lor. Tara, James și Sos, Honor, India, Wilfrid și Sam primesc mulțumirile mele pentru loialitatea lor și pentru inspirația pe care le-o datorez. Copiilor mei, Lily și Sasha, le mulțumesc pentru că m-au transformat profund, deschizându-mi o poartă către o lume plină de mult mai multă compasiune.

Aș dori să-i mulțumesc lui Jo Frank, care mi-a fost agent dedicat și eficient, asumându-și riscul de a-mi accepta prima carte pe când aceasta era nimic mai mult decât o idee. Îi doresc noroc pe noul ei drum și sper ca acesta s-o poarte către locuri pline de lumină și fericire. Bun venit noului meu agent, Sheila Crowley, o forță a naturii! Abia aștept ca pe viitor să colaborăm la încă multe alte cărți.

Încă o dată, nu pot subestima importanța editorului meu, Susan Fletcher. Ea joacă un rol determinant în fiecare etapă a cărții. Susan fiind atât meticuloasă, cât și înțeleaptă în toate observațiile ei, am deplină încredere în ea.

Cea mai importantă însă este recunoștința pe care i-o port soțului meu, Sebag, pentru că fără el n-ar fi existat defel vreo carte. Ajutorul lui în privința ideilor și a subiectelor este neprețuit. Suntem o echipă grozavă.

PROLOG

Italia, 1945

Se făcuse aproape întuneric atunci când ajunseră la *palazzo*. Cerul era de culoarea peruzelei, cu nuanțe pale de oranj chiar deasupra vârfurilor copacilor, acolo unde apunea soarele. Zidurile de piatră se înălțau drepte și impenetrabile, terminate în turnuri donquijotești, iar un stindard zdrențuit se zărea atârnând de un catarg. Cândva, într-o vreme în care vânturile destinului fuseseră ceva mai favorabile, stindardul acela fluturase plin de însuflețire, dominând totul împrejur. Dar acum iedera sufoca acele ziduri încetul cu încetul, mortal, asemenea otrăvirii lente a unei bătrâne *principessa*, a cărei suflare horcăită ieșea când și când din adâncul pântecului. Amintiri ale ilustrului ei trecut, ascunse în țesătura meterezelor, se evaporau fără să mai poată fi recunoscute sau refăcute, iar o duhoare stătută emana din măruntaiele ei în putrefacție, împletită cu damful frunzișului aflat în descompunere al grădinilor sălbatice. Miasma era apăsătoare. Vântul bătea tăios, ca și cum iarna s-ar fi opus venirii primăverii, ținându-se strâns de acele locuri cu degetele ei de gheață. Sau poate că iarna zăbovea doar acolo, în casa aceea, iar degetele de gheață erau cele ale morții, care acum își făcea simțită prezența.

Ei nu spuseră nimic. Știau ce aveau de făcut. Uniți de aceeași furie și durere, de același profund regret, juraseră să se răzbune. O lumină aurie strălucea în *palazzo*, la o fereastră din spate, însă desimea pădurii uzurpatoare, tufișurile și arbuștii care crescuseră alandala îi împiedicau să ajungă la ea. Trebuia să riște și să intre prin față.

Era liniște, doar vântul se auzea șuierând prin copaci. Nici măcar greierii nu înfruntau ostilitatea care învăluia locul, alegând să cânte mai jos, pe deal, unde era cald.

Cei doi asasini erau obișnuiți să se furișeze. Luptaseră amândoi în război. Acum se reuniseră încă o dată împotriva unui alt fel de rău, unul care îi afectase personal, dincolo de orice logică, iar ei veniseră să-l elimine.

Fără să facă vreun zgomot, intrară pe fereastra lăsată neglijent larg deschisă. Se strecurară printre umbre. Tiptil, ca pisicile, hainele lor negre făcându-i să se confunde cu noaptea. Atunci când ajunseră la camera din care lumina se strecura prin fanta de sub ușă, se opriră și se uitară fix unul la celălalt. Ochii le sclipeau precum niște mici globuri de sticlă. Aveau expresii sobre, hotărâte. Nici unul nu simțea teamă, doar nerăbdare și un sumbru sentiment al inevitabilului.

Ușa se deschise, iar victima lor își ridică privirea și zâmbi. El știa de ce veniseră cei doi. Îi așteptase. Era pregătit și nu se temea de moarte. Ei

aveau să priceapă după aceea că uciderea lui n-avea să le ușureze în nici un fel durerea. Dar nu știau asta, desigur, altfel n-ar fi venit. Avu intenția să le ofere ceva de băut. Voia să se bucure de clipă. S-o prelungească. Dar ei erau nerăbdători să termine odată și să plece. Cordialitatea lui rece era grețoasă, iar zâmbetul lui, cel al unui vechi prieten. Ei ar fi vrut să pună mâna pe cuțit și să-i jupoaie acel zâmbet de pe față. El simți cât erau de ofensați, iar asta îl făcu să rânjească și mai cu poftă. Avea să zâmbească și dincolo de moarte. Ei nu se puteau descotorosi de el și de ceea ce făcuse. Nu le mai putea înapoia vreodată ceea ce le luase. Câștigase din pierderea lor, iar sentimentul de vinovăție care urma să-i macine o viață întreagă avea să fie victoria lui finală.

Lama cuțitului luci în lumina aurie a veiozei. Ei vrură ca el s-o vadă. Vrură ca el s-o anticipeze și să se teamă de ea, dar el n-o făcu. Voia să moară cu plăcere, cu bucurie. Voia să se delecteze cu durerea lui, la fel cum se delecta acum cu durerea lor. Cei doi se priviră și dădură din cap în demn de încuviințare. El închise ochii și-și ridică bărbia, expunându-și beregata albă ca pe cea a unui miel inocent.

– Omorâți-mă, dar nu uitați că eu v-am omorât primul! spuse cu voce triumfătoare, râzând.

Lama îi spintecă beregata, iar sângele țâșni abundent pe podea și pereți, făcându-le purpurii. El căzu cu capul înainte.

Cel care ținea cuțitul se dădu înapoi, iar celălalt împinse cu piciorul trupul neînsuflețit de pe podea. Acesta se răsuci cu fața în sus, cu gâtul străbătut de o despicătură grosolană în carne, larg căscată. Încă zâmbea. Și mort, zâmbea.

– Ajunge! strigă bărbatul care avea cuțitul, răsucindu-se pe călcâie ca să plece. Am făcut suficient. A fost o chestiune de onoare.

– Pentru mine, a fost mai mult decât onoare.

PRIMUL PORTRET

CAPITOLUL 1

Londra, 1971

– Iar se bucură de atenția tânărului aceluia, spuse Viv, aflată pe terasa casei ei plutitoare.

Deși era o seară caldă de primăvară, ea își strânse șalul cu ciucuri în jurul umerilor și trase lung din țigară.

– Doar nu spionezi iar, scumpo! spuse Fitz însoțindu-și vorbele de un zâmbet vag.

– N-ai cum să nu vezi cum vin și pleacă amanții fetei ăleia, răspunse Viv mijind din ochii ei oblici și trăgând aer în piept cu nările dilatate.

– Toată lumea ar crede că ești invidioasă, comentă Fitz, făcând o grimasă după ce luă o gură de vin franțuzesc ieftin.

În toți anii de când era prietenul și agentul lui Viv, ea nu cumpărase nici măcar o dată niște vin bun.

– Eu sunt scriitoare. Trebuie să fiu curioasă în privința oamenilor. Alba e captivantă. E o creatură foarte egoistă, dar n-ai cum să nu te simți atras de ea. Omniprezenta molie atrasă de flacără. Deși în cazul meu nu-i vorba nicidecum de o molie, ci de un fluture destul de frumos îmbrăcat, spuse Viv traversând terasa, așezându-se pe un scaun și aranjându-și caftanul albastru cu roz în jurul trupului, ca pe niște aripi de mătase. Totuși, îmi place viața ei. O să fie un bun subiect de carte într-o bună zi, după ce n-o să mai fim prietene. Eu cred că asta-i Alba: se bucură de oameni, iar apoi își vede de-ale ei. În cazul nostru, eu o să fiu cea care să-și vadă de-ale ei. Până atunci, dramele din viața Albei n-o să mi se mai pară interesante și, în plus, mă voi fi plictisit și de Tamisa. O să ajung să mă doară oasele astea bătrâne ale mele de atâta umezeală, iar scârțâitul și trosnetul casei ăsteia o să mă țină trează toată noaptea. Atunci o să-mi cumpăr un mic *château* în Franța și o să mă retrag în umbră, pentru că faima va fi devenit și ea obositoare.

Își supse obrajii și-i zâmbi lui Fitz. Dar el nu mai asculta, deși era de datoria lui.

– Crezi că ei plătesc pentru asta? întrebă el punându-și mâinile pe balustradă și privind apele mâloase ale Tamisei.

Lângă el, Sprout, un bătrân springer spaniel, dormea pe o pătură.

– Sigur că nu! răspunse ea. Tatăl ei e proprietarul casei plutitoare. Ea nu trebuie să se scotocească săptămânal de douăsprezece lire pentru chirie, te asigur de asta.

– Atunci, e pur și simplu emancipată.

– Ca toți ceilalți din generația ei. Merge împreună cu turma. Mă plictisește chestia asta. Eu m-am născut prea devreme, Fitzroy. Am avut amanți și am

fumat canabis cu mult înainte ca toate Albele din lumea asta să știe de existența ambelor. Acum prefer țigările standard Silva-Thins și celibatul. Am cincizeci de ani, sunt prea bătrână ca să mai fiu sclava modei. Totul e atât de frivol și de pueril! Prefer să am țeluri mai înalte. Tu trebuie să fii cam cu zece ani mai tânăr decât mine, Fitzroy, dar îmi dau seama că lumea modei te plictisește și pe tine.

– Nu cred că Alba m-ar plictisi.

– Dar tu, dragule, ai plictisi-o pe ea, în cele din urmă. Te-oi crede tu mare crai, Fitzroy, dar cu Alba ți-ai găsi nașul. Ea nu-i ca toate celelalte fete. Nu zic c-ai avea probleme s-o bagi în pat, dar s-o păstrezi, ei bine, asta-i cu totul altă poveste. Albei îi place diversitatea. Amanții ei nu rămân mult. Eu i-am văzut venind și plecând. E mereu la fel, ei urcă sprinteni pe punte și pe urmă, după ce totul s-a terminat, pleacă de-acolo cu coada între picioare, ca niște corcituri bătute. Alba te-ar mânca la cină și pe urmă te-ar scuipa ca pe un os de pui, iar ăsta ar fi un șoc, nu-i așa, dragule? Se numește „karma". Ce semeni aia culegi. Asta-i răsplata pentru toate inimile pe care le-ai frânt. Oricum, la vârsta ta, ar trebui să-ți cauți o a treia soție, nu o idilă efemeră. Ar trebui să te liniștești și tu. Să alegi o femeie și să rămâi cu ea. Alba e focoasă, vezi bine, pentru că e italiancă.

– Aha, asta explică părul negru și pielea arămie.

Viv îl privi chiorâș, iar buzele ei subțiri se arcuiră într-un zâmbet și mai subțire.

– Dar ochii aceia pali, ciudați..., spuse Fitz, iar apoi oftă, nemaisimțind gustul vinului ieftin.

– Mama Albei a fost italiancă. A murit după nașterea fetei. Într-un accident de mașină, cred. Acum frumoasa are o mamă vitregă sinistră și un tată anost. Marinar, mă-nțelegi. Încă trăiește, fosila bătrână. Are aceeași muncă de conțopist de când s-a terminat războiul, bănuiesc. Face naveta zilnic, foarte plictisitor. Căpitanul Thomas Arbuckle. În mod cert, e un Thomas, nu un Tommy. Nu ca tine, care ești mai mult un Fitz decât un Fitzroy, deși chiar îmi place numele de Fitzroy și o să continui să-l folosesc chiar și așa. Nu-i de mirare că Alba e o rebelă.

– O fi taică-său un anost, dar e un anost bogat.

Fitz contemplă casa plutitoare de lemn lăcuit care se legăna încet de la mișcarea fluxului. Sau de la amorul pe care Alba îl făcea înăuntru. Un astfel de gând îi provocă repetate crampe în stomac.

– Banii n-aduc fericirea. Tu ar trebui să știi asta, Fitzroy.

Fitz privi o clipă în pahar, reflectând asupra propriei averi care îi adusese doar neveste avare și divorțuri costisitoare.

– Locuiește singură?

– A locuit cândva împreună cu una dintre surorile ei vitrege, dar n-a funcționat. Îmi imaginez că nu e prea ușor să trăiești cu ea, Dumnezeu s-o binecuvânteze! Problema cu tine, Fitzroy, e că te îndrăgostești mult prea ușor. Dacă ai fi în stare să-ți ții inima în frâu, viața ar fi mult mai simplă pentru tine. Ai putea s-o bagi în pat și pe urmă să ți-o scoți din minte. Of,

era și timpul! Ai întârziat! exclamă ea, fiindcă nepotul ei, Wilfrid, tocmai apăruse pe pasarelă, grăbit, ținându-și de mână iubita, pe Georgia, și nemaicontenind cu scuzele, pentru că Viv putea fi de-a dreptul feroce dacă întârziau la o partidă de bridge.

Valentina era o casă plutitoare fără egal pe Cheyne Walk. Curbura provei era frumoasă, arcuită în sus, timidă de parcă ar fi încercat să-și stăpânească un zâmbet plin de subînțelesuri. Casa în sine era vopsită în albastru și alb, cu ferestre rotunde și cu un balcon în care erau jardiniere din care se revărsau flori primăvara și apa în zilele ploioase de iarnă. Semănând cu un chip ce reflecta viața pe care o dusese, înclinarea excentrică a liniei acoperișului și panta fermecătoare a prorei, ca un nas arogant, povesteau că ea trăise, poate, multe vieți. Caracteristica primordială a *Valentinei* era, prin urmare, misterul. Precum o mare doamnă care n-ar fi ieșit niciodată în lume nefardată, *Valentina* nu arăta niciodată ce ascundea sub stratul de vopsea. Stăpâna ei însă o iubea nu pentru trăsăturile neobișnuite, nici pentru șarm și nici măcar pentru unicitate. Alba Arbuckle își iubea casa plutitoare dintr-un cu totul alt motiv.

– O, Doamne, Alba, ce frumoasă ești! oftă Rupert îngropându-și fața în scobitura gâtului ei delicat și parfumat. Ai gust de migdale glazurate.

Alba chicoti, considerându-l absurd, dar neputând rezista senzației pe care i-o provocau barba lui țepoasă, care o zgâria și gâdila, și mâinile lui ce reușiseră deja să se strecoare pe lângă botinele ei albastre, de piele întoarsă, și pe sub fusta ei mini. Se înfioră de plăcere și-și ridică bărbia.

– Nu vorbi, prostuțule! Sărută-mă!

El se supuse, hotărât să-i facă pe plac. Era încurajat de faptul că, după o cină posacă în Chelsea, Alba prinsese dintr-odată viață în brațele lui. Își lipi buzele de ale ei, ușurat că, atâta vreme cât îi ținea limba ocupată, ea n-o putea folosi ca să-l ocărască. Alba avea un fel al ei de-a spune cele mai usturătoare lucruri, însoțindu-le de cel mai dulce și mai amăgitor zâmbet. Și totuși, ochii aceia ai ei de un cenușiu pal, asemenea unei mlaștini într-o dimineață înnegurată de iarnă, aveau darul de a stârni un soi ciudat de milă dezarmantă. Atrăgeau bărbații în adâncul lor. Îi făceau să-și dorească s-o protejeze. Ea era ușor de iubit, însă aproape imposibil de păstrat. Dar, asemenea celorlalți bărbați plini de speranță care urcaseră pe mult bătătorita punte a *Valentinei*, lui Rupert nu-i rămânea decât să încerce, la rându-i.

El îi descheie bluza și-i sărută un sfârc, iar ea deschise ochii. Privi în sus, prin lucarnă, la norii roz, străvezii, și la licărul primei stele. Copleșită de surprinzătoarea frumusețe a zilei ce se sfârșea, lăsă garda jos pentru o clipă, iar sufletul i se umplu din nou de tristețe, care îi inundă toată ființa și-i umplu de lacrimi înțepătoare ochii aceia cenușii. Nimic nu părea să poată lecui acea singurătate care o mistuia și o durea. Indignată de momentul nepotrivit în care simțea o asemenea slăbiciune, își încolăci amantul cu

picioarele și se răsuci, ajungând ea deasupra și începând să-l sărute, să-l muște și să-l zgârie precum o felină sălbatică. Rupert fu uluit, dar mai excitat ca oricând. Îi mângâie frenetic coapsele dezgolite și descoperi că nu purta chiloți. Fesele netede îi erau expuse, gata să fie mângâiate de degetele lui râvnitoare. Apoi o penetră, iar ea îl călări viguros, ca și cum doar plăcerea ar fi contat, nicidecum bărbatul care i-o provoca. Rupert o privi uimit, tânjind să-i sărute buzele crăpate, ușor întredeschise. Arăta ca o desfrânată, și totuși, în ciuda lipsei ei de inhibiție, avea o vulnerabilitate care îl făcea să tânjească s-o strângă în brațe.

Curând, gândurile lui Rupert se pierdură în emoția amorului. Închise ochii și se lăsă în voia dorinței, nemaifiind suficient de lucid ca să-i contemple chipul adorabil. Se zvârcoliră și se rostogoliră peste grămezile de haine aruncate pe pat, până când căzură pe podea cu o bufnitură, gâfâind și râzând. Ea se uită cu ochi strălucitori la chipul lui surprins.

– La ce te-ai așteptat? La Fecioara Maria? întrebă ea râzând răgușit.

– A fost minunat! Ești un înger, oftă el, sărutând-o pe frunte.

Ea ridică din sprâncene și râse.

– Ești absurd, Rupert! Dumnezeu m-ar alunga din rai pentru comportament indecent.

– Atunci, ăla nu-i rai pentru mine.

Deodată, atenția ei fu atrasă de un sul de hârtie brună care ieșise dintre șipcile de sub pat. Nu putea ajunge la el din locul în care era întinsă, așa că îl împinse la o parte pe Rupert, se duse, în patru labe, până pe partea cealaltă, iar apoi întinse brațul și și-l vârî sub pat.

– Ce e? întrebă el clipind, zăpăcit după partida de amor care abia se încheiase.

– Nu știu, răspunse ea, iar apoi se ridică, luă pachetul de țigări și bricheta de pe noptieră și i le aruncă. Aprinde-mi una, te rog!

Pe urmă se așeză pe marginea patului și derulă încet sulul de hârtie.

Rupert nu fuma. De fapt, ura țigările. Dar, nevrând să pară stângaci, făcu ce i se ceruse, trăgându-se lângă ea pe pat și mângâind-o, plin de prețuire, pe spinare. Alba se încordă.

– Mi-a plăcut de tine, Rupert, spuse ea fără să-l privească. Dar acum vreau să fiu singură.

– Ce e? întrebă el, uluit că ea devenise dintr-odată atât de rece.

– Am spus că vreau să fiu singură.

Preț de o clipă, el nu știu cum să reacționeze. Nici o altă femeie nu-l tratase așa. Se simțea umilit. Văzând că ea n-avea de gând să se răzgândească, începu să se îmbrace alene, ca să mai profite de intimitatea pe care o împărtășiseră cu doar câteva clipe în urmă.

– Ne mai vedem? o întrebă, dându-și seama că părea disperat.

Ea clătină din cap, iritată.

– Pleacă!

El își legă șireturile. Ea încă nu-l privise, atentă doar la sulul de hârtie. Era ca și cum el ar fi plecat deja.

– Păi, atunci, nu mă conduce, bâigui Rupert.
Ea își ridică privirea la ușile de sticlă ce dădeau înspre puntea superioară, contemplând cerul înserării care se dizolva acum în noapte. Nu auzi ușa trântindu-se, nici pașii grei ai lui Rupert călcând posomorât pe pasarelă, ci doar murmurul unei voci pe care credea c-o uitase.

– Hopa! Cineva nu pare foarte fericit, comentă Fitz în timp ce Rupert se îndrepta spre Chelsea Embankment, făcându-se apoi nevăzut pe sub luminile străzii.
Comentariul lui întrerupse pentru câteva clipe partida de bridge. Sprout ciuli urechile și-și ridică privirea somnolentă, după care închise ochii la loc.
– Ți-am spus că-i dovedește, dragule, spuse Viv, dându-și după ureche o șuviță din părul ei blond. E ca o văduvă neagră.
– Eu credeam că astea își mănâncă partenerul, adăugă Wilfrid, iar Fitz contemplă acel delicios gând înainte să pună, cu o plesnitură, o carte pe masă.
– Despre cine vorbim? întrebă Georgia încrețind din nas către Wilfrid.
– Despre vecina lui Viv, răspunse el.
– O ușuratică, adăugă Viv, caustic, câștigând levata și trăgând cărțile pe partea ei de masă.
– Dar nu erați prietene?
– Ba da, Fitzroy, suntem. Eu o iubesc, în ciuda defectelor ei. La urma urmei, cu toții le avem, nu-i așa? comentă Viv zâmbind larg și scuturând scrumul de țigară într-o scrumieră de un verde fosforescent.
– Nu și tu, Viv. Tu ești perfectă.
– Mulțumesc, Fitzroy, răspunse ea, iar apoi se întoarse către Georgia și adăugă, făcându-i cu ochiul: Îl plătesc ca să spună asta.
Fitz privi afară, prin ferestruica rotundă. Era încă liniște pe puntea casei plutitoare *Valentina*. Și-o imagina pe frumoasa Alba dezbrăcată și întinsă pe pat, îmbujorată și zâmbitoare, cu arcuiri și rotunjimi exact acolo unde trebuia. Pentru o clipă, nu mai fu atent la joc.
– Trezește-te, Fitz! spuse Wilfrid pocnind din degete. Pe ce planetă ești?
Viv își puse cărțile pe masă și se lăsă pe spate. Trase din țigară, apoi suflă fumul, pufnind zgomotos. Îi aruncă o privire îngreunată de efectele alcoolului și ale celorlalte excese la care se deda, spunând:
– O, pe aceeași planetă tristă ca mulți alți bărbați naivi!

Copleșită de emoție, Alba contempla pastelul de pe bucata de hârtie brună. Era ca și cum ar fi privit într-o oglindă, dar într-una ce-i amplifica frumusețea reflexiei. Chipul era oval, ca al ei, cu pomeți delicați și cu un maxilar puternic, ferm, însă ochii nu erau deloc ai ei. Erau migdalați, de un căprui catifelat, un amestec de râs și de tristețe profundă, impenetrabilă. Alba fu captivată de ei, de privirea lor directă, care parcă trecea prin ea și care, dacă se mișca, o urmărea. Privi în ei mult timp, cufundată în speranțe și visuri niciodată materializate. Deși gura portretului avea doar o iluzie de

zâmbet, întreaga față părea să se deschidă, fericită, precum o floare a soarelui. Alba simți cum o durea stomacul de dor. Pentru prima oară de când își putea aminti, privea chipul mamei ei. Dedesubtul desenului era scris în latinește: *Valentina 1943, dum spiro, ti amo*. Și semnat cu cerneală: *Thomas Arbuckle*. Alba citi și reciti acele cuvinte până când i se împăienjeniră ochii de lacrimi. *Cât timp respir, o să te iubesc*.

Alba învățase italiană în copilărie. Într-un neobișnuit moment de bunăvoință, mama ei vitregă, Morsa, îi propusese să ia lecții ca să păstreze un oarecare contact cu rădăcinile ei mediteraneene, rădăcini pe care femeia aceea încercase în orice alt chip să le suprime. La urma urmei, mama Albei fusese marea iubire a vieții tatălui ei. Și ce mare iubire fusese, într-adevăr! Mama ei vitregă era mult prea conștientă de umbra pe care Valentina o arunca asupra căsniciei ei. Neputând șterge o amintire atât de puternică, tot ce putea face era să încerce s-o înăbușe. Așa că numele Valentinei pur și simplu nu era pomenit niciodată. Ei nu călătoriseră nicicând în Italia. Alba nu cunoștea absolut nici una dintre rudele mamei ei, iar taică-său îi evita întrebările, așa că renunțase de mult să le mai pună. Copil fiind, se retrăsese într-o lume izolată, alcătuită din fragmente de întâmplări pe care reușise să le însăileze laolaltă prin mijloace care de care mai întortocheate. Se retrăgea în acea lume și găsea mângâiere în imagini inventate ale frumoasei ei mame, pe care și-o închipuia pe malurile apaticului orășel italian în care îl cunoscuse pe tatăl ei, de care se îndrăgostise în timpul războiului.

Pe atunci, Thomas Arbuckle fusese un bărbat chipeș, după cum văzuse Alba în fotografii. În uniforma lui de marinar, făcea senzație de-a dreptul. Păr nisipiu și ochi deschiși la culoare, plus un zâmbet insolent, plin de încredere în sine, pe care Morsa reușise, prin simpla forță a puternicei ei personalități, să-l reducă la o grimasă scârbită. Geloasă pe casa plutitoare pe care el o cumpărase și o botezase după Valentina, Morsa nu pusese niciodată piciorul pe punte, spunându-i întotdeauna „barca“, niciodată pe nume. Numele de „Valentina“ trezea amintiri despre chiparoși și greieri, despre livezi de măslini și de lămâi, și despre o dragoste atât de mare, încât nici toată îmbufnarea și obiecțiile din lume n-o puteau ponegri.

Alba nu simțise niciodată că-și avea locul în casa tatălui ei. Frații vitregi erau reflexii fizice ale părinților lor, dar ea era brunetă și diferită, precum mama ei. Frații vitregi călăreau, culegeau fructe de pădure și jucau bridge, iar ea visa la Mediterana și la livezi de măslini. Oricât strigase la mama ei vitregă și la tatăl ei, nu reușise să obțină adevărul și nici să-i forțeze s-o ducă în Italia, unde și-ar fi putut cunoaște adevărata familie. Așa că se mutase în casa plutitoare care purta numele sacru al mamei ei. Acolo simțea prezența eterică a Valentinei, auzea vocea ei la doar o șoaptă depărtare în creșterea și descreșterea apelor la maree și se simțea mângâiată de dragostea ei.

Alba se întinse pe pat, sub lucarna prin care stelele sclipeau acum cu sutele, iar luna luase locul soarelui. Rupert parcă nici nu fusese acolo. Alba era singură cu mama ei, a cărei voce blândă părea să răzbească din desen și ai cărei ochi blajini, triști, o mângâiau. Cu siguranță că portretul acela avea să topească straturile de gheață care se adunaseră unele peste altele de-a lungul anilor și că tatăl ei avea să-și amintească și să vorbească despre prima lui soție.

Alba nu pierdu timpul. Începu să scotocească prin dezordinea din dulapuri după niște haine potrivite, puse cu grijă sulul de hârtie în geantă, coborî în grabă scara îngustă și ieși din casă. Câteva veverițe se fugăreau pe acoperiș, iar ea le goni, enervată, înainte să pășească pe pasarelă.

Exact în clipa aceea, Fitz pleca din casa plutitoare a lui Viv, după ce pierduse la bridge. Era amețit de vin și îl surprinse coincidența care făcu să se afle pe același drum cu Alba. Nu băgă de seamă că ea plânsese, iar Alba nu-l observă pe Sprout.

– Bună seara, spuse el, jovial, decis să înceapă o conversație în timp ce pășeau amândoi pe pasarela ce ducea pe chei, însă Alba nu răspunse. Eu sunt Fitzroy Davenport, unul dintre prietenii vecinei tale, Viv.

– Aha, făcu ea pe un ton inexpresiv.

Privea țintă în pământ, ochii fiindu-i parțial ascunși de păr. Își încrucișă brațele și-și lăsă bărbia în piept.

– Pot să te las undeva? Am parcat după colț.

– Și eu.

– Am înțeles.

Fitz fu surprins că ea nici măcar nu-și ridică ochii din pământ. Era obișnuit să fie el cel privit de femei, fiind foarte conștient de faptul că era arătos – mai ales atunci când zâmbea – și că mai era și înalt, ceea ce reprezenta un avantaj, fiindcă fetelor le plăceau întotdeauna bărbații înalți. Lipsa ei de interes îl debusolă. Îi privi picioarele lungi, care călcau cu pași mari, încălțate în botine albastre, de piele întoarsă, și simți cum tulburarea îl lăsa fără suflare. Frumusețea ei îl vlăguia cu totul.

– Tocmai am pierdut la bridge, insistă el, precipitat. Joci?

– Nu, dacă nu trebuie, răspunse ea.

El se simți ca un neghiob.

– Foarte înțelept. Plicticos joc!

– La fel și jucătorii, răspunse ea, iar apoi îi aruncă un zâmbet fugar și urcă într-un autoturism sport MGB de două locuri, după care dispăru în zare. Fitz rămase singur sub stâlpul de iluminat, scărpinându-se în cap, nedându-și seama dacă trebuia să se simtă ofensat sau amuzat.

Singură în mașină, unde n-o putea vedea nimeni, Alba începu să plângă. Putea prosti pe oricine altcineva cu bravada ei, dar n-avea nici un rost să încerce să se prostească pe ea însăși. Sentimentul pierderii, care o copleșise mai devreme, ieși acum din nou la suprafață, de data asta și mai intens. Lumea ei izolată, cu chiparoși și livezi de măslini, nu mai era de

ajuns. Avea dreptul să afle despre mama ei. Acum, când apăruse acel portret, Morsa nu mai avea încotro, trebuia să se dea deoparte și să-și lase soțul să vorbească. Alba habar n-avea cum ajunsese desenul acolo. Poate că tatăl ei îl ascunsese ca să nu-l găsească Morsa. Acum urma să afle și ea, pentru că fiica ei vitregă avea de gând să-i spună. Și chiar cu mare plăcere. Alba schimbă viteza și coti pe Talgarth Road.

Era târziu. N-o așteptau, iar ei îi lua o oră și jumătate ca să ajungă în Hampshire, în ciuda drumurilor pustii. Nu era nici țipenie pe ele. Porni radioul și-l auzi pe Cliff Richard cântând *„Those miss-you nights are the longest"*, iar lacrimile începură să-i curgă și mai tare. Chipul mamei ei se contură în lumina farurilor. Cu păr negru, lung și mătăsos, cu ochi căprui, catifelați, își privea fata cu atâta dragoste și înțelegere încât ar fi putut vindeca întreaga lume. Alba își imagina că mama ei trebuia să fi mirosit a lămâi. N-avea nici măcar o amintire despre parfumul Valentinei, ci doar ce era în imaginația ei, și cine știe câte inexactități erau acolo.

Era simplu de înțeles de ce Morsa o ura pe Valentina. Margo Arbuckle nu era frumoasă. Era o femeie corpolentă, cu picioare robuste, mai potrivite pentru cizme de cauciuc decât pentru pantofi cu toc, cu un fund mare, care se plia perfect pe șaua unui cal, și cu o piele pistruiată, tipic englezească, nefardată și spălată cu săpun de față Imperial Leather. Stilul ei vestimentar era dezgustător, fuste de tweed și bluze cu volane. Avea sâni mari și nici urmă din talia pe care o avusese cândva. Alba se întreba mereu ce anume văzuse tatăl ei la Margo. Poate că durerea pierderii Valentinei îl determinase să-și aleagă o nevastă care să fie opusul ei. Dar oare n-ar fi fost mai bine să-și trăiască restul vieții bântuit de amintirea Valentinei, decât să se compromită într-un mod atât de jalnic?

Cât despre copiii pe care îi avuseseră împreună, ei bine, în privința asta nu pierduseră deloc timpul. Alba se născuse în 1945, anul morții mamei ei, iar Caroline, doar trei ani mai târziu, în 1948. Era rușinos. Tatăl ei nici măcar nu avusese timp să jelească pierderea primei sale soții. Și cu certitudine că nici n-avusese timp să ajungă s-o cunoască pe fiica ei, cea pe care ar fi trebuit s-o iubească mai presus de oricine altcineva pe lume, ca pe bucățica vie din femeia pe care o pierduse. După Caroline venise Henry, iar apoi Miranda. Cu fiecare nou copil, Alba fusese împinsă tot mai departe în lumea de pini și de măslini, tatăl ei fiind prea ocupat cu întemeierea unei noi familii ca să observe cât de mult plângea prima lui născută. Dar asta nu era familia ei.

„Doamne", gândi ea, nefericită, „oare el cugetă vreodată la ce mi-a făcut?"

Acum, când avea desenul, era hotărâtă să-i spună.

Ieși de pe A30 și o luă pe niște străduțe înguste. Luminile farurilor scoteau la iveală gardurile vii, pline de hasmațuchi, iar un iepure rătăcit țâșni brusc și dispăru în tufișuri. Alba coborî geamul și adulmecă aerul precum un câine, savurând mireasma dulce a primăverii tulburate de huruitul motorului mașinii. Și-l imagină pe taică-său fumându-și trabucul de după cină și rotind o porție de coniac într-unul dintre paharele acelea mari, pântecoase, pe care le iubea atât de mult. Margo nu mai contenea,

probabil, să vorbească despre noua slujbă palpitantă a lui Caroline într-o galerie de artă din Mayfair deținută de un prieten de familie și despre cele mai recente vești din Sandhurst despre Henry. Miranda încă învăța la o școală cu internat – nu era prea mare lucru de povestit despre ea, cu excepția notelor mari și a profesorilor care o lingușeau. Cât de oribil de anost și de convențional, își spuse Alba. Predictibil. Viețile lor se desfășurau corespunzător, funcționând precum niște mici trenulețe perfecte, care mergeau pe șine frumos aranjate încă de la naștere.

– „Trenulețul fuge, nimeni nu-l ajunge, îl aud în zare când șuieră tare..." cântă Alba, iar tristețea i se spulberă în clipa în care își contemplă propria existență neconvențională și independentă, ce urma un drum croit în întregime de ea.

În cele din urmă, coti pe o alee care urca aproximativ o jumătate de kilometru pe sub coroanele unor fagi înalți, arămii. Abia reuși să distingă siluetele unor cai pe câmpul din dreapta. În lumina farurilor, ochii cailor sclipeau ca argintul. Hidoase animale, își spuse ea, dezgustată. Era surprinzător că acei cai n-aveau cu toții genunchii rupți, având în vedere greutatea Morsei. Se întrebă dacă nu cumva mama ei vitregă îl călărea pe tatăl ei așa cum călărea caii. Nu putu să nu râdă la acel gând, pe care apoi îl alungă numaidecât. Bătrânii nu mai făceau chestii dintr-astea.

Roțile mașinii scrâșniră pe pietrișul din fața casei. Luminile ardeau îmbietor înăuntru, dar Alba știa că nu fuseseră aprinse pentru ea. Se gândi la cât de tare trebuia s-o fi detestat Margo. Dacă fiica ei vitregă n-ar fi fost prin preajmă, ca o permanentă aluzie, i-ar fi fost mai simplu să șteargă cu totul amintirea Valentinei. Alba parcă mașina lângă impunătoarele ziduri ale casei care îi fusese cândva cămin. Cu hornurile ei înalte și vechi și cu cărămida și cremenea degradate de vreme, casa aceea rezistase furtunilor și viscolului mai bine de trei sute de ani. Se spunea că stră-străbunicul ei o câștigase la masa de joc, dar nu înainte de a-și fi pierdut nevasta drept consecință a dependenței lui. Ea devenise imediat amanta unui duce, la fel de dependent, dar care avea și un buzunar ceva mai adânc cu care să-și permită asta. Albei îi plăcea ideea de amantă. Mama ei vitregă îi întinase pe vecie conceptul de căsătorie.

Rămase în mașină contemplând imaginea, în vreme ce trei cățel apărură din întuneric și începură să adulmece cauciucurile, dând din cioturile lor pe post de codițe. Atunci când chipul mamei ei vitrege apăru de după ușă, nu mai avu încotro și trebui să coboare din mașină și s-o salute. Margo păru încântată s-o vadă, deși zâmbetul nu i se reflecta și în ochi.

– Alba, ce surpriză plăcută! Ar fi trebuit să ne suni, spuse ea, ținând ușa astfel încât lumina portocalie inundă treptele ce duceau pe verandă.

Alba trecu prin ritualul sărutării obrazului mamei ei vitrege. Aceasta mirosea a pudră de talc și a parfum ieftin de lăcrămioare. La gât purta un pandantiv mare de aur, care i se ridica și-i cobora peste marginea sânilor în ritmul respirației. Alba își alungă din minte imaginea pe care și-o crease în mașină, aceea a lui Margo călărindu-i tatăl ca pe unul dintre caii ei.

Intră în vestibulul ai cărui pereți erau îmbrăcați în lambriuri de lemn și decorați cu portretele austere ale rudelor răposate. Simți imediat parfumul dulce al trabucului tatălui ei și curajul o părăsi. El apăru din salon, îmbrăcat într-un halat de casă verde și încălțat cu papuci. Părul, deși rar acum, îi rămăsese nisipiu și era pieptănat pe spate, punându-i în evidență ochii, care o studiau cu atenție. Pentru o clipă efemeră, Alba îl putu vedea, dincolo de abdomenul voluminos, de pielea iritată și de grimasa nemulțumită a gurii, pe bărbatul tânăr și chipeș care fusese în timpul războiului. Înainte să-și fi găsit confortul și uitarea în convenții și în rutină. Pe vremea când încă o iubea pe mama ei.

– O, Alba, draga mea! Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

O sărută pe tâmplă, ca întotdeauna, iar vocea îi era groasă și rugoasă ca pietrișul de afară. Jovial, impenetrabil; tânărul de odinioară dispăruse.

– Eram în trecere, minți ea.

– Bravo, răspunse el. Intră să bei ceva și să ne povestești ce-ai mai făcut.

CAPITOLUL 2

Alba își strânse geanta în mâini. Simțea sulul de hârtie, care era legat cu o bucățică de sfoară. Parcă ar fi cerut să fie scos la iveală, dar ea trebuia să mai aștepte puțin. Și simțea nevoia să bea ceva, ca să prindă curaj.

– Ce să-ți ofer, Alba, draga mea?

– Un pahar de vin ar fi minunat, răspunse ea așezându-se pe sofa.

Unul dintre câinii mamei ei vitrege dormea făcut covrig la celălalt capăt.

„Sunt mai drăgălași atunci când dorm decât atunci când sunt treji", își zise Alba în sinea ei, „nu mai seamănă atât de mult cu niște mici rozătoare zbârlite".

Privi prin camera în care stătuse adesea în copilărie, în vreme ce frații ei vitregi jucau cărți sau scrabble, și simți mai mult ca oricând că era o străină. Pe mesele încărcate cu tot felul de cutiuțe emailate și cu alte nimicuri, se aflau fotografii înrămate în care apăreau ea și Caroline îmbrățișate și zâmbind, de parcă ar fi fost legate de o prietenie adevărată, indestructibilă. Cine nu știa adevărul ar fi crezut că ea făcea parte dintr-o familie mare, unită. Pufni disprețuitor, se lăsă pe spate și-și puse un picior lung peste celălalt, admirându-și botinele albastre, de piele întoarsă, pe care le cumpărase de curând de la Biba. Margo își așeză dosul ei cel mare într-un fotoliu și-și ridică paharul cu coniac.

– Ia spune, cum mai stau lucrurile la Londra? întrebă ea.

Era în mod voit o întrebare vagă, pentru că nici ea și nici Thomas nu știau ce făcea Alba acolo.

– Păi, după cum știți, nimic nou, răspunse Alba la fel de vag, pentru că nici ea nu știa prea bine.

Aproape că devenise muza lui Terry Donovan, dar întârziase la întâlnire, iar el plecase fără s-o mai aștepte. Fusese prea jenată ca să-l sune și să-și ceară scuze, așa că pur și simplu renunțase. Încercările ei de a poza pentru revistele de modă suferiseră din cauza aceleiași lipse de motivație. Oamenii din industria modei îi făcuseră tot felul de promisiuni: ea putea fi următoarea Jean Shrimpton, insistau ei, putea fi faimoasă, dar Alba nu reușea niciodată să ducă ceva până la capăt. După cum spunea Viv: „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri". Ei bine, până ajungea ea să se ajute singură, mica alocație de la tatăl ei îi ajungea ca să-și cumpere haine de firmă. Iar toți acei Rupert și Tim și James aveau grijă de restul.

– Cu siguranță că faci mai mult decât să trândăvești în casa ta plutitoare toată ziua, nu? spuse Margo zâmbind.

Alba se gândi că trebuia să se simtă ofensată. Margo n-avea pic de tact, iar manierele ei erau stridente, lipsite de orice sensibilitate. Ar fi fost o bună directoare de școală. Vocea ei gravă, snoabă, i se părea Albei ideală ca să dojenească niște biete fete de liceu și ca să le spună să-și vină în fire ori de

câte ori acestea ar fi plâns în hohote de dorul mamelor. Ea îi spusese adesea fiicei sale vitrege să „închidă robinetele“ dacă plângea pentru ceva considerat banal și nedemn de prea mult tam-tam. Alba simți cum îi creștea indignarea față de toate umilințele pe care le îndurase din partea mamei ei vitrege. Apoi își aminti de sulul de hârtie pe care îl avea în geantă, simpla lui prezență făcând-o dintr-odată să capete încredere în ea însăși.

– *Valentina* e mai frumoasă ca oricând, răspunse ea punând accent pe nume. Și că tot veni vorba, pe când făceam curat sub pat, am descoperit, spre marea mea uimire...

Tocmai în momentul în care era pe punctul să lanseze bomba, taică-său veni la ea și-i întinse un pahar de vin roșu.

– E un Bordeaux. Extrem de bun. Îl aveam în pivniță de ani de zile.

Alba îi mulțumi și încercă să-și reia spusele, dar fu întreruptă din nou. De data asta, de o voce groasă, stridentă, oscilând precum strunele unei viori la care s-ar fi cântat prost. O recunoscu imediat ca fiind a bunicii ei.

– Am ratat vreo petrecere?

Surprinși, toți cei aflați de față își ridicară privirea și o văzură pe Lavender Arbuckle, care purta capot și o bonetă cu volan. Ea stătea în prag, sprijinindu-se, greoaie, în baston.

– Mamă! exclamă Thomas, indignat de priveliștea pe care o oferea bătrâna.

Pe timpul zilei și îmbrăcată cu haine obișnuite, ea arăta normal. Dar boneta și capotul o făceau să pară fragilă și tremurătoare, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un coșciug.

– Păi, nu-mi place să ratez vreo petrecere!

Margo își lăsă paharul jos, apoi se ridică și pufni, enervată:

– Lavender, e doar Alba! A trecut pe la noi ca să bea ceva, explică ea.

Lavender se încruntă, fața ei mică semănând cu cea a unei păsări cu ochi sticloși și cu un cioc mititel.

– Alba? O cunosc pe Alba? întrebă ea, iar vocea îi deveni și mai pițigăiată atunci când își privi nepoata pe deasupra nasului pudrat.

– Bună seara, bunico! spuse Alba zâmbind, fără să se ridice.

– Te cunosc de undeva? repetă Lavender clătinând din cap și făcând ca volanul bonetei să-i fluture pe lângă urechi. Nu cred că ne-am cunoscut.

– Mamă..., începu Thomas, vlăguit, dar Margo trecu pe lângă el și se duse la bătrână.

– Lavender, e cam târzior. Nu ți-ar fi mai bine în pat? spuse ea prinzându-și soacra de cot și încercând s-o conducă afară din cameră.

– Nu și dacă e o petrecere. Nu-mi place să ratez o petrecere reușită!

Lavender se opuse încercării nurorii ei de-a o împinge și înaintă șontâc în salon. Thomas ezită, pufăind din trabuc, în timp ce Margo rămase în picioare, cu mâinile în șolduri, clătinând din cap dezaprobator.

Lavender se așeză pe fotoliul pentru citit, în care Thomas ședea atunci când răsfoia ziarele de duminică. Fotoliul era mare, confortabil și așezat sub o lampă de podea cu lumină puternică.

– Ei bine, nu-mi oferă nimeni ceva de băut? strigă ea.
– Ți-ar plăcea un coniac? îi propuse Margo, lăsându-și soțul derutat în mijlocul salonului și ducându-se la gheridonul cu băuturi.
– O, Doamne, nu! E petrecere. Un Sticky Green ar merge la fix. Tu ce crezi? își întrebă ea nepoata. Un Sticky Green! repetă bătrâna, ai cărei obraji se îmbujoraseră.
– Ce-i aia Sticky Green?
– *Crème de menthe*, murmură Thomas încruntându-se.
– O băutură foarte *comună*, pufni Margo turnându-i bătrânei un coniac.
Alba, deși vag amuzată de bunică-sa, era nerăbdătoare să-i povestească tatălui ei despre portret. Vinul o amețise și-i amorțise tocmai bine emoțiile. Era pregătită să se confrunte cu ei, să le ceară să-i spună adevărul și spera ca ei să consimtă s-o facă. Se uită la ceasul mare de argint de pe polița șemineului și-și dădu seama că nu mai avea mult timp la dispoziție înainte ca tatăl ei și Morsa să se retragă la culcare.
– Cât ai de gând să stai? își întrebă ea bunica, fără să se mai sinchisească să-și ascundă nerăbdarea.
– Tu cine ziceai că ești? fu răspunsul rece al bătrânei.
– Alba, mamă! interveni Thomas, exasperat.
Margo îi întinse lui Lavender paharul cu coniac și se întoarse la fotoliul și la băutura ei. Unul dintre căţeii ei intră agale și-i sări pe genunchi, iar ea începu să-l mângâie cu mâinile ei mari, pricepute. Lavender să aplecă spre Alba.
– Ei cred că sunt cu un picior în groapă, mă-nțelegi, așa că m-au adus acasă, se confesă ea, reflectând apoi cu voce tare asupra sfârșitului: Asta-i ultima stație. O să mă duc curând, iar ei o să mă îngroape lângă Hubert. N-am crezut c-o să îmbătrânesc vreodată. Nimeni nu credea. Dar să știi că n-am nimic grav. Mintea m-a lăsat un pic, dar, în afară de asta, e încă vână în bătrânica din fața ta! se lăudă ea dând paharul pe gât și părând dintr-odată mică și tristă. Încăperea asta răsuna de petreceri pe vremea când eu și Hubert eram tineri. O umpleam cu prieteni. Desigur, pe vremea aia aveam mulți prieteni. Acum ei sunt fie morți, fie prea bătrâni. Nu mai au energie pentru petreceri. Când ești tânăr, ai impresia c-o să trăiești veșnic. Îți imaginezi că poți învinge orice, dar n-ai cum s-o învingi pe Doamna cu Coasa. Nu, ea vine și ne ia pe toți, regi și cerșetori deopotrivă. Însă fiecare se duce atunci când îi vine vremea, nu-i așa? „Ce-i al tău e pus deoparte", după cum spunea Hubert, iar asta s-a adeverit și în cazul meu. Tu ești măritată? Cum ziceai că te cheamă?
– Alba, răspunse nepoata ei înăbușindu-și un căscat.
Era uneori greu de înțeles ce spunea bunică-sa, de parcă ar fi avut gura plină cu toate fructele din fructieră, pe lângă bizarul ton afectat. Asta făcea ca vorbele ei să sune precum cele ale vreunei grandioase ducese bătrâne dintr-un alt secol.
– O femeie e zero fără un bărbat alături. Zero, fără copii. Cu vârsta, devii mai înțelept. Eu sunt bătrână și înțeleaptă și, din fericire, copiii mei o să

continue să trăiască după ce eu n-o să mai fiu. Asta îți dă o mare satisfacție, pe care o poți aprecia la justa ei valoare doar atunci când ești bătrân.

– Dar oamenii mai trebuie să-și facă și somnul de frumusețe, nu crezi? spuse Alba golindu-și paharul.

– Așa e, fata mea, așa e. Deși, la vârsta mea înaintată, nu prea văd rostul somnului. La urma urmei, nu mai e mult și-o să-mi dorm somnul de veci și Dumnezeu mi-e martor c-o să mă plictisesc de moarte. Prea mult somn nu face bine. Sfinte Doamne, atât e ora? se miră ea ridicându-se brusc și privind țintă la ceas. N-oi vrea eu să dorm, dar trupul meu și-a format deprinderile lui și nu mai am forța să mă opun. Mi-a făcut plăcere, adăugă ea întinzându-i mâna Albei.

– Sunt nepoata ta, îi reaminti Alba, nu obraznic, însă cu o nuanță de enervare în glas.

– O, Doamne, vorbești serios? Nu semeni deloc cu noi. Cei din familia Arbuckle sunt bălai cu toții, iar tu ești foarte oacheșă și arăți a străină, nu-i așa? spuse bătrâna privind-o din nou cu un aer de superioritate.

– Mama mea a fost italiancă, îi reaminti ea bunicii și, spre oroarea ei, tonul îi fu ascuțit și plin de emoție.

Se uită la tatăl ei, care rămăsese în mijlocul salonului, fumând nervos, roșu la față. Morsa, care nu arăta nimic din ceea ce simțea cu adevărat, se ridică s-o conducă pe soacra ei afară din cameră.

Margo reveni, cu umerii căzuți și oftând din greu:

– O, Doamne, chiar c-o ia razna! Vrei să rămâi peste noapte, Alba?

Fiica ei vitregă clocotea. Margo o trata ca pe un musafir în propria ei casă! Nemaiputându-și ține frustrarea în frâu, își deschise geanta și scoase sulul.

– Am găsit asta sub patul meu. Trebuie să fi stat ascuns acolo de mulți ani, spuse ea fluturându-l în aer. E un portret al Valentinei făcut de tata.

Își privi tatăl țintă cu ochii aceia ai ei pali și ciudați. Observă umerii Morsei încordându-se atunci când ea schimbă o privire neliniștită cu soțul ei. Alba era furioasă.

– Da, tată, e frumos! Dă-mi voie să-ți amintesc când l-ai făcut. În 1943, în timpul războiului, când o iubeai. Îți mai amintești *vreodată* de ea? întrebă Alba, iar apoi, întorcându-se către Margo, adăugă pe un ton rece: Tu îl lași să-și mai amintească de ea?

– Te rog, Alba, începu Margo, însă vocea Albei o acoperi pe a ei.

Fiica vitregă continuă să exprime în cuvinte gânduri ce-i fermentaseră ani în șir în minte și care, asemenea vinului lăsat prea mult, aveau acum un gust amar:

– E ca și cum ea nici n-ar fi existat! Tu nu vorbești niciodată despre ea, tată! exclamă Alba tușind ca să-și dreagă glasul și ca să-și relaxeze coardele vocale, care o dureau, pur și simplu, de disperare. Cum poți permite ca o altă femeie să-ți șteargă amintirea ei? De ce atâta lașitate, tată? Ai luptat în război, ai omorât oameni mult mai puternici decât tine și cu toate astea tu... tu... tu îmi renegi mama de teamă să n-o superi pe Margo!

Margo și Thomas stăteau amândoi în picioare, nemișcați și tăcuți. Nici unul nu știa cum să reacționeze. Erau obișnuiți cu izbucnirile Albei, dar cea de acum era neașteptat de înverșunată. Doar fumul a ceea ce mai rămăsese din trabucul lui Thomas tulbura încremenirea absolută din încăpere. Până și câinii erau prea speriați ca să se mai miște. Alba se uita când la unul, când la celălalt, știind că-și lăsase sentimentele să-i scape de sub control, dar acum nu mai era cale de întoarcere. Cuvintele fuseseră eliberate și nu mai puteau fi retrase, chiar dacă ar fi vrut. În cele din urmă, Margo vorbi. Își încordă maxilarul ca să rămână calmă și spuse că asta era ceva ce ar fi trebuit cel mai bine discutat între tată și fiică. Ieși din cameră, fără să le ureze noapte bună.

Alba se duse la tatăl ei și-i dădu desenul. El îl luă și-l privi preț de câteva clipe lungi. La rândul ei, Alba îl privi sfidător pe Thomas. Dar în expresia lui nu era nici urmă de înverșunare, ci doar o nemăsurată tristețe. O asemenea tristețe, încât Alba trebui să privească în altă parte. Fără să scoată o vorbă, el își puse trabucul în scrumieră și se așeză pe fotoliul pentru citit de pe care mama lui se ridicase cu doar câteva clipe în urmă. Nu desfăcu sulul, ci se mulțumi să-l privească și să mângâie hârtia cu degetul mare, iar parfumul dulce al smochinelor răzbătu până la el din trecutul îndepărtat, dintr-un capitol al vieții lui încheiat cu mult timp în urmă.

Alba îl privi cu atenție. Văzu tânărul bărbat în uniformă de marinar, ca în fotografia din camera lui, cu eșarfa albă, cu mantaua grea și cu șapca împodobită cu emblemă. Îl văzu mai slab, mai frumos, mai fericit. N-avea în ochi tristețea aceea adâncă, tulburătoare, ci doar optimismul caracteristic spiritului celor mai bravi dintre tineri. Nici deziluzie nu era, fiindcă inima îi vibrase de iubire pentru mama ei într-o vreme în care ei doi avuseseră viitorul în față ca pe un festin grandios.

În cele din urmă, el vorbi pe un ton foarte scăzut:

– De data asta ai mers prea departe, spuse el, șocând-o pe Alba. Sunt enorm de multe lucruri pe care nici măcar nu începi să le înțelegi. Dacă le-ai înțelege, nu i-ai vorbi în felul ăsta lui Margo. Ai fost inadmisibil de impertinentă, Alba, și n-o să îngădui așa ceva.

Cuvintele lui erau ca niște palme trase peste față.

– Nu, *tu* nu înțelegi, scânci ea. Eu vreau pur și simplu să știu despre mama. Merit să știu. N-ai nici cea mai vagă idee cum e să nu ai un loc al tău. Să simți că n-ai rădăcini.

El o privi istovit, iar apoi clătină din cap, resemnat, cu fruntea încrețită în riduri adânci.

– *Asta* e casa ta. Eu nu-ți sunt de ajuns? Nu, evident că nu. Întreaga ta viață ai insistat și ai tot insistat. Nimic nu ți-e niciodată de ajuns, nu-i așa? spuse el oftând și uitându-se din nou la sul. Da, am iubit-o pe mama ta și ea te-a iubit pe tine. Dar a murit, Alba, și n-o pot aduce înapoi. N-am ce altceva să-ți spun. Cât despre sentimentul de apartenență, locul tău n-a fost niciodată în Italia. Te-am adus în Anglia la sfârșitul războiului. Aici e

locul tău și o să fie mereu. Dacă există vreun obstacol, acela nu e Margo, Alba, acela ești tu. Privește în jurul tău. Toată viața ta ai luat și iar ai luat, fără recunoștință. Nu știu ce mai vrei și am obosit să tot încerc să-ți ofer.

– Deci n-o să-mi povestești nimic despre Valentina? întrebă Alba luptându-se cu un potop de lacrimi de furie, pentru că simțea din nou că el o respingea, excluzând-o ca și pe Valentina, în tot acest timp ea fiind sigură că demonul de pe umărul lui nu era conștiința, ci Margo. Nici măcar nu știu cum v-ați cunoscut, adăugă ea în șoaptă, văzând cum lui îi zvâcneau mușchii maxilarului din pricina neliniștii. Nu mi-ai povestit niciodată despre mama. Cândva eram doar noi doi, tată. Pe urmă a apărut Margo și eu n-am mai avut loc.

– Nu-i adevărat, mormăi el. Margo a fost cea care a împiedicat viețile noastre să se destrame.

– Continuă să fie geloasă pe mama.

– Te înșeli amarnic.

Alba râse cinic.

– O femeie înțelege o altă femeie.

– Of, Alba, draga mea, tu încă nu ești femeie. Mai ai foarte mult până să te maturizezi, spuse el ridicându-și ochii, care acum erau congestionați și înlăcrimați, iar Alba simți că, dacă nu i-ar fi clocotit o furie atât de mare în adâncul inimii, dezolarea lui i-ar fi provocat milă. Nu-mi cere să aleg între tine și soția mea, încheie el pe un ton atât de scăzut și de grav, încât ei i se făcu pielea de găină și simți deodată un fior rece prin tot corpul.

– Nu trebuie să ți-o cer, tată, pentru că știu pe cine ai alege.

*

După ce mașina dispăru la capătul aleii, Margo, care auzise totul, rămase lângă ușa salonului. Îl vedea pe Thomas prin crăpătură. Chipul i se lungise, bătea în cenușiu și era încărcat de tristețe. Arăta mult mai bătrân decât vârsta pe care o avea. Îngândurat, el roti între degete sulul de hârtie, dar nu-l desfăcu. Dădu pur și simplu din cap, iar apoi se ridică și intră în birou, unde Margo îl auzi deschizând și închizând un sertar.

El n-avea deloc dorința de a reînvia trecutul.

În seara aceea, după ce Thomas se urcă în pat, Margo își scoase ochelarii de pe nas și lăsă cartea jos.

– Cred că ar fi timpul să renunți la grozăvia aia de casă plutitoare, spuse ea.

Thomas se foi puțin și-și puse capul pe pernă.

– Barca n-are nici o legătură cu comportamentul urât al Albei, răspunse el.

Discutaseră despre asta de nenumărate ori până atunci.

– Știi că nu asta vreau să spun. Lucrul ăla aduce ghinion.

– De când ești tu superstițioasă?

– Nu știu de ce Alba nu poate închiria un apartament, așa cum a făcut Caroline.

– Iar propui să locuiască împreună?

– Doamne ferește, nu, a fost un dezastru! Nu, nu cred că ar fi cinstit față de Caroline. Biata fată, Alba n-a făcut decât să se certe cu ea și, în plus, e atât de dezordonată! Caroline și-a petrecut mai toate serile strângând după ea. Mucuri de țigări stinse în pahare de vin și lucruri de genul ăsta. Nu, nu vreau s-o fac pe Caroline să mai treacă prin așa ceva, nu merită.

– Alba e absolut fericită pe barca ei, spuse Thomas închizând ochii, foarte obosit.

– Ar fi bine dacă n-ar fi barca *aia*.

– Nu renunț la barcă. În plus, tu cum crezi că ar interpreta Alba asta? Încă o mișcare prin care să ștergem memoria mamei ei? întrebă el oftând.

Margo își vârî ochelarii în etui și se aplecă să-și pună cartea pe noptieră. Stinse lumina și se întinse, trăgându-și plapuma până sub bărbie.

– N-o să te întreb despre portret, Thomas. Nu e treaba mea. Dar e păcat că Alba l-a găsit. Nu-i face bine să se gândească atât de mult la trecut.

– Trecutul, repetă el în șoaptă, gândindu-se la portret.

Privi în întuneric, acolo unde fu sigur că vedea chipul Valentinei: plin de vitalitatea tinereții și de acea energie nestăpânită. Fu chiar sigur că simțea parfumul dulce al smochinelor plutind peste ani și purtând în el acel de mult uitat sentiment al unei iubiri atât de intense. I se umeziră ochii și trase aer în piept.

„După atât amar de ani“, își zise el în gând, „portretul ăsta să apară tocmai acum, când aproape că reușiserăm să dau totul uitării!“

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Margo.

Thomas reveni de pe tărâmul amintirilor.

– Cu ce?

– Cu barca.

– Nimic.

– Nimic? Dar...

– Eu n-am spus nimic. Acum vreau să dorm. Nu vreau să mai discut despre asta, Margo. Barca rămâne, iar Alba rămâne pe barcă.

Alba abia putu vedea drumul din cauza lacrimilor care-i șiroiau necontenit din ochi. Era trecut de miezul nopții când își parcă mașina sub stâlpul de iluminat de pe Cheyne Walk. Era atât de furioasă că îi dăduse tatălui ei acel portret! L-ar fi putut păstra. Ar fi putut să fie secretul ei. Acum nu mai avea nimic.

Traversă agale pasarela către casa ei, plângând în tot acest timp. Îi era extrem de milă de ea însăși. Își dorea să fi avut pe cineva care s-o aștepte, un bărbat bun, la pieptul căruia să se cuibărească. Nu un Rupert, sau un Tim, sau un James, ci unul special. Nu voia să fie singură în noaptea aceea. Știind că Viv scria adesea la romanele ei până în zori, îi ciocăni la ușă. Așteptă să audă un zgomot, însă doar scârțâitul bărcii și plesnetul calm al apelor râului lovindu-se de ponton însoțeau vuietul benign al orașului.

Când dădu să plece, descurajată, ușa se deschise și prin crăpătură văzu chipul palid al lui Viv.

– O, tu erai, spuse ea, iar pe urmă adăugă, după o privire mai atentă: Vai de mine, mai bine intră!

Alba urmă caftanul care flutura pe coridorul îngust, îndreptându-se către bucătărie. Mirosea a umed, la fel ca la ea, însă casa lui Viv avea un parfum unic, de ceva exotic și străin. Viv adora să aprindă bețișoare parfumate din India și lumânări parfumate pe care le cumpăra de pe Carnaby Street. Alba se așeză la masa rotundă din încăperea zugrăvită într-un purpuriu intens și se aplecă peste cana de cafea pe care i-o oferi Viv.

– Sunt în mijlocul unui capitol oribil de dificil, așa că mi-ar plăcea să fac o pauză și să vorbesc cu tine. Nu-mi imaginez nici măcar pentru o secundă că lacrimile tale ar avea vreo legătură cu un bărbat, spuse gazda trăgându-și un scaun și aprinzându-și o țigară. Ia una, dragă, o să-ți facă bine, o îndemnă ea pe Alba, care luă o Silva-Thin și se aplecă să și-o aprindă de la flacăra brichetei lui Viv.

– Deci, de ce plângi? vru să știe aceasta din urmă.

– Am descoperit sub pat un portret al mamei, făcut de tata.

– Doamne ferește, dar ce căutai sub pat?

Viv știa prea bine că Alba nu făcea niciodată curat pe barca ei.

– E frumos, Viv, foarte frumos, iar tata nici măcar nu vrea să vorbească despre el.

– Înțeleg, răspunse ea, inspirând pe gură și expirând pe nări, ca un dragon. Și te-ai dus tocmai până în Hampshire la ora asta din noapte?

– N-am putut aștepta. Am crezut că tata avea să fie încântat că l-am găsit.

– Ce căuta portretul ăla tocmai sub pat?

Povestea mamei Albei o intriga pe Viv.

– O, el l-a pus acolo, ca să-l ascundă de Morsă. Femeia asta e măcinată de gelozie și nici măcar nu vrea să pună piciorul pe barcă, fiindcă tata i-a dat numele mamei. Proastă femeie!

– El ce-a spus când tu i-ai zis că ai găsit portretul?

Alba luă o gură de cafea, tresărind pentru că era prea fierbinte.

– S-a înfuriat pe mine.

– Nu! spuse Viv, indignată.

– Ba da. I-am spus de față cu Morsa.

– Bun, asta explică totul.

– Am vrut să știe că-l ascunsese de ea, adăugă Alba râzând răutăcios și lăsând să se vadă caninul acela strâmb despre care Rupert – sau Tim? – spusese că dădea gurii ei un farmec aparte. Pun pariu c-au avut o ceartă strașnică după ce am plecat. Și mai pun pariu că Morsa a ascultat tot ce-am vorbit eu cu el. Mi-o și imaginez respirând greu, cu ochiul lipit de gaura cheii!

– El s-a uitat la desen?

– Nu. S-a făcut doar foarte roșu la față și a părut trist. Încă o iubește, Viv. Cred c-o s-o iubească mereu. Probabil că regretă că s-a însurat cu Morsa. Știi, mi-aș dori numai să-mi povestească despre ea. Dar el nu vrea, din pricina Morsei.

– E foarte crudă și stupidă femeia asta, spuse Viv, înveninată, bătând-o pe Alba peste mână. Auzi tu, geloasă pe o moartă!

Ciudații ochi pali ai Albei se umplură din nou de lacrimi și Viv simți impulsul discret al maternității. Alba avea douăzeci și șase de ani, dar încă era necoaptă în foarte mare măsură. Dincolo de încrederea în sine pe care ea o afișa, se afla un copil care nu voia decât să fie iubit.

Viv îi dădu un șervețel.

– Iar acum, draga mea, ce-ai de gând să faci?

– Nu pot face nimic, răspunse Alba, nefericită.

– O, întotdeauna se poate face ceva! Nu uita că Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Eu am un prieten care s-ar putea să fie în stare să te ajute, continuă ea mijind din ochi. Dacă există vreun bărbat capabil să-și bage nasul cu farmec în treburile altora, atunci ăsta e nimeni altul decât Fitzroy Davenport.

CAPITOLUL 3

Fitz avu o noapte agitată. O visase pe Alba, iar dimineața se trezi cu chipul ei întipărit în minte. Rămase întins în pat, înviorat de raza albă de soare care pătrundea prin deschizătura dintre draperii, bucurându-se încă puțin de amintirea trăsăturilor fetei. Revăzu în minte chipul ei prelung, gura mare și senzuală. Nici nu vru să se gândească la toți bărbații care sărutaseră acele buze și trecu la ochii ei neobișnuit de pali. Erau înfundați în orbite, încadrați de gene negre, lungi, și de sprâncene dese, însă umbrele din jurul lor, nu de pe piele, ci cumva din orbite, le dădeau un aer straniu. Și mersul ei îl excitase. Picioarele acelea lungi, încălțate cu botine albastre. Lungimea lină a coapsei de de până la marginea fustei mini care abia îi acoperea părțile intime. Maniera încrezătoare în care pășea. Clișeul acela al „puștoaicei“ pe care Viv, din fericire, îl evita în romanele ei. Apoi, ea fusese atât de impardonabil de nepoliticoasă. Dar zâmbetul ei, cu dintele acela strâmb, fusese atât de amăgitor de parcă ea i-ar fi turnat miere caldă pe piele și i-ar fi lins-o dintr-o singură, delicioasă, mișcare a limbii.

Îl auzi pe Sprout la parter, în bucătărie, și oftă. Nu voia să se dea jos din pat. Încercă să găsească un pretext ca s-o viziteze din nou pe Viv în casa ei plutitoare, doar pentru că exista o șansă infimă s-o reîntâlnească pe Alba. Poate că i-ar fi putut telefona lui Viv sub pretextul că dorea să discute despre o posibilă afacere viitoare cu străinătatea, un posibil turneu de publicitate prin Franța – francezii adorau cărțile ei – sau despre cele mai recente cifre ale vânzărilor. Viv era ușor de mulțumit atâta vreme cât era lăsată să vorbească despre ea însăși, iar în acea zi el era foarte dispus s-o asculte. Se întinse să ia telefonul exact în clipa în care acesta sună.

– La naiba! murmură el și ridică receptorul.

– Bună dimineața, dragă, se auzi vocea veselă a lui Viv.

Fitz se binedispuse dintr-odată.

– Draga mea, oftă el, tocmai eram și eu pe punctul să te sun!

– O? De ce? Sper că e de bine.

– Bineînțeles, Viv. Tu ești clienta mea cea mai importantă, doar știi asta.

– Haide, nu mă pune să ghicesc.

– Francezii vor să faci un turneu. Publicul tău vrea să te vadă, minți el, mușcându-se de obraz.

„Nu contează“, își zise, „o rezolv eu mai încolo“.

Glasul lui Viv crescu în tonalitate, apăsând pe consoane mai mult ca de obicei.

– O, dragule, e fabulos! Bineînțeles că trebuie să ne facem datoria. Publicul nu trebuie lăsat să aștepte. La urma urmei, eu am nevoie de public la fel de mult cum are și el de mine.

– Grozav, iau legătura cu ei în dimineața asta, spuse Fitz, făcând apoi o pauză câtă vreme Viv inspiră adânc, iar el și-o imagină trăgând din țigara Silva-Thin în bucătăria aceea purpurie. Dar tu de ce m-ai sunat? întrebă, sperând la o invitație.

– O, aproape că uitasem, răspunse Viv, pentru care, umbrită de veștile lui Fitz, Alba pălise, devenind neimportantă. Vino în seara asta ca să luăm cina împreună. Am o treabă pentru tine. Cred c-o să-ți placă. O anumită demoazelă aflată la ananghie are nevoie de un cavaler în armură strălucitoare, care s-o salveze de un strigoi de mamă vitregă și de un molâu de tată. Ăsta-i exact genul de treabă care îți place ție. În plus, știu c-o placi pe fată, nu-i așa? Doar să nu te îndrăgostești, Fitzroy!

– O să vin, spuse el cu vocea gâtuită de încântare.

Viv își dădu peste cap ochii puternic fardați și puse receptorul jos. Nu considera că-i făcea lui Fitz vreo favoare pe termen lung. Totul avea să se termine în lacrimi.

Alba se trezi cu un groaznic sentiment de gol. Se dădu jos din pat și-și făcu o cafea. N-avea nimic de mâncare în frigider, doar niște lapte, câteva sticle de vin și o mulțime de sticluțe cu lac de unghii. Era o dimineață rece, iar ei îi era frig, în ciuda sobelor cu parafină. Își strânse bine halatul de casă pe lângă corp și se frecă la ochi, căscând zgomotos. Intenționa să meargă la cumpărături, ca să se mai înveselească un pic, și poate să ia prânzul cu Rupert, care lucra pentru o agenție imobiliară din Mayfair. Spera să-l convingă să-și ia liber după-amiază, ca să se tăvălească amândoi în așternuturi până la asfințit. Rupert era exact ceea ce-i trebuia ei ca să iasă din depresie și să se simtă bine în propria piele. Făcuse dragoste cu ea cu multă tandrețe, dar și cu entuziasm, și se pricepea de minune la asta. Fără bâjbâieli și gâfâieli – ura asta, la fel cum îi ura și pe cei repeziți. Rupert nu era așa, iar până acum n-o agasase nici cu telefoane. Era pur și simplu disponibil atunci când avea nevoie de el. Alba se simțea bine în compania lui.

Tocmai voia să-l sune, când auzi un ciocănit puternic în ușă. Îl recunoscu imediat și zâmbi. Era Harry Reed, poreclit Străjerul Râului. Făcea parte din Poliția Fluvială și obișnuia să patruleze pe Tamisa în uniforma lui albastră, scrobită, cu chipiu. Pe lângă faptul că mai trecea uneori pe la ea ca să bea împreună o ceașcă de ceai sau cafea, îi încălzise patul de mai multe ori. Totuși, stilul lui brutal de a face dragoste nu era tocmai ceea ce-i trebuia ei în ziua aceea.

– Bună, spuse ea ițindu-și capul de după ușă.

Harry era înalt și suplu ca o trestie, cu ochi căprui, blânzi, și cu un zâmbet larg, obraznic, pe o față frumoasă, deși ușor aspră.

– Uitasem cum arăți dimineața, spuse el cu dorință în glas, scoțându-și chipiul și ținându-l în mâinile lui mari, bătătorite.

– De-aia mi-ai ciocănit la ușă?

– Ai timp pentru o cafea cu un polițist înghețat? Măcar știi c-o să fii în siguranță!
Mai spusese asta și cu alte ocazii și de fiecare dată râsese din toată inima.
– Mă tem că nu, Harry. Scuze. Mă cam grăbesc. Am o întâlnire, minți ea. Ce-ar fi să treci diseară, înainte de cină?
Ochii lui Harry sclipiră în frigul de afară. Își puse chipiul la loc pe cap, frecându-și palmele, fericit.
– După program, trec ca să bem un pahar. Mă întâlnesc cu băieții la Star and Garter după ce ies din tură, vrei să vii și tu?
Alba își aminti de invitația lui Viv la cina cu Fitzroy-și-cum-îl-mai-chema, așa că trebui să-l refuze pe Harry, deși ar fi preferat să stea în aerul îmbâcsit al cârciumii, împreună cu polițiștii ieșiți din tură, îmbrăcați în puloverele lor albastre.
– Nu în seara asta, Harry.
– O să te iau cândva la o plimbare cu barca. Mai ții minte când a trebuit să te duc la Chelsea Reach? Comandantul m-ar fi jupuit de viu dacă ar fi aflat.
– A fost amuzant, recunoscu ea, amintindu-și cât o entuziasmase vântul bătându-i prin plete. O să încerc să nu-i ies în cale, deși s-ar putea să-l plac pe comandantul tău.
– Sunt sigur că el te-ar plăcea pe tine, Alba.
„Cu toții mă plac“, își spuse ea în gând.
Uneori era obositor să fie atât de plăcută.
– Atunci, bem ceva? reluă el, nevrând ca ea să uite.
– Dacă ai noroc și dacă am chef.
Îi zâmbi, dezgolindu-și dintele strâmb. El păru să se topească de încântare.
– Ești una la un milion, Alba.
– Iar tu îmi amintești mereu asta, Harry.
– Ne vedem diseară, atunci.
El se urcă înapoi în șalupă și porni în viteză pe Tamisa, fluturându-și chipiul cu entuziasm, în semn de rămas-bun.

Alba plecă la cumpărături. Își luă cu paisprezece lire o bluză și o pereche de pantaloni evazați de la Escapade de pe Brompton Road, iar apoi o pereche de pantofi de la The Chelsea Cobbler, pentru care plăti cinci lire. După aceea se urcă într-un taxi și se duse în Mayfair, ca să ia prânzul împreună cu Rupert. El își ascunse cu greu încântarea, fiindcă rămăsese cu impresia c-o plictisise. Nu se așteptase să-l mai caute. Spre marea lui frustrare, trebuia să se vadă cu un client în după-amiaza aceea, așa că se despărțiră la ora două, iar Alba rămase să piardă timpul prin parc în timp ce Rupert le arătă oamenilor case în Bayswater, imaginându-și o Alba cu piele arămie întinsă pe fiecare pat pe care îl vedea.
Plictisită de parc și obosită să hoinărească prin magazine, Alba plecă acasă cu autobuzul, ca să se mai distreze. Ajunsese să nu mai bage de seamă că oamenii se holbau la frumusețea ei și-i privi amenințător pe bărbații care încercau să intre în vorbă cu ea, dar călătoria a fost mult mai amuzantă

decât dacă ar fi luat taxiul. În plus, dură mai mult. Albei îi plăcea să privească oamenii, să le asculte conversațiile, să-și imagineze cum trăiau. Abia aștepta să meargă la cina de la Viv și să bea ceva împreună cu Străjerul Râului. Nu trăia cu impresia că viața îi era goală. Avea prieteni și-și făcea rost de amanți oricând simțea nevoia de companie peste noapte. Nu-și analiza existența și nici nu încerca să-și umple zilele cu ceva folositor, ci trăia pur și simplu la întâmplare. În plus, n-o inspira nimic. Nu ca Viv, care era flămândă de viață, stând cu orele la mașina de scris și producând cărți ce-i oglindeau entuziasmul (unii ar fi spus „cinismul“) față de oameni și cusururile lor. Alba nu tânjea după căsătorie și copii, deși avea douăzeci și șase de ani și „se uza“, după cum avea grijă Viv să-i amintească mereu. Nu se gândea la viitor. Nu realiza că-l evita de frică, pentru că nu se găsea nimic în el, era gol.

Alba era înfășurată într-un prosop, după ce făcuse o baie și se spălase pe cap. Tocmai își picta floricele pe unghii, când sosi în viteză, cu șalupa, Străjerul Râului. De atâta nerăbdare, ajunsese mai devreme. Mirosea puternic a aftershave și-și pieptănase părul pe spate, lins, cu un pieptăn ud. Arăta bine și Alba fu încântată să-l vadă. Nu trebui să-i arate unde erau băuturile, iar el se duse glonț și umplu două pahare cu vin. Ea îi observă privirea strecurându-se pe sub prosop și-și schimbă poziția în chip defensiv. N-avea chef de amor și, în plus, se întâlnea cu cineva la cină. După ce termină de pictat și ultima unghie, se lăsă pe spate, pe sofa, ca să și le usuce.

– După-amiaza asta, Revel a găsit un braț în râu, spuse Harry instalându-se confortabil într-un fotoliu și întinzându-și în față picioarele lungi, ca la el acasă.

– Ce scârbos! icni Alba încrețindu-și nasul ei cel frumos. Ce s-a întâmplat cu restul cadavrului?

– Ăsta-i misterul, răspunse Harry cu un aer important. E datoria noastră să aflăm.

– Era un braț bătrân sau unul tânăr?

– Bătrân, cred. Destul de descompus, dacă mă întrebi pe mine. Și duhoarea! Nu vreau să-ți provoc coșmaruri, deși, desigur, există un leac pentru asta! spuse el ridicând dintr-o sprânceană, dar Alba îl ignoră.

– Poate că e vorba despre rămășițele vreunui curtean elisabetan torturat. În curând o să găsești și capul, spuse ea râzând.

– Ai fost în Tower Bridge? E ceva să ai un asemenea vestigiu istoric chiar în centrul orașului!

Alba nu fusese în Tower Bridge. Cât despre istorie, n-o prea interesa. Ce rost avea să discuți despre oameni morți, pe care nu-i cunoscuseși niciodată? Singura istorie care o interesa era cea a ei înseși.

– Cât despre cap, o să apară când te aștepți mai puțin, spuse ea.

– O, când o să te-aștepți *tu* cel mai puțin, adăugă el râzând și privindu-i din nou picioarele de jos până sus.

Alba se întrebă cum ar fi reacționat Viv la vederea unui cap tăiat plutind pe lângă barca ei și zâmbi în clipa în care se gândi să i-l trimită Morsei într-o cutie de carton.

– Dacă-l găsești, să mă anunți, spuse ea rânjind.

Continuară să vorbească cât timp Alba se duse sus ca să se schimbe pentru cină. Nu exista o ușă pe care s-o închidă între ei, pentru că dormitorul și baia erau construite pe un palier unde pe o parte era o balustradă cu vedere la casa scărilor și la coridorul care ducea în sufragerie. Se făcea târziu și Harry era de ceva vreme acolo. Alba alese o pereche de pantaloni strâmți de la Zandra Rhodes, la care încălță botine și asortă un pulover de cașmir multicolor. Atunci când Harry apăru în capul scărilor, cu paharul în mână și cu o privire lascivă în ochi, Alba era la oglindă și-și contura, atentă, ochii cu dermatograf.

– Nu te furișa așa, îl dojeni ea, morocănoasă.

– Te doresc, spuse el cu gras răgușit.

– O, Harry, te rog! Plec la cină. Și-apoi, m-am îmbrăcat deja. Doar nu crezi c-o să mă dezbrac din nou pentru tine?

– Of, haide, Alba, stărui el, venind în spatele ei și sărutând-o pe ceafă, acolo unde părul îi era încă ud și încâlcit.

– Nu mă pot gândi decât la brațul ăla din apă, Harry. E cel mai puțin romantic gând! Mi s-a luat pentru o vreme.

Harry își dori să nu-i fi spus nimic despre acel fragment de cadavru. Ea termină cu dermatograful și luă foehnul, gonindu-l pe Harry cu jetul de aer pe pat, unde el se întinse, mâhnit.

– Doar o tăvăleală scurtă, frumoaso! Să mă țină în frigul de-afară, spuse el rânjind obraznic.

Alba nu putu să nu zâmbească. Nu era vina bărbaților că ea era atât de ispititoare.

Termină să-și usuce părul, se duse la pat, se întinse lângă el și începură să se sărute. Era plăcut să fie ținută în brațe. Străjerul Râului însemna încă un adăpost în care se putea refugia. El începu s-o mângâie pe coapsă, dar ea se retrase.

– Cred că ar trebui să pleci, Harry.

– Cu cine iei cina în seara asta? întrebă el, nesinchisindu-se să-și ascundă gelozia. Sper că nu cu un bărbat.

– Cu vecina mea, Viv.

– Scriitoarea?

– Scriitoarea.

– Atunci, e-n regulă. Nu vreau să dai de belele. E de datoria mea să te protejez.

– Pe mine și tot restul Londrei – să ne protejezi de mădulare plutitoare, spuse ea râzând, apoi îl mai sărută o dată și îl împinse pe ușă afară.

Spre groaza lui Harry, în timp ce savurase ilegal un pahar de vin în timpul programului, apele scăzuseră, lăsându-l împotmolit. Acum el se uită, uluit,

la șalupa înclinată precum o balenă eșuată, incapabilă să se elibereze, în timp ce două rațe trecură înot pe lângă ea, măcănind amuzate.

– La naiba! exclamă el, pierzându-și brusc simțul umorului. Am încurcat-o!

În clipa aceea, pe pasarelă apăru Fitz. De data asta își adusese vinul lui. Două sticle de vin roșu italian, de calitate. Purta sacou peste o cămașă imprimată cu verde și alb, iar părul nisipiu îi flutura în vânt. Văzându-i pe Alba și pe polițist pe puntea bărcii ei, simți cum i se strânge stomacul de gelozie. Mâna ei pe brațul lui sugera intimitate, iar Fitz se întrebă dacă nu cumva tocmai se dăduseră jos din pat. Viv spusese că Alba avea tone de amanți. Când gura lui se strâmbă într-o grimasă, ea se întoarse și-i făcu cu mâna, zâmbindu-i în cel mai fermecător mod cu putință. Oare și-l amintea din seara trecută? Spre ciuda lui, se trezi răspunzându-i la zâmbet și ridicând mâna în care ținea vinul.

– Să nu întârzii, îi strigă el, altfel nu mai apuci!

– Prietenul meu are o mică problemă, răspunse Alba, făcându-i semn să se apropie.

Îi povesti cum Harry rămăsese împotmolit în noroi.

– Uită-te la el, zici că-i o drăgălașă de morsă bătrână care se opintește pe plajă, spuse ea dându-și capul pe spate și râzând.

Fitz își aminti că Viv îl descrisese în aceeași manieră pe tatăl ei și-și lăsă umerii să-i cadă, ușurat. Cu siguranță că nici o femeie n-ar fi vorbit astfel despre iubitul ei. Harry nu fu amuzat. Se simțea umilit și iritat pentru că Alba nu-i spusese că la cină era invitat și un bărbat.

În timp ce ei trei discutau despre ce era de făcut, se apropie de ei o altă șalupă. În ea se afla o patrulă din care făcea parte și un bărbat cu o expresie foarte severă, încruntat pe sub șapca lui marinărească. Harry se crispă vădit.

– Măi, măi, măi, ce se petrece aici? întrebă insul cel încruntat.

– M-am împotmolit, răspunse Harry.

Tocmai era pe punctul să se apuce să explice de ce ajunsese acolo înainte de toate, când Alba îl întrerupse:

– Domnule comandant, ce noroc că ați venit chiar acum!

La vederea pantalonilor mulați și a botinelor Albei, comandantul își îndreptă ținuta, iar expresia i se îmblânzi, devenind îngrijorată.

– Eu și soțul meu îi suntem foarte recunoscători domnului polițist Reed, continuă Alba cuprinzându-l pe Fitz cu brațul de talie, iar acesta simți dintr-odată cum îl luau căldurile. Vedeți dumneavoastră, sunt sigură că am văzut un cap, da, un cap, vă jur! Fără trup! Plutea pe-aici, pe undeva, spuse ea arătând cu degetul înspre apa murdară, după care își ridică privirea către comandant, străduindu-se să pară îngrozită. A fost oribil, vă imaginați! Un cap fără trup...

– O să chem echipa ca să verifice, doamnă...

Alba își dădu seama că nu cunoștea numele de familie al lui Fitzroy.

– Davenport, interveni Fitz pe loc. Eu sunt domnul Davenport. V-aș fi deosebit de recunoscător dacă ați face-o. Nu vreau ca soția mea să-l vadă

din nou.

– Desigur, domnule Davenport! spuse comandantul aruncând o privire la șalupa jalnică a lui Harry. Îl iau pe ofițerul Reed în șalupa mea și-l trimit înapoi după ce cresc apele. Lăsați pe mine!

– Așa o să fac, și cu cea mai mare încredere, promise Fitz. Iar acum trebuie să merg cu soția mea la cină. Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule comandant și domnule polițist..., continuă el, poticnindu-se intenționat.

– Reed, spuse Harry în silă.

– Desigur, și mulțumesc.

Acestea fiind spuse, Fitz o luă pe Alba și-l lăsă pe Străjerul Râului la mila comandantului său.

După ce șalupa se îndepărtă, comandantul se întoarse către Harry și-i spuse, dând din cap ca un cunoscător:

– Frumoasă fată! Norocul ei că e măritată cu un bărbat puternic, altfel ar intra într-o grămadă de belele.

Harry privi neajutorat cum Alba dispărea în casa plutitoare a vecinei ei, împreună cu Fitz.

Pentru acea ocazie, Viv se împodobise cu un turban de mătase veche, indiană. Ședea îmbrăcată într-un caftan azuriu, fumând dintr-un elegant portțigaret de fildeș și etalându-și unghiile roșii, atât de lungi încât era o minune că nimerea tastele mașinii de scris. Cu părul ei blond ascuns vederii, fața îi arăta mult mai bătrână, poate și pentru că fardul uscat i se adunase în ridurile din jurul ochilor și al gurii. Cu toate astea, trăsăturile i se animară atunci când Fitz și Alba intrară pe ușă, iar obrajii îi căpătară o nuanță naturală de roz.

– Intrați, dragilor, spuse ea cu glas molcom și făcându-le cu mâna un semn prin care îi îndemna să se simtă ca la ei acasă. Ce mai zarvă ați făcut afară! Văd că bătrânul Reedy s-a împotmolit în nămol. Mi-ar fi plăcut să-l văd chinuindu-se să iasă din încurcătura asta, adăugă ea râzând gâjâit și trăgând prelung din țigară.

Fitz era emoționat, fiind în compania femeii pe care o urmărise și la care visa de atâta timp. Se așeză, țeapăn, pe sofaua de catifea oranj, de parcă ar fi fost la un interviu de angajare, și începu să-și frământe degetele. Alba se trânti pe maldărul de perne de mătase viu colorate care zăceau îngrămădite pe podea, își strânse picioarele sub ea și-și aprinse o țigară. Îl privi pe Fitz cu bizarii ei ochi pali, întrebându-se cum avea el să-i rezolve problema. Interiorul mirosea puternic a tămâie. Viv aprinsese lumânări în pahare de sticlă colorată și le așezase peste tot prin acea cameră de zi de dimensiuni reduse. Lumina era difuză, iar muzica se auzea în surdină. Alba îl privi pe Fitz prin fumul țigării. Era atrăgător într-un fel foarte aristocratic: ochi inteligenți, care sclipeau de umor, un zâmbet larg, molipsitor, o bărbie și un maxilar puternice, păr ondulat, zburlit, de culoarea fânului, care era evident că nu văzuse peria de mult timp. Îi plăcură imediat ochii lui. Erau sinceri și dulci ca zahărul brun Demerara, dar presărați cu o porție generoasă de piper. Ura bărbații a căror bunătate îi făcea anoști. În mod

evident, el nu era unul dintre aceștia. Acum părea pur și simplu neliniștit și i se făcu milă de el. În compania ei, bărbații se împărțeau în două categorii: cei care se năpusteau și cei care erau prea decenți ca s-o facă. Era clar că Fitz se încadra în cea de-a doua categorie, pe care ea o prefera. Până acum, Alba nu întâlnise încă un bărbat care să intre în cea de-a treia categorie, cea a indiferenților.

– Deci, Fritz, începu ea cu voce impetuoasă, care e rolul tău în viața lui Viv și eu de ce nu te-am întâlnit până acum?

– E Fitz, o corectă el, serios. Prescurtare de la „Fitzroy". Sunt agentul ei literar.

Viv intră în cameră aducând una dintre sticlele de vin de la Fitz și trei pahare.

– Dragule, tu ești mult mai mult decât agentul meu. E și prietenul meu, adăugă ea, adresându-se Albei. L-am ținut ascuns dinadins. Îl vreau doar pentru mine. Îl împart cu tine doar astă-seară, din amabilitate, deși să nu te lași păcălită, o să-ți port dușmănie nemărginită dacă mi-l furi, drăguță. Vezi tu, poți conta oricând pe Fitzroy să te facă să zâmbești, chiar și atunci când nu prea există motive de zâmbit. De aceea l-am invitat. Mi-am zis că aveai nevoie să fii înveselită.

Fitz se înfioră, fiindcă nu se simțea prea amuzant. Pentru început, avea gâtul uscat. Poate că puțin vin l-ar mai fi relaxat. Slavă Domnului că adusese el vinul!

– O, Străjerul Râului a făcut asta deja, spuse Alba fără să se gândească la cum sunau astfel de vorbe, care îl făcură pe Fitz să se dezumfle. Am râs în hohote atunci când i-am văzut șalupa aia jalnică împotmolită în noroi, adăugă ea, aruncându-i lui Fitz zâmbetul acela larg, obraznic, iar el se simți din nou însuflețit. Noi doi am salvat situația, nu-i așa? Fără șiretenia noastră, precis că Străjerul Râului și-ar fi pierdut slujba. S-ar fi zis cu plimbările la Wapping, iar mie mi-ar lipsi asta.

– Și ce-a fost toată povestea aia cu capul plutitor?

– O, Revel, unul dintre tipii care lucrează cu el, a găsit un braț plutind în Tamisa. Scârbos! exclamă Alba dându-și capul pe spate și râzând cu poftă. Eu am spus că dacă se întâmplă să găsească și capul, să mă anunțe. Mi-ar plăcea la nebunie să i-l trimit Morsei într-o cutie.

– Aoleu, Morsa, spuse Viv oftând, și se lăsă într-un fotoliu. Asta-i oribila mamă vitregă despre care ți-am povestit.

– Cred că mi-e cunoscut genul. Destoinică, dar total insensibilă.

– Exact, încuviință Alba, scuturând scrumul într-una dintre scrumierele verzui ale lui Viv. Ce facem cu ea?

– La fel ca într-o carte bună, avem nevoie de o intrigă, spuse Viv cu un aer important. Fiind singura scriitoare din micul nostru grup, mi-am permis să mă gândesc la una.

– Tu nu-ți dezamăgești niciodată publicul, spuse Fitz, jovial, amintindu-și, plin de vinovăție, că uitase să-i sune pe francezi.

– Dacă seamănă câtuși de puțin cu cărțile tale, spuse Alba, care nu citise niciodată vreuna dintre ele, atunci o să fie captivant!

Viv făcu o pauză pentru efect dramatic, luă o înghițitură lungă de vin, iar apoi începu, foarte lent, apăsând pe consoane:

– N-ai să scapi niciodată de Morsă. Iar dacă te cerți tot timpul cu tatăl tău, nici n-o să poți câștiga afecțiunea lui. Nu, e chiar foarte simplu. O să mergi acolo la sfârșit de săptămână, împreună cu Fitzroy.

– Cu Fitz?

– Cu mine? spuse Fitz înghițind în sec, încântat că era implicat.

– Da. O să li-l prezinți părinților pe noul tău iubit perfect, spuse Viv, iar Fitz inspiră adânc, ca să-și controleze entuziasmul, găsind că-i plăcea acea intrigă mai mult decât orice altceva scrisese Viv. Vezi tu, drăguțo, continuă ea adresându-i-se Albei, tu ai fost mereu copilul neconvențional, rebel. Însă acum o să apari însoțită de cel mai convențional, mai șarmant, mai nimerit bărbat. Fitzroy o să fie tot ce consideră ei potrivit și cuvenit. El o să joace bridge și tenis, o să mângâie câinii, o să savureze un pahar de Porto după cină, alături de tatăl tău, o să discute despre artă, literatură, politică, iar opiniile lui o să le oglindească pe ale lor. Și, ca să vezi ce coincidență, află că și tatăl lui a luptat în război, în Italia! Oare s-au întâlnit? El unde a fost staționat? Fitzroy o să fie adorat de Thomas Arbuckle, care, foarte recunoscător că acest tânăr i-o ia de pe cap pe dificila lui fiică, o să lase garda jos. Poate că Fitz și Thomas o să discute despre război la un trabuc, după cină, ca între bărbați, după ce femeile se vor fi retras la culcare. El o să-i spună lui Fitzroy povestea trecutului său. Da, văd întâmplându-se toate astea, declară Viv răsfirându-și degetele și făcând mișcări lente cu mâna, pentru un plus de efect. E târziu. O noapte rece, înstelată. Thomas se simte melancolic și, ca să se stârnească dorința de intimitate într-un bărbat, nu există nimic mai eficient decât lingușirea. Dacă e cineva care să poată scoate un moș desuet din cochilia lui și să-i câștige încrederea, atunci acela ești tu, Fitzroy. Domnul Fitzroy Poate-Tot.

Viv își fixă țigara între buze, iar apoi expiră fumul într-un vălătuc lung, vădit încântată de prezentarea făcută.

Fitz se aplecă în față și-și sprijini coatele pe genunchi.

– Lasă-mă să duc toată povestea asta un pic mai departe de atât, Viv, spuse el, pătruns de spiritul momentului.

– Bineînțeles, dragă.

– După ce aflu detaliile, nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut, declară el pe un ton serios.

Alba, care rămăsese tăcută și vigilentă în tot acel timp, vorbi acum:

– Și anume ce, Fitz?

– Dacă vrei cu adevărat să afli adevărul despre mama ta, atunci trebuie să mergi în Italia.

Alba făcu ochii mici. Deși gândul acela îi trecuse de multe ori prin minte, nu se imaginase niciodată făcând-o singură. Ea nu făcuse niciodată ceva de

una singură. Se gândi la Fitz. Era arătos, șarmant și amabil și, evident, îndrăgostit de ea.

„Lasă-mă să duc toată povestea asta un pic și mai departe de atât, Fitz“, își spuse Alba în sinea ei. „Tu vii cu mine.“

CAPITOLUL 4

După cină și după a treia sticlă de vin, ieșiră cu toții pe terasă ca să privească stelele care se iveau din când în când de după norii negri și grei. Era frig, așa că se întinseră strânși umăr la umăr sub o pătură, privind mai mult în sus decât unii la alții. După atâta râs, era inevitabil ca vinul, combinat cu frumusețea nopții vântoase, să trezească în ei o anumită melancolie. Viv se gândi la fostul ei soț, întrebându-se dacă toate cărțile ei ținuseră locul copiilor pe care nu-i avusese niciodată. Fitz nu se putea gândi la altceva decât la trupul cald al Albei lipit de al lui și la ideea rolului atât de important pe care urma să-l joace în salvarea ei, în vreme ce Alba își umplu golul din suflet cu imaginea chipului delicat al maică-sii.

– Eu n-am cunoscut niciodată dragostea necondiționată a unei mame, spuse ea deodată.

– Iar eu n-am oferit-o niciodată, se confesă Viv.

– Eu am avut parte de asta, spuse Fitz. Și e cel mai minunat lucru din lume.

– Povestește-mi cum e, Fitz, îl rugă Alba. De ce e atât de minunată? întrebă ea, dominată de senzația că pieptul îi era apăsat de un obiect invizibil, solid și greu.

Fitz oftă. Nu dăduse niciodată foarte mare importanță unui astfel de gând. Acum, mintea lui chemă imagini ale acelor vremuri când, mic fiind, obișnuia să alerge în brațele mamei ca să fie alinat, și i se făcu nespus de milă de Alba, care nu cunoscuse niciodată așa ceva.

– Atunci când ești copil, știi că tu ești centrul universului mamei tale, începu el. Nimic nu e mai presus de tine ca importanță. Ea e în stare să sacrifice totul pentru tine, și adesea o face, pentru că sănătatea și fericirea ta sunt cu mult mai importante decât ale ei. După ce te maturizezi, știi că indiferent ce faci, oricât de urât te comporți, ea o să te iubească mereu. Pentru mama ta, tu ești genial, inteligent, frumos și special. Nu pot vorbi în numele tuturor, doar într-al meu, dar cred că așa ar trebui să fie. Mama e cea mai bună prietenă a mea. Dragostea pe care eu i-o port ei e, de asemenea, necondiționată. Dar copiii sunt egoiști. Ei nu-și pun mamele pe primul loc. Poate că ar trebui s-o facă.

– Mi-ar fi plăcut să am un copil, spuse Viv cu glas scăzut.

– Vorbești serios, Viv? se miră Fitz, care n-o auzise niciodată spunând că ar fi vrut să aibă copii.

– E o dorință foarte profundă a mea, Fitzroy. În cea mai mare parte a timpului, o ignor. Cu toate astea, atunci când noaptea e atât de frumoasă și sunt împreună cu prietenii mei, încep să mă gândesc la valoarea vieții și la faptul că sunt muritoare. Atunci simt că am ratat cumva un aspect foarte

important al vieții. Dar sunt bătrână și gândurile astea inutile nu fac decât să macine sufletul omului.

– Ai fi fost o mamă bună, spuse Alba cu sinceritate. Aș fi preferat ca tata să se fi însurat cu tine în locul Morsei.

– Nu cred că mi-ar plăcea de tatăl tău, răspunse Viv, râzând ușor.

– Nu, nu cred că ți-ar plăcea.

– L-ai cunoscut? întrebă Fitz.

– Nu, dar haide să spunem doar că nu-mi place ce aud despre el și soția lui.

– Eu o să mă abțin să judec înainte să-i cunosc, spuse Fitz.

– Deci, vii? întrebă Alba.

El vru să răspundă că ar fi făcut orice pentru ea, dar probabil că Alba auzise nenumărați bărbați rostind acele cuvinte, așa că îi declară doar că n-ar fi ratat o asemenea ocazie pentru nimic în lume.

Rămaseră pe terasă până când stelele păliră și cerul se înnoră complet, făcând să cadă o burniță ușoară, persistentă. Apele deveniră mai agitate și făcură barca să se clatine, iar scârțâitul și trosniturile se întețiră, așa că Viv decise ca nici măcar să nu încerce să doarmă, ci, în schimb, să se așeze la masa de lucru și să scrie încă un capitol. Fără să vrea, Alba deschisese o rană veche. Viv se gândi că n-avea rost să încerce s-o închidă în seara aceea. Doar lumina zilei ar fi putut face asta, iar ea nu dorea deloc să stea acum întinsă în pat și să-și rumege vechile regrete.

Le ură noapte bună celor doi oaspeți și se întoarse înăuntru, unde lumânările se stinseseră, iar gramofonul se oprise. În aer se simțea încă miros de tămâie, iar în frigider mai era o sticlă de vin. Își scoase turbanul și caftanul și se înfășură într-un halat de casă confortabil. Demachierea era întotdeauna o experiență care o trezea la realitate. Fără machiaj, arăta bătrână. Se uită în oglindă doar atunci când fu nevoie și-și masă în pielea obosită o cremă grasă, care promitea să facă minuni și să dea timpul înapoi. I-ar fi plăcut să poată da timpul înapoi. Să facă totul de la început, dar diferit.

Dragostea fiind o chestiune riscantă, era mult mai bine să scrie despre ea, își zise, decât s-o trăiască. Acum era prea bătrână pentru copii și prea intolerantă ca să trăiască alături de cineva. Ar fi putut da peste un bărbat cu copii, Doamne ferește, și ar fi putut să aibă o fiică precum Alba. În taină, o compătimea oarecum pe Morsă. Alba era o pacoste și o ființă egoistă. Spera ca Fitzroy să-și poată controla inima aceea sensibilă a lui. El merita pe cineva mai bun decât Alba.

„Are nevoie de ceva sigur“, își zise Viv în sinea ei. „De o femeie complexă, de o femeie care să aibă grijă de el, nu de o Alba care nu se gândește decât la ea.“

Fitz o conduse pe Alba până la casa ei plutitoare. Își dori ca aceasta să fi fost la celălalt capăt al cheiului, pentru ca ei doi să poată merge împreună prin ploaie și să mai stea de vorbă. Voia s-o întrebe atât de multe! Aroganța

ei era fermecătoare, însă el se simțea și mai atras de fragilitatea ei. Voia să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Voia să fie diferit de toți ceilalți. Voia să fie cel pe care ea să se sprijine.

Ajunseră la ușa ei, iar Alba se întoarse cu fața la el și-i zâmbi, nu cu zâmbetul acela obișnuit, fermecător, ci cu unul trist, de fată singură.

– Intri? întrebă ea. Nu vreau să fiu singură astă-seară.

Fitz vru s-o cuprindă în brațe, să-i sărute buzele acelea cărnoase și s-o asigure că ar fi putut rămâne și o veșnicie, dacă ea ar fi vrut, dar instinctul lui insistă să facă altfel, și nu-l putu ignora. Dacă ar fi rămas, ar fi fost exact ca toți ceilalți.

– Nu pot, răspunse el.

Alba făcu ochii mari. Nici un bărbat nu mai respinsese până atunci o asemenea ofertă.

– Doar ca să dormi, explică ea, întrebându-se de ce, dintre toți oamenii, tocmai ea ajunsese să implore într-un mod atât de umilitor.

– Am o întâlnire de dimineață și mi-am lăsat servieta acasă. Îmi pare rău, răspunse, neconvingător, amintindu-și totodată și de Sprout, care rămăsese închis în bucătărie. Nu că n-aș vrea, adăugă el în clipa în care-i văzu buzele strângându-i-se, furioase.

– Atunci, noapte bună, spuse ea rece și aruncându-i o privire disprețuitoare înainte să dispară înăuntru și să încuie ușa.

Fitz urcă pe chei și încercă să-și amintească unde parcase. Se simțea oribil. Alba se deschisese față de el pe terasa lui Viv. Ajunseseră la o oarecare intimitate. Acum se despărțiseră ca doi străini. Ar fi vrut să se întoarcă și să bată la ușa ei. Repeta în gând replica pe care i-ar fi spus-o:

„Am cumpănit... M-am răzgândit... Sunt un prost că am pus munca înaintea ta... Vreau să împărțim patul și viața... Te iubesc la nebunie...“

Era beat și sentimental și nu-și putea găsi mașina.

Seara aceea începuse atât de promițător, își spuse el, nefericit. Probabil că acum, după ce fusese refuzată într-un mod atât de mitocănesc, Alba nu-și mai dorea ca el să se dea drept iubitul ei. Îi era frig, se simțea amețit și tot nu-și putea găsi mașina. Parca de obicei chiar după colț, acolo, pe linia aceea galbenă. Se plimbă în sus și-n jos pe chei, derutat, căutând pe străzi în speranța că mașina ar fi putut apărea ca prin minune. În cele din urmă, după ce stătu mult timp în același loc, uitându-se în gol la stradă, chemă un taxi. Nu se simțea în stare să se ducă acasă pe jos.

Se trânti pe bancheta de piele și-și dădu capul pe spate.

– Clarendon Mews, vă rog, spuse el.

Taximetristul porni aparatul de taxat și demară.

– V-a cam udat, spuse taximetristul, sperând într-o conversație, fiindcă fusese o noapte lungă.

– Nu-mi pasă, mormăi Fitz. Aș face orice pentru ea.

– Aha, o iubită, spuse taximetristul dând din cap, atotștiutor.

Era obișnuit ca toți clienții lui cu inimile frânte să-și descarce sufletele în timp ce ședeau pe bancheta din spate a taxiului.

– Ce putere pot să aibă ele asupra noastră! O privire, o fluturare de gene – și suntem terci. Terci. Așa mă simt eu acum, terci.
– Nu fiți chiar atât de dur cu dumneavoastră, șefu'. Ea nu merită.
– O, ba merită, oftă Fitz, melodramatic, în timp ce taxiul cotea la stânga, ceea ce-l făcu să se dezechilibreze, capul alunecându-i la întâmplare pe bancheta din spate, ca un bostan. Ea nu e o femeie oarecare. E diferită de toate celelalte femei.
– Așa spun toți, chicoti taximetristul. Așa am crezut și eu de madama mea. Acum văd că mă cicălește la fel ca toate celelalte madame. Ăla care a inventat dragostea a făcut o glumă foarte proastă. Problema e că, atunci când ți se ridică vălul de pe ochi, e prea târziu, ești însurat, iar ea nu mai contenește să se plângă de ce ghinion a avut cu o secătură ca tine. Dacă n-ar fi păcăleala asta cu îndrăgostitul, nici un bărbat nu și-ar pune pirostriile. A dracului păcăleală, părerea mea, și am picat în plasa ei ca un mare prost.
– Nu înțelegi. Eu vorbesc despre Alba Arbuckle, omule.
– Frumos nume, Alba.
– E italian.
– Dac-aș fi în locul dumneavoastră, eu n-aș avea încredere în broscarii ăia. Ați văzut ce-au făcut în război. Au așteptat să vadă cine câștiga și pe urmă s-au dat de partea germanilor. Ai dracului proști! Da' le-am arătat noi, este? I-am învățat noi să-i mai ia la mișto pe englezi.
– E prea tânără că să știe ceva despre război.
Taxiul coti pe Clarendon Mews, iar Fitz alunecă în partea cealaltă.
– Ce număr? întrebă taximetristul, încetinind și aplecându-se în față ca să privească prin parbrizul pe care ștergătoarele se mișcau hipnotic, scârțâind.
– Al doilea război, desigur, răspunse Fitz, iritat.
– Nu, la ce număr locuiți? repetă taximetristul clătinând din cap.
Întotdeauna lua clienți băuți la ora aceea din noapte. Ăsta era unul dichisit și nu părea violent, doar melancolic.
Fitz deschise ochii. Se aplecă înainte și-și văzu mașina parcată exact la numărul 8.
– La naiba! spuse el încruntându-se. Cum naiba a ajuns aia acolo?
În starea de ebrietate în care era, Fitz nu putu deosebi monedele între ele și plăti mult prea mult, spre încântarea taximetristului. Era prea obosit ca să se mai dezbrace, așa că se gândi să se întindă pe pat pentru câteva minute, doar ca să-l mai lase un pic amețeala. Când deschise din nou ochii, era zece dimineața și telefonul suna.
Se ridică foarte greu într-un cot și întinse mâna după telefon. Tuși ca să-și dreagă glasul.
– Fitzroy Davenport la telefon, spuse el, dar nu se auzi nici un răspuns. Alo?
– Bună.
Vocea Albei era gravă și răgușită.
Fitz se ridică dintr-odată în capul oaselor, debordând de bucurie.
– Bună, spuse el, fericit. Cum te simți?

– Somnoroasă, murmură ea pe un ton care dădea de înțeles că nici nu se sculase din pat.
– Și eu, mărturisi Fitz, iar apoi își aminti că îi spusese Albei că avea o întâlnire de dimineață. Sunt treaz din zori. Mi-a plăcut seara trecută, deși vinul și-a spus cuvântul. Cred că ultima sticlă mi-a pus capac.
– Eu am o mahmureală cruntă, oftă Alba. De fapt, nici nu-mi amintesc mare lucru de seara trecută, minți ea, nevrând să aducă în discuție refuzul lui, care îi provocase o mare dezamăgire. În orice caz, continuă ea cu un oftat somnoros, îmi amintesc de planul lui Viv. A fost unul foarte bun. Mai vrei să participi?
Fitz era acum pe creasta valului, nu se mai zbătea sub el.
– Nici nu încape discuție că mai vreau.
– Bine. O sun pe Morsă și-i spun că venim la sfârșit de săptămână. O să fie tare plictisitor, crede-mă. Ar fi mai bine să ne întâlnim înainte și să discutăm planul de bătaie.
– De acord.
– Joi seara, să zicem?
– Te scot la cină, propuse el, încercând să se revanșeze pentru dezamăgirea pe care i-o pricinuise cu o seară înainte.
– Nu, pregătesc eu ceva repede. Vino la ora opt.

Alba era încă furioasă pe Fitz, dar avea nevoie de el. În plus, planul lui Viv era excelent. După ce Fitz era pus în temă cu privire la Valentina, urma s-o însoțească în Italia, unde ea avea să-și cunoască familia. Alba își imagina scena. Lacrimile, îmbrățișările, iar apoi poveștile după care tânjise, acelea despre viața mamei ei. Rudele aveau să-i arate fotografii. Poate că de pe urma Valentinei îi rămăseseră frați și surori, nepoți și nepoate, unchi și mătuși. Fiecare dintre ei trebuia să aibă amintiri pe care să i le împărtășească. Ea urma să pună la locul lor piesele lipsă și să se întoarcă întreagă. Avea să viziteze mormântul mamei, să pună flori pe el, iar apoi totul avea să fie bine în lumea ei.

Joi, Alba făcu astfel încât Rupert să treacă mai întâi pe la ea, ca să bea ceva împreună. Acesta sosi devreme, cu un buchet imens de trandafiri roșii, al căror parfum ajunsese, purtat de vânt, înaintea lui. Alba îi deschise ușa. Purta un capot de mătase într-o nuanță de roz stins, care abia îi ajungea la coapse. Picioarele ei lungi și lucioase culminau cu o pereche de papuci decupați, roz și pufoși, care lăsau să i se vadă unghiile de la picioare, trandafirii și perfecte, cu o pedichiură impecabilă făcută în Chelsea, în acea după-amiază. Alba trase pe nări parfumul trandafirilor împreună cu cel al coloniei obișnuite a lui Rupert, îl apucă de cravată și trânti ușa. Pe urmă își lipi buzele de ale lui și îl sărută. Rupert dădu drumul florilor. Ea îl luă de mână și îl conduse sus, în micul ei dormitor de sub lucarnă. Plouase puternic cu o noapte înainte și mare parte din zi, însă acum cerul era de un albastru pal, cu numai câțiva nori răzleți, gri și roz, plutind pe el.

Alba se întinse pe pat și Rupert își scoase la repezeală hainele. Ea îl privea de sub pleoapele grele, iar părul lung, castaniu, îi era înfoiat ca un nimb în jurul feței. Avea obrajii roz și buzele întredeschise, dornice, senzuale. Odată dezbrăcat, Rupert se aruncă asupra ei, devorându-i carnea așa cum un leu își devorează prada. Ea închise ochii și-i mângâie părul cu gesturi calme, în timp ce el îi linse fără grabă trupul, de sus până jos.

La opt fără un sfert, stăteau amândoi îmbrățișați, îmbujorați și ciufuliți, zâmbind satisfăcuți.

– Ce păcat că trebuie să pleci, spuse ea cu un oftat.

– Data viitoare să nu mai aranjezi o cină, ca să avem toată noaptea la dispoziție, spuse Rupert.

– Știu. Am greșit. Mai bine ne-am îmbrăca. Nu vreau să mă vadă Fitz așa.

– Cine spuneai că e tipul ăsta, Fitz? întrebă Rupert, încercând să nu pară gelos.

La urma urmei, el era în pat cu ea, nu Fitz.

– Agentul literar al lui Viv, răspunse ea, degajată, ridicându-se din pat cu un căscat. Un anost, dar îi fac un serviciu lui Viv.

– Înțeleg, spuse el, liniștit.

– O să vină la timp și o să plece repede, iar apoi o să pot să mă odihnesc și eu ca lumea. Sunt frântă. Ești o adevărată bestie, Rupert!

El își îmbrăcă pantalonii, simțind cum se excită din nou.

– Păcat că trebuie s-o ascund în pantaloni, spuse el zâmbind. E gata din nou de acțiune.

– Eu însă nu.

Alba se uită la ceasul de pe noptieră. Era opt fără cinci. La cum îl cunoștea pe Fitz, urma să fie în pragul ușii în trei minute, moment în care, își zise ea, triumfătoare, Rupert avea să plece.

*

Fitz cumpărase flori, crini cu tije lungi, și o sticlă de vin. Acesta din urmă era italienesc, ca preludiu la sfârșitul lor de săptămână, pe care el îl denumise „recucerirea Italiei“. Își dăduse cu colonie pe față și-și pusese o cămașă nou-nouță, pe care i-o recomandase un coleg foarte pasionat de modă. Se simțea optimist. Simplul fapt că Alba îi telefonase indica faptul că-l iertase. Dacă ea îi propunea din nou să rămână, lucru de care el se îndoia foarte tare, avea să accepte.

Traversă pasarela, cu inima strânsă, cu respirația iuțită de atâta tulburare. O clipă mai târziu, se afla la ușa ei. Tocmai ridicase mâna ca să bată, când ușa se deschise și Rupert ieși din casă, aruncându-i un rânjet arogant, iar apoi o porni fluierând pe pasarelă, către chei. Fitz se uită din nou la Alba și văzu că ea îi zâmbea. Deși era furios și umilit, i se înmuie sufletul la vederea zâmbetului ei radios. Avea îndeajuns de multă deșteptăciune ca să-și dea seama că ea pusese la cale acel moment doar ca să-i dea o lecție. Ca să-i arate că nu-i păsa. Funcționase. El se simți cât se putea de umilit. Atunci când îi zâmbi, la rândul lui, o făcu neîncrezător, oferindu-i florile.

– O, sunt superbe! spuse Alba aruncându-i un zâmbet cald. Intră! îl îndemnă, iar Fitz trecu pragul și fu silit să calce peste trandafirii rămași pe podea. E ziua mea norocoasă, chicoti ea, ridicând trandafirii. Câte fete primesc două buchete într-o singură seară?

Lui Fitz îi veni în minte cuvântul „curviștină“ și roși, indignat că era capabil să gândească astfel despre Alba.

– Le meriți pe ambele, spuse el, hotărât să nu-i arate că era deranjat.

O urmă pe coridor, până la bucătărie. Nu conta cine pe cine refuzase, își spuse el cu un oftat, privindu-i fundul frumos în blugii aceia mulați; ea avea o atitudine care o ajuta să iasă mereu învingătoare.

Mica ei casă plutitoare era un talmeș-balmeș. Fitz aruncă o privire în dormitorul de sus. Grămezi de haine zăceau împrăștiate pe tot patul franțuzesc vechi, revărsate peste balustradă și înșirate pe scară. Un dulap mare era deschis, iar sertarele îi erau trase în afară, cu chiloți de dantelă și jupe lucioase de satin atârnând din ele precum niște cadouri deschise la repezeală. O pereche de pantofi roz cu platformă erau aruncați la întâmplare pe podeaua coridorului, ca și cum Alba tocmai și-i aruncase din picioare. În camera de zi, o sumedenie de reviste ilustrate fuseseră trântite la nimereală pe sofalele de un alb fildeșiu. În locul acela nu se mai ștersese praful de multe săptămâni. Chiuveta din bucătărie era plină cu un maldăr de farfurii și de cești. Încăperile erau mici, decorate cu nuanțe pale de roz și de albastru, cu plafoane joase. Locul mirosea a parfum și a parafină combinate cu mirosul plăcut de lemn lăcuit. Oricum, în ciuda haosului, casa aceea plutitoare, asemenea Albei, avea enorm de mult șarm.

În bucătărie, Alba căută vaze prin dulapuri. Cum nu găsi nici una, puse un buchet de flori într-o carafă, iar pe celălalt – în ibricul de cafea, vorbind în tot acest timp despre chestiile găsite de Străjerul Râului prin apele Tamisei. Din păcate, nu și capul, regretă ea, nici măcar celălalt braț. Apoi turnă două pahare din vinul italienesc pe care-l adusese Fitz.

– Ce drăguț din partea ta c-ai adus vin, spuse ea. Foarte frumos!

– Ca să sărbătorim începutul „recuceririi Italiei“, răspunse el ridicând paharul.

Ochii pali ai Albei se întunecară, iar dintr-odată ea păru emoționată.

– E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine. Tu ai încredere deplină și sărbătorești decizia mea de a deschide răni vechi. Mai mult decât ar face tatăl meu și mama mea vitregă. Împreună, o să-i fermecăm pe amândoi. Tati o să ți se destăinuie. O să te iubească. Toată lumea te iubește, din câte îmi spune Viv. Ești genul acela de om.

– Nu știu dacă e un lucru bun să fii un astfel de gen de om, spuse el ridicând din umeri. Am fost căsătorit de două ori și am doar patruzeci de ani. Am avut cândva o avere, dar s-a risipit toată pe femeile cărora le-am dat inima mea. Încă mă mai simt vinovat că le-am frânt inimile și că le-am distrus viețile.

– Ești prea bun, spuse ea cu sinceritate. Eu n-am conștiință.

– Nu arăți ca și cum ai putea face rău cuiva.

– O, Fitz!

– Păi, zâmbetul tău ar putea vindeca orice rană pe care ai face-o, sunt sigur.

Ea râse gutural și-și aprinse o țigară.

– Ești cumva teribil de romantic? Asta să fie problema ta?

Se așeză la masă, dând la o parte niște sticluțe cu lac de unghii. Fitz se așeză și el.

– Sunt iremediabil de romantic, Alba. Dacă îmi pierd inima, nu mai e cale de întoarcere. Cred în dragoste și în căsătorie. Doar că nu prea mă pricep la nici una dintre ele.

– Eu cu siguranță că nu cred în căsătorie. Aș fi o nevastă groaznică. Cât despre dragoste, ce să zic, există multe feluri diferite de a iubi, nu-i așa?

Fitz luă o gură de vin și se simți mai bine.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, Alba? Cu adevărat îndrăgostită. Dată pe spate?

Alba cumpăni asupra întrebării, lăsându-și capul într-o parte și privind pieziș pe sub genele dese și negre.

– Nu, răspunse ea pe un ton plin de siguranță. Nu, nu cred c-am fost.

– Păi, ești tânără.

– Douăzeci și șase. Viv spune că, dacă vreau să am copii, ar trebui să mă pun pe treabă.

– Vrei copii?

Ea strâmbă din nas.

– Nu știu. Nu încă. În mare, nu-mi prea plac copiii. Sunt drăgălași și așa mai departe, dar te solicită foarte mult și sunt obositori. E frumos să-i admiri, dar numai preț de un minut sau ceva de genul ăsta.

Râse din nou, iar Fitz râse împreună cu ea. Nonșalanța ei era fermecătoare. Se simțea incredibil de bine în pielea ei! Fitz îi invidia degajarea.

„Trebuie să fie atât de ușor să fii Alba!“ își zise el.

– O să-ți schimbi atitudinea față de copii după ce îi ai pe ai tăi, spuse el, repetând vorbele pe care le auzise de la alții.

– O, sper! Mi-ar plăcea să fiu o mamă bună, declară ea, iar apoi se opri, își coborî privirea și și-o aținti în pahar, cu un aer pierdut. Cred că mama mea mi-ar fi putut da un exemplu bun, continuă, ridicându-și pe urmă privirea și zâmbind trist. Dar n-o să știu asta niciodată.

– Ba o să știi, o asigură Fitz, plin de simpatie, întinzând brațul și prinzând-o de mână. Pentru că noi doi o să aflăm despre ea.

– Chiar crezi c-o să aflăm?

– După ce terminăm, o s-o cunoaștem foarte bine, draga mea.

– Of, Fitz, sper să ai dreptate! Toată viața mi-am dorit s-o cunosc. Ea nu-și retrase mâna și îl privi tandru. Am încredere în tine, Fitz. Știu că n-o să mă dezamăgești.

Iar Fitz se rugă în sinea lui – oricui îl asculta – să n-o dezamăgească.

CAPITOLUL 5

Sâmbătă, devreme în zori, Fitz se duse s-o ia pe Alba cu mașina. Sprout era deja tolănit pe bancheta din spate, urmărind pescărușii pe fereastră. Fitz trebui să aștepte la parter câtă vreme se îmbrăcă Alba. O auzea cum se plimba de colo până colo deasupra lui, încercând să găsească toaletele potrivite. El îi observase hainele. Erau alese cu grijă și foarte la modă. Nu înțelegea de ce își bătea ea capul atât. Ar fi arătat la fel de seducătoare și într-un sac ponosit.

Printr-una dintre ferestrele camerei de zi, el trase cu ochiul la casa plutitoare a lui Viv, unde era liniște și pace. Și-o imagină la mașina de scris, îmbrăcată într-o rochie lungă, vaporoasă, cu o țigară fumegând într-una dintre scrumierele ei verzi. De asemenea, își aminti de câte ori șezuse pe terasa ei, încercând să privească înspre casa Albei, sperând s-o zărească, să vadă câtuși de puțin din ea, *orice*. Își aminti de avertismentul lui Viv.

„Nu te îndrăgosti, Fitz“, îl sfătuise ea.

Prea târziu, își spuse el, cu un oftat.

Nu fusese dezamăgit în seara în care cinaseră împreună. Nu se așteptase la altceva decât să plece după aceea și să se ducă acasă. Măcar nu se îmbătase și nu-și pierduse mașina. Discutaseră până mult după miezul nopții, cu burțile pline de rizoto, pe care până la urmă îl pregătise el. În ciuda entuziasmului ei, Alba nu fusese capabilă să încropească nimic. Îi povestise despre copilăria ei, despre sinistra mamă vitregă și despre sentimentul izolării, care o făcuse să sufere de când se știa.

Fitz încercase să-i explice că era normal pentru tatăl ei ca, după pierderea primei soții, să încerce să-și trăiască mai departe viața. Probabil că tragedia morții Valentinei aproape că-l distrusese. Și mai rămăsese și cu un copilaș mic. Ar fi fost imposibil pentru el să-și crească singur fiica. Avusese nevoie de Margo. Alba era pur și simplu o victimă nevinovată a hotărârii lui de a-și construi o viață nouă și de a uita trecutul.

– Eu privesc lucrurile din punctul de vedere al unui bărbat, explicase el. Nu înseamnă că tatăl tău te iubește mai puțin, ci doar că nu vrea să fie târât înapoi în trecut. În plus, probabil că vrea să te protejeze și pe tine de el.

Alba devenise foarte tăcută.

– Poate că ai dreptate, spusese ea în cele din urmă, dar asta nu schimbă ceea ce simt față de Morsă. Îmi e doar foarte milă de tata. Își ascunde mâhnirea în spatele unei jovialități superficiale. Bonom și încrâncenat, ăsta-i tati. Un păhărel de ceva la ora șase seara, cina la opt și jumătate, un whisky și un trabuc în biroul lui, până la zece. Nu irosește niciodată un trabuc, îl fumează până la capăt. Până când aproape că-i arde degetele. Se protejează închizându-se în structura asta a rutinei zilnice. Mereu același costum de tweed din trei piese pe timpul zilei, halat și papuci de casă,

seara. Prânzul de duminică în sufragerie, cina de duminică în salon, lângă șemineu. Bucătărița pregătește aceeași friptură în fiecare duminică, deși e mereu ceva special ori de câte ori vine vicarul la masă. Pulpă de miel sau de vită, budincă la aburi sau prăjitură cu mere. Tata iese la plimbare serile, după ce se întoarce de la Londra cu trenul de șase și jumătate, își ia un baston și inspectează moșia. Stă de vorbă cu administratorul, discută despre fazani și sădit de pomi. Totul e mereu la fel, nimic nu se schimbă. Nimic care să agite apele. Și am apărut eu, cu un portret pe care el nu se așteptase să-l mai vadă vreodată. Mi-am târât tatăl în trecut. Bietul de el, nu știe cum să se poarte cu mine. Dar cu tine o să vorbească, sunt sigură. E un bărbat căruia îi plac activitățile bărbătești și compania altor bărbați, iar tu ești genul lui.

Fitz nu-și dăduse seama dacă ăsta chiar era un lucru bun. În ochii Albei, probabil că nu. Viv îl descrisese pe Thomas Arbuckle drept „fosilă bătrână", dar dacă fusese tânăr luptător în război, trebuia să fie acum abia trecut de vârsta de cincizeci de ani, nicidecum în amurgul vieții.

Fitz plecă de la fereastră, iar toate acele gânduri îi pieriră de îndată ce apăru Alba, îmbrăcată într-o jachetă bej de catifea reiată, pusă peste o helancă albă de cașmir. Își strânsese părul într-o coadă de cal, lăsându-și bretonul lung peste frunte și pomeți. Nu se sinchisi să se scuze pentru dezordine.

– Sunt gata. M-am îmbrăcat cu cele mai conservatoare haine pe care le am, ca să mă asortez cu tine.

Fitz s-ar fi putut simți jignit, dacă nu s-ar fi considerat deja conservator. Oricum, comentariul ei sublinia încă o dată diferențele mari dintre ei și faptul că ea n-avea cum să-l placă. Dar nu era dezamăgit, fiindcă măcar erau prieteni, iar asta însemna mult mai mult decât ca ea să-i fi trântit ușa în nas.

– Arăți adorabil, spuse el măsurând-o admirativ cu privirea din cap până-n picioare.

Alba zâmbi larg.

– Îmi place când faci asta, spuse ea răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se către ușă.

– Ce anume?

– Când mă privești așa, din cap până-n picioare. Îți simt ochii ca pe două mâini. Mă gâdilă.

Afară era cald. Adierea primăvăratică încrețea oglinda râului. Pescărușii planau în aer, iar țipetele lor punctau vuietul monoton al traficului.

– Uite ce-i, sper că ai o mașină care să se potrivească imaginii tale. Nu una sport. Tati e suspicios în privința bărbaților care au mașini sport.

– Am un Volvo cam vechi și rablagit.

– Mie mi se pare în regulă, spuse Alba luându-l de braț. Trebuie să ne prezentăm ca un cuplu, adăugă ea atunci când el îi aruncă o privire nedumerită.

Alba se așeză pe scaunul de lângă cel al șoferului, trântind pe bancheta din spate câteva cărți și un manuscris, ca să facă loc. În afară de haosul literar, mirosea a câine.

– N-am știut că ai câine, spuse ea după ce se sui și el și porni motorul.

– Sprout. E în spate.

Alba făcu ochii mari.

– Sper că nu e un șobolan jegos, ca ăla al lui Margo.

– E o corcitură de springer și prepelicar.

– Ce-o mai fi însemnând și asta, oftă ea, întorcându-se să se uite. O, da, merge. Slavă Domnului că e un câine care latră ca lumea, îi urăsc pe ăia care chelălăie.

– Lătratul lui Sprout e foarte bărbătesc, te asigur.

– Slavă cerului pentru asta, altfel ar fi trebuit să-l lăsăm acasă. Cu excepția cazului în care s-ar arăta dispus să-i mănânce la cină pe șobolanii lui Margo.

– N-o băga în seamă, Sprout. În realitate, nu e atât de crudă.

Sprout se auzi oftând în spate, răbdător.

– Așteaptă și o să înțelegi după ce îi vezi. Morsei îi plac lucrurile pe care le poate lua cu ea la subraț.

– Nu și pe tatăl tău, sper!

Alba râse și-i trase un ghiont jucăuș.

– Prostuțule! O fi ea puternică, dar nu e chiar Hercule!

Discutară tot timpul cât străbătură A30. Apoi ieșiră de pe autostradă și o luară pe străduțele înguste și șerpuitoare, iar peisajul rural li se arătă în toată splendoarea lui. Pădurile explodau de viață odată cu vremea caldă, vibrând de un verde aprins, fosforescent, care-i aminti lui Fitz de micile scrumiere ale lui Viv. Aerul era dulceag, cu miresme care aminteau de cea a zahărului, iar păsărelele zburau pe deasupra sau stăteau cocoțate pe firele de telegraf, făcând pauze de la munca istovitoare a construirii cuiburilor. Alba și Fitz se opriră din discuții și priviră în jurul lor. Liniștea gingașă a câmpurilor era un antidot eficient la orașul aglomerat, agitat. Îți calma sufletul. Te făcea să respiri mai profund, din adâncul pieptului. Fitz simți cum i se relaxau umerii și cum mintea i se golea de toate lucrurile enervante pe care trebuia să le facă la serviciu. Până și Alba arăta mai calmă. Cu câmpul verde pe fundal, arăta mai tânără, de parcă ar fi lăsat în urmă nu doar orașul, ci și sofisticarea ei urbană.

Fitz încetini și coti pe aleea de acces. Drumul în sine avea cam o jumătate de kilometru și era mărginit de niște fagi arămii maiestuoși, ai căror muguri începeau să se deschidă și să dezvăluie frunze roșietice, fragede. Pe dreapta se întindea un câmp mărginit de o pădure întunecoasă. Câțiva cai pășteau, abia sinchisindu-se să-și ridice capetele ca să vadă cine îi deranja, iar câțiva iepuri grași, cu spinările rotunjite și cu urechile fremătătoare, stăteau grupați de parcă ar fi fost adânciți într-o conversație importantă. Fitz era încântat. Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru frumusețea casei.

Beechfield Park era un conac mare, din cărămidă roșie și cremene, cu o personalitate și un farmec imense. Glicina și vița albă se cățărau pe ziduri,

având o libertate absolută de-a se îndrepta în orice direcție pofteau. Ferestrele cu zăbrele erau mici, dar, asemenea ochilor, erau agere, vigilente și expresive. Acoperișurile erau denivelate, curbate, ca și cum spiritul casei s-ar fi revoltat împotriva liniilor precise ale arhitectului și și-ar fi întins și arcuit mădularele ca să se simtă confortabil. Rezultatul era o construcție care degaja multă căldură.

– E spectaculoasă! exclamă Fitz atunci când mașina scrâșni pe pietriș și se opri în fața intrării.

– A fost a stră-străbunicului meu, explică Alba. A câștigat-o la pocher. Din păcate, tot așa și-a pierdut și nevasta, înainte ca ea să apuce să se bucure de casă.

Alba nu lăsa niciodată adevărul să strice o poveste bună.

– Și-a pierdut nevasta la pocher?

– Da, în fața unui duce bogat.

– Nevasta aceea o fi fost vreo sluțitură.

– Păi, n-avea cum să fi fost prea grozavă din moment ce el nu s-a dat în lături s-o joace la cărți. O, șobolanii! spuse ea râzând, fiindcă micii terieri ai lui Margo țâșniră pe ușă afară. Ăștia-s iubirile lui Margo. Pentru numele Domnului, te rog să nu te așezi pe vreunul! Hennie, fratele bunicii mele, s-a așezat cândva pe câinele ei și l-a omorât.

– Un mic *faux pas*!

– Abia după o săptămână au dat de câinele mort. Hennie îl ascunsese sub pernă, ca să-l găsească menajera.

În clipa aceea, Margo și Thomas apărură pe verandă, zâmbind larg. Margo își chemă câinii cu glasul ei gros, poruncitor, bătându-se cu palmele peste șolduri. Părul alb îi era ridicat și prins dezordonat la spate, în clame. Nu era fardată și avea pielea ridată și rumenă, așa cum te-ai fi așteptat s-o aibă o femeie care își petrecea mult timp călărind.

– Hedge, vino imediat aici! strigă Margo. Mă bucur foarte mult să te cunosc, Fitzroy, adăugă ea întinzându-i mâna.

Fitz dădu mâna cu ea. Margo avea o strângere fermă, sigură pe sine.

– Aveți o casă fermecătoare, căpitane Arbuckle, spuse Fitz în timp ce dădea mâna cu Thomas.

– Spune-mi Thomas, răspunse el râzând jovial. Sper că traficul n-a fost prea aglomerat. Uneori se circulă groaznic duminică dimineața.

– N-am avut deloc probleme, răspunse Fitz. S-a circulat foarte bine.

Thomas o sărută pe Alba pe tâmplă, ca de obicei, iar ea se simți nespus de ușurată că nu era supărat după ultima lor întâlnire. Margo zâmbi crispat. Ea nu se prea pricepea să-și ascundă sentimentele.

– Vă supărați dacă-i dau drumul lui Sprout să alerge puțin pe aici? întrebă Fitz. E bătrân și deosebit de blând cu cei mai mici decât el.

– Nu subestima câinii mici, răspunse Margo. Sunt mai mult decât capabili să se apere.

Fitz deschise portbagajul, din care sări afară un Sprout mai degrabă rigid și blazat. Câinii se mirosiră între ei, curioși, deși terierii lui Margo părură mai

interesați de Sprout decât era bătrânul câine de ei. El mai degrabă aștepta să ridice un picior lângă un cauciuc și pe urmă să adulmece pietrișul, decât să se joace cu micile creaturi ciufulite care își tot lipeau nasurile de fundul lui. Fitz lăsă portbagajul deschis, ca să aibă Sprout unde se refugia dacă terierii deveneau prea insistenți, și îi urmă pe Margo și pe Thomas în casă.

– Caroline vine și ea după masa de prânz, iar Miranda s-a întors de la școală. Bietul Henry e la Sandhurst. Are treabă acolo, spuse Margo în timp ce traversau vestibulul și intrau în salon.

Fitz era plăcut surprins de părinții Albei. Nu păreau deloc căpcăunii pe care îi descrisese ea, ci niște oameni obișnuiți de la țară. Salonul era decorat simplu, în tonuri pale de galben și bej. Fitz se așeză pe o sofa și, spre surprinderea lui, Alba luă loc lângă el, îi luă mâna și i-o strânse. El îl văzu pe Thomas uitându-se la Margo. Era clar că Alba nu mai adusese niciodată până atunci un iubit acasă.

– Bei ceva, Fitzroy? îl îmbie Thomas.

Fitz se întrebă ce anume se așteptau ei să bea, iar apoi ceru un whisky cu gheață. Thomas păru încântat și se duse la gheridonul cu băuturi. Margo se așeză pe bancheta din fața șemineului și îl luă pe unul dintre câini în poală.

– Deci, Fitzroy, cu ce te ocupi? întrebă ea în timp ce mângâia cu mâna ei mare spinarea câinelui.

– Sunt agent literar.

– Aha, făcu ea, impresionată.

– Eu o reprezint pe Vivien Armitage, printre alții.

Ea ridică din sprâncene în semn că știa despre cine era vorba. Margo Arbuckle era reprezentativă pentru publicul cititor al lui Viv.

– Oho, e o scriitoare foarte bună, spuse ea. Eu nu prea am vreme să citesc. Administrarea casei ăsteia și caii îmi ocupă mai tot timpul, dar citesc cu plăcere ori de câte ori am ocazia și pot spune că ador romanele ei. Lui Thomas îi place Wilbur Smith. Nu-i așa, Thomas?

– Îmi place o carte bună. Dar știi, în momentul de față îmi plac mai mult biografiile, spuse el întinzându-i băutura lui Fitz. Nimic nu se compară cu o poveste adevărată, nu-i așa?

– Spune-mi, Fitzroy, începu Margo, faci parte din familia Davenport din Norfolk?

– Da, minți Fitz.

Dacă tot intenționa să îndruge gogoși, atunci trebuia s-o facă în cel mai convingător mod cu putință. El strânse mâna Albei, care i-o strânse și ea pe-a lui. Albei îi plăcea jocul.

– Îi cunoști pe Harold și pe Elizabeth?

– Harold e vărul tatălui meu, spuse Fitz, deși nu auzise în viața lui de Harold și de Elizabeth.

– Aha, deci tatăl tău e...?

– Geoffrey.

„Încă o minciună, dar ce rost are să renunț acum?“ își spuse el.

Margo făcu ochii mici, se încruntă și clătină din cap.

– Eu nu-l cunosc pe Geoffrey.
– Îl știi pe... George?
– Nu.
– Dar pe David?
Era ca într-un joc de noroc.
– Da, răspunse ea, iar ochii căprui i se luminară. Da, îl știu pe David. E însurat cu Penelope.
– Exact, spuse Fitz. Fermecătoare femeie!
– Nu-i așa? Păcat că n-au copii, spuse ea oftând și zâmbind compătimitor. Așadar, părinții tăi locuiesc și ei lângă Kings Lynn?
– Nu, tata s-a mutat în sud, în Dorset. Dar are în Scoția un teren de vânătoare, plin de potârnichi. Când eram copil, ne împărțeam timpul între cele două case și, desigur, cabana din Elveția.
– Schiezi? interveni Thomas, care iubea toate sporturile, iar acum nu știa ce îl impresiona mai mult, terenul de vânătoare din Scoția sau cabana din Elveția.
Thomas se așeză în fotoliu și luă o gură de Martini.
– Sper să rămâneți tot weekendul, Fitzroy. L-am invitat pe reverendul local la prânzul de mâine. Vine după slujba de la biserică. Joci squash?
– Bineînțeles, spuse Fitz, lucru adevărat, de altfel. Mi-ar plăcea o partidă, dar de preferat nu cu reverendul, fiindcă n-aș îndrăzni să joc contra unui om care-l are pe Dumnezeu de partea lui.
Margo râse. Alba era uluită. Tatăl ei se înroșise de plăcere. Îl plăceau cu adevărat pe Fitz. Viv avusese dreptate. Nu era ea de pomană o romancieră de top!
Și de parcă Fitz nu i-ar fi încântat deja suficient de mult pe părinții Albei, se mai și aplecă să-l ridice pe unul dintre cățeii lui Margo.
– Mama mea a avut terieri, spuse el mângâind blana cățelului. A încetat să mai plece în vacanțe pur și simplu pentru că nu suporta să-i lase acasă, înșiră el, iar Margo își înclină capul într-o parte și-i zâmbi în cel mai înțelegător mod cu putință. Ai dumneavoastră, doamnă Arbuckle, sunt minunați.
– O, Fitzroy, mă faci să mă simt atât de bătrână! Spune-mi Margo!
– Doar dacă și tu îmi spui Fitz.
În clipa aceea, Miranda intră în cameră, grăbită. Era înaltă și subțire, cu păr blond, drept, prins într-o coadă de cal. Purta pantaloni și cizme de călărie și avea o expresie iritată pe fața-i rotundă, îmbujorată.
– Summer iar a fugit, mami! spuse ea gâfâind și pufnind în prag.
Margo se ridică în picioare.
– Scumpo, dă-mi voie să ți-l prezint pe Fitz Devenport, prietenul Albei.
– O, scuze, spuse ea degajat, întinzând brațul. Mă tem că am o iapă nărăvașă.
Fitz tocmai era pe cale să facă o glumă despre Bolter[1] din cartea *Dragostea într-un climat rece,* romanul lui Nancy Mitford, dar se răzgândi.

O astfel de referire probabil că n-ar fi fost înțeleasă de o persoană atât de tânără.

– Pot să ajut s-o aducem înapoi? spuse el în schimb. Lui Sprout i-ar prinde bine să alerge puțin.

– Ai vrea? îl întrerupse Margo. O, Doamne, Fitz, ești atât de amabil! Abia ai sosit de la Londra.

– Dați-mi voie să mă duc să mă schimb de hainele astea în ceva de care să nu-mi pară rău că o să se umple de noroi. Pe urmă mergem să ne înnămolim cu toții, nu-i așa, Alba?

– El stă în camera galbenă, interveni Margo după ce ieșiră cu toții în vestibul.

Alba păru oripilată. Spera ca ei să nu i se ceară mai mult decât să țină poarta deschisă sau ceva asemănător. În copilărie, fusese forțată să călărească și să curețe harnașamentul, dar după ce crescuse destul de mare ca să-și exprime opiniile, făcuse atât tapaj încât Margo îi dăduse pace, cu condiția să ajute în grădină, să decorticheze și să curețe fasole toată vara, ceea ce însemna răul cel mai mic dintre cele două. Culesul legumelor nu era neapărat o sarcină grea, ci mai degrabă una plictisitoare și, în plus, existau alte lucruri pe care Alba ar fi preferat să le facă, precum să citească reviste și să se joace cu fardurile Bucătăriței. Dar măcar curățatul fasolei era o preocupare solitară, datorită căreia Alba era lăsată în pace, cu gândurile ei. Îi auzea pe ceilalți țipând pe terenul de dincolo de casă, glasurile lor puternice răsunând în toată valea, iar ea se bucura că nu se afla laolaltă cu ei. Avusese dintotdeauna aversiune față de activitățile de grup – mai ales față de cele de familie. Acum ea îl conduse pe Fitz la etaj. După ce rămaseră singuri, izbucni în laude:

– Ești clasa-ntâi, Fitz! exclamă ea, îmbrățișându-l. I-ai cucerit deja! Și știi ceva? Datorită ție, au o impresie mai bună despre mine. Sunt dintr-odată tratată ca un adult.

Înainte ca Alba să se retragă, Fitz savură senzația trupului ei lipit de al lui, cu brațele încolăcite în jurul mijlocului lui.

– Dar *ești* un adult, o asigură el privind-o în timp ce ea se ducea la fereastră.

Apoi se uită în valiza lui, surprins că fusese deja golită.

– Doamna Bromley ți-a despachetat bagajele. E menajera noastră. O figură discretă, fantomatică, scumpă la vedere, ca un șoricel de câmp, adăugă Alba văzând expresia nedumerită de pe chipul lui.

– Desface mereu bagajele?

– Bineînțeles, pentru oaspeți. Din păcate, nu și pentru mine, iar eu am nevoie de asta mai mult decât tine, fiindcă sunt împrăștiată, explică ea râzând răgușit. Prin camera mea nu se strecoară nici un șoricel de câmp.

– Și o să găsesc totul? întrebă el trăgând un sertar și dând peste o pereche de pantaloni și peste una de șosete frumos aranjate împreună, precum un soț și o soție bătrâni, întinși amândoi într-un pat.

– Grea întrebare. Nu știu cum îi funcționează mintea doamnei Bromley, presupunând că are una, desigur. E o fosilă.
– Măcar știu unde îmi sunt pantalonii! spuse el râzând, iar apoi deschise dulapul de haine și-și găsi blugii aranjați pe un umeraș.
– Dacă până la urmă am rămâne împreună, oare n-am da de necaz? Ei ar descoperi că ai mințit.
– Nu m-am gândit la asta, răspunse Fitz pe un ton serios, însă Alba chicoti, ca și cum simpla idee ar fi fost ridicolă.
– Ne vedem jos, spuse ea agitându-și părul prins în coadă. Eu nu mă schimb și nici n-am de gând să alerg după nenorocitul de cal pe tot câmpul ăla plin de noroi. Serios vorbind, Fitz, află că ți-ai cam depășit atribuțiile. Știi că Margo crește în pădure niște afurisiți de porci?
– Porci?
– Da, niște mistreți. Șase scroafe și doi porci, într-o îngrăditură de vreo jumătate de hectar. Margo speră c-o să-i aducă bani. Animalele alea scapă tot timpul și, crede-mă, nu vrei să dai nas în nas cu Boris într-o noapte întunecată. E înspăimântător. În plus, are cele mai mari boașe pe care le-ai văzut vreodată, spuse Alba ridicând jucăuș din sprâncene.
– Nu mă face să mă simt prost, răspunse Fitz râzând.
– N-am de gând să-i las să mă facă să alerg după un nenorocit de cal. Cred că ție îți place tot teatrul ăsta mai mult decât mie.
Ea ieși din cameră. Fitz se schimbă în blugi și într-un pulover gri. Alba avea dreptate, lui îi plăcea enorm rolul acela. Nu era greu. Thomas și Margo erau ușor de satisfăcut. Iar lui nu i se părea complicat nici s-o țină pe Alba de mână și să se poarte ca și cum inima ei i-ar fi aparținut. Din păcate însă, era doar teatru. La sfârșitul acelui weekend, urma s-o lase pe Alba pe Cheyne Walk, iar el să se întoarcă acasă, în Clarendon Mews, singur. Spera să afle destule despre Valentina astfel încât s-o determine pe Alba să călătorească în Italia și să descopere singură mai multe. El își va fi îndeplinit misiunea, după care n-avea să-i mai fie Albei de nici un folos. Trebuia să continue, în viitor, să îndure partidele de bridge cu Viv și imaginea lui Rupert venind pe pasarelă și fluierând, nerăbdător să se bucure de ospitalitatea inedită a Albei, orice intimitate cu el, cu Fitz, fiind spulberată precum negura ce plutea deasupra Tamisei. Goni gândul acela în străfundul minții și ieși din cameră. Cât timp se afla în casa aceea, era iubitul Albei și avea de gând să-și dea toată silința să nu lase realitatea să strice totul. Nu intenționa să se transforme în dovleac înainte să fie absolut necesar.
Margo și Miranda așteptau în vestibul, împreună cu Alba. Margo își pusese un batic pe cap și îmbrăcase o pereche de pantaloni maro, de catifea reiată. Alba stătea la fereastră, în vreme ce mama și sora ei vitrege discutau despre problemele legate de gardul de după care evadase iapa, precum și despre extraordinara inteligență a lui Summer.
– Asta a ajuns să fie o adevărată năpastă, spuse Margo cu voce stridentă. Peter o să fie pur și simplu nevoit să verifice fiecare centimetru de gard și să-l repare acolo unde e slăbit. Nu se poate ca Summer să fugă mereu în

felul ăsta. Într-o bună zi, ne trezim că iese pe șosea și provoacă un accident! A, iată-te, Fitz, spuse ea, iar un zâmbet larg îi înflori pe chipul ars de vânt. Ești un adevărat cavaler!

– E plăcerea mea, răspunse Fitz. În plus, e o zi atât de frumoasă! Ar fi păcat s-o irosim stând în casă.

El o privi pe Miranda, iar aceasta roși.

– Sper că Summer n-a ajuns prea departe, îngăimă ea.

Apoi se întoarse și ieși din casă, urmându-și mama.

Alba îl privi pe Fitz și-și dădu ochii peste cap.

– Ești nebun, îi declară ea pe un ton plin de afecțiune. Ți-am spus că întreaga mea familie o să te iubească, nu-i așa? Ești genul lor, ce să mai vorbim!

Fitz știa că ea nu-i făcuse un compliment.

Prinderea lui Summer nu fu o sarcină simplă. Iapa o luase pe aleea de acces și ajunsese în apropierea șoselei, păscând hasmațuchi cu lăcomie. La început, Margo dădu ordinele. Până și Alba trebui să intre în cercul pe care îl făcură ca să înconjoare iapa, postură din care îi aruncă lui Fitz o privire furioasă. Dacă el nu s-ar fi oferit să ajute, ea ar fi savurat și acum un pahar de vin în salon. Sprout și terierii alergau primprejur lătrând, dar Summer scutură pur și simplu din cap și plecă, triumfătoare, în galop mic. După ce strategia lui Margo eșuă, Fitz preluă comanda. Principala lui preocupare nu era Summer, ci Alba, pe care voia cu disperare s-o mulțumească și căreia îi ordonă să se întoarcă pe câmp și să țină poarta deschisă. Apoi el, Miranda și Margo, în loc să încerce să prindă iapa cea îndărătnică, o împinseră să se întoarcă pe câmp de una singură, mergând pur și simplu spre ea înșirați unul lângă altul și cu brațele larg deschise. Pornirea naturală a iepei era să se îndepărteze de ei. Încetul cu încetul, cu răbdare, reușiră s-o conducă înapoi. Spre uimirea Mirandei, Summer se duse pe câmp, iar Alba închise, bucuroasă, poarta în urma ei. Durase ceva timp, însă pe chipul Albei se vedea acum un zâmbet cât toate zilele. Meritase osteneala!

Margo îl felicită pe Fitz, care îi spuse că și el crescuse înconjurat de cai.

– Totuși, eu aș pune pe cineva să repare gardul ăla, fu el de părere, străduindu-se să pară un ins cu o vastă experiență. Noi am avut cândva o iapă care a fugit. S-a tăiat la picior în niște sârmă ghimpată, iar rana s-a infectat. Urâtă treabă!

– Vai de mine! Trebuie să evităm așa ceva cu orice preț! Păcat că Alba nu călărește, altfel ați fi putut da o tură împreună înainte de prânz.

Alba îl luă de braț pe Fitz. Ei nu-i scăpase admirația pe care i-o arăta Miranda.

– Mi-ar plăcea să-i prezint moșia, spuse ea.

– Fitz, dacă vrei să călărești, poate să meargă Miranda cu tine, insistă Margo cu obișnuita ei lipsă de tact, iar Alba se înfurie.

„Femeia asta îl vrea pe Fitz pentru Miranda!“ își spuse ea, nervoasă.

Fitz o simți zburlindu-se lângă el și refuză politicos:

– Mulțumesc pentru amabilitate, dar e mai bine s-o lăsăm pe altă dată, se eschivă el, iar apoi îl strigă pe Sprout: Vino-ncoa', bătrâne! Haide să vedem ce face fericitul Boris!
– Fericit? se miră Alba încrețindu-și nasul.
– Păi, sigur că da, răspunse el ridicând din sprâncene cu subînțeles.
– O, făcu ea cu un zâmbet, sigur că da!
Margo se mulțumi să se uite cum Alba și Fitz plecau spre livadă, iar apoi se întoarse și o porni către casă.
– Ce tânăr șarmant! îi spuse ea Mirandei.
– Ce noroc pe Alba! răspunse fiică-sa cu un oftat. E un bărbat atrăgător, nu-i așa?
– Da, este, fu de acord Margo. Totuși, nu-i genul ei. Alba alege de obicei băieți frumușei și la modă, din câte îmi spune Caroline.
– Fitz are o frumusețe aspră, aș spune.
– Sper că el știe în ce se bagă, declară Margo râzând și clătinând din cap. Alba e o fată foarte încăpățânată. Deși nici el nu-i chiar un tip sfios, nu-i așa? E înalt, robust, puternic. Sunt sigură că-i poate face față.
– Mă bucur că Alba și-a găsit pe cineva bun.
– O, și eu! Un bărbat *adecvat*.
– Dar e binișor mai în vârstă decât ea, nu crezi?
– Slavă Domnului! Nici un bărbat de vârsta ei nu i-ar face față.
– Crezi c-o s-o ia de nevastă?
– Cu Alba, nu se știe niciodată.
– Păi, atunci cred c-o să merg să călăresc singură, spuse Miranda, dând să plece.
– Vin eu cu tine, se oferi mama ei. Alba n-are nevoie de mine.
Margo se întoarse ca să mai arunce o privire spre livadă, dar cei doi dispăruseră. Ea scoase un oftat și intră în casă, fiindcă voia să se schimbe.

Alba și Fitz reveniră la ora prânzului. Erau îmbujorați și ochii le străluceau. Alba îi arătase moșia lui Fitz. Grădinile și terenul de tenis, terenul de squash și grajdurile. Îi arătase piscina golită de apă și plină de frunze, precum și iazul pe care înotau rațe și lișițe printre fire de măcriș de baltă și de pipirig. Pe urmă se duseseră în pădure, unde Boris fusese bucuros să le arate bijuteriile lui personale, ca și eficiența cu care le folosea. Observaseră chiar și o pereche de cerbi tineri și auziseră boncăluitul aspru al unui muntiac. Clopoțeii aproape că încolțiseră, iar miresmele fertile ale naturii pluteau în aer, îmbătându-le sufletele.
Thomas fu impresionat. Alba nu mergea niciodată să se plimbe singură. Era încântat că fiică-sa se mândrea cu casa ei și că era dornică să se laude cu ea.
„Fitz are o influență bună asupra Albei“, își spuse el, fericit.
Oaspetele îi fermecase cu ușurință pe toți cei din familia Arbuckle. În timp ce-l privea, Miranda simțea în trupul ei adolescentin o vibrație misterioasă, primitivă și delicios de tulburătoare. Margo era nespus de bucuroasă că

fiica ei vitregă își găsise un bărbat normal, cu o slujbă normală. Unul pe care ea, Margo, îl putea categorisi. Unul din lumea ei. Thomas aștepta nerăbdător trabucul de după cină, pe care avea să-l savureze în compania unui bărbat educat. Era încântat să-și vadă fiica atât de fericită și de calmă, dat fiind că o astfel de calitate îi era străină Albei. Dus era copilul rebel care apăruse la ușa lui în noaptea aceea de pomină, nemaicontenind cu ocările! Dar exista un membru al familiei pe care Alba și Fitz nu-l luaseră în calcul.

Referire la unul dintre sensurile substantivului propriu *Bolter* – o persoană sau un animal care o rupe la fugă sau își ia tălpășița

CAPITOLUL 6

Lavender Arbuckle intră în salon mergând greoi. Margo îi aruncă o privire îngrozită, în vreme ce Thomas se ridică în picioare ca să-i ofere mamei lui locul confortabil din fotoliul pentru citit. Lavender își petrecea majoritatea zilelor în apartamentul ei de la etaj, dar acum adulmecase freamătul din aer așa cum un câine adulmecă mâncarea. În consecință, coborâse ca să afle ce se petrecea. Bătrâna doamnă purta un costum elegant de tweed, care data din anii ’20. Costumul îi atârna pe corpul împuținat de trecerea anilor, iar faptul că Lavender nu mânca mai nimic nu ajutase nici el, fiindcă oasele îi ieșeau în evidență mai mult decât ar fi trebuit. La drept vorbind, era o minune că nu-i străpungeau pielea bătrână.

– Mamă, dă-mi voie să ți-l prezint pe Fitzroy Davenport, spuse Thomas.

Fitz sări în picioare, făcu o plecăciune și dădu mâna cu ea. Pe lângă el, Lavender arăta mică precum o vrăbiuță.

– Și cine ești dumneata? întrebă ea cu glas tărăgănat, arogant, fixându-l cu formidabila ei privire.

În acel punct, Margo interveni:

– Lavender, el e prietenul Albei.

– Aha, făcu ea ridicându-și bărbia. Prietenul Albei! repetă, întorcându-se spre Alba. Te-ai întors! Ce drăguț!

Alba nu se ridică. Nimeni nu vorbi. Așteptară cu toții ca bătrâna doamnă să se instaleze în fotoliul pentru citit.

– Ești însurat, Fitzroy? reluă Lavender.

Margo încercă încă o dată să intervină, fiindcă situația era deosebit de stânjenitoare.

– Nu, răspunse Fitz, calm.

– Excelent! Te poți însura cu Caroline sau cu Miranda. Pari de soi bun.

Alba îl luă de mână și inspiră adânc.

– Dacă e să se însoare cu cineva, atunci o s-o facă negreșit cu *mine*, rosti ea apăsat, tăind consoanele așa cum o făcea Viv.

– Și dumneata cine ești? repetă Lavender, de data asta către Alba.

– Pentru numele Domnului, bunico, eu sunt Alba! Și am nevoie de o țigară!

Se ridică și ieși din cameră cu pași mari.

– Și eu mi-aș dori o țigară, spuse Fitz și ieși grăbit după Alba.

După ce ei părăsiră încăperea, bătrâna doamnă clipi, nedumerită.

– Am spus ceva nepotrivit?

– Mamă, chiar nu se cuvine să nu-ți recunoști propria nepoată, se lamentă Thomas, dându-i un pahar de coniac.

– O, da, oacheșa, spuse ea cu glas scăzut, după care vocea i se stinse, fiindcă făcea un efort ca să-și dea seama de ce fata aceea era atât de brunetă, când toți ceilalți Arbuckle erau blonzi. Sunt foarte derutată, reluă ea întorcându-se către Margo. E a ta?
– E a *noastră*. Lavender, zău așa! răspunse Margo, acum agitată.
Totul mersese bine înainte să apară bătrâna mamă senilă a lui Thomas.
– Frumoasă fată, spuse bătrâna doamnă, uitând că-și jignise nora.
Apoi vorbi Thomas, abia audibil:
– Mama ei a murit la naștere. Nu-i așa că-ți amintești?
Lavender căscă gura, scoțând un geamăt adânc.
– O, da. Valentina, murmură ea, de parcă s-ar fi temut să-i pronunțe numele, ca și cum ar fi fost ceva sacru. Am uitat complet. Ce proastă sunt! exclamă, cu ochii deveniți dintr-odată strălucitori, în timp ce obrajii cenușii căpătau o nuanță violacee. Iertați-mă! Draga de ea, se căină Lavender, clătinând din cap. Ce poveste! Înfiorătoare, înfiorătoare poveste!
– Cred că ar trebui să mâncăm, spuse Thomas, redresându-se. Miranda, du-te și spune-i Bucătăriței că suntem gata. Dacă o poți găsi pe Alba, anunț-o și pe ea. Să mergem în sufragerie.
Miranda ieși din salon, iar Margo îi dădu mâna lui Lavender. Asemenea majorității oamenilor bătrâni ce refuză să accepte că se trec, ea refuză ajutorul nurorii și se ridică singură, cu foarte mare greutate.
– N-am nimic, te asigur, bombăni bătrâna doamnă și se duse, cu pași nesiguri, în vestibul.
Îndreptându-se spre sufragerie, o aromă delicioasă, caldă, suculentă și exotică o învălui. O lăsă să-i umple simțurile de plăcere.
– Smochine, rosti ea gutural, oftând. N-am mai mâncat o smochină de ani buni!
– E tot mai rău, murmură Margo către soțul ei, iar Thomas ridică din umeri. E deosebit de jenant! Ce-o să creadă Fitz? Dintre toate întrebările pe care le putea pune mama ta!
– Alba îl place foarte mult, nu-i așa? spuse Thomas. Ăsta-i un lucru bun.
– E un lucru fantastic de bun, Thomas. Sper ca Lavender să nu-l fi speriat.
– Fitz e dintr-o plămadă mai trainică decât crezi tu, Margo, ascultă la mine! Și o place cu adevărat pe Alba.
Margo își încrucișă degetele, arătându-i-le soțului ei.
– Să ne rugăm pentru asta, spuse ea și ieși în vestibul, cu micii ei câini după ea.
Margo făcu în așa fel ca Lavender să se așeze între Thomas și Miranda, punându-i pe Fitz și pe Alba să șadă lângă ea însăși. Bucătărița le servi o delicioasă friptură de miel cu cartofi la cuptor și fasole verde. Totul, drept tratație pentru faptul că Alba îl adusese acasă pe noul ei iubit. Lavender era liniștită, ciugulind din mâncare în tăcere, deși abia dacă-și luă ochii de la Alba. Nu se holba așa cum se holbau oamenii în autobuz, ci cu un amestec de curiozitate și de milă. Alba încercă să nu se lase deranjată de asta. La urma urmei, bunica ei era bătrână. Cândva fusese lucidă, obișnuind să

spună povești minunate despre oamenii care trecuseră prin viața ei. „Curcubeie“, le spunea ea.

„Dacă n-ar fi fost prietenii mei, viața mi-ar fi fost ca un cer trist, gol“, spusese adesea, exclamând pe urmă din toată inima: „Doamne ferește!“

Alba se întrebă dacă mai existau curcubeie și acum, sau dacă bunica ei își trăia prezentul în cerul acela gol de care se temuse atât de mult.

Fitz continuă să-i farmece pe tatăl ei și pe mama ei vitregă cu minciunile lui elaborate și cu zâmbetul acela copilăros. O dată sau de două ori uită de el și îi scăpă adevărul gol-goluț, contrazicând minciunile urzite mai devreme, dar își drese repede gafele recurgând la bâlbâieli în acea manieră tipic englezească și mimând lipsa de precizie, lucru fermecător în sine. Nimeni nu-și dădu seama. Alba îl urmărea cu tot mai mare afecțiune. După remarcile deplasate ale bunicii, Fitz o însoțise afară, pe verandă, și fumaseră împreună. Dacă n-ar fi fost el, probabil că ea ar fi sărit în mașină și s-ar fi întors la Londra. Dacă situația o enerva, nu se sinchisea niciodată să mai rămână. Fitz discutase cu ea despre întreaga împrejurare, făcând-o să pară amuzantă. Alba fusese de acord să clipească de două ori de fiecare dată când Lavender spunea ceva revoltător sau grosolan. Acum ea aștepta, dar Lavender tăcea.

Bucătărița intră, aducând o mare budincă siropată, aburindă. Nerăbdătoare, Lavender își ridică privirea, dar apoi lăsă să-i cadă umerii mici, dezamăgită.

– Am crezut că avem smochine, spuse ea, revoltată.

– Smochine? se miră Margo, încruntându-se.

– Da, smochine, veni răspunsul.

– E budincă la aburi, explică Margo. Ce-ar fi să vă luați cu toții câte o porție?

Îi făcu semn din cap Bucătăriței, care puse platoul pe bufetul alăturat.

– Sunt sigură că am simțit miros de smochine în vestibul. Tu nu? întrebă Lavender întorcându-se către fiul ei.

– Nu, deloc, răspunse Thomas.

Dar încruntă din sprâncene, uluit, fiindcă în ultimele câteva săptămâni ar fi putut jura că simțise acel cumplit de familiar parfum fructat ce îi trezea amintiri pe care le îngropase cu mult timp în urmă. Amintiri despre război, despre Italia, despre o frumoasă tânără și despre o teribilă tragedie.

– Sunt deosebit de dezamăgită, scânci mama lui. N-am mai mâncat o smochină de ani buni!

– Îmi pare nespus de rău, Lavender, spuse Margo cu pieptul lărgindu-i-se de un oftat adânc. O să-ți caut smochine data viitoare când mă duc la Fortnum’s. Promit.

Lavender își puse mâna mică peste cea a fiului ei, dar rămase cu privirea coborâtă la fața de masă.

– Am simțit miros de smochine. Nu-mi pierd mințile!

Alba clipi de două ori către Fitz și râse înfundat. Dar el nu mai era amuzat. Deruta bătrânei doamne nu provoca decât milă.

După masa de prânz, se instalară în salon, unde se serviră cafea și biscuiți fragezi. Câinii lui Margo se întinseră la picioarele stăpânei lor, dar Hedge își ocupă obișnuitul loc privilegiat din poala ei. Lavender se retrase la odihnă, iar râsul reveni printre membrii grupului. Thomas propuse o partidă de bridge. Alba se așeză pe sofa, fumând, în timp ce Fitz se alătură familiei ei. Totul făcea parte din plan și, oricât și-ar fi dorit ea să-l ia de acolo, știa că n-ar fi fost o mișcare înțeleaptă. La urma urmei, el era un jucător excelent, iar bridge-ul era unul dintre jocurile preferate ale tatălui ei.

Caroline sosi după încheierea jocului. Margo și Fitz analizau, veseli, partida pe care o pierduseră, încercând să descopere unde greșiseră și ce ar fi trebuit să facă. Caroline intră, grăbită, în salon, cu un zâmbet larg pe față.

– O, ce bine-i acasă, spuse ea, încântată, sărutându-și părinții și mângâind, bucuroasă, câinii cei mici.

Le îmbrățișă pe Miranda și pe Alba și-i întinse mâna străinului dintre ei.

– Sunt îndrăgostită! spuse ea, radioasă, iar apoi se trânti într-un fotoliu, încrucișându-și picioarele pe sub fusta lungă. Îl cheamă Michael Hudson-Hume. O să-l iubești, mamă, o asigură, entuziasmată, pe Margo. A studiat la Eton și apoi la Oxford. E foarte inteligent. Acum lucrează în City.

Margo păru încântată.

– Scumpo, ce minunat! Când o să-l cunoaștem?

– Foarte curând, răspunse Caroline dându-și părul de pe umeri cu o mână albă. Părinții lui locuiesc în Kent. El merge acolo aproape la fiecare sfârșit de săptămână. E un jucător grozav de tenis, tati, și o să mă învețe să joc golf. Spune că-și dă seama deja c-o să am o lovitură bună.

– Bravo, spuse Thomas râzând încântat.

– Mama lui e cumva Daphne? întrebă Margo făcând ochii mici și plasându-l mental pe Michael Hudson-Hume într-o frumoasă și elegantă cutioară cu eticheta *Persoană adecvată*.

Caroline făcu ochii mari și zâmbi larg.

– Da! spuse ea cu entuziasm. Iar pe tatăl lui îl cheamă William.

Margo își ridică bărbia și dădu din cap.

– Daphne mi-a fost colegă de școală. Am fost împreună în tabăra de echitație. Era o călăreață remarcabilă.

– O, da, încă este! Organizează evenimente, spuse Caroline cu mândrie.

Margo nu consideră potrivit să spună și că lui Daphne îi plăcuseră foarte mult băieții, primind porecla de Lapin pentru că, pe șleau fie spus, „și-o trăgea ca iepuroaicele".

– Abia aștept s-o revăd!

– O, fii fără grijă, o s-o revezi, spuse Caroline. *Foarte* curând!

Alba simți că Michael avea de gând să facă o cerere în căsătorie. Cunoscând genul lui Hudson-Hume, ea presupuse că el intenționa să vină acolo și să-i ceară tatălui ei mâna lui Caroline. Avea să facă lucrul cuvenit, așa cum nu încăpea îndoială că făcuse toată viața lui. Exact ca Miranda și Caroline. Trase din țigară și suflă fumul pufăind prelung, cu pleoapele

îngreunate de plictiseală. Fu trezită din nou la viață de Fitz, care o strânse de mână.

– Haide să facem o plimbare, îi propuse el cu glas scăzut.

„Înainte ca gazdele să mă întrebe dacă îi cunosc pe cei din familia Hudson-Hume", își spuse în gând, știind că nu s-ar fi putut abține să mintă și să spună că îi cunoștea, deschizând astfel calea către soiul de încurcături pentru viitor. Pe urmă se încruntă. Dacă reușea să-i dea Albei ceea ce-și dorea, ei doi n-aveau un viitor. Nu împreună, în orice caz.

În seara aceea, după ce se duse să se schimbe pentru cină, Fitz își dădu seama, în timp ce încerca să-și aranjeze părul ciufulit de vânt, că nu-i fermeca pe cei din familia Arbuckle doar ca să-i șmecherească, ci pentru că-și dorea sincer ca ei să-l placă. În privința asta nu juca deloc teatru. Da, mințise, iar asta îl amuzase, și se jucase cu slăbiciunea Morsei pentru oamenii din lumea ei, de care îi plăcea să se înconjoare. Dar el chiar își dorea să le facă impresie bună, mai ales Albei. O parte din el spera că, ajutând-o să-și descopere mama, avea s-o împace și cu tatăl ei, iar în cele din urmă să-i câștige și dragostea.

Era îndrăgostit lulea. Nu putea să-și dezlipească ochii de chipul Albei decât făcând un efort imens, atât de irezistibilă era ea. Văzându-le pe Caroline și pe Miranda, i se confirmase o bănuială pe care o avusese dintotdeauna, și anume că ea era unică. Prin venele lor curgea același sânge Arbuckle, și totuși ele n-aveau nimic din frumusețea surorii lor vitrege, nici din misterul ei. După ce o crease pe Alba, Dumnezeu distrusese acel tipar. Fitz își privi reflexia din oglindă. Oare ea ar fi putut ajunge să-l iubească? Oare nu știa cât de mult îl tortura? Oare inima lui avea să se vindece vreodată? Sau urma să fie lăsat să-și analizeze mișcările, așa cum făcea după fiecare partidă de bridge, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut câștiga în cazul în care ar fi jucat ceva mai bine, cu ceva mai multă îndemânare?

La cină, fu așezat între Miranda și Caroline. Ascultându-le, își aminti despre sosul de pâine și despre cât de fad era fără sare. Miranda și Caroline aveau nevoie de foarte multă sare. Dar, așa cum discutase cu Alba în timp ce se plimbaseră, celor din categoria lui Michael Hudson-Hume nu le plăceau femeile îndrăznețe. Astfel de femei îi speriau. Lor înșiși le lipsea sarea. Privi peste masă la Alba. Părea obosită – sau plictisită – ochii ei ciudați arătând, în lumina lumânărilor, mai pali și mai umbriți ca oricând. Ședea lângă tatăl ei, și totuși abia dacă își vorbeau. Fitz se gândi că era absolut necesar să reușească în seara aceea.

După cină, sosi momentul lui. Thomas îi puse o mână pe spinare, propunându-i să meargă împreună în birou, la un pahar de Porto și la un trabuc. Fitz apucă să clipească de două ori către Alba, dar, deși ea îi răspunse în același fel, expresia ei exprima înfrângere.

– M-am săturat de compania femeilor, spuse Thomas în timp ce turna vin în două pahare. E un Porto destul de bun, adăugă el dându-i paharul lui

Fitz. Un trabuc? întrebă, deschizând cutia, scoțând unul, trecându-și-l pe sub nas și adulmecându-l. O, parfumul dulce al unui trabuc!

Fitz socoti că ar fi fost nepoliticos să nu fumeze. În plus, aceea era șansa lui de a se împrieteni cu Thomas.

Petrecură amândoi câteva minute bune pregătindu-și trabucurile.

– Am fumat atât de multe țigări în război, spuse Thomas, că, după ce s-a încheiat treaba asta înfiorătoare, am trecut pe trabucuri. N-am vrut să-mi mai amintesc. Mă-nțelegi.

Se așeză într-un fotoliu de piele uzat. Fitz făcu așijderea. Lumina era slabă. Oaspetele privi prin cameră, la toate cărțile în vitrinele lor de sticlă, majoritatea vechi, frumos legate, moștenite, fără îndoială. După o șuetă de zece minute încheiate, Fitz trecu la subiect:

– Tatăl meu a luptat în război. Asta l-a schimbat. N-a mai fost niciodată la fel după aceea.

– Unde a luptat?

– În Italia.

Fitz observă cum fruntea lui Thomas se încreți, făcând riduri adânci. Făcu o pauză lungă, rotind băutura în pahar.

– Unde?

– La Napoli.

Thomas dădu din cap, îngândurat.

– Cumplită treabă, Napoli!

– Spune că n-o să uite niciodată sărăcia. Disperarea. Ființe umane atât de decăzute, atâta depravare! Toată mârșăvia. E încă bântuit de cele văzute, chiar și acum.

– N-am ajuns niciodată până la Napoli, spuse Thomas luând o gură de vin și înghițind cu zgomot. Eu am fost în marină.

– Aha, făcu Fitz.

– Am fost căpitan pe o vedetă torpiloare, spuse Thomas, iar Fitz, care citise cândva un articol despre vedete torpiloare, dădu din cap în semn că știa despre ce era vorba, amintindu-și că acele ambarcațiuni hărțuiseră flotilele de coastă inamice din Canalul Mânecii, Marea Nordului, Mediterana și Adriatica. Era un sentiment unic să tai valurile la viteza de patruzeci de noduri, continuă Thomas să povestească. Acționam și plecam în câteva secunde, înainte ca țintele noastre să înțeleagă ce le lovise. Al naibii de minunat, continuă el, iar pe urmă își goli paharul. Nu-mi place să mă mai gândesc la asta în prezent. N-am mai fost acolo. E un capitol încheiat. Un bărbat ar trebui să-și trăiască suferința fără martori, nu crezi?

– Te contrazic, Thomas, spuse Fitz cu îndrăzneală. Eu cred că un bărbat ar trebui să-și trăiască suferința doar în compania celorlalți bărbați. Noi luptăm împreună și fumăm împreună. Există un motiv întemeiat pentru care femeile pleacă de la masă după ce toată lumea termină de mâncat. În felul ăsta, bărbații sunt liberi să-și arate vulnerabilitatea. Nu e nici o rușine în asta.

Thomas suflă fumul, privindu-l cu ochi umezi pe bărbatul care părea să-i fi îmblânzit fiica.

– N-am crezut niciodată că am s-o văd pe Alba alături de un bărbat ca tine.

– Nu? întrebă Fitz, amuzat. De ce nu?

Acum nu juca teatru.

– Ești un om rațional. Ai un cap sănătos pe umeri. Ești inteligent și hotărât. Ai o ocupație adevărată. Vii dintr-o familie bună. De ce l-ar alege Alba pe unul ca tine?

– Nu cunosc genul de bărbat pe care îl alege de obicei, spuse Fitz, încercând să nu se simtă jignit.

– Bărbați care s-o poată satisface pe termen scurt, nu pe unul de cursă lungă, așa cum ești tu.

– E o fată plină de viață, spuse Fitz, surprins că propriul ei tată făcuse aluzie la promiscuitatea ei, indiferent cât de ocolit. Ea nu e doar frumoasă, Thomas, ci și strălucitoare, vibrantă, misterioasă. Mă intrigă, declară el, iar apoi oftă adânc și trase din trabuc. E o enigmă.

Thomas râse și dădu din cap, în semn că știa toate astea.

– La fel ca mama ei, spuse el, ca și cum Fitz nici n-ar mai fi fost acolo. Și ea era misterioasă. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am observat la ea, misterul.

Își mai turnă un pahar de Porto. Era clar că se îmbătase. Pentru o clipă, Fitz se simți vinovat. Nu era cinstit să-și bage nasul în trecutul omului, să profite de vulnerabilitatea lui. Thomas se purta ca și cum alcoolul i-ar fi înlesnit împlinirea unei dorințe profunde și dureroase.

– De câte ori mă uit la Alba, o văd pe Valentina, se confesă el, iar gura îi zvâcni, chipul i se schimonosi și-i deveni cenușiu. Valentina, repetă el. Simpla menționare a numelui ei are încă puterea de-a mă seca de energie. După toți anii ăștia! De ce a apărut acum parfumul de smochine? Mama mea nu e nebună, să știi. Și eu simt acel parfum. Dulce, cald și fructat. Smochine. Da, Alba e fiica mamei ei. Eu încerc s-o protejez..., murmură el ridicându-și ochii, acum uzi de lacrimi. A fost legendară. Pe o rază de mulți kilometri, toată lumea îi cunoștea numele. Faima frumuseții ei ajunsese mult dincolo de granițele acelui mic golf magic. Valentina Fiorelli, *la bella donna di Incantellaria*. Straniul golfuleț Incantellaria. „*Incanto*“ înseamnă „farmec“, să știi. Era fermecat, vrăjit, de parcă cineva i-ar fi făcut farmece. Cu toții am simțit-o, dar inima mea a fost singura care a suferit. O, dacă ar fi fost altminteri... Războiul le face lucruri ciudate oamenilor. Sentimentul acela de efemeritate, de hazard, de realitate suspendată m-a cuprins și pe mine. Eu fusesem mereu nesăbuit, însă Valentina m-a făcut să uit complet de mine. Eram alt om, Fitz.

– Timpul nu vindecă durerea, Thomas. Face doar mai ușor traiul cu ea.

– Să sperăm că da. Există lucruri care o să mă bântuie tot restul vieții. Lucruri sumbre, Fitz. Nu mă aștept de la tine să le înțelegi, spuse el trăgând din trabuc preț de o clipă, pentru ca apoi să continue: Omul e suma experiențelor sale, mă-nțelegi. Nu mă pot lepăda de război. El afectează

subconștientul. Îl visez, mărturisi el, iar apoi continuă cu glas șoptit: N-am mai visat-o pe Valentina de ani de zile. Apoi, mai serile trecute... e din pricina acelui portret, înțelegi tu. Am visat-o și parcă era vie.

– O ai încă pe Alba, spuse Fitz.

– Alba, repetă Thomas cu un oftat. Alba, Alba, Alba... O să ai grijă de Alba, nu-i așa? Nu trebuie să trăim în trecut.

– O să am grijă de ea, promise Fitz, tânjind după acea șansă.

– E o fată dificilă. Vezi tu, e pierdută. Așa a fost mereu, murmură Thomas, ai cărui ochi începură să se închidă, însă el se forță să-i țină deschiși, luptându-se cu somnul. Ești un om bun, Fitz. Te susțin fără rezerve. Nu știu ce să zic de Hamilton-Home sau Harbald-Hume ăsta..., mormăi el dregându-și glasul. Dar sunt sigur de tine, Fitz.

– Cred c-o să plec la culcare, dacă nu te superi, spuse Fitz cu tact, ridicându-se în picioare.

– Te rog. Nu vreau să te rețin.

– Noapte bună, Thomas.

– Noapte bună, băiete. Vise plăcute!

Fitz se întoarse în salon, descoperind că femeile plecaseră deja la culcare și că lumina era stinsă. Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Limbile argintii luceau în lumina lunii, care se revărsa prin ferestre. Era ora unu dimineața. El nici nu simțise scurgerea timpului. Orele trecuseră atât de repede! Îi părea rău că pierduse clipele prețioase pe care ar fi putut să le petreacă alături de Alba. Dar își îndeplinise misiunea. Știa acum de unde era Valentina. Probabil că putea găsi cu ușurință Incantellaria pe hartă. Cu un pic de tenacitate, ar fi putut să afle foarte ușor și restul.

Ieși din casă cu gândul să vadă ce făcea Sprout. Cerul era negru, presărat cu stele și luminat de o lună strălucitoare, fosforescentă. Deschise ușa portbagajului, iar Sprout ciuli urechile și începu să dea din coadă, dar era prea obosit ca să-și ridice capul. Fitz îl mângâie drăgăstos.

– Cuțu cuminte, spuse el în șoaptă, folosind acel anume ton pe care îi vorbea întotdeauna bătrânului său prieten. Dacă ai ști cum e să-ți pierzi inima, mi-ai putea da și tu câteva sfaturi. Dar nu știi, nu-i așa, Sprout?

Câinele scoase un oftat zgomotos și satisfăcut. Fitz îl acoperi cu o pătură călduroasă. Apoi, privindu-l lung și afectuos, închise portbagajul la loc.

Urcă scara încet, cu inima tot mai grea cu fiecare treaptă. Curând, weekendul se termina și Alba nu mai avea nevoie de el.

O luă pe coridor. I-ar fi plăcut să bată la ușa Albei. Să-i spună ce descoperise. Dar nu știa care era camera ei, iar casa era atât de mare, încât nu putea să se apuce să ghicească. Deschise ușa camerei lui și aprinse lumina. Alba tresări în pat.

– Stinge-o, murmură ea fără să deschidă ochii.

– Alba! icni Fitz, stingând lumina și gândindu-se că dăduse buzna, din greșeală, în camera ei, fiindcă era posibil să fi fost și el la fel de beat ca și Thomas. Îmi cer scuze!

– Lasă prostiile, spuse Alba cu glas somnoros. Vino în pat, îl invită ea, chicotind apoi în fața de pernă: Doar e patul *tău*! Morsa ar fi indignată.
– Of! făcu Fitz, derutat.
– Doar n-o să mă refuzi din nou, nu?
– Bineînțeles că nu, doar că mă gândeam că...
– Nu mai gândi, la naiba! Niciodată bărbatul n-a ajuns nicăieri cu gânditul. Cu atât mai puțin, în patul meu. Și grăbește-te, că mi-e frig. Pijamaua ta e sub pernă, spuse ea căscând zgomotos.
Fitz se dezbrăcă repede și, după ce ochii i se mai obișnuiră puțin cu întunericul, își trase pijamaua de sub pernă, o îmbrăcă și se băgă în pat. Tocmai se gândea ce-ar fi trebuit să facă acum, când Alba vorbi:
– Dacă mă iei în brațe, Fitz, promit că n-o să mușc.
Fitz veni mai aproape și o trase spre el. Alba avea trupul subțire și cald pe sub o cămașă de noapte de bumbac moale, care i se ridicase până la coapse. Fitz simți cum începea să-i clocotească sângele, dar își controlă impulsurile și o cuprinse în brațe. Ea oftă, fericită:
– Ce ai aflat, iubitule?
Până atunci, ea nu-i mai spusese „iubitule“.
– Că mama ta a fost o frumusețe legendară din Incantellaria. Că tu semeni perfect cu ea, spuse Fitz, iar Alba se întoarse cu fața la el și-și vârî capul sub bărbia lui. Tatăl tău se gândește la ea de fiecare dată când se uită la tine.
– Și ce-a mai spus?
– Că simpla pomenire a numelui ei îl doare.
– Ăsta-i motivul pentru care nu vrea să vorbească despre ea?
– Nu vrea să te excludă, Alba, dar e prea dureros. Să-i fi văzut fața! Era neagră de tristețe.
– Sărmanul tati! spuse Alba căscând.
– Ție, iubita mea, ți-e dor de cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Tatălui tău îi e dor de o femeie pe care a cunoscut-o și pe care a iubit-o. Durerea lui e mult mai mare decât a ta și, dacă vrea să țină acea durere pentru el, trebuie să-i îngădui asta.
– O, bineînțeles că da, Fitz. Pentru că acum pot face eu restul, spuse Alba sărutându-l pe obraz. Îți mulțumesc.
Închise ochii și, după o clipă, începu să respire regulat și adânc.
Fitz rămase treaz, întrebându-se încotro se îndreptau ei doi. Nu-și dădea seama că deja era diferit de toți ceilalți. Alba nu împărțise niciodată patul cu un bărbat fără să facă dragoste. Pentru prima oară, ea se simțea bine fără să aibă nevoie să-și ofere trupul drept recompensă. Alba nici măcar nu-și dădea seama de asta, fiind mult prea cufundată în îmbrățișarea lui ca să-și mai cântărească acțiunile.

După ce Fitz plecă, Thomas se duse, cu mers nesigur, la masa de lucru. Puse jos paharul și-și stinse trabucul, apoi deschise sertarul în care pusese sulul acela de hârtie. Îl scoase și-și trecu degetul mare peste el, cumpănind ce să facă. Trecuse atât de mult timp! Încetul cu încetul, anii îl

transformaseră, astfel încât acum abia dacă și-l mai amintea pe tânărul care fusese cândva, pe vremea când se îndrăgostise pentru prima oară: fără griji, nepăsător, temerar. Asemenea unei omizi, își lepădase învelișul, iar din acesta ieșise o molie, în timp ce odinioară, dacă lucrurile ar fi fost diferite, se prea poate să fi ieșit un fluture. Era conștient de felul în care se transformase. Cu toate astea, fusese neputincios, sau poate că-i lipsise voința să se schimbe. Fusese mai ușor să-și construiască o cochilie și să se ascundă în ea.

Se cufundă din nou în fotoliu și desfășură sulul de hârtie. Vederea chipului Valentinei îi făcu inima să bată sacadat și trase aer adânc în piept. O simțea. Ochii i se umeziră și clipi ca să și-i limpezească. Ce frumusețe impetuoasă! Ce mister! Îl cuprinse amețeala din pricina noianului de amintiri ce-l năpădiră după ce stătuseră ferecate atât amar de vreme. Cât de seducător fusese acel zâmbet! Și ochii aceia negri, care ascundeau atâtea taine! Ochi ce ispiteau bărbații cu un farmec ca din altă lume. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji și-și dădu seama că Valentina încă nu-l eliberase. Torța Albei luminase spațiul întunecos din inima lui pe care el îl zăvorâse. Și, da, acolo continua să existe credința față de vechea lui dragoste. Apoi parfumul acela familiar începu să plutească din nou în aer. La început, abia perceptibil, dar pe măsură ce privea fiecare detaliu al acelui desen, începu să discearnă aroma dulce a smochinelor, ce-l învăluia acum într-un efluviu de amintiri. Apoi prin negură străluci o lumină și acolo o văzu pe ea, în picioare, pe cheiul întunecat, ispititoare și dureros de frumoasă... Valentina Fiorelli, *la bella donna d'Incantellaria*...

CAPITOLUL 7

Italia, 1944, primăvara

Locotenentul Thomas Arbuckle cârmi vedeta torpiloare în liniștitul port italian Incantellaria, o surprinzătoare bijuterie ascunsă printre stâncile roșii și grotele coastei Amalfi. Apa mării era limpede, de culoarea safirelor. Valurile domoale reflectau lumina palidă a dimineții, sclipind ca niște diamante. Ochii lui priviră împrejurul golfului în formă de potcoavă, la portul acelui pitoresc oraș medieval cu case strălucitoare albe și roz nisipiu, scăldate în soare, cu ferestre deschise și balcoane de fier forjat împodobite cu mușcate și garoafe roșii. Cupola mozaicată a unei biserici se avânta până la cer și dincolo de el, dealurile se înălțau abrupt în depărtare, de unde parfumul de pin ajungea acum până la el. Bărci de pescuit albastre ca văzduhul erau trase pe nisip, ca niște balene eșuate în așteptarea fluxului care să le tragă înapoi în mare. Thomas miji din ochi și-și aranjă șapca. Un mic grup de oameni de pe chei făceau cu mâna.

– Ce ziceți de locul ăsta, domnule? întrebă locotenentul Jack Harvey, stând lângă el pe punte.

Pe umărul lui Harvey era cocoțată o mică veveriță roșcată care îl însoțise peste tot – din Africa de Nord, unde mirosul înțepător al morții și al mutilării fusese temperat de bordelurile ieftine din Cairo și din Alexandria, până în Sicilia, unde nici măcar bombardamentele avioanelor germane Messerschimitt nu reușiseră să-i înăbușe entuziasmul pentru aventură. Brendan, numit după Brendan Bracken, amicul roșcat al lui Churchill, locuia în buzunarul lui Jack, sfidând autoritatea pe timpul războiului. Cu ajutorul spiritului său îndărătnic și al puternicului instinct de supraviețuire, el își câștigase locul în acea familie de opt bărbați erodați de război.

– E frumos, Jack, răspunse Thomas, locul ăsta arată de parcă timpul ar fi rămas în loc timp de vreo trei secole, fu el de părere, fiindcă, după tenebrele războiului, era ireal să clipești în lumina unei asemenea liniști. Oare suntem în rai?

– Dacă n-aș ști, așa aș zice. E totul atât de verde și de viu! Ce-ați zice să rămânem pe-aici o vreme?

– Adică să ne luăm o vacanță? Am bănuiala că o să fie mai multă acțiune în orașul ăsta adormit decât în toată Mediterana. Apele liniștite sunt cele mai adânci, spuse Thomas râzând și ridicând sugestiv din sprâncene. Mi-ar prinde bine o baie și o masă ca lumea.

– Și o femeie. Mie mi-ar prinde bine o femeie, adăugă Jack trecându-și limba peste buzele uscate și amintindu-și de fetele nubile din care se înfruptase la Cairo.

Dacă nu era în misiune, rareori se gândea la altceva în afară de Brendan și de propriul mădular, nu neapărat în ordinea asta.

– Așa mai vii de-acasă. Asta ne-ar prinde bine tuturor! îl aprobă Thomas, a cărui minte zbura adesea la Shirley, care îi trimitea scrisorele de amor parfumate și pachete cu mâncare.

Shirley era fata căreia, într-un acces de nălucire pe care o avusese după ce făcuseră sex, îi promisese s-o ia de nevastă, dacă supraviețuia. Shirley, pe care părinții lui n-ar fi acceptat-o ca noră din simplul motiv că tatăl ei era zidarul local.

De când trupele Aliaților se deplasaseră în nord, pe mare se întâmplau relativ puține evenimente. Misiunea lui Thomas era acum să patruleze de-a lungul coastei Italiei, menținând libere culoarele de aprovizionare ale Aliaților. De peste trei ani, Thomas era comandantul vedetei Vosper 70-foot, botezată *Marilyn*. Fusese detașat întâi la Alexandria, apoi în Malta, Bône de pe coasta Tunisiei și, în cele din urmă, în Augusta, după invadarea Italiei. El – și nava – fuseseră profund implicați în evenimente: de la asistarea debarcării din Africa de Nord, până la patrulări nocturne în strâmtoarea Messina, în timpul debarcărilor din Sicilia, care avuseseră loc în iulie 1943. După aceea, Serviciile Speciale îl trimiseseră în misiuni clandestine, care presupuneau transportarea de agenți secreți și de provizii pe insula Creta și în Sardinia. Thomas era cunoscut pentru dârzenia și curajul lui, în special în timpul sumbrelor zile ale lui 1942, când ofensiva devastatoare contra Maltei ajunsese la apogeu, aproape distrugând întregul șantier naval, precum și, practic, toate aeronavele staționate în Malta. Vedetele torpiloare erau mici și rapide, capabile să se deplaseze nevăzute pe apele luminate de lună, penetrând câmpurile minate și apărările porturilor și strecurându-se suficient de aproape ca să lanseze torpile asupra navelor inamice, iar apoi să se facă nevăzute în noapte, în mare viteză. Explozia de adrenalină era uriașă. De la moartea fratelui său mai mare, Freddie, Thomas rareori mai simțea că trăia dacă viața nu-i era pe muchie de cuțit. Era în apele lui doar atunci când n-avea timp să se simtă vinovat pentru că el trăia și Freddie murise.

Pierduse prieteni, ca toată lumea, dar nici o pierdere nu fusese la fel de devastatoare precum cea a lui Freddie, pe care îl admirase mereu, dorindu-și să fie ca el, și pe care îl iubise cu devotamentul unui câine. Freddie avusese o personalitate uriașă, hotărâre și ambiție nemărginite. Fusese destinat unor realizări mărețe, nu odihnei într-un mormânt sumbru pe fundul mării, printre rămășițele contorsionate ale unui avion de vânătoare Hurricane. Nu, Freddie păruse nemuritor. Dacă moartea îl luase pe Freddie, atunci moartea l-ar fi putut lua oricând pe oricare altul. Asta săpase o cicatrice adâncă și supărătoare în sufletul lui Thomas.

El l-ar fi urmat pe Freddie în aviația militară dacă mama lor n-ar fi intervenit, argumentând cu lacrimi în ochi că a avea doi fii în aviație era ca și cum i-ar fi trimis pe amândoi la Dumnezeu – „Iar eu, Thomas, încă nu

sunt pregătită să i te dau înapoi!" spusese ea, nefiind în nici un chip de acord cu dorința lui Thomas. Așa că el părăsise Cambridge și se înrolase în marină. Îl invidiase pe Freddie. Acum nu-l mai invidia. Undeva sub nava lui, în acea mare vastă și neiertătoare, trupul lui Freddie era purtat de eternul curent.

Nava intră în port. Negura zorilor încă plutea peste coline. Thomas adulmecă miresmele lemnoase ale pinilor și eucalipților, un binevenit antidot la mirosul sărat al mării. Mulțimea de localnici continua să-i salute făcându-le cu mâna. Tot mai mulți oameni veneau să sporească rândurile acelei mulțimi, strângându-se laolaltă precum o turmă de oi curioase. Thomas observă un băiețel ridicând mâna și făcând salutul fascist, înainte ca mama lui să-l plesnească peste braț, iar apoi să-l strângă în brațe. *Il sindacco*, primarul orașului, dichisit și ferchezuit, stătea pe chei alături de *il carabiniere* local, îmbrăcat într-o uniformă kaki soioasă, ce avea la subraț niște pete de transpirație mari, maronii. Omul își umflă pieptul ca un curcan gras care s-ar fi burzuluit ca să ocupe poziția fruntașă și-și aranjă, cu gesturi emfatice, șapca. În ciuda războiului, avea un pântec gras, care-i atârna peste betelia pantalonilor. O fi fost penurie de mâncare în restul țării, însă acolo, în acel orășel de pescari pe care dealurile și stâncile abrupte îl izolau de restul teritoriului, era mâncare din plin pentru toți. În păduri se găseau păsări, în copaci, fructe, iar în mare, pește. Nici unul dintre bărbați nu mai luptase de când Aliații debarcaseră și-i izgoniseră pe germani în nord. Acum era momentul ca bărbații din Incantellaria să-și afirme autoritatea și să-și recapete simțul valorii.

Brendan se făcu mic în buzunarul lui Jack, ascunzându-se cât putea de bine, așa cum fusese învățat. Deodată, Thomas observă o fată frumoasă, cu păr negru, lung, și cu ochi mari, timizi. Ținea în brațe un coș de răchită. Nu putu să nu se simtă atras de rotunjimile bronzate ale sânilor ei, dezgolite de decolteul adânc al rochiei. Ea se afla printre toți acei oameni, și totuși părea să aibă un spațiu numai al ei, ca și cum ar fi rămas un pic mai deoparte. Frumusețea o făcea să iasă în evidență din toată acea mulțime. Chipurile din jurul ei se contopeau într-unul singur, dar al ei era limpede și perfect, precum Luceafărul pe cerul înserării. Zâmbea, nu cu zâmbetul acela larg, bovin, al celorlalți localnici, ci cu o arcuire delicată a buzelor ce ajungea la ochi, făcându-i să se îngusteze ușor. Un surâs vag, abia conturat. Atât de subtil, încât îi făcea frumusețea și mai greu de acceptat, de parcă ea, fata, ar fi fost o născocire a imaginației lui și nicidecum o persoană reală. Acela a fost momentul în care Thomas Arbuckle s-a îndrăgostit. Acolo, pe cheiul micului oraș pescăresc Incantellaria, el și-a pierdut de bunăvoie inima. Thomas se întoarse ca să-l salute pe primar. Când o căută din nou cu privirea pe fată, aceasta dispăruse.

Sindacco dădu formal mâna cu membrii echipajului și le ură bun venit în italiană. Nu-l observă pe Brendan ițindu-și căpșorul roșcat din buzunarul lui Jack, de parcă animalul ar fi simțit că erau pe teritoriul Aliaților și fără ca de față să fi fost niscaiva ofițeri superiori, care n-ar fi fost de acord cu prezența

lui. Fără să-și ia ochii de la primar, care se scuza pentru engleza lui proastă, Jack împinse veverițoiul înapoi în buzunar. Thomas încercă să nu se mai uite prin mulțime după acea fată frumoasă. Își spuse că el se afla acolo cu treburi și că, dacă era suficient de isteț, ar fi putut prelungi acele treburi până când ar fi regăsit-o.

Primarul era un bărbat chipeș, cu păr negru și piele de culoarea caramelului. Era scund și stătea foarte drept, ca să pară mai înalt. Fizicul zvelt îi contrazicea vârsta, care trebuia să fi fost în jur de cincizeci de ani, și purta o pereche de ochelari rotunzi pe un nas ușor acvilin care se contura deasupra unei mustăți îngrijite. Uniforma lui era curată și călcată, iar Thomas observă că avea unghii roz, cu manichiura făcută, de parcă ar fi petrecut mai mult timp la salonul de frumusețe decât pe străzi și la birou. Era în mod evident un bărbat rafinat și plin de morgă; acum, că germanii plecaseră, el rămăsese cel mai important personaj din oraș.

Carabiniere ridică mâna, imitând salutul marinăresc, iar gura lui avu un spasm care semăna cu un rânjet încrezut.

– Lattarullo, la dispoziția dumneavoastră, spuse el, conștient că îl eclipsa pe primar.

Thomas îl salută, la rândul lui. Italiana lui nu era perfectă, dar avusese parte de o bună pregătire în școală și de multă practică în ultimii doi ani, deși folosirea verbelor se baza mult pe infinitiv. Lattarullo îi irita deja. Era un stereotip. Gras, letargic și, foarte probabil, incompetent. Cei din categoria lui aveau cu toții înclinații către mită și erau la fel de corupți ca mafioții. Nu se prea putea face mare lucru în privința asta, având în vedere salariul de mizerie pe care îl primeau. În vreme de război, când civilii supraviețuiau anevoie, nu era deloc surprinzător că piața neagră înflorea – traficând în principal marfă furată din proviziile Aliaților, și că serviciile civile locale aveau de câștigat din asta. Era o bătălie fără sorți de izbândă, pe care trupele care înaintau n-aveau timp s-o ducă.

Thomas explică de ce se afla la Incantellaria. Aveau informații despre un depozit de arme lăsat acolo de armata germană în retragere. El fusese trimis să investigheze, să se asigure că armele nu ajungeau în mâinile cui nu trebuia. Ceru să fie escortat la o fermă părăsită, numită La Marmella. Primarul luă la cunoștință și dădu din cap în semn de aprobare.

– Lattarullo o să vă conducă pe dealuri. Avem o mașină, spuse el cu mândrie, referindu-se la singura care exista în oraș.

Toți ceilalți – în afară de *Marchese* – se deplasau cu căruța trasă de cal, cu bicicleta sau pe jos. *Marchese*, care locuia într-un *pallazo* de pe o colină, în mijlocul unei splendide izolări, avea o superbă Lagonda veche, cu care obișnuia să-și trimită slugile la cumpărături în oraș, atunci când era nevoie. *Marchese* însuși era foarte scump la vedere. Nici măcar la slujbele religioase nu venea, dar își avea propria capelă pe moșie, una la care Padre Dino, preotul local, venea pentru împărtășanie o dată pe lună, contra unui mic onorariu.

– Vă las în mâinile lui Lattarullo, continuă primarul. Dacă mai aveți nevoie de altceva, că rog să nu ezitați să cereți. E atât datoria mea, cât și plăcerea mea personală să vă fac șederea cât mai plăcută cu putință. O zi bună vă doresc!

– Chiar că zici că suntem în vacanță, îi șopti Thomas lui Jack după ce primarul se răsuci pe călcâiele pantofilor lui perfect lustruiți.

Lattarullo se scărpină la vintre și strigă mulțimii să le facă loc ofițerilor. Cei doi bărbați înalți, îmbrăcați în uniforme de ofițeri de marină, erau mai mult decât o mare senzație în acel mic orășel. Jack pășea în urmă, căutând din priviri fete frumoase în mulțime și găsind una sau două ai căror ochi plini de dorință îi atraseră atenția și i-o reținură o clipă, înainte să fie nevoit să se urce în mașina oficială, care horcăia și tușea ca un bătrân astmatic.

Străbătură străzi înguste, pietruite, pline de hârtoape, evitând câte o pisică stingheră care sărea din mijlocul drumului și se ascundea înapoi la umbră, neobișnuită cu un vehicul atât de zgomotos. Drumul începu să urce șerpuit după ce ieșiră din liniștitul golf și se se îndreptară spre zona deluroasă. Thomas vru să întrebe de tânăra pe care tocmai o văzuse pe chei. Precis că Lattarullo știa cine era fata. Aceasta oprise timpul în loc cu frumusețea ei și îl ținuse încremenit, astfel încât nimic nu se mai mișcase în jurul ei, doar adierea vântului fluturându-i, ca pe niște fire de mătase, părul lung.

Lattarullo nu conteni să vorbească tot timpul cât urcară pe drumul îngust, colbuit. Îi făcea mare plăcere să se împăuneze cu importanța lui, povestind despre eroismul de care dăduse dovadă în fața bandiților puși pe jaf.

– L-am văzut pe Lupo Bianco, spuse el pe un ton grav. L-am privit țintă în ochi, mult și stăruitor. A văzut că sunt neînfricat. Lattarullo nu se teme de nimeni. Și știți ce-a făcut el după aceea? Și-a înclinat capul în fața mea, cu respect. Cu *respect*! Nu trebuie să vă temeți de Lupo Bianco atâta vreme cât sunteți sub protecția mea.

Thomas și Jack știau totul despre Lupo Bianco, Lupul Alb. Datorită lui și altor bărbați puternici, Aliații debarcaseră cu succes în Sicilia. Cu toate astea, ei se jucau cu focul iadului, fiindcă Lupo Bianco era un asasin. Temut și admirat deopotrivă. Despre el se vorbea în șoaptă, de parcă și zidurile ar fi avut urechi și i-ar fi putut da în vileag pe imprudenți. Desigur, Lattarullo pretindea că niciodată nu-i putuse suferi pe germani și că Mussolini fusese un mare prost să treacă de partea lor.

– Dacă Mazzini și Garibaldi și-ar vedea țara acum, s-ar răsuci în mormintele lor, spuse el cu un oftat prelung, iar Thomas știu că dacă sorții războiului s-ar fi întors în favoarea fasciștilor, Lattarullo ar fi fugit la fel de repede în cealaltă tabără.

Trecură de câmpuri, de livezi de măslini și de spaliere de viță-de-vie unde solul era arid, uscat de căldura soarelui italian, și de o mică fermă unde niște capre scheletice stăteau la umbră, adulmecând pământul după fire de iarbă, păzite de nelipsitul câine corcit. Copii zdrențăroși se jucau cu bețe și pietre, iar o mamă cu ochii duși în fundul capului spăla rufe într-o copaie,

cu mânecile suflecate până la coate, roșie la față și asudând de efort. Thomas își propuse ca la următoarea lui coborâre pe țărm să-și ia acuarele și coli de desen, ca să imortalizeze cu mâna lui de artist ceea ce el considera a fi scene pastorale fermecătoare. Ținuse un jurnal în imagini al experiențelor lui. Dar îl durea sufletul să cugete la oamenii aceia ale căror vieți inocente erau nimicite de război, iar gândul îi zbură din nou la misterioasa fată. Voia s-o deseneze și pe ea. Cât de frumoasă era ea în comparație cu sluțenia războiului!

Găsiră depozitul de muniție. Nu era atât de mare pe cât se așteptase Thomas. O mare parte din armament fusese deja furată, fără îndoială că de mafia locală. În acel hambar abandonat nu se mai găseau decât grenade de mână, mitraliere și alte arme mici. Abia dacă merita efortul să fie luate de acolo. Cu ajutorul entuziast al lui Lattarullo, încărcară o parte din ele în spatele mașinii.

Cât timp așteptară, fără șepci pe cap, ștergându-și frunțile asudate, Lattarullo le propuse să mai rămână în orășel.

– Faceți o baie, mâncați ceva, beți un pahar de Marsala. Vă pot aduce și femei, dacă vreți. Trattoria Fiorelli e cel mai bun restaurant din oraș.

El nu le spuse și că acela era *singurul* restaurant din oraș.

– Ne-ar prinde bine ceva de mâncare, răspunse Thomas ignorându-l pe Jack, care făcuse ochii mari, înnebunit, lăsând să se înțeleagă că niște femei n-ar fi stricat deloc.

– Vrei să iei gonoree? șuieră el printre dinți după ce Lattarullo nu-i mai putu auzi. Tu cam câți soldați crezi c-au fost pe-aici înaintea noastră?

– Sunt sigur că au mai rămas și unele femei curate, stărui Jack.

– Treaba ta, dar eu nu mă bag.

– Mâna mea are și ea nevoie de-o pauză, spuse Jack râzând și făcând un gest sugestiv cu mâna dreaptă. La venire, am văzut câteva fete pe chei. Păreau foarte dornice, crede-mă. Probabil, prostituate. O să-mi încerc norocul. La Four Hundred am reușit mereu să mă învârt de câte o tăvăleală.

Preț de o clipă, Jack putu să simtă gustul fumului și al parfumului de la clubul Four Hundred, al cărui patron fusese la Londra, înainte de război.

Thomas se gândi la ochii aceia căprui-închis, misterioși, iar inima i se strânse de neliniște. Spera ca ea să nu fi fost prostituată. Mai degrabă și-ar fi dorit ca tânăra aceea să fi fost măritată și intangibilă, decât să practice acea rușinos de degradantă meserie.

Brendan își scoase din nou capul din buzunarul lui Jack, de parcă ar fi vrut să protesteze față de ideea privitoare la prostituate.

– Cum dorești, spuse Thomas. Am putea rămâne puțin. De ce nu? Tuturor ne-ar prinde bine să ne mai întindem puțin mădularele amorțite de statul pe mare.

– Iar femeile astea au și ele nevoie de niște mădulare de marinari! adăugă Jack cu un rânjet, strângându-și testiculele în mână.

Lattarullo o porni înapoi pe drumul prăfuit. De fiecare dată când mașina trecea printr-o groapă sau se lovea de vreun bolovan, armele zăngăneau în

spate ca o cutie de scule. Deodată, se auzi un vuiet puternic, urmat de un scârțâit de frâne, și se văzu o licărire albă, un fel de sclipire metalică. Lattarullo strigă, cuprins de panică: *„Madonna*!“, iar apoi ieși de pe drum. O Lagonda albă, al cărei motor scotea un sunet continuu și liniștit, se opri. Șoferul uscățiv coborî și se scutură de praf, cu o expresie de dezgust pe chip. Uniforma și șapca lui gri, impecabile, nu reușeau să-i ascundă trupul emaciat, îmbătrânit, care ar fi arătat mult mai puțin nelalocul lui într-un sicriu. Împleticindu-se și roșu la față de furie, Lattarullo reveni pe drum, dând drumul unui potop de înjurături. Șoferul se mulțumi să-l privească de parcă el, Lattarullo, ar fi fost un gândac enervant ce-i ieșise în cale. Pufni, închise ochii și clătină din cap. Apoi se răsuci pe călcâie, se urcă în mașină și plecă. Nasul abia îi ajungea peste volan. După cum mijea din ochi, era limpede că soarele îl orbise pentru o clipă, făcându-l să ajungă în mijlocul drumului.

– Cine-i omul ăla? întrebă Thomas după ce Lattarullo reuși să scoată mașina din șanț.

– Lacheul lui *Marchese*, răspunse Lattarullo, iar pe urmă horcăi și scuipă pe jos. Asta-i părerea mea despre el! adăugă, rânjind ca și cum gestul lui scârnav i-ar fi adus o mică victorie. Se crede important fiindcă lucrează pentru marchiz. Montelimone a fost cândva cea mai puternică familie din regiune, și o familie generoasă totodată, dar *Marchese* n-a făcut decât să-i distrugă bunul renume. Știți ce se zice despre *Marchese*? continuă el făcând ochii mici și clătinând din cap. Nu vreți să știți!

Deși Thomas și Jack erau ușor curioși, se moleșiseră şi burțile le cam chiorăiau de foame. Lattarullo mai horcăi și mai scuipă o dată înainte să pornească la drum, bombănind de unul singur înjurăturile pe care i-ar fi plăcut să i le spună acelui șofer.

Se întoarseră pe chei și, cu ajutorul restului echipajului, încărcară armele pe vas. Joe Cracker, cel mai gras din echipa de opt bărbați vânjoși, își deschise gura cât un hău și începu să cânte aria lui favorită din *Rigoletto*, de unde i se trăgea și porecla de Rigs. Avea o înfățișare aspră, o piele rumenă și păr rar, roșcovan, și totuși cânta cu vocea unui contralto profesionist.

– Are impresia că așa atrage fetele, spuse Jack, lăsându-l pe Brendan să i se urce pe braț și să i se cocoațe pe umăr.

– E singura lui șansă, comentă un altul. Mai rămâne să le cânte sub balcon.

Râseră în hohote, dar Rigs continuă să cânte; el văzuse ochii camarazilor lui umezindu-se în nopțile singuratice în care supraviețuirea ținuse de miracol și în care muzica fusese singura lor cale de a scăpa de frică.

O parte din echipaj rămase la bord ca să supravegheze vasul, iar restul o luă pe jos până la Trattoria Fiorelli, care nu era departe. Mesele de lemn erau întinse până în stradă, unde aștepta un măgăruș costeliv, cu două coșuri fixate pe spinare, clipind istovit sub dogoarea soarelui. La o masă ședeau doi bătrâni care jucau dame și beau din niște pahare înalte gin local, ce mirosea a terebentină. Mai mulți copii zdrențăroși, cu fețe

murdare, alergau de colo până colo ținând niște bețe în mâini, țipetele lor ascuțite răsunând în aerul nemișcat al după-amiezii. Meniul era afișat lângă ușa deschisă. Înăuntru, la răcoare, două chelnerițe ascultau la un radio, așteptând mușteriii. Atunci când cei doi ofițeri apărură împreună cu Lattarullo, urmați de patru membri ai echipajului, dintre care unul cânta cât îl ținea gura, ele săriră în picioare. Apoi își conduseră clienții la mesele de afară, dând dovadă de mai mult entuziasm decât reușiseră să acumuleze de la plecarea nemților și până în clipa aceea.

Lattarullo se așeză alături de Thomas și de Jack, mirat să-l vadă pe Brendan, din care, în acele vremuri grele, s-ar fi putut face o mâncare foarte gustoasă.

– Ar fi bine să stați cu ochii pe el, comentă Lattarullo, jenat că începuse să-i lase gura apă, întrucât o veveriță cu *prosciutto* ar fi fost, într-adevăr, foarte gustoasă. La Immacolata e mereu mâncare. În timp ce restul țării suferă din cauza foametei, la Immacolata se consumă carne și pește la festinuri somptuoase. O să vedeți! Iisus a transformat apa în vin și a hrănit cinci mii de oameni doar cu câteva pâini și niște pește. Immacolata e binecuvântată.

Deodată, dinăuntru se auzi o voce care urla.

– Asta-i Immacolata Fiorelli, șopti Lattarullo confidențial, scoțându-și chipiul și ștergându-și sudoarea de pe frunte. Restaurantul ăsta e motorul care face orașul să meargă. Iar ea e la volan. Eu știu asta, primarul știe asta, Padre Dino știe asta. Până și nemții au avut destulă minte să nu se pună cu ea. E urmașa unui sfânt, să știți.

Thomas își îndreptă spatele. La urma urmei, el era comandantul unei nave din marina regală britanică, ce putea fi atât de înspăimântător la o italiancă guralivă, care își mustra angajații?

– *Signora* Fiorelli, spuse Lattarullo cu mare respect, sărind în picioare. Dați-mi voie să vă prezint doi ofițeri din marina britanică.

Făcu un pas într-o parte, iar femeia mărunțică își ridică bărbia, lăsând să se vadă doi ochi înfundați în orbite, inteligenți, de culoarea castanelor. Miji din ei, precaută, și le studie fețele, de parcă le-ar fi calculat caracterele și seriozitatea. Thomas și Jack se ridicară în picioare, făcând-o să pară și mai mică, dar observând totodată că avea o personalitate mai formidabilă decât ale lor la un loc.

– Dumneata ești tare fățos, îi spuse ea lui Thomas cu glas scăzut, fără nici o legătură cu urletele de mai devreme, iar ochii ei ca două mărgele îl măsurară din cap până-n picioare, ca și cum ar fi fost o croitoreasă care cumpănea ce costum i s-ar fi potrivit mai bine. O să-ți fac niște *spaghetti con zucchini and trecia di mozzarella*, anunță ea, pentru ca apoi să i se adreseze lui Jack: Iar oamenii cumsecade din Incantellaria ar trebui să-și zăvorască fiicele în casă, fu ea de părere, adulmecând cu nările dilatate și făcându-l pe Jack să înghită, iar pe Brendan, să se ascundă din nou în buzunarul lui. Pentru dumneata, *fritelle*, adăugă ea, dând din cap, satisfăcută. Cândva, locul ăsta era plin de viață. Războiul l-a sugrumat până când și-a dat duhul. Oamenii abia își permit să mănânce ceva, de luat masa

la restaurant nici nu poate fi vorba. Mă rog să vină vremuri mai bune. Să se termine odată cu vărsarea asta de sânge. Să stea leul întins lângă mielușel. Vă invit pe amândoi la cină la mine acasă. Un colțișor din țara asta în care mai există civilizație, așa cum a existat de generații. Un loc în care se mențin vechile standarde. O să vă gătesc chiar eu și o să ciocnim un pahar pentru pace. Vă aduce Lattarullo. Puteți să vă scăldați în râu și să uitați de război.

– Sunteți o femeie generoasă, spuse Thomas.

– Sunt doar o umilă locantieră, iar voi vă aflați în oraș, răspunse ea, deși nu i se părea deloc umilă lui Thomas, cu fața ei pe care se citea limpede aroganța. În plus, prezența voastră ajută comunitatea! Cheltuielile pe care le faceți pot să dea economiei noastre vlaga atât de necesară. Economia aia amărâtă pe care o mai avem. Sunt vremuri grele, *signore*. Dacă ești la fel de bogat pe cât ești de arătos, o să avem cu toții de câștigat.

– Aveți fiice? întrebă Jack, obraznic. Ea făcu ochii mici și îl privi disprețuitor, deși era cu mai bine de jumătate de metru mai scundă decât el.

– Și dacă aș avea, aș fi o proastă să vi le prezint dumitale și veverițoiului dumitale.

– Ce-aveți cu Brendan? întrebă Jack, băgând mâna în buzunar ca să mângâie blănița micului animal. Brendan se pricepe la domnișoare.

– Am ceva cu el fiindcă fiica mea se pricepe la veverițoi, răspunse ea râzând, dar râsul îi era puternic și dezolat, ca sunetul melancolic al clopotelor.

„Ah“, își zise Lattarullo, „veveriță cu *prosciutto*!“, și se linse pe buze, salivând ca un câine.

Nu trecu mult și restaurantul se umplu de fete frumoase, cu fețele boite precum cele ale unor păpuși. Fetele se folosiseră de puținul fard pe care îl putuseră căpăta și, pe deasupra, erau îmbrăcate cu cele mai bune rochii ale lor și coafate. Sânii le stăteau bombați peste niște *décolletages* adânci, ca spuma înfoiată a unor cafele *cappuccino*. Nu se sinchiseau să-și ascundă dorința vădită de-a agăța un englez. Marinarii proaspăt sosiți erau biletele lor de ieșire din orașul acela sărac, sufocant. Începură să flirteze cu ei din priviri, chicotind și șușotind pe după mâinile arse de soare, arătându-și fără pudoare gambele și gleznele atunci când stăteau picior peste picior și ridicându-și jupele fără pic de rușine.

Jack începu să se holbeze la ele, iar Brendan se cocoță degrabă pe umărul lui, ca să vadă mai bine. Fetele îl găseau irezistibil pe drăgălașul veverițoi, Jack fiind curând înconjurat de un val de parfum, precum și de brațe bronzate, care se întindeau ca să-l mângâie pe Brendan.

– O, Brendan, talismanul meu norocos! spuse el râzând și încercând să intre în vorbă cu ele în italiana lui precară.

Ca să nu fie mai prejos, Rigs se cocoță pe un scaun și-și umflă bojocii imenși, spre încântarea tuturor.

Gesticula dramatic, de-ai fi jurat că era pe scena de la Covent Garden.

Încetul cu încetul, locuitorii orașului se iviră dindărătul obloanelor, îndreptându-și atenția către Trattoria Fiorelli, de unde muzica sfâșietoare din Pagliacci răsuna în aerul stătut al după-amiezii. Fetele se liniștiră, întorcându-se la scaunele lor, cu capetele sprijinite acum în palme, cu ochii plini de melancolie. Thomas își aprinse o țigară, urmărind scena prin vălul de fum. Se gândi încă o dată la frumoasa fată pe care o văzuse pe chei și se întrebă de ce ea nu venise. Celelalte erau destul de plăcute la vedere – Jack abia mai reușea să se țină în frâu –, dar fetele acelea nu erau pentru el. Pe măsură ce mulțimea devenea tot mai numeroasă, ochii lui începură să cerceteze chipurile, în speranța că poate avea să apară și ea. Dar fu dezamăgit.

Un bătrân știrb începu să cânte la armonică. Rigs prinse să cânte cu și mai mult patos, ochii umplându-i-se de lacrimi pe măsură ce-l pătrundeau versurile și muzica, ajutându-l să se elibereze de suferință fără să simtă pic de stânjeneală. Războiul părea acum foarte departe, deși amprenta lui arzătoare încă le era întipărită în suflete. N-aveau să se elibereze vreodată de amintirea ororilor cărora le fuseseră martori. Înfierați pe viață, aveau să poarte cicatricile până când sufletele le-ar fi părăsit trupurile iar ei s-ar fi alăturat celor care, asemenea lui Freddie Arbuckle, se duseseră înaintea lor.

Atunci când Rigs termină, Thomas ceru un cântec vesel, unul pe care să-l poată cânta cu toții. Rigs își șterse fața udă cu un șervet, luă o înghițitură mare de apă, iar apoi se porni cu mare bucurie să cânte *La donna é mobile*... și curând *trattoria* vibra de voci, aplauze și tropăituri.

CAPITOLUL 8

Thomas și Jack nu voiau să cineze împreună cu Immacolata Fiorelli, iar Brendan era mai emoționat decât oricare dintre cei doi. Aceștia ar fi preferat să mănânce din nou la *trattoria*, unde era un ring de dans. Împreună cu Rigs și cu bătrânul acela știrb care cânta la armonică, era sigur că puteau să atragă lumea la dans. Aveau să vină și femei, dornice de dragoste și de distracție. Jack era furios pe Thomas pentru că acceptase invitația Immacolatei.

– De ce n-ai putut să refuzi, pur și simplu?

– Ar fi fost nepoliticos, explică Thomas fără vlagă. La urma urmei, se pare că femeia asta conduce orașul în vreme ce primarul e la cosmetician.

– Nici măcar n-are fete!

– Singura pe care o are mănâncă veverițe.

Thomas clănțăni din dinți la Brendan, care îl privi cu superioritate.

În cele din urmă fură nevoiți să-și ia tălpășița, iar Rigs și băieții îi salutară cu voioșie, amuzați de reticența lor. Lattarullo dormise toată după-amiaza în biroul lui, cu ușa încuiată, cu șapca trasă pe ochi și cu picioarele puse pe masa de lucru, iar acum era mai vioi ca oricând.

Străbătură în tăcere drumurile șerpuitoare. Lattarullo încercă să pornească o conversație, dar ambii bărbați erau cufundați în gândurile lor. Jack se gândea la femeile pe care avea de gând să le tăvălească după ce se întorcea la *trattoria*, iar Thomas se gândea la frumoasa străină care-i furase inima. Lattarullo insistă, fără să se sinchisească dacă ei îl ascultau sau nu.

În cele din urmă, parcară camioneta lângă un măslin contorsionat. Nu exista drum până la casă, ci doar o potecă foarte bătătorită.

– Immacolata Fiorelli o să vă arate râul, spuse Lattarullo, cu respirația deja întretăiată. În plus, ea are săpun! chicoti el. Thomas știa că săpunul era disponibil doar pe piața neagră și că majoritatea italiencelor se spălau cu piatră ponce, cenușă și ulei de măsline.

Thomas aruncă o privire către marea care se întindea, calmă, până la orizontul pâclos, după care dispărea dincolo de el. Dacă n-ar fi fost uniforma lui de marinar și toate experiențele care își lăsaseră amprenta nepieritoare pe sufletul lui, aproape că ar fi putut să uite că în lume era încă război. Să uite că acolo, undeva, marea scălda țărmul Africii cu sângele celor care, asemenea lui, luptaseră pentru eliberarea de tiranie, pentru pace. Era o priveliște fermecătoare; îl furnicau degetele de dorința de-a o imortaliza într-un pastel. I-ar fi plăcut să-și instaleze șevaletul chiar acolo, pe coasta dealului, printre măslinii verzi. Dacă n-ar fi fost războiul, ar fi căutat-o pe fata aceea și ar fi așezat-o în fața cerului nesfârșit. Ar fi desenat-o fără să se grăbească. Suspinul mării și țârâitul cicadelor și-ar fi adăugat propria melodie inedită la langoarea blândă a crepusculului, iar ei

s-ar fi întins acolo și s-ar fi iubit. Dar era vreme de război și el avea o misiune de îndeplinit.

După un timp, se văzu modesta casă, de culoarea nisipului și cu un acoperiș simplu, de țiglă cenușie. Ramuri groase de glicină se cățărau pe ziduri, cu florile liliachii atârnând în ciorchini grei ca strugurii, iar păsări mici intrau și ieșeau în și din desiș ca într-un joc înțeles doar de ele. Casa era umbrită de chiparoși și pe jumătate ascunsă după vase pline cu floarea-dragostei, cale înalte, tufe de lavandă și grămezi mari de călțunași, dând impresia că ar fi privit, sfioasă, de după ele. Apropiindu-se, avură impresia că intrau într-un nor invizibil de parfum. Era cald, dulce și irezistibil.

– Ce-i mirosul ăsta? întrebă Jack adulmecând aerul cu nările dilatate.

– Nu știu, dar zici că suntem în rai, răspunse Thomas oprindu-se din mers, punându-și mâinile în șolduri și adulmecând. E atât de puternic, că mă ia amețeala!

Se întoarse către Lattarullo și îl întrebă în italiană.

Lattarullo clătină din cap.

– Nu știu despre ce vorbiți. Eu nu simt nimic.

– Ba cum să nu! îi spuse Thomas.

– *Niente, signor Arbuckle*, stărui el, iar apoi se strâmbă și ridică din umeri. *Bo!*

– Dragă amice, cred că ți-ai pierdut simțul mirosului. Atunci, nici măcar *gustul* nu-l simți?

Expresia de pe fața englezului arăta atât scepticism, că Lattarullo își zise că era mai bine să fie de acord cu el. La urma urmei, simțea și el un ușor parfum, dar nimic deosebit. Dealurile acelea erau pline de miresme, dar localnicii se obișnuiseră cu ele.

– Simt miros de smochine, spuse el în silă.

Apoi își strâmbă fața lui urâtă, de pește, și ridică din umeri, de data asta întorcându-și palmele către cer.

– O, Doamne, asta e! exclamă Thomas, entuziasmat. *Sunt* smochine, nu-i așa? îl întrebă el pe Jack.

Jack dădu din cap în semn că da, iar apoi își scoase șapca și-și frecă fruntea asudată.

– Smochine, da, repetă el. Direct din grădina Domnului.

Lattarullo se uită la ei cu tot mai mare curiozitate, clătinând din cap.

„Immacolata Fiorelli o să știe ce să facă“, se gândi el, după care își scoase șapca și se duse la ușă.

Immacolata Fiorelli nu încuia niciodată ușa, nici măcar în acele vremuri periculoase, de război. Fiind o femeie formidabilă, atât din punct de vedere al caracterului, cât și din cel al corpolenței, ea considera că putea face față oricărui bărbat, fie el și înarmat cu o baionetă. Lattarullo își vârî capul pe ușă și o strigă pe nume.

– *Siamo arrivati!* anunță el.

Apoi așteptă, rotindu-și șapca în mâini, ca un elev timid. Thomas se uită la Jack, dându-și ochii peste cap. După ceva timp, Immacolata apăru,

îmbrăcată tot în negru, ca într-un doliu permanent. Avea la gât o cruce mare de argint, elaborat decorată cu pietre semiprețioase.

– Intrați, îi îndemnă ea făcându-le semn cu mâna.

Înăuntru, casa era rece și întunecoasă. Obloanele erau închise, doar foarte puțină lumină pătrunzând în raze subțirele. *Salotto* era unul mic și auster, cu sofale uzate, cu o masă de lemn masiv și cu o podea simplă, din dale de piatră. Cu toate astea, în ciuda austerității, era un interior primitor, un cămin uzat de viețuirea neîntreruptă a oamenilor. Thomas fu imediat surprins de numeroasele candele, cruci și icoane care decorau pereții goi și ungherele. În acea obscuritate, foițele de argint și de aur folosite ici și colo luceau și sclipeau fantomatic.

– Valentina! strigă Immacolata fără să mai urle acum, ci folosind un ton jos, blând, ca pentru cineva drag. Avem musafiri!

– Soțul *signorei* a murit în luptele din Libia, spuse Lattarullo în șoaptă. Cei patru fii sunt și ei plecați la război, deși doi au fost luați prizonieri de britanici, iar ceilalți doi, ce să zic, Dumnezeu știe pe unde-or fi. Valentina e cel mai mic și mai prețios dintre toți copiii ei. O să vedeți.

Thomas o auzi pe Valentina cântând încetișor afară. Parfumul puternic de smochine ajunse la el înaintea ei, iar Thomas ameți de plăcere. Știu dinainte s-o vadă. O simți. Totul era încremenit, mai puțin adierea mătăsoasă care pătrundea pe ușă, un preludiu la ceva magic. Apoi ea apăru, îmbrăcată într-o rochie albă, care deveni semitransparentă din pricina soarelui ce o lumina de la spate. Simți cum îi stătu inima în loc atunci când îi văzu talia subțirică, arcuirea molcomă a șoldurilor, formele feminine ale picioarelor și gleznelor, labele lor încălțate cu o pereche de sandale simple. Frumusețea ei era și mai fascinantă decât mai devreme, când el acostase. Nici nu îndrăznea să clipească, de teamă ca ea să nu dispară iar. Dar ea zâmbi și-i întinse mâna. Senzația pielii lui atinse de pielea ei îi ascuți toate simțurile. Se auzi rostind poticnit în italiană:

– *È un piacere!*

Zâmbetul ei, deși vag, era plin de încredere și de înțelegere, ca și cum ar fi fost obișnuită ca bărbații să uite să vorbească și să-și piardă inimile în prezența ei. Glasul Immacolatei rupse vraja și încăperea reveni la ritmul normal, Thomas întrebându-se dacă el era singurul care observase schimbarea.

– Valentina o să vă arate râul în care vă puteți scălda, spuse Immacolata.

Apoi ea se duse, grăbită, la scrinul pe care se aflau o Biblie neagră, ponosită, și fotografia înrămată a unui bărbat, înconjurată de lumânărele aprinse. Thomas presupuse că fotografia îl înfățișa pe soțul defunct al Immacolatei. Ea scoase dintr-un sertar un mic obiect învelit în hârtie maronie și i-l dădu fiicei ei, iar apoi închise sertarul și le făcu semn cu capul că era timpul să se ducă la râu. Își însoți gestul de câteva cuvinte spuse pe un ton grav:

– Chiar și în vreme de război, trebuie să rămâi civilizat!

„Chestia din pachețel trebuie să fie faimosul săpun“, își zise Thomas în sinea lui.
Valentina se întoarse și ieși din casă. Thomas observă că avea un mers neobișnuit: ținea picioarele orientate în afară, abdomenul strâns, fundul împins înapoi și-și unduia ușor șoldurile. Era un mers vioi, unic, iar Thomas îl consideră cel mai fermecător mers pe care îl văzuse vreodată. Își dorea să fi fost singur cu ea, fără Jack, care părea la fel de fermecat ca și el. Cei doi bărbați o urmară pe o cărare abruptă, atât de îngustă încât puteau merge doar în șir indian.
Aerul era fierbinte, lipicios și plin de țânțari. Parfumul de smochine persista, și totuși Thomas nu vedea nici un smochin, doar eucalipți, lămâi, pini și chiparoși. Coama dealului răsuna de cântecul greierilor, iar țârâitul lor ritmic și necontenit li se părea puternic celor care nu erau obișnuiți cu el. Poteca era bine bătătorită, albicioasă, uscată și presărată cu pietre și cu mici ace și conuri de pin. În pământ fuseseră înfipte din loc în loc niște traverse de lemn, ca să nu se alunece. În cele din urmă, Thomas văzu râul printre copaci. Era mai degrabă un izvor decât un râu, dar destul de lat ca să se poată înota în el. Curgea la vale, bolborosind printre bolovani și pietre netede, făcând la un moment dat o pauză într-un iaz limpede, înainte să pornească spre mare. Acolo aveau să se scalde.
Zâmbind, Valentina se întoarse către ei. De data asta, zâmbetul ei era larg și plin de umor.
– Cred că mama are o părere foarte bună despre voi. Nu-și dă prețiosul săpun chiar oricui, spuse ea.
Thomas își dădu seama, șocat, că Immacolata își lăsase fiica să plece singură cu doi bărbați străini, ceea ce însemna că într-adevăr avea o părere foarte bună despre ei. Valentina îi întinse micul pachețel.
– Luați-l și bucurați-vă de el. Să nu-l consumați pe tot!
Thomas îl luă, iritat încă o dată că era și Jack acolo, gata, fără îndoială, să strice acel moment cu vreo glumă proastă.
– Nu vrei să ni te alături? întrebă Jack rânjind obraznic.
Valentina roși și clătină din cap.
– O să vă las acum, ca să vă scăldați fără martori, răspunse ea cu eleganță.
– Nu pleca! murmură Thomas, conștient că părea disperat, iar apoi își drese glasul și continuă: Așteaptă să intrăm și pe urmă stai și vorbește cu noi. Nu știm nimic despre Incantellaria. Poate că vrei să ne spui tu câte ceva despre locul ăsta.
– Obișnuiam să stau și să-i privesc pe frații mei, răspunse ea arătând spre malul puternic scăldat în soare. Făceau o zarvă strașnică.
– Atunci, rămâi și cu noi, insistă Thomas.
– N-am mai fost de mult timp în compania unei femei. Și cu siguranță că nu în compania unei femei atât de frumoase, adăugă Jack, obișnuit să flirteze cu fetele.
În condiții normale, Thomas s-ar fi dat deoparte și l-ar fi lăsat s-o curteze cu ireverențiosul lui umor și cu farmecul lui deșănțat. La urma urmei, fetele

erau întotdeauna atrase de Jack, nu de el. Însă de data asta n-avea de gând să-l lase să domine.

– Mamei nu i-ar plăcea să rămân singură cu niște bărbați care se scaldă.

– Suntem ofițeri britanici, spuse Thomas, care se strădui să arate ca atare îndreptându-și postura și dând din cap, solemn, în felul în care ar fi făcut-o Freddie. Ești în mâini foarte sigure, *signorina*.

Ea zâmbi sfios și se duse să se așeze pe mal, ferindu-și privirea cât timp ei se dezbrăcară. Abia când îi auzi pleoscăind în apă, se întoarse.

– E splendid! spuse Jack, entuziasmat, tresărind în clipa în care apa rece îi domoli înflăcărarea. Cred că răceala asta care m-a calmat era exact ce-mi trebuia!

Thomas frecă săpunul între palme și-și spălă brațele. Își dădea seama că ochii ei îl priveau. Erau căprui, dar în lumina soarelui păreau aproape verzi-gălbui, culoarea mierii. El își ridică privirea, iar ea îi zâmbi. Fu sigur că era un zâmbet frivol. Se întoarse și văzu că Jack se băgase sub apă. Atunci știu că ea îi zâmbise doar lui.

După ce se îmbăiară, se așezară pe mal îmbrăcați doar în chiloți, ca să se usuce. Lui Thomas i-ar fi plăcut s-o fi putut desena pe Valentina acolo, cu soarele în păr și pe față, cu capul aplecat înainte, privindu-i pe sub sprâncene, fără să fie nevoie să mijească din ochi. Părea sfioasă. Thomas și Jack vorbiră în locul ei. Îi puseră întrebări despre oraș. Ea crescuse acolo.

– E genul acela de oraș în care toată lumea cunoaște pe toată lumea, îi lămuri ea, iar Thomas fu sigur că și dacă Incantellaria ar fi fost de mărimea Londrei, toată lumea ar fi știut cine era Valentina.

După ce Thomas și Jack se uscară, se îmbrăcară și se întoarseră pe poteca îngustă, împrospătați după scăldătoare. Valentina îi însuflețea pe amândoi, transmițându-le imens de multă energie și sete de viață.

După ce intrară în casă, mirosul de mâncare le gâdilă plăcut nările și le ațâță foamea. Immacolata îi conduse prin încăperi și îi scoase pe o terasă acoperită cu viță-de-vie și scăldată în parfum de iasomie. Pe iarba de dincolo de terasă, câteva găini scurmau în pământ și câteva capre pășteau priponite de un copac. Masa era pusă. Un coș cu pâine trona în mijloc, alături de o *agliara* de alamă, cu ulei de măsline. Lattarullo se întorsese în oraș, promițând să se înapoieze ca să-i ia după cină. El le propusese celor doi militari ca, însoțiți de o echipă de bărbați, să se întoarcă a doua zi de dimineață la ferma La Marmella, ca să recupereze restul armelor. Thomas se îndoia că mai era mare lucru de recuperat. N-avea mai multă încredere în Lattarullo decât ar fi avut într-un câine hămesit, pus să păzească un os. Dar nu-l deranja. Se săturase să patruleze de-a lungul coastei. Evenimentele se întâmplau acum în nord, la Monte Casino. Cum putea el să le facă față bandiților doar cu mica lui ambarcațiune și doar cu o mână de oameni? Corupția era la fel de înrădăcinată în cultura italienilor precum era

machismo[2]. Privi profilul Valentinei și decise că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să găsească motive să rămână acolo cât se putea de mult.

Immacolata îi îndemnă să-și ocupe locurile pentru rugăciune. Ea începu pe un ton grav, solemn, frământând în mână crucea pe care o purta la gât:

– *Padre nostro, figlio di Dio...*

După ce termină, Thomas ținu un scaun pentru ca Valentina să se așeze. Ea întoarse către el ochii aceia căprui, blajini, și-i zâmbi drept mulțumire. El voia s-o audă vorbind din nou, însă mama ei ședea în capul mesei și ar fi fost nepoliticos ca oaspeții s-o ignore.

– Fiul meu, Falco, a fost partizan, *signor* Arbuckle, spuse ea. Acum aici nu se mai duc lupte. Cu patru fii, nu e surprinzător că familia mea reprezintă aproape fiecare facțiune a războiului ăstuia. Slavă cerului că n-am un comunist! N-aș putea tolera așa ceva! exclamă ea umplându-le paharele cu Marsala, un vin dulce, alcoolizat, iar apoi îl ridică pe al ei, închinând: În sănătatea voastră, domnilor, și pentru pace! Fie ca bunul Dumnezeu să ne dea pace.

Thomas și Jack ridicară paharele, iar Thomas adăugă:

– Pentru pace și în sănătatea dumneavoastră, s*ignora* Fiorelli! Vă mulțumim pentru masa delicioasă și pentru ospitalitatea dumneavoastră.

– N-am mult, dar trăiesc din plin, răspunse ea. Acum sunt bătrână și am văzut mai multe decât o să vedeți voi vreodată, sunt sigură de asta. Voi cu ce treburi ați venit aici?

– Nimic grav. Niște armament lăsat în urmă de armatele germane în retragere. Deși n-a mai rămas mare lucru.

Immacolata dădu din cap cu gravitate.

– Bandiți, spuse ea. Sunt peste tot. Dar au destulă minte să nu mă jefuiască pe mine! Chiar și preaputernicul Lupo Bianco ar avea de furcă să pătrundă în mica mea fortăreață. Chiar și el.

– Sper că sunteți în siguranță, *signora*. Aveți o fiică frumoasă, spuse Thomas.

Simți că roșise în clipa în care se referise la Valentina. Binele ei era deodată mai important pentru el decât orice altceva pe lume. Valentina își plecă privirea. Immacolata păru încântată de comentariul lui și fața i se încreți în primul zâmbet cu care îi onoră.

– Dumnezeu a fost bun, *signor* Arbuckle! Dar frumusețea poate fi un blestem în vreme de război. Eu fac tot ce pot ca s-o protejez. Cât timp suntem în compania unor ofițeri britanici, n-avem de ce ne teme pentru siguranța noastră, declară ea, iar apoi le oferi coșul cu pâine. Mâncați! Nu se știe niciodată când o să ai din nou ocazia să mănânci.

Thomas își luă o bucată de pâine tare și o înmuie în ulei de măsline. Deși cam greu de mestecat, pâinea era gustoasă. Immacolata mâncă plină de încântare. Era evident că se dăduse peste cap să gătească paste, pe care le preparase cu un sos de pește. Mâncarea era încă puțină în regiune și totuși, la fel ca în dimineața aceea la *trattoria*, ea reușise să le ofere un festin la

care s-ar fi putut aștepta mai degrabă înainte de război. Parcă inspirată de masa îmbelșugată, conversația ei se duse către zilele de aur de care familia ei se bucurase sub Roma Imperială.

– Acelea au fost vremuri civilizate. De dragul fiicei mele, încerc să aduc un pic din acea civilizație în casa mea, indiferent de ce se petrece în restul țării, spuse ea, iar apoi continuă, povestindu-le despre un strămoș al ei care fusese conte: A luptat cu Caraciolo în războiul contra lui Nelson și a Bourbonilor, să știți.

Thomas asculta cu atenție, însă doar pe jumătate, restul simțurilor lui concentrându-se asupra tăcutei Valentina.

– Cât mai rămâneți? întrebă Immacolata la sfârșitul mesei, când erau cu toții amețiți de vin și sătui.

– Oricât e nevoie ca să încărcăm armamentul, răspunse Thomas.

– Mai e încă mult, să știți. Dealurile sunt pline de puști și de grenade. E treaba dumneavoastră să vă asigurați că nu ajung în mâinile cui nu trebuie, nu-i așa?

– Bineînțeles, răspunse Thomas încruntându-se.

– Atunci, trebuie să rămâneți. Locul ăsta o fi părând el fermecător, dar răul pândește în orice umbră. Oamenii n-au nimic, să știți. Nimic. Ar omorî pentru o fărâmă de mâncare. Viața nu prea mai are preț zilele astea.

– O să rămânem atât cât e nevoie, răspunse el, încrezător, deși știa că nu putea face mare lucru împotriva acelui rău despre care vorbea ea.

Soarele pictă văzduhul în nuanțe de roz, iar ei rămaseră de vorbă sub bolta de viță. Immacolata aprinse lumânări, în jurul cărora începură să zboare imediat țânțari și molii, cu aripioarele foarte aproape de flacăra mortală. Thomas și Jack fumară, ambii fiind profund fermecați de Valentina. Când ea vorbea, ei ascultau. Chiar și Jack, care înțelegea puțin din acele vorbe spuse în italiană, stătea răsturnat pe spate, lăsându-i vocea suavă, frumos articulată, să se prelingă peste el precum un delicios sirop dulce. Jack trebui să-l lase pe Thomas să domine conversația, fiindcă italiana lui era mult mai fluentă. Cu toate astea, Jack avea talismanul norocos, iar atunci când simți că era ignorat și că devenea invizibil asemenea soarelui ce apunea, îi dădu drumul lui Brendan să i se cocoațe pe mânecă și să i se așeze pe umăr. Așa cum bănuise, veverița atrase atenția Valentinei și, spre marea ușurare a micii creaturi, fata nu era nicidecum interesată s-o mănânce.

– *Ah, che bello!* exclamă ea întinzând mâna.

Thomas îi privi degetele brune, subțiri, mângâind veverița. Nu-l privi pe Jack în ochi, ca nu cumva să-l vadă ridicând sugestiv din sprâncene. Dar și Jack era vrăjit de frumusețea ei și foarte conștient că glumele lui obscene nu-și aveau locul la masa aceea.

Pe la zece și jumătate seara, o mașină apăru într-un nor de praf.

– Ăsta trebuie să fie Lattarullo, spuse Thomas.

Își dori să fi avut ocazia să stea de vorbă cu Valentina, dar Immacolata dominase conversația. Pe fiica ei nu păruse s-o deranjeze asta. Poate că,

având atâția frați, era obișnuită să rămână în umbră.

Lattarullo apăru pe terasă, cu fruntea lucindu-i și cu cămașa-i bej plină de pete de transpirație. Oferea o priveliște respingătoare, cu burdihanul care i se umflase de căldură precum cel al unui porc mort și cu țânțarii care-l bâzâiau în jurul capului. El îi informă pe Thomas și pe Jack că restul echipajului dansase toată seara la *trattoria*.

– Cântărețul a distrat tot orașul! spuse Lattarullo, încântat.

Judecând după transpirația de pe cămașa lui, *carabiniere* cel gras dansase și el.

Thomas fu năpădit de un val de panică. Oare când avea s-o revadă pe Valentina? Îi mulțumi Immacolatei pentru ospitalitate, iar apoi se adresă fiicei ei. Ochii întunecați ai Valentinei îl priviră intens, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Colțurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet vag, timid, și obrajii i se înroșiră. Thomas își căută cuvintele, orice cuvinte, dar nu-i veni nici unul. Își pierdu șirul gândurilor în privirea ei. Soarele dispăruse dincolo de mare și lumina lumânărilor părea să transforme în aur cafeniul ochilor ei.

– Poate că o să avem plăcerea să te revedem, spuse el în cele din urmă cu voce stridentă.

Valentina tocmai voia să-i răspundă, când mama ei interveni:

– Ce-ar fi să vii mâine-seară la *festa di Santa Benedetta*? îi propuse ea. În mica biserică San Pasquale. O să asiști la un miracol și poate că Dumnezeu o să-ți dea noroc, urmă ea frământând în mâinile-i aspre crucea de la gât. Valentina o să te însoțească, adăugă ea.

– Mama trebuie să joace un rol, iar eu o să fiu singură, spuse Valentina plecându-și privirea de parcă i-ar fi fost rușine să-i ceară lui Thomas să vină. Mi-ar plăcea foarte mult să vii.

– O să fie o plăcere să te însoțesc, răspunse Thomas, încântat de timiditatea ei și de faptul că aceea era o excursie la care avea să participe singur.

Ajunși în mașină, Jack izbucni în comentarii:

– Valentina aia e trăsnet, nu alta! spuse el. Până și Brendan a fost impresionat. Iar el e greu de impresionat!

– M-am îndrăgostit, Jack, îl anunță Thomas, solemn.

– Atunci, ar fi bine să-ți revii, răspunse el râzând. N-o să facem prea mulți purici pe-aici.

– Dar trebuie s-o văd din nou!

– Și pe urmă? întrebă Jack, făcând acum aceeași față de pește ca Lattarullo și ridicându-și mâinile spre cer. O să se-aleagă praful, domnule!

– Poate că da. Însă trebuie să știu.

– Acum nu-i momentul potrivit să te îndrăgostești. Și cu siguranță că nu de o italiancă. În plus, maică-sa mă înfioară.

– Pe mine nu maică-sa mă interesează.

– Se zice că trebuie să te uiți întotdeauna la mamă înainte să te faci luntre și punte ca s-o cucerești pe fiică.

– Frumusețea Valentinei n-o să pălească niciodată, Jack. E ceva ce o să dăinuie. Până și tu poți vedea asta.

– Este extraordinar de frumoasă, recunoscu Jack. Fă ce trebuie să faci, dar să nu vii să plângi pe umărul meu după ce se termină totul într-un potop de lacrimi. Eu am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc. Dacă nu fac sex în seara asta, cred c-o să sar pe Brendan!

Dar după ce ajunseră înapoi în oraș, constatară că nici unuia nu-i ardea de dans. În schimb, preferară să meargă la întâmplare de-a lungul țărmului. Doi bătrâni ședeau într-o barcă și-și reparau velele, iar lumina felinarelor le brăzda chipurile știrbe și ridate. La o privire mai atentă, se vedea că-și peticeau velele cu niște tapiserii furate. Un om cânta *Torna a Sorrento* acompaniat de o armonică, glasul său tânguios răsunând straniu pe străzi. Toate obloanele azurii ale caselor erau închise, iar Thomas nu putu să nu se întrebe ce se întâmpla în spatele lor, dacă locatarii dormeau sau trăgeau cu ochiul prin crăpături. Nevenindu-le să se întoarcă pe vas, o luară pe una dintre străduțele înguste. Le ieși în cale o tânără. Chipul lui Jack se lumină. Era una dintre fetele pe care le admirase de dimineață. Cu păr lung, cârlionțat, și cu piele arămie, era drăguță, cu un zâmbet vag, visător.

– Intrați să vedeți ce știe să facă pentru voi Claretta. Păreți osteniți, spuse ea, alintat, de îndată ce ei se apropiară. Italiencele sunt renumite pentru ospitalitate. Haideți să vă arăt. Intrați.

Jack se întoarse către prietenul lui.

– Revin în cinci minute, spuse el.

– Ești nebun.

– Tu ești nebunul. Măcar eu o să ies de aici cu inima intactă.

– Dar poate nu și cu mădularul.

– O să am grijă.

– N-am nevoie de un secund bolnav. N-am cu cine să te înlocuiesc.

– Bărbatul mai are nevoie și de câte o tăvăleală. Sunt sigur că orbesc. O mătărângă bolnavă nu ți-e nici ție de folos! În plus, ajut economia. Toată lumea trebuie să-și câștige traiul cumva.

Thomas se uită cum Jack dispărea în casă. Se sprijini de zid și-și aprinse o țigară. Singur pe strada pustie, gândurile îi zburară din nou la Valentina. Urma s-o vadă seara următoare, la ceremonia de la Santa Benedetta. Nu putea gândi mai departe de atât. Dacă ar fi putut-o desena atunci, ar fi rămas cu ceva care să-i amintească de ea. Ceva ce putea să ia cu el. Se simțea bolnav de dorul ei. Citise poezii de dragoste și scrierile lui Shakespeare, dar nu crezuse niciodată că sentimentele puteau avea în realitate o asemenea intensitate. Acum știa.

Câteva minute mai târziu, Jack apăru cu un rânjet mare pe față, încheindu-se încă la șliț. Thomas aruncă chiștocul pe jos și îl strivi de pietre cu talpa.

– Să mergem, spuse el. Să ne întoarcem pe vas.

De dimineață, se treziră într-o priveliște magică. Vedeta torpiloare era împodobită cu flori. Mușcate roșii și roz, iriși, garoafe și crini. Erau atent împletite în jurul balustradelor și presărate pe punte precum niște confetti.

Rigs, care fusese de planton, adormise. Nu văzuse decât publicul numeros precum cel de la Covent Garden, care aplaudase interpretarea lui din Pagliacci. Thomas ar fi trebuit să fie furios. Să adormi în post era o abatere gravă, care i-ar fi putut costa pe toți viețile. Dar imaginea acelor flori, proaspete, viu colorate și inocente, îi domoli furia. Se gândi la Valentina, la seara ce-l aștepta, îl bătu cu palma pe spinare pe marinarul indisciplinat și-i spuse:

– Dacă-i prinzi pe criminalii care au făcut asta, să te culci cu ei imediat!

Machism – ideologie bazată pe ideea că bărbatul domină din punct de vedere social femeia și că, în această calitate de stăpân, are dreptul la privilegii

CAPITOLUL 9

A doua zi de dimineață, așa cum anticipaseră, ajunseră la hambar și descoperiră că armele dispăruseră. Lattarullo bombăni, ridicând din umeri:

– Bandiți! Ar fi trebuit să venim mai devreme, spuse el clătinând din cap.

Apoi, încercând să le câștige bunăvoința – fiindcă știa că era principalul suspect –, le povesti și despre alte magazii în legătură cu care tocmai fusese informat. Thomas râse. Era exact așa cum se așteptase. La urma urmei, se aflau în Italia. Ba, mai mult, el avea nevoie de o scuză ca să mai rămână o zi, iar Lattarullo tocmai îi oferise acea scuză. Îl bătu pe *carabiniere* cu palma pe spinare.

– Atunci, trebuie să le găsim pe celelalte înaintea oamenilor lui Lupo, nu-i așa?

După ce Lattarullo plecă, cei doi bărbați se duseră la *trattoria* ca să bea ceva. Îi găsiră pe Rigs și pe ceilalți stând la soare, înconjurați de fete.

Rigs cunoștea doar opera italiană, dar asta părea să le mulțumească pe tinerele care râdeau împreună cu el, mângâindu-i obrajii și părul, spre marea mâhnire a membrilor echipajului care erau ceva mai chipeși.

– Cine a spus că n-o să cucerească niciodată o femeie cu cântatul lui? întrebă Thomas râzând. Pun pariu că ar putea-o avea pe oricare și-ar dori-o dintre fetele alea.

– Dacă nu cumva a și avut-o, adăugă Jack. Însă eu, cu talismanul meu norocos, o să le stric acum petrecerea.

Mai nou, Brendan era cocoțat permanent pe umărul lui.

– Ar putea fi interesant, cugetă Thomas cu glas tare. Vocea versus șobolanul!

– De câte ori trebuie să-ți spun că ăsta nu-i un șobolan?! se burzului Jack.

– Un șobolan cu coadă.

– Ei, dar nimeni nu știe ce poate face Brendan cu coada aia, spuse Jack privindu-și prietenul chiorâș.

Thomas strâmbă din nas.

– Nici nu vreau să știu la ce supui bietul animal!

– Haide să spunem doar că îi plac, fără tăgadă, sânii!

– O, Doamne, depravarea ta n-are margini!

Immacolata nu apăru la prânz. După spusele chelnerului, se pregătea pentru *festa di Santa Benedetta*, o ceremonie religioasă deosebită, care îi solicita tot efortul. Oricum, le sugerase să mănânce *ricci di mare*. Thomas și Jack nu mâncaseră niciodată arici de mare, iar gândul înghițirii acelor măruntaie gelatinoase le întoarse propriile măruntaie pe dos. După ce mâncarea le fu așezată în față, una dintre fete le arătă cum se mănâncă. Ea tăie cu mișcări dibace unul în două, stoarse lămâie peste interiorul care

mișca încă, iar apoi îl scoase cu o lingură și-l lăsă să i se prelingă direct în gura larg deschisă.

– *Che buono!* spuse ea, entuziasmată, lingându-și buzele rujate.

– Îi spun eu ce altceva ar putea băga în gura aia a ei, glumi Jack, rânjind. Marinarii râseră în hohote, iar biata fată, năucită, neînțelegând ce spusese Jack, râse și ea.

Curând, membrii echipajului deveniră din nou sursa de distracție a orașului. Thomas era stânjenit să mănânce în fața unei armate de privitori care salivau. Nu trecu mult și apăru *il sindacco*, apretat și mirosind a colonie, și îi mână pe toți cei de acolo așa cum și-ar fi mânat un cioban oile. Pocni din degete, important, chemând un ospătar.

– *Ricci di mare*, spuse el înghițindu-și saliva care i se adunase în gură la vederea farfuriilor englezilor.

Pe când *sindacco* lua, tacticos, prima lingură din acel fel de mâncare, apăru Lattarullo, care aducea un plic alb, rigid. Thomas îl luă și se încruntă. Pe plic era scris cu cerneală numele lui, cu cel mai caligrafic scris de mână cu putință. Privi plicul câteva minute, încercând să ghicească de la cine era. Lattarullo știa, dar nu spuse. Nu vru să strice surpriza englezului. Stătea în căldura toropitoare, tamponându-și fruntea cu o batistă ponosită și tânjind după un pui de somn.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, deschide-l! spuse Jack nerăbdător, la fel de curios ca și el.

Thomas rupse plicul și scoase din el un carton elegant, cu numele de Marchese Ovidio di Montelimone imprimat deasupra cu bleumarin. Dedesubt, așternută pe hârtie cu scrisul acela desăvârșit, era o invitație la ceai acasă la marchiz, adică la Palazzo Montelimone.

– Așadar, ăsta e faimosul *Marchese*? întrebă Thomas privindu-l pe Lattarullo cu sprâncenele ridicate.

– Da, aristocratul care locuiește pe deal. Cel al cărui șofer era să ne omoare ieri.

– Ce vrea de la mine?

Lattarullo ridică din umeri și făcu fața aceea de pește.

– *Bo!* răspunse el, evaziv.

– Atunci, ar trebuie să acceptăm, hotărî Thomas, strecurând invitația înapoi în plic. Așa e politicos. În orice caz, îmi imaginez că e doar un pretext ca să se prezinte. Cunosc genul. Adoră să-ți povestească un pic despre ei și despre cât de importanți sunt.

– Se zice că ar avea o pivniță cât o casă. Că nemții n-au găsit-o. Merită o vizită fie și numai pentru atât, spuse Lattarullo trecându-și limba uscată peste buzele crăpate. Ar fi bine să vă însoțesc. În plus, nici nu cunoașteți drumul.

În după-amiaza aceea, porniră toți trei cu mașina pe drumul prăfuit. Nu după mult timp, Lattarullo coti pe panta abruptă a unui deal, acolo unde drumul făcea o curbă strânsă. Copacii acaparau cărarea din ce în ce mai

mult, până când deveni aproape imposibil să mai înainteze cu mașina, care se opinti, înecându-se și horcăind ca o bătrână bolnavă, până când, în cele din urmă, două impunătoare porți negre anunțară intrarea la Palazzo Montelimone. După ani întregi de neglijare, porțile erau ruginite, scorojite și năpădite de buruieni. Era ca și cum pădurea ar fi invadat încetul cu încetul moșia, încolăcindu-și tentaculele ei verzi în jurul acelor porți, până când, într-o zi, atât ele, cât și casa aveau să dispară complet, înghițite de acea forță superioară a naturii.

Mașina trecu de porți, cu pasagerii ei amuțiți la vederea peisajului. Construcția în sine era frumoasă, dar erodată din pricina lipsei de îngrijire și a nemiloasei treceri a timpului. Glicina se revărsa în straturi suprapuse, într-o superbă abundență, ca și cum acel *palazzo* ar fi încercat să-și acopere ruina folosindu-se de niște ornamente de lux. Vegetația grădinilor se sălbăticise. Florile răsăriseră cu îndrăzneală peste tot, dar nimic nu putea împiedica apariția treptată a buruienilor malefice, care tindeau să sufoce totul.

Lattarullo parcă mașina lângă fațada elaborată, cu frontoane și stucaturi care se înălțau până la turnuri și turnulețe, și cu un stindard zdrențuit, care flutura slab în briză. Ușa monumentală se deschise imediat, asemenea unui căscat tăcut. În prag stătea un bătrân adus de spate, îmbrăcat în negru, care îi aștepta cu un aer solemn. Thomas și Jack îl recunoscură imediat ca fiind șoferul lui *Marchese*.

– E credincios ca un câine, spuse Lattarullo fără să-și ascundă dezgustul. Lucrează pentru *Marchese* de zeci de ani. Și-ar vinde și dintele de aur pentru el, dacă ar fi nevoit. Ce știe el nu e treaba nimănui și o să ia totul cu el în mormânt. Nu mai e chiar mult până atunci!

– N-o să dea ortul popii cât timp e tot vinul ăla ascuns în pivniță, îi spuse Thomas lui Jack, iar acesta râse. Vinul îl ține în viață.

Pe urmă Lattarullo, care nu le înțelesese engleza, spuse exact același lucru în italiană.

Coborâră din mașină și Alberto îi întâmpină rigid, fără cea mai mică urmă de zâmbet. Arăta ca și cum n-ar mai fi zâmbit de mulți ani. Sau poate că n-o făcuse niciodată. Îl urmară pe un coridor întunecos, printr-o curte umbroasă – în care iarba creștea printre dalele de piatră și pe deasupra lor – până în corpul principal al casei. Traversând încăperile, una mai fermecătoare decât cealaltă, cu stucaturile lor elaborate și cu pereții pictați în tonuri de roz și de albastru pal, zgomotul făcut de pantofii lor răsună până în tavanele înalte. Nu exista mobilier care să absoarbă sunetul, iar tapiseriile dispăruseră de mult. Șeminee de marmură încadrau vetre reci, goale, iar sticla ferestrelor înalte era pătată de mucegai. O atmosferă stranie domina acea clădire, de parcă ai fi pășit printre năluci.

În cele din urmă, ajunseră într-una dintre puținele camere care erau ocupate. Acolo, într-un fotoliu, ședea un domn respectabil, în vârstă de vreo șaptezeci de ani, înconjurat de o vastă bibliotecă în care se aflau tomuri superb legate, de un glob pământesc uriaș și de două tablouri

imense. Era încă arătos, cu părul lui alb periat pe spate, cu un nas roman, drept, și cu ochi de un albastru intens. Era îmbrăcat impecabil, într-o cămașă călcată și într-un sacou de tweed, cu o eșarfă de mătase elegant legată la gât. Mai mult ca sigur că originile lui erau nordice, fiindcă avea piele albă și ținuta unui prinț.

– Bine ați venit! spuse el într-o engleză perfectă, ridicându-se din fotoliu.

Ieși din umbră și veni la ei ca să le strângă mâinile. Dădu din cap spre Lattarullo, iar apoi, spre marea dezamăgire a lui *carabiniere*, îi spuse lui Alberto să-l conducă la bucătărie și să-i dea niște pâine cu brânză. Le făcu apoi semn lui Thomas și lui Jack să se așeze.

– Cum vi se pare orașul meu, locotenente Arbuckle? întrebă el, turnându-le ceaiul care fusese atent pregătit pe o tavă de argint.

Porțelanul era subțire și elegant, pictat cu delicate vrejuri de viță-de-vie. Un asemenea serviciu de ceai părea cam deplasat în încăperea aceea ponosită.

– E fermecător, *Marchese*, răspunse Thomas la fel de formal.

– Sper că v-ați făcut timp să dați o raită prin împrejurimi. Colinele sunt deosebit de frumoase la momentul ăsta al anului.

– Așa e, fu de acord Thomas.

– E un oraș plin de oameni simpli, cu puțină știință de carte. Eu, personal, am fost norocos. Mama mea mi-a dat drept meditator un profesor englez, după care am fost trimis la Oxford. Acelea au fost cele mai fericite zile din viața mea.

Bătu cu degetele-i lungi în brațele fotoliului. Mâinile lui îi amintiră lui Thomas de cele ale unei pianiste. Apoi gazda lor scoase un oftat șuierat. Astmatic, poate, sau pricinuit de alte probleme pulmonare.

– Oamenii ăștia sunt plini de superstiții, continuă el. Deși trăiesc în secolul douăzeci, sunt obsedați de moaște din epoca medievală. Eu mă țin departe de ei, trăind aici sus, pe deal. Am o vedere bună asupra oceanului și a portului. Văd cine vine și cine pleacă. Am un telescop, înțelegeți, acolo, pe terasă. Nu mă implic în ritualurile localnicilor. În orice caz, ritualurile țin mințile oamenilor ocupate. Prin urmare, îi feresc de belele, iar italienii din sud sunt foarte credincioși. Eu am crescut aici împreună cu frații și surorile mele, deși nu mai știu acum pe unde sunt ei, nici dacă mai trăiesc. O ceartă aprigă a spintecat inima familiei noastre. Eu am rămas cu acest *palazzo*. Poate că dacă m-aș fi însurat, aș fi avut avantaje de pe urma atenției acordate de o femeie, dar, din păcate, nu m-am însurat și nici n-o să mă mai însor de acum încolo. Casa se năruie în jurul meu, împingându-mă tot mai adânc în miezul ei, până când n-o să mai rămână nimic în afară de camera asta. Le-a supraviețuit nemților, dar n-o să le mai supraviețuiască anilor, care sunt nemiloși. Sunteți însurat, domnule locotenent Arbuckle?

– Nu, nu sunt, răspunse el.

– Războiul nu e o vreme în care să iubești, nu-i așa?

„Dimpotrivă!" își zise Thomas în sinea lui.

– Sunt bucuros că n-am lăsat o femeie în urma mea în Anglia, spuse el cu glas tare. Dacă sunt omorât, doar mama o să mă jelească.

Se gândi la Freddie și stomacul i se strânse de durere. Măcar fratele lui nu avusese nici el soție sau copii. Dintr-odată, se simți deprimat și-și dori ca bărbatul acela să treacă la subiectul întâlnirii lor. Era întuneric în cameră și aerul era îmbâcsit. Mirosea a criptă veche.

– Iar dumneavoastră, spuse *Marchese* adresându-i-se lui Jack, văd că încă îl mai aveți pe micul dumneavoastră prieten cu blăniță.

Jack căscă gura, surprins. Brendan ieși încetișor din buzunar, ca un elev obraznic, descoperit în cămară.

– Dacă mergeți mai departe în țară, continuă gazda lor, ceea ce presupun că n-o să faceți, bine ar fi să-l ascundeți. E foamete mare. Oamenii își vând propriile fiice pentru mâncare.

– Brendan a supraviețuit unor rele și mai mari decât niște italieni hămesiți, *Marchese*, spuse Jack pe un ton neobișnuit de respectuos, fiindcă *Marchese* avea o aură de tainică importanță.

– Îmi imaginez că voi doi erați prieteni de dinainte de război, spuse el.

– Am fost la Cambridge împreună, răspunse Thomas.

– O, Cambridge! Asta înseamnă că îmi sunteți rival!

Râse, uitându-se țintă la Thomas. Dar ochii nu-i râseră și ei.

Marchese nu vru să vorbească despre război. Nu întrebă de ce Thomas și Jack se aflau la Incantellaria. Cu telescopul și cu aparenta lui omnisciență, probabil că știa de ce. Le povesti despre copilăria lui în palat, cu rare vizite în oraș, în care, cu certitudine, nu se juca niciodată cu copiii de acolo. Era ca și cum ei ar fi trăit în spatele unui panou de sticlă, spuse el. Puteau privi la ceea ce se petrecea, dar fără să ia parte vreodată.

– Cât timp o să ne fiți oaspeți? întrebă el deodată.

Thomas își zise că acum ar fi fost momentul potrivit să ridice din umeri ca Lattarullo și să facă fața aceea de pește, dar răspunse că probabil aveau să fie chemați la bază de dimineață.

– Războiul e o treabă oribilă, continuă *Marchese* ridicându-se în picioare. Acum sunt blocați în Monte Cassino. Chiar credeți că Aliații o să câștige? Eu sunt de părere că o să fie prinși pe picior greșit. Ce pierdere de strașnici băieți tineri! Oamenii nu învață niciodată din istorie, nu-i așa? Orbecăim și facem aceleași greșeli pe care le-au făcut tații și bunicii noștri. Credem că o să facem lumea un loc mai bun, și totuși, încetul cu încetul, o distrugem. Haideți, veniți să vă arăt telescopul!

Trecură dincolo de glasvandurile mucegăite și ieșiră pe o terasă, strângând din pleoape în lumina soarelui. Thomas simți aerul proaspăt ca pe un val de apă răcoroasă care îi revitaliză simțurile. Privi împrejur. O grădină cândva îngrijită era acum sălbăticită și probabil că se întindea pe pantă în jos până la un lac ornamental, care zăcea acum nemișcat, ca o mică *wadi*. Thomas își imagină femei purtând rochii frumoase și plimbându-se împreună printre sălcii, discutând pe sub pălăriile lor cu boruri largi și privindu-și elegantele reflexii în oglinda apei. Trebuia să fi fost fermecător pe vremuri,

înainte ca timpul și delăsarea să-i fi răpit toată gloria acelei moșii. Dar acum nimănui nu-i mai păsa. Proprietatea zăcea muribundă dinaintea lui, asemenea casei. Asemenea bătrânului *Marchese* cel ftizic, care se ferecase în camera lui fără aer, agățându-se de ultimele rămășițe ale tradiției familiei.

Marchese se duse la instrumentul care era îndreptat în jos, către port. Privi prin el, roti un cadran colo, apăsă un buton dincolo, apoi se dădu deoparte, ca să-i facă loc lui Thomas.

– Ce părere aveți de asta? spuse el cu chipul radiindu-i de încântare. Ingenios, nu-i așa?

Thomas văzu satul foarte clar. Era liniște pe străzi. Se concentră pe nava lui, pe bătrâna și devotata *Marilyn*. Băieții leneveau, se zbenguiau, disciplina dispăruse cu totul. N-avea cum să-i mai țină mult la Incantellaria. I se strânse inima la gândul plecării. Tocmai o cunoscuse pe Valentina. Acum scrută cheiul, căutând-o, dar n-o găsi.

– Ingenios, repetă el, nepăsător.

Ar fi făcut schimb de locuri acum cu *Marchese*, doar ca să fie aproape de ea.

Fu rândul lui Jack.

– Vă uitați la stele? întrebă el.

Marchese fu încântat de întrebare și se porni pe o tiradă despre constelații, meteori și planete, accentul lui italian devenind mai pronunțat pe măsură ce se concentra tot mai puțin la felul în care vorbea.

Thomas se sprijini cu mâinile de balustradă, privind în jos la marea care sclipea în soarele după-amiezii. Fu ușurat atunci când apăru Lattarullo, care, de la atâta mâncat pâine cu brânză, avea burdihanul revărsat peste betelia pantalonilor. În comparație cu el, Alberto părea cu atât mai scheletic, de parcă n-ar mai fi mâncat de secole.

– Ar cam trebui să plecăm, spuse Thomas, încă nedumerit în legătură cu scopul invitării lor acolo.

– Mi-a făcut plăcere, spuse *Marchese* zâmbind și dând mâna cu el.

Tocmai când erau pe punctul să plece, un băietan apăru pe poteca șerpuitoare, bătătorită, ce urca sinuos către terasă dintr-un loc nevăzut din spatele chiparoșilor și al boschetelor năpădite de buruieni. Băiatul era nemaipomenit de frumușel, cu o față mare, bucle albe ca neaua și ochi aproape negri, lucitori ca niște perle. Păru surprins să-i vadă, dar îl recunoscu pe Lattarullo, pe care îl salută politicos.

– El e Nero, spuse *Marchese*. Nu-i așa că-i frumos? adăugă el, iar Thomas și Jack schimbară o privire, dar își păstrară expresiile indiferente. Îmi face diverse servicii. Eu încerc să ajut comunitatea. Sunt norocos. Sunt un om bogat. N-am fii sau fiice pe care să-i răsfăț cu avuția mea. Trăim vremuri grele. Războiul nu se duce doar pe câmpul de luptă, ci și zi de zi, în fiece oraș, sat sau urbe a Italiei. E un război al supraviețuirii. Nero n-o să moară de foame, nu-i așa, dragul meu?

Ciufuli părul băiatului cu un gest plin de afecțiune. Nero râse, iar oaspeții văzură că îi lipseau doi dinți din față.

– Ce tip ciudat! spuse Thomas după ce plecară.

– Servicii, vezi să nu! pufni Jack în engleză, ca să nu-l înțeleagă *carabiniere*, și îl văzu pe Thomas ridicând dintr-o sprânceană. Nero e un tânăr extraordinar de frumos. Nu te aștepți să vezi așa ceva în sudul îndepărtat.

– Ceva nu e în regulă cu omul ăla, spuse Thomas scărpinându-se în cap. Nici nu vreau să mă gândesc ce-a făcut la Oxford. Cele mai fericite zile din viața lui, cum să nu! De ce naiba am fost la el? Pentru o ceașcă de ceai? Ca să-l ascultăm bătând câmpii despre familia lui și despre stele?

Jack clătină din cap.

– Nu știu. Sunt derutat.

– Să-ți spun ceva. A avut un motiv al naibii de întemeiat pentru care ne-a chemat azi la el, ba mai mult, într-un fel sau altul, i-am făcut pe plac.

CAPITOLUL 10

Umbrele erau alungite și parfumul pinilor mai intens în aerul înserării. Locuitorii din Incantellaria ieșiră din case și se adunară în fața bisericuței San Pasquale. Atmosfera era plină de emoție. Thomas se afla în fața farmaciei, așa cum îi spusese Immacolata, așteptând-o, foarte agitat, pe Valentina. Observă că mulți dintre locuitorii orașului aveau în mâini lumânărele ce pâlpâiau straniu în lumina tot mai estompată. Un ghebos murdar intra și ieșea din mulțime, ca un consecvent gândac de bălegar, toată lumea înghesuindu-se să-i atingă cocoașa ca să aibă noroc. Thomas nu mai fusese niciodată martorul unei asemenea scene și era intrigat. În cele din urmă, mulțimea parcă se separă și Valentina veni plutind spre el, cu mersul ei mlădios. Purta o rochie simplă, neagră, imprimată cu floricele albe și-și strânsese părul în creștetul capului, decorându-l cu margarete. Îi zâmbi, iar el simți că i se opri inima în loc, pentru că expresia ei era una caldă, intimă. Era ca și cum și-ar fi mărturisit deja sentimentele, ca și cum ar fi fost deja iubiți de multă vreme.

– Mă bucur că ai venit, spuse ea când ajunse la el.

Întinse mâna, iar Thomas i-o luă într-a lui. Pe urmă, el făcu ceva impulsiv: îi duse mâna la buze și i-o sărută. O privi lung, intens, în timp ce gura lui savură senzația pielii ei și parfumul deja familiar de smochine. Ea își lăsă bărbia în piept și râse. El n-o mai auzise râzând. Îl făcu și pe el să râdă, pentru că ei îi ieșea râsul din adâncul pântecului, efervescent, provocându-i încântare.

– Și eu mă bucur că am venit, răspunse Thomas, nevrând să-i mai dea drumul mâinii.

– Mama e unul dintre *parenti di Santa Benedetta*, spuse ea.

– Ce înseamnă asta?

– Unul dintre descendenții Sfintei Benedetta. De aceea șade lângă altar, ca să fie martora miracolului.

– Și ce trebuie să se întâmple?

– Iisus plânge lacrimi de sânge, îi spuse ea, glasul devenindu-i solemn și zâmbetul transformându-i-se într-o expresie care vădea cea mai mare venerație.

– Vorbești serios? se miră Thomas, sceptic. Și dacă n-o să facă asta?

Ea îl privi cu ochii mari, îngrozită.

– Atunci o să avem ghinion anul următor.

– Până când miracolul o să se întâmple din nou?

– Exact. Aprindem lumânări ca să ne arătăm respectul.

– Și atingeți cocoașa unui ghebos ca să aveți noroc.

– Știi mai multe decât am crezut, spuse ea, iar zâmbetul îi reveni pe chip.

– E doar o bănuială formulată în cunoștință de cauză.

– Vino, să prindem locuri în față, spuse ea luându-l de mână și conducându-l prin mulțime.

Se făcuse întuneric afară atunci când se deschiseră ușile bisericii. Aceasta era mică și rustică, decorată cu fresce despre nașterea și crucificarea lui Hristos. Thomas bănui că toate lucrurile de valoare fuseseră furate de nemți sau de tâlhari, așa că pe altar nu mai rămăseseră decât niște sfeșnice simple și o banală pânză albă. Dincolo de altar, statuia de marmură a lui Hristos răstignit rămăsese intactă.

O tăcere apăsătoare, încărcată de teamă, de incertitudine și de nerăbdare vibra în aer precum sunetul amuțit al unor viori. Thomas nu credea în miracole, dar atmosfera din biserică avea în ea ceva molipsitor, așa că el începu să-și simtă inima bătând accelerat, la unison cu cele ale credincioșilor. Văzu multe perechi de ochi ațintite asupra lui, unele dintre ele fiind de-a dreptul ostile, fiindcă în mulțime se aflau și oameni care considerau că prezența lui ar fi putut împiedica miracolul să se întâmple. Sau poate că nu le plăcea faptul că Valentina atrăsese atenția unui englez. Observă o femeie mai în vârstă privind-o încruntată pe Valentina, iar apoi uitându-se în altă parte și pufnind dezaprobator. Thomas speră că prezența lui n-avea s-o compromită pe Valentina.

Deși curios, el abia aștepta ca ceremonia să se încheie, ca s-o poată duce pe Valentina într-un loc liniștit, unde să poată fi singuri. Tocmai în momentul în care își imagina primul lor sărut, ușile grele de lemn se redeschiseră și o adiere de vânt aduse cu ea trei femei mărunțele, învăluite în niște rochii negre, lungi, și purtând văluri diafane pe cap. Fiecare dintre ele avea în mână câte o candelă care îi lumina chipul uscățiv într-un mod straniu. Immacolata pășea puțin mai în fața celorlalte două, care veneau încet în urma ei, ca niște doamne de onoare la o nuntă macabră. Aveau capetele plecate, în timp ce Immacolata își ținea bărbia sus, cu mândrie, ochii ei mici privind țintă la altar, cu un aer important. Până și preotul, Padre Dino, mergea în urma lor, ținând în mâini un rozariu și murmurând rugăciuni. Un mic corist îl însoțea, agitând ușor o cădelniță care umplea aerul de miros de tămâie. Toată lumea se ridică în picioare.

Procesiunea ajunse la altar și cele trei *parenti di Santa Benedetta* își ocupară locurile din prima strană. Padre Dino și micul corist rămaseră în picioare, într-o parte. Nimeni nu vorbi. Nimeni nu rosti vreun cuvânt de deschidere, nimeni nu cântă, nu se auzi nici pic de muzică, doar o tăcere stăruitoare, laolaltă cu invizibila forță a rugăciunii. Ochii lui Thomas fură atrași, la fel ca ai tuturor celorlalți de altfel, de statuie. Nu-i venea să creadă că o chestie de marmură ar fi putut efectiv sângera. Cu siguranță că la mijloc era un truc. Știa bine asta. Nu l-ar fi putut prosti nimeni. Toată lumea privi. Nu se întâmplă nimic. Orologiul orașului bătu de ora nouă. Congregația își ținu respirația. Căldura din biserică era acum sufocantă, iar Thomas începu să transpire.

Și atunci se întâmplă. Thomas clipi de câteva ori. Cu siguranță că își imagina totul. Își dorise prea mult, alături de toți ceilalți, ca minunea să

aibă loc, iar acum halucina. Se întoarse către Valentina, care se închina, murmurând ceva greu de înțeles. Atunci când privi înapoi, Thomas văzu că sângele picura pe chipul impasibil al lui Hristos, stacojiu pe albul marmurei, prelingându-se de pe bărbia Lui, pe podea.

Immacolata se ridică în picioare și dădu din cap, solemn. Clopotul bisericii începu să bată cu tristă monotonie, iar preotul, micul corist și cele trei *parenti di Santa Benedetta* ieșiră.

Orașul explodă în urale. Muzicanții începură să cânte, iar în mijlocul mulțimii se formă o mare horă. Dintr-odată, femeile tinere, până atunci atât de evlavioase, începură să danseze *tarantella* cu exuberanța unor posedate. Mulțimea aplauda și ovaționa. Thomas era fascinat, bătând și el din palme. Valentina apăru în mijlocul dezmățului într-un ropot de aplauze şi chiuituri din partea bărbaților și sub privirile surprinzător de răutăcioase ale femeilor. Thomas se gândi la cât de urâte le făcea acea invidie a lor. Le deforma trăsăturile, în mod normal frumoase, în niște caricaturi grotești precum imaginile din oglinzile acelea deformatoare de la bâlci. Valentina se duse în mijlocul adunării, până când ajunse să danseze singură. Dansa cu grație, părul fluturându-i în jurul capului în timp ce se rotea și se unduia pe ritmul sprinten al muzicii. Thomas era fermecat. Ieșită din umbra mamei ei, Valentina se dovedea surprinzător de sociabilă. Nici urmă de inhibiție în felul în care își mișca trupul, cu fusta ridicându-i-se pe picioare în timp ce dansa, descoperindu-i gambele și coapsele brune, lucioase. Partea de sus a sânilor îi ieșea din decolteul adânc al rochiei, precum o pereche de sufleuri de ciocolată cu lapte, iar Thomas fu cuprins de o dorință carnală. Farmecul ei feciorelnic se contopea cu o sexualitate provocatoare, pe care Thomas o găsi irezistibilă.

Privea hipnotizat. Ea se uită direct la el. Ochii ei întunecați, zâmbitori, parcă îi citiră gândurile, căci veni spre el dansând și îl prinse de mână.

– Vino, îi șopti ea la ureche.

El o lăsă să-l conducă afară din piațetă, pe niște străduțe, către mare. Se plimbară pe plajă ținându-se de mână, apoi mai departe, pe lângă stânci, până când ajunseră la un golfuleț izolat, unde lumina lunii și plesnetul molcom al valurilor dezvăluiră o mică plajă de pietriș pustie, unde puteau, în sfârșit, să fie singuri.

Thomas nu pierdu timpul cu vorbe. O prinse cu mâna de ceafa încă fierbinte și umedă de la atâta dans și o sărută. Ea se lăsă în voia lui, deschizându-și buzele și închizând ochii, iar apoi scoțând un suspin adânc, satisfăcut. Muzica din oraș se auzea până acolo, îndepărtată, ca un zumzet vesel de albine. Războiul părea acum departe, pe o altă planetă, atât de detașați erau de realitate. El o cuprinse în brațe, lipind-o de el atât de strâns, că îi simți moliciunea cărnii și cedarea ușoară a trupului. Ea nu se trase înapoi atunci când el își îngropă fața aspriță în scobitura gâtului ei, simțind pe limbă gustul transpirației ei sărate și inspirând parfumul ei de smochine, acum mai vag. Ea își lăsă capul pe spate, expunându-l de bunăvoie, pentru ca buzele lui să-i poată săruta conturul maxilarului și

pielea netedă a gâtului. Thomas își simți mădularul excitat în pantaloni, dar ea nu se retrase. El își trecu degetele peste pielea catifelată a sânilor acolo unde aceștia ieșeau din decolteul rochiei. Apoi îi cuprinse un sân în căușul palmei, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, iar ea scoase un geamăt gutural, ca un oftat șoptit al vântului.

– *Facciamo l'amore*, murmură ea.

El nu mai cumpăni dacă era bine sau nu să facă dragoste, nici dacă era sau nu elegant din partea lui s-o aibă așa, pe plajă, când o cunoștea de numai câteva zile. Era vreme de război. Oamenii se comportau irațional. Iar ei doi se îndrăgostiseră unul de celălalt. Poate că n-aveau să se mai întâlnească niciodată. Inocența ei era ceva ce Thomas avea să ducă mai departe cu el, după plecare. Spera că dacă o avea acum, ea ar fi fost de acord să-l aștepte până la sfârșitul războiului, când el urma să se întoarcă și s-o ia de soție. Thomas se rugă la Dumnezeu s-o ocrotească până când avea el însuși să poată s-o facă.

– Ești sigură? întrebă el.

Ea nu răspunse, ci se mulțumi să-și lipească buzele de ale lui. Îl dorea. El o ridică atunci în brațe și o duse într-un loc adăpostit de pe plajă, unde o întinse jos, pe pietriș. În lumina fosforescentă a lunii, făcu dragoste cu ea.

Rămaseră îmbrățișați până când razele roșietice ale zorilor colorară cerul la orizont. Thomas îi povesti despre viața lui în Anglia, despre frumoasa casă în care aveau să locuiască într-o zi și despre copiii pe care aveau să-i aibă. Îi spuse cât de mult o iubea și că era posibil, până la urmă, să-ți pierzi inima într-o clipă, să renunți la ea cu bucurie.

Se întoarseră pe lângă stânci. Sărbătoarea se terminase și orașul era acum liniștit și straniu. Doar o pisică a nimănui se furișa pe lângă un zid, căutând șoareci. Înainte s-o conducă acasă, Thomas își luă trusa de pictură de pe navă.

– Dă-mi voie să te desenez, Valentina. Nu vreau să-ți uit chipul niciodată.

Valentina râse și clătină din cap.

– *Che carino!* spuse ea tandru, luându-l de mână. Dacă vrei. Vino cu mine, știu eu un loc frumos.

Urcară pe o mică potecă dintre stânci, apoi coborâră pe un drum prăfuit, ce trecea printr-o pădure. Parfumul cimbrului plutea în aer alături de cel de eucalipt și de pin, iar greierii țârâiau prin frunziș. O salamandră rătăcită țâșni din drum și se ascunse în lăstăriș atunci când trecură pe lângă ea, iar ciripitul păsărelelor vestea dimineața. După un timp, copacii făcură loc unui câmp pe care se aflau livezi de lămâi. De acolo se vedea marea, plată precum o oglindă de argint topit, sclipind dincolo de pâlcuri de chiparoși.

În vârful unei coline se afla un turn de veghe abandonat, cu cărămizile roase de atâtea secole de vânturi și de sare marină. Era un loc fermecător. De acolo se vedeau în zare kilometri întregi, de jur împrejur. Valentina îi arătă casa ei, râzând la gândul că maică-sa era ghemuită în pat, fără să aibă habar de aventura pe care o trăia fiica ei. Ea se așeză lângă turnul de veghe, cu părul fluturându-i în adierea ușoară a vântului, și îl lăsă pe Thomas s-o

deseneze. El o schiță în culori pastelate, bucurându-se că-i putea studia chipul și redându-l pe hârtie cât mai bine cu putință. Voia să-i surprindă în portret misterul, calitatea aceea care o făcea diferită de toți ceilalți. De parcă ar fi avut un delicios secret. Era o mare provocare, iar el voia să reușească, astfel încât după despărțire să poată privi portretul și să și-o amintească exact așa cum era în clipa aceea.

– Într-o bună zi o să le povestim copiilor noștri despre dimineața asta, spuse el în cele din urmă, ridicând hârtia în fața ochilor și mijind din ei. Copiii o să privească portretul și o să vadă cu ochii lor cât de frumoasă le-a fost mama în tinerețe, pe vremea când tatăl lor s-a îndrăgostit de ea.

Valentina râse încetișor, cu chipul radiindu-i de afecțiune.

– Ce prostuț ești, spuse ea, dar, din felul în care îl privea, el știa că nu-l credea deloc prostuț.

Îi arătă și ei portretul. Obrajii Valentinei se înroșiră de uimire și chipul îi deveni foarte serios.

– Ești un *maestro*, șopti ea trecându-și degetele peste buze. E frumos, *signor* Arbuckle.

Thomas râse. Ea nu-i mai pronunțase numele până atunci. După atâta intimitate, „*signor* Arbuckle“ suna formal și stângaci.

– Spune-mi Tommy, îi ceru el.

– Tommy, repetă ea.

– Toți cei de-acasă îmi zic Tommy.

– Tommy, mai spuse ea încă o dată. Îmi place. Tommy.

Își ridică ochii întunecați și îl privi de parcă ar fi făcut-o pentru prima oară. Îl împinse ușor pe iarbă și se întinse deasupra lui.

– *Ti voglio bene,Tommy*, spuse ea, iar ochii îi sclipeau aurii precum ambra atunci când se trase înapoi și-i trecu mâna peste frunte, îngropându-și pe urmă degetele în părul lui și sărutându-l prelung pe nas. *Ti amo*, murmură, șoptind mai apoi din nou și din nou: *Ti amo, ti amo*, în timp ce-și lipea buzele de fiecare bucățică a chipului lui, precum un animal care își marca teritoriul, ca să nu-l uite niciodată.

Thomas nu voia s-o ducă acasă. Se temea de momentul cumplit în care n-ar mai fi văzut-o. În care ar fi trebuit să plece de lângă ea. Rămaseră cât putură de mult pe colina aceea, lângă turnul de veghe, temându-se amândoi de mare și de distanța îngrozitoare pe care aceasta avea s-o pună între ei. Se ținură strâns în brațe.

– Cum de e posibil să te iubesc atât de profund, Valentina, când te cunosc de atât de puțin timp?

– Dumnezeu mi te-a adus, răspunse ea.

– Nu știu nimic despre tine.

– Ce vrei să știi? întrebă ea însoțindu-și spusele de un râset trist și mângâindu-i fața cu degetele. Îmi plac lămâile și crinii, parfumul zorilor și misterul nopții. Îmi place să dansez. În copilărie, voiam să mă fac dansatoare. Mi-e frică să fiu singură. Mi-e frică să fiu un nimeni. Să nu contez. Luna mă fascinează, aș putea sta toată noaptea doar s-o privesc și

să mă minunez. Mă face să mă simt în siguranță. Urăsc războiul ăsta, dar îl iubesc pentru că mi te-a adus pe tine. Mi-e teamă să iubesc prea mult. Mă tem să nu fiu rănită. Să-mi trăiesc viața în durere și suferință din dragoste pentru cineva pe care nu-l pot avea. Mi-e teamă și de moarte, de neant. Să mor și să descopăr că nu există un Dumnezeu. Să nu cumva să-mi rătăcească sufletul într-un cumplit spațiu incert, care nu e nici viață, nici moarte. Culoarea mea preferată e movul. Piatra mea preferată e diamantul. Mi-ar plăcea să port un colier din cele mai frumoase diamante doar ca să strălucesc preț de o noapte, să știu și eu ce înseamnă să fii o doamnă. Partea mea preferată a lumii e marea. Bărbatul meu preferat ești tu.

Thomas râse.

– Frumos rezumat. Cel mai mult mi-a plăcut ultima parte.

– Mai dorești să știi și altceva?

– O să mă aștepți, nu-i așa? întrebă el pe un ton serios. O să mă întorc după tine, promit.

– Dacă există un Dumnezeu, El știe ce e în inima mea și o să mi te aducă înapoi.

– O, Doamne, Valentina, oftă el în engleză. Ce mi-ai făcut?

Se întoarseră acasă la ea în tăcere, iar el o sărută o ultimă dată.

– Nu ne spunem adio, zise el. Ne spunem la revedere. N-o să lipsesc mult.

– Știu, șopti ea. Am încredere în tine, Tommy.

– O să-ți scriu.

– Iar eu o să sărut hârtia pe care vei scrie.

Prelungirea momentului ar fi fost o tortură, așa că Valentina o luă la fugă pe cărare și intră repede în casă, fără să mai privească înapoi. Thomas înțelese și se întoarse cu spatele. Dintr-odată, dimineața nu mai părea atât de proaspătă, de parcă nori negri ar fi umbrit acum soarele. Peisajul își pierduse strălucirea. Ciripitul păsărelelor încetă să mai sune melodios, iar țârâitul greierilor îi pocnea în timpane precum zgomotul făcut de niște talgere. Doar parfumul smochinelor dăinuia pe pielea lui, amintindu-i de ea și de desenul pe care-l făcuse. Cu inima grea, așa cum o mai simțise o singură dată în viață, atunci când iubitul lui frate fusese ucis, o porni agale înapoi spre port. Înapoi la nava lui. Înapoi la război.

CAPITOLUL 11

Beechfield Park, 1971

Thomas se trezi în sunetul pendulei din vestibul. Cu gâtul înțepenit, clipi și privi împrejur, uluit. Pentru o clipă, fu complet derutat. Unde se afla? Se aștepta să fie pe navă, dar podeaua de sub el nu se mișca. Biroul începu să se contureze treptat. Era frig. Era întuneric, doar lampa de pe masa lui de lucru era aprinsă. O, Doamne, oare ce oră era? Se uită la ceasul de la mână. Trei dimineața. Se uită la portretul pe care îl ținea în mână. Chipul Valentinei îl privea așa cum o făcuse în ziua aceea, pe deal. El surprinsese tot ce avea ea unic, tot ceea ce n-ar fi putut vreodată să fie exprimat în cuvinte. Până și acea calitate pe care el nici nu știuse măcar că ea o avea. Până și pe aceea. Cum de-i putuse scăpa?

Observă că plânsese. Lacrimile îi umeziseră obrajii în timp ce dormise. În timp ce visase. Rulă desenul și se ridică în picioare, înțepenit. Trebuia să încuie desenul acela în seif și să nu se mai uite niciodată la el. Ea era moartă. Ce rost mai avea să-și amintească totul? Să plângă în somn ca un copil? Totul era în trecut și acolo trebuia să rămână. Dădu jos cu grijă portretul tatălui său, sub care era ascuns seiful pe care Margo îl instalase acolo după ce se căsătoriseră. Margo se gândea la toate. Scoase cheia și îl deschise. În interiorul căptușit cu catifea erau puse cutii cu bijuterii și documente. Ținu portretul în mâini preț de încă o secundă. O parte din el nu voia să surghiunească acel frumos chip în fundul cutiei întunecoase. Era ca și cum ar fi pus-o din nou pe Valentina într-un sicriu. Și totuși, știa că asta trebuia să facă. Așa era corect. Fără să se mai uite încă o dată la portret, îl puse în cel mai îndepărtat colț al seifului. După ce nu-l mai văzu, se simți mai bine. Nu-l mai înduioșa atât. Puse la loc portretul tatălui său, făcu un pas în spate și-și frecă bărbia, privindu-l. Nimeni n-avea să afle. Poate chiar și el avea să uite.

Alba era în sala de baie atunci când se trezi Fitz. Rămase întins în pat, clipind în lumina slabă. Deși draperiile erau groase, simțea că afară era o zi însorită, strălucitoare. Se întinse și-și puse palmele sub cap. Deși dezamăgit că nu se trezise cu trupul cald al Albei lipit de al lui, își dădu seama că, probabil, era mai bine așa. Nu făcuseră dragoste. Nu făcuseră altceva decât să doarmă împreună, ca prieteni. O auzi spălându-se pe dinți în timp ce fredona ceva. Se simțea stânjenit. Ce ar fi trebuit să facă?

Alba ieși din baie îmbrăcată tot în cămașa de noapte, cu părul ciufulit, revărsându-i-se peste față, și cu picioarele acelea lungi, bronzate, ademenitoare, dezgolite. Ea îi zâmbi leneș și se sui în pat.

– Ți-am folosit periuța de dinți, spuse ea. Sper că nu te superi. Fitz fu derutat. Ea se urcase înapoi în pat, după ce îi folosise periuța de dinți, o

chestie destul de intimă pentru un cuplu care nu făcea dragoste. Se dădu jos din pat și merse și el la baie.

După ce ieși, nu-și dădu seama dacă ea se aștepta ca el să se suie înapoi în pat sau să se îmbrace. Era o dilemă pe care trebuia s-o rezolve într-o fracțiune de secundă. Alba era întinsă pe spate, cu capul pe pernă. Îi zâmbea, amuzată de ezitarea lui.

– De obicei, bărbații nu obișnuiesc să ezite pe lângă pat dacă eu sunt întinsă în el, spuse ea râzând. Îți plac fetele, nu-i așa, Fitz?

El se sui în pat, enervat de tachinarea ei. Fără să mai aștepte o invitație, îi cuprinse ceafa în palmă și o sărută apăsat. Ea nu i se opuse, ci îi răspunse la sărut cu entuziasm. Scoase un mic geamăt care reechilibră balanța și îl făcu să se simtă din nou bărbat. Când își trecu mâna de-a lungul piciorului ei, strecurând-o pe sub cămășuța de noapte, descoperi că ea nu purta nici un fel de lenjerie intimă.

– Ai fost goală toată noaptea? întrebă el, mângâindu-i fesele.

– Nu port niciodată chiloți, răspunse ea. Sunt pur și simplu incomozi.

– Niciodată?

„O, Doamne, cât sunt de convențional!“ își spuse Fitz în sinea lui.

– Niciodată, tataie! chicoti ea, lipită de gâtul lui.

– Te pot asigura că fac dragoste ca un amant tânăr! spuse el râzând.

– Nu mă asigura, tinerelule, dovedește-mi-o.

Fitz încercă să nu se gândească la numeroșii bărbați care se culcaseră cu Alba. Încercă să și-o imagineze pură și neprihănită. Era un lucru dificil, pentru că Alba se bucurase într-adevăr de atenția multor bărbați, prea mulți ca să poată fi numărați. Ea învățase pe parcurs să se bucure de plăcerea pură a sexului. Inovația ei era născută din entuziasm și dintr-un libertinaj natural, cu care nu se jena câtuși de puțin. Oricât și-ar fi dorit Fitz să domine și s-o facă să fie inocentă, ea se zvârcolea și gemea ca o *femme de monde* ce era.

– Iubitule, sărută-mă puțin mai sus, da... acolo... cu limba... tandru... mai tandru... mai încet, mult, *mult* mai încet. Acolo. Da!

N-o deranja să-i spună ce-și dorea și suspina de plăcere atunci când el o făcea bine. Fitz nu putea nega faptul că ea era minunată în pat. Tehnic vorbind, era fantastică. Dar după aceea, stând întinși în pat, gâfâind istoviți, cu inimile bătându-le nebunește în piepturile scăldate de sudoare, Fitz nu putu să nu aibă sentimentul că ceva lipsea. O, nu puteau fi trecute cu vederea măiestria, cunoștințele, tehnica! Dar pentru el tehnica nu făcea doi bani fără sentimente. Pasiunea era cea care făcea actul sexual special. Fitz o iubea pe Alba, dar era evident că ea nu-l iubea pe el.

După un timp, ea se duse în vârful picioarelor înapoi în camera ei, sperând pe jumătate să dea nas în nas cu Morsa, pur și simplu din plăcerea de a vedea ce față ar fi făcut. Fitz fu lăsat singur, bântuit de un sentiment de gol interior. De nemulțumire. Ca și cum ar fi înfulecat cu poftă dintr-o gogoașă doar ca să descopere că nu era pic de dulceață în mijloc. Îi oferise Albei

sufletul lui, iar ea îi împrumutase pur și simplu trupul ei, râzând jucăuș. Se gândi la Viv și la ce ar fi spus ea dacă i-ar fi povestit.

„Nătărăule!“ ar fi exclamat prietena lui. „Ți-am spus să nu-ți pierzi inima. Alba o să ți-o rumege și o să ți-o scuipe după ce termină cu ea.“

Așa îi tratase ea pe toți ceilalți bărbați de dinaintea lui. Dar el era diferit. Până și tatăl ei recunoscuse asta.

„De ce ar alege Alba pe unul ca mine?“

Într-adevăr, de ce? Pentru că el era un mijlocitor.

Se îmbrăcă elegant, pentru că urma să meargă la biserică, iar apoi reverendul era invitat la prânzul de duminică. Fitz se întrebă cum aveau să decurgă lucrurile după întoarcerea la Londra. Oare Alba se bucura pur și simplu de rolurile pe care le jucau ei doi? Sau el însemna mai mult de-atât pentru ea?

– Mă comport ca o femeie! se răsti el la imaginea din oglindă, în timp ce încerca să-și aranjeze părul. Se resemnă în fața faptului că, oricât și-ar fi periat, pieptănat sau udat părul, el tot o masă de bucle rebele rămânea. Reverendul trebuia să-l accepte așa cum era.

După ce se întoarse de afară, unde ieșise ca să-i dea drumul lui Sprout din mașină și să-l lase să alerge prin grădină, auzi voci venind din sufragerie. Intră, iar Margo îl salută călduros.

– Ai dormit bine, Fitz? Sper că patul a fost confortabil. Ți-a fost suficient de cald?

– A fost deosebit de confortabil și, cu siguranță, cald. Chiar foarte cald, răspunse el, bucuros că Alba nu era acolo ca să-l privească în ochi și să-l facă să zâmbească.

– Bravo! Iată, acolo găsești ceai și cafea, spuse ea arătând spre bufetul de pe margine. Ouă și bacon, pâine prăjită. Dacă dorești un ou fiert, ți-l pregătește Bucătărița. Doar să-i ceri.

– Nu, îmi plac foarte mult ouăle prăjite. Ce festin!

Fitz adulmecă baconul sărat și-i lăsă gura apă.

– Bucătărița e o mică minune. Nu știu ce m-aș face fără ea. E la noi de ani de zile. A fost bucătăreasa lui Lavender și a lui Hubert înainte, pe când era Thomas mic, nu-i așa, Thomas?

Thomas, care ședea la masa mare, rotundă, și citea ziarul în timp ce-și bea cafeaua, încercând să ignore sporovăiala frivolă a nevestei și a fiicelor lui, își ridică ochii congestionați și dădu din cap în semn de confirmare. Fitz observă imediat cât de obosit și de bolnav arăta. Avea fața cenușie, de parcă i s-ar fi scurs și ultima picătură de sânge în șosetele lui cele roșii.

– ’Neața, Fitz, spuse el. Sper că ai dormit bine.

– Da, mulțumesc, răspunse Fitz, dându-și seama că nu dorea să pornească o conversație.

Se întoarse către Margo, lăsându-l pe Thomas să se ascundă din nou în spatele ziarului.

După un timp – în care Caroline discută neîntrerupt despre bărbatul de care era îndrăgostită – Alba intră în sufragerie. Era îmbrăcată în cea mai

scurtă fustă cu putință, colanți imprimați și cizme de piele întoarsă, înalte până la genunchi. Fitz observă imediat cât de frumoasă era, iar apoi își aminti că nu purta niciodată chiloți și simți brusc o erecție în pantaloni. Sub nici o formă n-avea cum să se ridice de la masă în clipa aceea. Pe lângă ținuta scandaloasă, Alba avea pe chip o expresie triumfătoare. Lui Fitz nu-i trebui mult ca să înțeleagă motivul, fiindcă se uită la mama ei vitregă. Margo rămăsese cu gura căscată, buimăcită de-a binelea. Alba se duse la Fitz, îi cuprinse fața între palme și îl sărută lung și pasional pe gură. Fu rândul lui să rămână la fel de mut ca Margo. Doar Thomas rămase neimpresionat de Alba, continuând să-și citească ziarul fără să bage de seamă schimbarea de atmosferă.

În cele din urmă, în timp ce Alba își turna o ceașcă de cafea, Margo își verbaliză furia:

– Fată dragă! exclamă ea pe un ton ce-l făcu pe Fitz să presupună că fusese cândva în armată, sau cel puțin în poliție. Doar n-ai de gând să mergi la biserică îmbrăcată în halul ăsta!

– O, ba da, răspunse Alba, neclintită.

Dintr-odată, ouăle și baconul din farfuria lui Fitz își pierdură savoarea. El luă o gură de cafea și așteptă sfada care, fără îndoială, era pe cale să se dezlănțuie.

– Ba nu, nu cred, veni replica lui Margo, care articulă lent fiecare cuvânt, ca să sune cât se putea de înfricoșător.

Dar Alba nu mai era copil, iar genul acela de atitudine nu făcea decât s-o încurajeze să fie și mai obraznică.

– De ce? întrebă ea întorcându-se cu ceașca de cafea în mână și așezându-se lângă Fitz. Nu-ți place?

– N-are importanță dacă îmi place mie sau nu. E nepotrivit pentru biserică.

– Eu cred că Dumnezeu o să mă iubească așa cum sunt, răspunse Alba în timp ce ungea cu unt o felie de pâine prăjită.

– Reverendul Weatherbone, în schimb, nu.

– Și ce-o să facă? O să mă dea afară? o provocă Alba pe Margo.

Fitz încercă să intervină. Mare greșeală!

– Iubita mea, începu el, curajos, poate că dacă ți-ai pune un palton, o să-ți placă și ție și o s-o mulțumești și pe Margo.

Pentru el, asta păru o soluție satisfăcătoare. Dar Margo nu fu de acord.

– Îmi pare rău, Fitz, dar asta nu se cade. Noi suntem prima familie din satul ăsta și, ca atare, dăm un exemplu restului comunității.

– Haide, mai lasă-mă cu asta! exclamă Alba. Nu interesează pe nimeni cu ce sunt eu îmbrăcată. N-am mai fost la biserică de ani de zile. Enoriașii ăia ar trebui să fie pur și simplu recunoscători că o să apar acolo.

– Atâta vreme cât ești în casa mea, fetițo, respecți regulile mele! Dacă vrei să te fâțâi de colo până colo aproape despuiată, poți face asta la Londra, în barca aia a ta, dar nu aici, unde noi suntem respectați.

Fitz lăsă umerii să-i cadă. Știa că aducerea în discuție a casei plutitoare o putea înfuria pe Alba. Își ținu respirația. Alba își țuguie buzele și mestecă o clipă dumicatul de pâine prăjită cu unt. Se așternu tăcerea. Caroline și Miranda încercară să intervină în numele mamei lor:

– Trebuie să vii la biserică? își întrebă Caroline sora vitregă.

– Ai putea ieși cu Summer la o plimbare, îi propuse Miranda.

– Vin la biserică și o să port exact ce vreau eu să port. Asta nu e treaba nimănui.

Margo apelă acum la soțul ei, obligându-l să iasă de după ziar precum ar fi ieșit o țestoasă șovăitoare din carapacea ei.

– Susține-mă și tu, Thomas!

El își îndreptă spinarea.

– Care-i problema?

– Păi, ai văzut cu ce-i îmbrăcată fiica ta?

Alba ura să se facă referire la ea ca la fiica lui Thomas, în ciuda luptei pe care o ducea ca să se distanțeze de mama ei vitregă.

– Mie mi se pare că arată fermecător, spuse Thomas.

Alba nu-și putu masca încântarea. Reacția tatălui ei era complet neașteptată. De puține ori îi ținuse partea.

– Ești bine, Thomas? întrebă Margo. Ai o culoare foarte bizară a feței.

– Poate că o haină pusă peste cele de acum ar fi potrivită pentru un loc în care se află și reverendul Weatherbone, spuse Thomas fără să-i răspundă soției lui, fiindcă nu se simțea deloc bine.

Încă se gândea la portretul încuiat în seif. Prin chipul fiicei lui, Valentina ajungea până la el chiar și din acel loc întunecos.

– Bine, în regulă, o să-mi pun o haină peste, cedă Alba, bucuroasă. Poate îmi împrumuți tu una, Margo. Mă tem că cea pe care mi-am adus-o o să fie la fel de nepotrivită ca și fusta, spuse, în timp ce-și vâra în gură ultima bucățică de pâine prăjită. Delicios! exclamă ea.

Se adunară în vestibul, Miranda și Caroline purtând haine și pălării simple, maro, iar Margo, un costum de tweed și o broșă mare, cu flori, prinsă în piept. Thomas era îmbrăcat în costum, iar Fitz, care fusese crescut la țară, purta un sacou foarte potrivit, în nuanțe estompate de verde, o cravată sobră și o pălărie fedora. Alba coborî scările cu pas sprinten, îmbrăcată într-o haină fără forme, din stofă de păr de cămilă, pe care i-o împrumutase Margo. O încheiase până sus, ca să-i facă pe plac Morsei, dar intenționa să și-o descheie după ce intra în biserică. Se duse la Fitz și îl luă de mână.

– Când o să mă vezi rugându-mă, să știi că eu o să mă gândesc de fapt cum e să fac dragoste cu tine! îi șopti ea la ureche, iar el râse.

Margo pufni dezaprobator. Dacă ura un lucru pe lumea asta, acel lucru era șușoteala.

Thomas urcă într-o mașină împreună cu soția și cu cele două fiice ale lor, iar Fitz urcă în Volvo împreună cu Alba și cu Sprout, care scoase capul pe geamul din spate, gâfâind.

– Sper că reverendul Weatherbone e pregătit pentru Alba, spuse Margo, încercând să nu dea prea mare importanță situației.
– Chiar și în haina ta reușește să arate indecent, mami, ciripi Caroline de pe bancheta din spate.
– Fitz e atât de chipeș, spuse Miranda, încântată. Arată adorabil cu pălăria aia.
– Ce-o vedea la Alba? întrebă Caroline. Sunt atât de diferiți!
– Haideți să ne bucurăm c-o acceptă așa cum e, spuse Margo uitându-se la soțul ei, iar apoi adăugând cu tact: O fi ea originală, dar e plină de vitalitate. Pariez că viața ei nu e niciodată anostă.
– O fi ea plină de vitalitate, dar nimeni n-are un temperament ca al ei, i-o întoarse Caroline. Sper că Fitz știe în ce se bagă.
– Pariez că încă nu i-a văzut temperamentul! spuse Miranda.
– Dumnezeu să-l ajute pe bietul om, șopti Margo.
Se uită din nou la soțul ei. Dar el era cu mintea departe de tot.

Biserica din Beechfield era exact așa cum s-ar fi așteptat oricine: desuetă, pitorească și foarte veche. Era construită din cărămidă și cremene, cu o clopotniță de lemn, unde de peste treizeci de ani Fred Timble, Hannah Galloway și Verity Forthright ocupau mult râvnitul post de clopotari. Margo își lua foarte în serios datoria de doamnă a satului. O dată pe lună îi venea rândul să se ocupe de aranjamentele florale din biserică și se asigura de fiecare dată că avea cele mai elaborate creații. Asta era o adevărată provocare, pentru că Mabel Hancock avea o grădină uluitoare, iar aranjamentele ei erau întotdeauna îndrăznețe. Când îi venea rândul lui Mabel, Margo își simțea stomacul strâns tot drumul până la biserică, liniștindu-se abia atunci când constata cu satisfacție că nu fusese depășită de o săteancă de rând.
Ajunseră la timp ca să audă cum băteau clopotele, chemându-i la slujbă pe săteni. Aceștia, îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor, nu se puneau pe vorbit între ei decât după rostirea rugăciunilor și curățarea conștiințelor. Alba îl luă de mână pe Fitz și amândoi îi urmară pe Thomas și pe Margo. Profitând de un moment de neatenție a acestora, ea își descheie paltonul.
– Ce faci? întrebă Fitz, îngrijorat, fiindcă nu voia să fie nevoit să asiste la o nouă ceartă.
– Îi dau vicarului o lecție de modă, răspunse ea.
– Nu crezi că ar trebui...?
– Nu! răspunse Alba, tăios. Nu-mi pasă ce crede Morsa. Am aproape treizeci de ani, pentru numele Domnului! exclamă ea, iar el n-o putu contrazice. În felul ăsta, îmi poți privi picioarele, adăugă ea râzând. Vreau să simt că mi le privești.
Îi zâmbi în cel mai ispititor mod, iar el nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul. Alba era irezistibilă. Fitz simți cum i se strângea inima și încercă să uite sentimentul de gol de mai devreme. Poate că dacă făceau dragoste

din nou, de data asta ar fi fost diferit. Poate că ea fusese emoționată și toate gemetele și zbaterea fuseseră menite să mascheze asta.

– Nu-ți face griji, o să mă gândesc doar la picioarele tale, o asigură el după ce intrară pe ușa mare, de lemn, și se îndreptară spre altar.

Biserica era plină. Doar prima strană era goală, rezervată, ca în fiecare duminică, familiei Arbuckle. Thomas se dădu într-o parte, iar soția și cele două fiice ale lui trecură pe lângă el și se așezară. Îi făcu lui Fitz un semn din cap, genul de semn pe care doar un bărbat i-l putea face altui bărbat, unul de complicitate tacită. Apoi se așeză, lăsând ultimele două locuri libere pentru Fitz și Alba.

Ea se așeză, iar poalele paltonului îi alunecară de-o parte și de alta a coapselor. Își admiră modelele de pe dresurile în nuanța caramelului, cumpărate cu patruzeci de lire de la magazinul Army & Navy. Simți privirea lui Fitz ațintită la ele și-și aduse aminte de partida lor de sex. Totuși, cel mai bine își amintea de sărutul lui. Fusese cumva mai tandru decât oricare alt sărut primit de ea până atunci. Se simțise stânjenită. Fusese prea intim. O speriase. Dar îi plăcuse. Poate că Fitz avea s-o mai sărute așa. Dacă se mai întâmpla, poate că ea ar fi reușit să-și controleze insuportabila senzație de gol în stomac, una pe care o avea de fiecare dată când conducea prea repede peste podul de la capătul arterei Kings Worthy.

Reverendul Weatherbone năvăli în naos. Pur și simplu gonea, cu veșmintele fluturându-i în urmă ca și cum în biserică ar fi suflat un vânt puternic. Părul lui era o claie grizonantă, lung și răvășit, fluturând într-un vânt imaginar, asemenea veșmintelor. Avea chipul luminat de entuziasm, cu ochi scânteietori și gura arcuită într-un zâmbet larg. Alba crescuse în anii în care la biserică slujise severul, arogantul reverend Bolt. Ea nu-și imaginase că înlocuitorul lui avea să semene atât de tare cu un savant nebun. Glasul lui era halucinant, ricoșând din ziduri în ecouri vibrante. Nici măcar un singur enoriaș nu se mișca. Era ca și cum reverendul îi fermeca pe toți cu impresionanta lui prezență. Alba își trase numaidecât paltonul peste genunchi. El își întoarse privirea și o văzu, făcând-o să tresară sub greutatea acelei priviri.

– O, Doamne! exclamă ea.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnișoară Arbuckle, spuse el, iar adunarea fu străbătută de un ușor freamăt.

Alba se făcu roșie ca focul și-și plecă privirea. Înghiți în sec și se uită la mama ei vitregă.

Margo avea o expresie de profundă, neabătută admirație.

„Iată-l stând în fața sătenilor ăstora cumsecade“, își spuse ea cu infatuare, „iar apoi o să ia prânzul cu noi!“

Trebuia să-i spună lui Mabel că reverendul era invitatul ei la masă. Un apropo complet nevinovat, desigur, se liniști ea, conștientă de situație.

„Rivalitatea copilărească nu e un păcat!“

Alba venise la biserică doar ca să-i facă în ciudă Morsei cu fusta ei scurtă și ca să se dea mare cu „iubitul“ ei. Nu intenționase să fie atentă. Nici măcar

pentru o clipă. Dumnezeu nu era o prezență binevenită în viața ei. Dacă se gândea cumva la El, o făcea dintr-un sentiment de vinovăție. Crescuse cu El, așa cum făcuseră toți cei din acea restrânsă comunitate rurală din Beechfield. Dar apoi se lepădase de El. Bineînțeles că știa că exista un fel de putere superioară. Mama ei era undeva acolo, sus. În mod cert nu era moartă într-un sicriu, îngropată în pământ ca s-o mănânce viermii. Exista un fel de viață imaterială, dar Alba încerca să nu se gândească niciodată prea mult la asta, mai ales din motivul că, dacă mama ei ar fi putut-o vedea, fără îndoială că n-ar fi fost de acord cu viața promiscuă și decadentă pe care o ducea fiica ei. Pentru o clipă, acel gând o făcu pe Alba să se simtă foarte nefericită şi dezgustată de sine. Nu, mai bine să trăiască în prezent! Cu toate astea, reverendul Weatherbone îi captă atenția. Nu-și luă ochii de la el nici măcar o secundă. El se plimba de colo până colo prin naos, fluturându-și brațele, cu veșmintele fluturându-i și ele, cu părul mișcându-i-se haotic, de parcă ar fi avut o viață proprie. Avea o asemenea charismă încât până și ea, cea mai sceptică din toată acea mulțime, crezu că însuși Dumnezeu i se adresa, prin el, de-a dreptul ei.

Nu se mai gândi la sex. Nu se mai gândi la sărutul lui Fitz. Pentru prima dată în viața ei, Alba Arbuckle se gândea la Dumnezeu.

CAPITOLUL 12

După încheierea slujbei, reverendul Weatherbone ieși în fața bisericii ca să dea mâna cu enoriașii pe măsură ce aceștia ieșeau. Margo ajunse în spatele lui Mabel Hancock. Se crispă, străbătută de fiorul competiției, atunci când reverendul o felicită pe Mabel pentru florile pe care le aranjase cu o săptămână înainte. Margo se simți obligată să intervină, voind cu disperare ca Mabel să afle că reverendul venea să prânzească la Beechfield Park.

– O, da, ce ne-am face fără ea!

– Sau fără dumneavoastră, doamnă Arbuckle, spuse reverendul, diplomatic.

– Ați ținut o slujbă mobilizatoare, îi întoarse Margo complimentul.

– Mă bucur că a venit și Alba astăzi.

– Da, ne vizitează la sfârșit de săptămână, împreună cu iubitul ei. Sperăm cu toții ca el să fie alesul. Mă bucur c-o să aveți ocazia la masa de prânz să discutați cu ea așa cum se cuvine. Veniți oricând sunteți gata, încheie ea zâmbindu-i triumfător lui Mabel.

– Sunt năucită ori de câte ori văd cum se îmbracă tineretul din ziua de azi, spuse Mabel clătinând din cap, în timp ce se îndepărta.

Margo se întoarse și o văzu pe Alba salutându-l pe vicar, cu paltonul descheiat și fluturând în vânt, lăsând să i se vadă fustița scurtă și colanții cu model. Se grăbi să intervină, gândindu-se că trebuia să prezinte totul ca pe o glumă. Oare de ce nu-și încheiase paltonul neghioaba aceea? Dar după ce se apropie de cei doi, Margo își dădu seama, uimită, că toată conversația Albei și a vicarului se învârtea chiar în jurul acelei groaznice bucățele de țesătură. Iar vicarul își exprima, pe un ton ridicat și cu mare entuziasm, aprobarea!

Fustița Albei trezise, de asemenea, și interesul invizibililor clopotari: Fred Timble, Hannah Galloway și Verity Forthright. După ce-și terminaseră munca deosebit de calificată, care, se plângeau ei, trecea neobservată de majoritatea comunității, cei trei se așezaseră pe băncuțele de lemn plasate mult deasupra congregației acum tot mai puțin numeroase, ca să-și tragă sufletul și să comenteze slujba. Nu pierdură timpul disecând predica sau admirând florile, nici măcar bârfind diverși oameni din sat pe care-i cunoșteau deja ca pe buzunarul lor și pe care îi priveau cu un fel de dispreț afectuos, ci se concentrară direct asupra Albei Arbuckle.

– Se putea vedea cu ochiul liber dezaprobarea pe chipul lu’ madam Arbuckle, comentă Verity, care n-avea niciodată vreo vorbă bună de zis. Chiar și cu paltonul ăla lung, n-aveai cum să nu vezi fusta aia scurtă și ghetele alea. Și toate astea chiar în biserică!

Fred o plăcea pe Margo de mulți ani. O considera o adevărată lady. Binevoitoare, capabilă, demnă și foarte rasată. Îi plăcea felul în care vorbea ea, maniera aceea de modă veche în care articula cuvintele, trăsătură ce o deosebea atât de mult de toți ceilalți locuitori din Beechfield. O dată sau de două ori, ea binevoise să-i vorbească. Îl lăudase pentru cum știa să tragă clopotele, îi spusese că făcea o treabă grozavă. „Transpune pe toată lumea în starea perfectă pentru reculegere," spusese ea. Fred ținuse minte spusele ei, cuvânt cu cuvânt. Dar de când Margo îl descoperise bând și fumând abuziv cu Alba la cârciuma Hen's Legs, pe când fata avea doar paisprezece ani, îl cam desconsidera. Margo intrase în cârciumă, cu mușchii feței contractați, mânioasă, și o scoase cu forța pe puștoaică de-acolo.

„Domnule Timple, sunt dezamăgită de dumneata!" exclamase ea, iar amintirea unor astfel de vorbe îl durea și în ziua de azi. „Am crezut că ești mai onorabil de-atât. E doar o copilă și dumneata o îndemni la prostii!"

Margo o scosese pe Alba din cârciumă trăgând-o de urechi. Cam la o lună după aceea, fata venise iar pe furiș la cârciumă și-i spusese că i se retrăseseră toate privilegiile: dulciuri, ieșiri în oraș, dar câte o tură în fiecare zi de vacanță călare pe poneiul cel zvăpăiat al Mirandei. Apoi adăugase, cu un zâmbet malițios, c-o durea atât de tare între picioare încât abia și le mai putea apropia. „Așa-i trebuie Morsei dacă mă crește ca să fiu o stricată!" spusese ea râzând răgușit. După aceea avuseseră grijă să se ascundă după colț.

– Alba a forțat mereu limitele, spuse el ca reacție la comentariul lui Verity. Marele chin al doamnei Arbuckle!

– O, Alba e pur și simplu tânără! Se distrează și ea, biata mielușea, spuse Hannah, care avea darul de a vedea doar partea bună a oricui. Mie mi s-a părut adorabilă. E o fată frumoasă și are un iubit drăguț.

Își atinse cocul alb, ca să se asigure că era în regulă. Era o femeie corpolentă, îmbrăcată îngrijit, căreia îi plăcea să se dichisească duminica. Decisese că începea să fie cam bătrână ca să mai poată trage clopotul. Încă un an sau doi și avea să fie prea ramolită ca să mai poată urca scara aceea îngustă.

– Probabil c-o să se mărite cu tânărul acela drăguț și-o să se liniștească în cele din urmă, fu ea de părere. Așa par să facă toate fetele la un moment dat. Nepoata mea...

Pe Verity n-o interesa nepoata lui Hannah. Era necăjită că n-avea copii, ci doar un soț bătrân și arțăgos care-i dădea mai mult de furcă decât i-ar fi dat un copil.

– O să primească un mare șut în fund, spuse ea, sarcastic. Cunosc eu soiul Albei. Fata asta a avut mai mulți amanți decât am avut eu mâncare caldă!

– Verity! exclamă Hannah, indignată.

– Verity! repetă și Fred.

Uneori femeile uitau că mai era și-un bărbat de față.

– E atât de urât să vorbești astfel despre ea, mai ales în locul ăsta! șuieră Hannah printre dinți. Nu știi nimic!

– Ba știu, răspunse Verity ridicându-se în picioare și netezindu-și fusta plisată. Edith aude tot ce se petrece la conac. Dă-i să bea nițel vin de Xeres, și varsă tot. Nu că mie mi-ar trece prin cap s-o întreb, adăugă ea strângând din buze, iritată că fusese forțată s-o dea în vileag pe Edith, care era bucătăreasă la Beechfield Park de cincizeci și doi de ani, dar dorința de a bârfi îi fusese prea mare, iar acum nu se mai putea opri. Au avut niște certuri cumplite, să știți! Edith spune că Alba și căpitanul Arbuckle sunt la cuțite tot timpul, iar el își vâră capul în nisip ca un struț. Fiică-sa spune că se simte vinovat fiindcă ea n-are o mamă bună. Bineînțeles că el n-are nici o vină, dar povara e în întregime pe umerii lui. Și arată mult mai bătrân decât e, nu credeți? Madam Arbuckle e mult mai interesată de fiicele ei. La urma urmei, sângele apă nu se face, nu-i așa? Iar fiicele ei nu-i dau bătăi de cap. Nu-s ca Alba.

– Edith ar trebui să-și țină gura aia închisă, dacă știe ce-i bine pentru ea! spuse Hannah pe un ton neobișnuit de aspru.

– E foarte discretă. Doar mie-mi povestește.

– Iar tu spui la toată lumea! conchise Hannah îmbrăcându-și paltonul. Bun, eu am plecat la masă.

– Iar eu mă duc la Hen's Legs, spuse Fred îmbrăcându-și cojocul cel vechi.

– Reverendul Weatherbone ia prânzul la conac astăzi. Mă întreb ce părere o să-și facă despre Alba. Nu cred că s-au mai văzut până acum.

– Păi, oftă Hannah, ducându-se la ușă, dacă e să afle cineva, Verity, tu ești aia!

După întoarcerea la Beechfield Park, Margo îi așeză pe toți la masă. Bucătărița își petrecuse toată dimineața asudând ca să pregătească friptură de vită la cuptor și budinci Yorkshire, cartofi la cuptor, care erau de fiecare dată deosebit de crocanți, și tot felul de legume gătite *al dente*. Sosul brun era cremos, rețeta ei proprie, pe care refuza s-o împărtășească și altcuiva, nedându-i-o măcar lui Verity Forthright, care o implorase de mai multe ori.

Bucătărița era destul de greu de șocat. Locuise mai bine de jumătate din viață la conacul familiei Arbuckle și le văzuse pe toate, de la crizele de isterie ale Albei, la băieții cu care se sărutase aceasta în adolescență, prin tufișurile din grădină, atunci când profitase de turneele de tenis și de taberele clubului iubitorilor de ponei organizate de mama ei vitregă pentru Caroline și Miranda. Și totuși, bucățica de țesătură pe care Alba o purtase la micul dejun drept fustă *reușise* s-o șocheze. Pe sub acea iluzie de fustă, picioarele Albei erau lungi și oarecum cumplit de vulgare în botinele acelea. Nici nu era de mirare că doamna Arbuckle n-o lăsase să meargă la biserică fără să se acopere. Prin urmare, șocul fu teribil atunci când bunul vicar veni la prânz și făcu glume pe seama ținutei ei. El nu era oare slujitorul Domnului?

Într-adevăr, în timp ce Bucătărița servea, prefăcându-se că-și vedea de treaba ei, nu putu să nu audă acel ciudat fragment de conversație survenit în timp ce mesenii se serveau cu fasole și cu cartofi. Vicarul ședea între

doamna Arbuckle și Alba, o îngrozitoare greșeală din partea gazdei, era de părere Bucătărița, pentru că minuscula fustă a Albei dispăru complet atunci când aceasta se așeză. Arăta ca și cum ar fi avut doar chiloții pe ea. Nu era cinstit pentru un slujitor al Domnului să se zgâiască la coapsele fetei. Darămite să mai și vorbească despre ele!

– În tinerețea mea, nu vedeai coapsele unei femei decât după ce te însurai cu ea, spuse el.

Alba chicoti cu râsul acela provocator al ei. Grav și răgușit, de fumătoare. Bucătărița fu indignată de felul în care flirta fata.

– Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu atât de îngrădită. În plus, botinele astea mă fac să mă simt pe acoperișul lumii. Pășesc de zici că sunt stăpâna pământului, răspunse ea. Sunt din piele întoarsă italiană, să știți.

– Mi-ar plăcea și mie să am astfel de botine. Cum crezi că ar arăta pe sub veșmintele mele preoțești?

– Nu cred că are importanță ce purtați pe dedesubt. Ați putea să nu purtați nimic și nimeni n-ar ști.

Râseră amândoi.

Bucătărița se uită la doamna Arbuckle, care discuta cu Fitz. Ei, ăsta da, bărbat șarmant! Cu bun-simț, gentil, amabil. Venise chiar și la bucătărie seara trecută, după cină, ca să-i mulțumească pentru „un festin copios“, după cum se exprimase el. Bucătărița îl privi cu atenție pe reverend în timp ce acesta lua patru cartofi. Nu doar că-i fugeau ochii după tinerele, dar avea și un apetit sănătos. Pe vremea ei, vicarii erau oameni cumpătați și modești. Pufni dezaprobator, trăgând platoul înainte ca reverendul să apuce să ia și cel de al cincilea cartof.

Căpitanul Arbuckle o complimentă pe Bucătăriță pentru meniu. Ea îl plăcea foarte mult pe căpitan, îl știa de-o viață. Pe vremea când el se întorsese de la război cu un bebeluș în brațe, ei i se rupsese sufletul de milă. Cum să facă față singur unei ființe atât de micuțe? Necazul îi schimonosise trăsăturile. Arăta ca un moșneag, nici urmă de tânărul încrezut care fusese rebelul familiei. Ce mai figură fusese, mereu pus pe șotii, dar fermecător nevoie mare! Era de ajuns ca Tommy – cum i se zicea pe atunci – să zâmbească, și ieșea din orice bucluc. Dar lucrurile se schimbaseră după ce se întorsese de la război. Disperarea îl schimbase. Dacă n-ar fi fost fetița pe care o ținea în brațe atât de posesiv, poate că și-ar fi pierdut voința de-a mai trăi și s-ar fi stins pe loc. Asemenea lucruri se întâmplau. Bucătărița auzise totul. Avuseseră loc discuții despre Valentina, purtate în șoaptă, de parcă rostirea numelui ei în clipe atât de grele l-ar fi ponegrit cumva. Ce frumoasă mai fusese! Un înger, nu alta! Apoi intrase în scenă noua doamnă Arbuckle și binecuvântatul nume al Valentinei nu mai fusese pomenit niciodată în casa aceea. Nu direct. Nu era de mirare că Alba se revoltase. Bucătărița pufni dezaprobator, iar căpitanul, crezând că motivul era faptul că el luase prea mulți cartofi, puse discret unul înapoi.

Bucătărița trecu acum la Fitz. Mirosea a lemn de santal. Îi simți parfumul peste aroma bucatelor ei. Îl plăcea pe Fitz, deși el și Alba erau un cuplu cam

nepotrivit. Dar, în mod clar, se plăceau. Fitz o făcea pe Alba să râdă. Asta deschidea calea către inima ei, însă Bucătărița nu era sigură că el ajunsese deja acolo. Fitz știa unde se găsea acea inimă și se ducea țintit spre ea, și totuși, la fel ca în cazul tuturor tinerilor care ieșiseră cu Alba, nu reușea să răzbească pe deplin până la ea. Bucătărița vedea asta în ochii Albei. Poate că Fitz avea să reușească să ajungă acolo cu timpul, dacă persevera. Deși Alba n-avea un palmares bun. Nu era de cursă lungă, după cum spusese tatăl ei. Îl auzise ea discutând cu soția lui într-o seară, plângându-se de iubiții Albei, de stilul ei de viață decadent, dorindu-și ca fiica lui să se potolească odată. La urma urmei, și ea îmbătrânea. Fitz luă ultimul cartof de pe platou, iar Bucătărița nu fu deloc supărată.

Mai târziu în acea după-amiază, pe când umbla încolo și-ncoace ca să le spună subalternilor ei că lăsase în frigider, pentru cină, niște friptură rece și niște salată, Bucătărița dădu peste Alba, care scotocea prin biroul tatălui ei. Neputându-și înfrâna curiozitatea, Bucătărița rămase în salonul-bar, spionând-o pe Alba prin crăpătura ușii. Știa că nu făcea bine, dar nu se putea abține.

Alba deschise cu grijă sertarele mesei de lucru, luă documentele și le răsfoi, încruntată. Era evident că nu găsea ce căuta. Din când în când își ridica privirea, uitându-se spre ușa care dădea în vestibul, de teamă să n-o prindă cineva. Uneori se oprea, încremenind precum o pisică speriată, iar apoi se relaxa, ușurată, și-și relua căutarea. Bucătărița era fascinată. Oare ce căuta?

Deodată, Bucătărița încremeni și ea atunci când în încăpere se văzu o umbră. Doamna Arbuckle stătea în ușă, iar trupul ei masiv împiedica lumina să pătrundă din vestibul. Alba se ridică brusc și tresări. Preț de o clipă, doar se priviră. Chipul doamnei Arbuckle trăda o furie clocotitoare, dar controlată. Acum Bucătărița nu mai putea pleca nici dacă ar fi vrut. Cea mai mică mișcare ar fi dat-o în vileag. I se zburli părul de teamă.

În cele din urmă, doamna Arbuckle vorbi pe un ton foarte scăzut:

– Cauți ceva, Alba?

Bucătărița, care nu vedea decât profilul Albei, îi observă un rânjet șiret pe chip și o văzu aplecându-se peste masa de lucru a tatălui ei și luând un creion din suport.

– L-am găsit, spuse ea pe un ton frivol. Proasta de mine! A fost sub nasul meu tot timpul.

Doamna Arbuckle o privi sceptic pe fiica ei vitregă. Alba trecu pe lângă ea și ieși din cameră.

În cele din urmă, doamna Arbuckle se mișcă. Cu mult calm, se duse la masa de lucru și începu să facă ordine pe ea. Închise sertarele care erau larg deschise și puse la loc scrisorile soțului ei în teancuri ordonate, peste foaia de sugativă. Mâinile agile i se mișcau lent și atent. Nu se opri decât după ce constată, mulțumită, că totul era așa cum trebuia să fie. Căpitanul era un bărbat pretențios. Anii petrecuți în marină îi insuflaseră gustul pentru ordine desăvârșită printre lucrurile lui. Pe urmă, mâinile doamnei

Arbuckle șovăiră deasupra unuia dintre sertare. Își supse obrajii, ca și cum ar fi cumpănit ce să facă. Părea interesată de ceva din interiorul sertarului. Oare căuta același lucru ca și Alba? După un moment îndelungat, își retrase mâna și ieși, închizând ușa încet în urma ei.

Atunci când Bucătărița o găsi pe doamna Arbuckle în camera de zi, aceasta ședea pe bancheta șemineului, la taclale cu Caroline, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Îi zâmbi Bucătăriței, îi mulțumi pentru masa de prânz și-i spuse noapte bună. Bucătărița fu intrigată. Animozitatea dintre Alba și doamna Arbuckle era bine cunoscută, dar ea își dădea seama acum că nimeni nu-i înțelegea cu adevărat proporțiile reale.

Bucătărița se duse acasă, unde găsi un bilet de la Verity. Putea s-o sune? Femeia pufni, cu un aer arogant. „Verity asta!“ își spuse ea, deranjată. „Iar vrea să-i dau rețeta. N-o să i-o dau. Pur și simplu nu i-o dau!“

Alba și Fitz plecară la scurt timp după Bucătăriță. Thomas își sărută fiica pe tâmplă și strânse cu putere mâna lui Fitz.

– Sper să ne revedem, spuse el.

– Și eu, răspunse Fitz. Mi-a plăcut fiecare minut al șederii mele aici. Acum, că i-am cunoscut pe părinții Albei, știu de unde i se trage tot șarmul.

Thomas râse. Preț de o clipă, îl simți din nou pe tânărul locotenent râzând pe sub pielea bătucită a bătrânului căpitan. Uitase cât de plăcută era o asemenea stare de spirit. Îl bătu pe Fitz pe spate și i se păru deodată că însuși Jack era cel care-i zâmbea. Clipi ca să spulbere imaginea. Nu mai vorbise cu Jack de la terminarea războiului. Nu știa pe unde mai era sau dacă mai *era*. Se întoarse pe verandă, amintindu-și cum urcase treptele acelea cu micuța Alba în brațe, după ce toată lumea lui se destrămase. Și totuși, ghemotocul acela mic din brațele lui nu reprezentase oare speranță și lumină atunci când totul în jurul lui fusese numai deznădejde și întuneric? Privi cum Alba se urca în mașină. Ea și Fitz salutară făcând cu mâna, iar apoi plecară.

În mașină, Alba izbucni, furioasă:

– L-a ascuns! Am căutat prin toate sertarele mesei lui de lucru. Ori l-a ascuns, ori l-a distrus. Ce bine era să nu i-l fi dat niciodată! Sunt o mare proastă!

– Nu cred că l-a distrus, Alba. Nu după după felul în care a vorbit despre ea aseară.

Fitz încerca s-o liniștească. În plus, îl plăcea sincer pe tatăl ei. Nu era deloc un nătărău bătrân. Iar ca vârstă, chiar era un bărbat relativ tânăr. *Ar fi trebuit* să fie în floarea vârstei. Și totuși, asemenea multor supraviețuitori ai războiului, experiențele trăite îi răpiseră tinerețea.

– I l-ai cerut? o întrebă el pe Alba.

Ea păru surprinsă.

– Nu, nu i l-am cerut. Noi nu vorbim despre ea. În trecut, de fiecare dată când i-am mai pomenit numele, ne-am certat monstru, iar asta s-a întâmplat numai din cauza Morsei. Bănuiesc că tata l-a ascuns bine de tot

într-un loc din care să-l poată scoate pe ascuns ori de câte ori o să vrea. N-avea cum să-l lase într-un sertar al mesei de lucru. Margo l-ar fi găsit într-o secundă. Dragostea dintre tata și Valentina ar trebui să fie ceva despre care eu și el să putem vorbi, spuse Alba cu glas scăzut. Subiectul ăsta ne aparține mie și tatei. Nu Morsei, lui Caroline, Mirandei sau lui Henry. Ar trebui să fie ceva despre care să pot sta de vorbă cu tata la gura șemineului, la un pahar de vin. Da, dragostea dintre părinții mei ar fi putut să fie o amintire atât de deosebită! Dar, din cauza Morsei, e un secret murdar, iar eu mă simt nevrednică fiindcă sunt produsul acelui secret.

Continuară drumul în tăcere, fiecare încercând să găsească, în gând, drumul prin cumplita harababură pe care Valentina, murind, o crease fără voia ei. Soarele apunea în spatele lor, transformând cerul într-o mare de aur strălucitor pe care pluteau nori rozalii ce semănau cu niște fulgi de gâscă. Sprout dormea pe bancheta din spate, liniștit.

– O să mă duc s-o caut singură, spuse Alba lăsându-se să alunece în scaun și încrucișându-și brațele pe piept. O să găsesc Incantellaria.

– Bravo! o lăudă Fitz. Te ajut...

– Vrei? îl întrerupse ea înainte ca el să termine ce avusese de gând să spună. Adică, vii cu mine?

Se îndreptă în scaun, fericită.

Fitz râse.

– Aveam de gând să te ajut să găsești locul pe hartă!

– O..., făcu ea, dezamăgită.

Ajungând pe Cheyne Walk, Fitz parcă sub un stâlp de iluminat stradal. Nu știa la ce să se aștepte. Acum ei doi nu mai aveau de ce să se prefacă. Puteau reveni la normal. Iar el avea să se întoarcă oare la serile de bridge cu Viv, doar ca să poată privi cu jind prin ferestrele Albei și să-i urmărească, suferind, pe admiratorii ei sosind cu brațele pline de trandafiri și cu rânjete încrezute pe fețe?

– O să iei amendă dacă parchezi aici, spuse ea.

– Nu rămân, răspunse el.

Ea se încruntă.

– De ce nu?

Fitz oftă.

– Nu vreau să te împart, Alba.

– Să mă împarți?

– Da, nu vreau să te împart cu Rupert sau cu Străjerul Râului sau cu ce alți prieteni mai ai tu. Dacă suntem împreună, vreau să fii numai a mea.

Ea râse, fericită.

– Atunci ai exclusivitate, iubite Fitz. Sunt toată numai a ta.

Fitz simți că-l chinuia din nou golul acela deranjant. Tonul ei fusese frivol. Ea privea întreaga poveste cu prea multă detașare.

– Adică o să încetezi să te mai vezi cu altcineva?

– O, desigur! Drept cine mă iei? se stropși ea, părând de-a dreptul ofensată. Nu te-ai gândit că poate nici eu nu vreau să te împart cu

altcineva?

– Ei bine, nu, răspunse el, derutat.

– Atunci, parchează mașina pe locșorul ăla atât de șmecher al tău, și haide înăuntru, să facem o baie. Sprout are voie să se uite, dacă e cuminte. Nimic nu-mi place mai mult ca un pahar de vin când sunt în cadă, și nu, în caz că te întrebi, n-am mai împărțit baia cu nimeni până acum. O să am parte de o premieră cu tine și de una cu Sprout.

Fitz se simți vinovat.

– Îmi cer scuze, spuse el sărutând-o pe obraz.

– Se acceptă, spuse ea, iar apoi râse în felul acela al ei molipsitor, care părea că-i venea de undeva din pântec. Și când te gândești că am devenit cuplul care ne-am prefăcut că eram tot weekendul! Nu-i așa că viața e amuzantă?

CAPITOLUL 13

Alba făcu așa cum promisese. Le spuse tuturor celorlalți bărbați care se bucurau de senzații dulci în patul ei că acum avea un iubit și că nu se mai putea vedea cu ei. Rupert fu devastat. Apăru la ușa casei plutitoare cu brațele pline de flori și cu o față lungă și tristă, implorând-o să se mărite cu el. Tim urlă la ea în telefon și-i închise, pentru ca apoi să-i trimită drept scuze un cadou de la Tiffany, sperând ca ea să accepte să se mărite cu el. James, de obicei atât de manierat și de gentil, veni la ea beat într-o seară și, cu pușca pe care i-o dăduse taică-său, trase în veverițele de pe acoperișul casei ei plutitoare, până când poliția, chemată de Viv, veni și îl ridică. Alba trată evenimentul cu o ridicare nonșalantă din umeri, își mai turnă un pahar de vin și merse cu Fitz la etaj, ca să facă dragoste.

Fitz ignoră avertismentele lui Viv, urmărind orbește obiectul iubirii lui. Își petrecea majoritatea nopților pe *Valentina*, pentru că Alba ura să fie singură. Ei îi plăceau nopțile în care nu făceau dragoste, când se putea ghemui lângă el, care o cuprindea în brațe, îi mângâia pielea cu respirația lui și-i murmura suav la ureche. Fitz era mai mult decât iubitul ei. La urma urmei, iubiți se găseau pe toate drumurile. El îi era prieten. Ea nu mai avusese niciodată un prieten ca Fitz.

Alba îl luă cu ea la cumpărături la Mr Fish, în Beauchamp Place, și îl convinse să-și cumpere niște cămăși noi.

– Hainele tale sunt din Evul Mediu, spuse ea când îl văzu purtând una dintre cămășile lui la un prânz pe care îl luau la Drones. Serios vorbind, te-ai potrivit mult prea bine pentru gustul meu în peisajul de la Beechfield Park. Pun pariu că Morsa te-a vrut pentru Caroline a ei. Pentru orice eventualitate, n-o să-ți ard vechile cămăși.

Lui Fitz nu-i plăcu tachinarea ei. Oare Alba nu-și dădea seama că urma să se mărite cu el?

Merseră la expoziția de artă pop a lui Andy Warhol de la muzeul Tate și, străduindu-se să fie la modă, Fitz îi cumpără ultimul album al formației Led Zeppelin, pe care se afla piesa ei preferată, *Stairway to Heaven*. Serile mergeau la Tramp sau la Annabel's și dansau până în zori. Singurul lucru care îl făcea pe Fitz să danseze până la orele dimineții era noua pereche de pantaloni scurți a Albei. Ei îi convenea totul de minune. Ea nu trebuia să se trezească devreme, deși Străjerul Râului trecea adesea pe la ea în zori, rămânând, ascultător, la parter. Fitz, pe de altă parte, avea o slujbă la care trebuia să meargă. Viv îl pistona cu turneul de promovare, care se părea că avea să cuprindă mai mult decât Franța. Și mai trebuia să se trezească devreme și ca să-l scoată pe Sprout la plimbare în Hyde Park.

– Pari obosit, Fitzroy, comentă Viv, amestecând cărțile.
– Sunt praf, răspunse el, iar Viv nu putu să nu observe cum colțurile gurii lui se arcuiră în sus, infatuat.
– N-o să țină, spuse ea caustic, scuturându-și țigara în scrumiera verde.
– Ce vreți să jucăm? întrebă Wilfrid. Pentru începători sau pentru avansați, fără atu?
– Pentru începători, răspunse Viv, oftând. Îl tot văd pe Străjerul Râului trecând pe la ea diminețile.
– Am încredere în Alba, spuse Fitz, încrezător. Are tot dreptul la prieteni. Lui Fitz i-ar fi plăcut să explice că ea se culcase cu mulți bărbați doar fiindcă voia să scape de singurătate. Acum îl avea pe el, nu mai trebuia să se simtă singură.
– Eu am o mulțime de prietene, și pe Georgia n-o deranjează, nu-i așa, iubito? interveni Wilfrid aranjându-și cărțile și scărpinându-se în bărbie.
– Pun pariu că nici una dintre ele nu-i ca Alba, spuse Viv.
Georgia fu ofensată. Însă oricât de mult ar fi protestat ea în alte privințe, tare i-ar mai fi plăcut să aibă prietene ca Alba.
– N-am de gând să discut despre ea la masa de bridge. Nu e galant, spuse Fitz, defensiv. Un caro.
– Ți-ai schimbat discursul, făcu Viv, iritată. Nu licitez.
– O cupă, spuse Georgia.
– Nu licitez, spuse Wilfrid cu un oftat.
– Treflă fără atu. O respect, spuse Fitz.
Viv pufni:
– Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par, Fitzroy. Fiind scriitoare, observ oamenii tot timpul. Alba e obișnuită să aibă fațete diferite în raport cu oameni diferiți. E o actriță. Pun pariu că nici măcar nu știe cine e, de fapt, sub toată bravada asta.
– Are de gând să plece în Italia ca să-și găsească mama? întrebă Georgia.
– Da, așa cred, răspunse Fitz.
– Ce speră să găsească? întrebă Wilfrid, care, prizând doar finalul răzleț al poveștii, era nedumerit în privința mamei Albei.
– Iată o întrebare forte bună! Nu cred că Alba s-a gândit foarte bine la asta. E vorba de o poveste veche de treizeci de ani. Multe se pot întâmpla într-un asemenea răstimp. Poate că familia mamei ei s-a și mutat de acolo. Dar eu bănuiesc că Alba caută amintiri, anecdote, ca să se asigure că mama ei a iubit-o. Ea n-a simțit niciodată că aparține familiei mamei ei vitrege și caută sentimentul acela de integrare, de regăsire a relațiilor și trăsăturilor ei în cele ale familiei mamei naturale.
– Ești un romantic incurabil, Fitzroy! O să mergi și tu cu ea? întrebă Viv, făcând ochii mici atunci când Georgia câștigă mâna.
– Nu, răspunse el. Asta-i ceva ce trebuie să facă singură.
– Nu-mi imaginez că a făcut vreodată ceva singură, adăugă Viv.
– Unde-i locul ăsta? întrebă Wilfrid, care, fiindcă studiase istoria artelor la Oxford, se lăuda că știa Italia.

– La sud de Napoli, cam la o oră de mers, pe coasta Amalfi. L-am găsit deja pe hartă. Alba o să-și anunțe tatăl în weekend.
– Deci, tu mai ai vreun rol în drama asta? întrebă gazda lor.
– Nu mai e o dramă, Viv, răspunse Fitz. E viață.

În noaptea aceea, la Beechfield Park, Margo și Thomas se pregăteau de culcare. Afară ploua cu găleata, în picături mari, înghețate, care se loveau ca pietrele de sticla ferestrelor.
– E al naibii de frig pentru primăvară, spuse Thomas privind afară printre perdelele de la fereastra debaralei lui de haine.
În momentul în care, dincolo de propria reflexie, reuși să vadă în întunericul din grădina udă și lucitoare de la lumina care ieșea din casă, își aminti deodată noaptea în care se întorsese, aducând-o și pe micuța Alba. Și atunci plouase.
– Sper să nu înghețe și să moară toți mugurii care au început să iasă, răspunse Margo. A fost atât de cald în ultima vreme, iar acum a venit o astfel de năpastă! Țara asta e atât de imprevizibilă! se văită ea în timp ce-și scotea fusta și rămânea în furou, încercând să-și descheie lănțișorul de la gât. Ți-ai amintit să-i spui lui Peter să se uite la piciorul lui Boris? Am observat că șchiopăta.
Thomas se retrase de la fereastră și trase draperiile.
– Probabil că șchioapătă pentru că a tot alergat scroafele alea prin țarc ziua întreagă, spuse el împăturindu-și pantalonii și punându-i pe scaun.
Deodată îi apăru în minte imaginea lui Jack, cu Brendan vioi și jucăuș pe umăr. Jack parcă se hlizea, cu zâmbetul lui șmecheresc și molipsitor, din pricina glumei pe care tocmai o făcuse prietenul său.
– Ce-ai spus? întrebă Margo lăsându-și furoul să alunece pe podea.
– Nimic, dragă, răspunse el descheindu-și cămașa.
– Știi că Mabel m-a sunat ca să-mi spună să nu uit că e rândul meu să pregătesc florile pentru biserică duminica asta? De parcă aș uita vreodată! exclamă Margo scoțându-și chiloții și sutienul, iar apoi punându-și cămașa de noapte albă.
Pe urmă, ea se așeză în fața oglinzii și-și pieptănă părul, acum aproape complet alb, ceea ce nu părea s-o deranjeze. Se dădu cu niște cremă pe mâini, masându-și tenul cu cantitatea care nu fusese absorbită de pielea mâinilor.
– Serios vorbind, continuă ea, Mabel e atât de băgăreață! Ar trebui să candideze cândva pentru postul de primar. Să tragă foloase de pe urma talentului ăstuia al ei. O să vină Alba cu Fitz pe la noi, adăugă ea. E deja a treia oară luna asta, urmă ea atunci când văzu că el nu-i răspundea. Cred că Fitz e podul de peste apa tulbure, tu nu crezi la fel?
Atunci când Thomas intră în dormitor, avea fața roșie și ochii îi scăpărau.
– Ești bine, dragule? întrebă Margo încruntându-se. Ți-e rău?
El nu prea fusese în apele lui în ultima vreme.
– Sunt perfect în regulă, răspunse el. Haide să facem dragoste.

Margo fu surprinsă. Nu mai făcuseră dragoste de, ei bine, de secole! Nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară. Era mereu atât de preocupată de altele: Summer, Boris, copiii, Alba, sărbătoarea satului, florile pentru biserică, bazarul, cursele de cai, Institutul Femeilor, ca să nu mai pomenească de toți musafirii pe care îi aveau frecvent. Pur și simplu nu mai rămânea timp pentru amor.

Se băgară sub plapumă. Lui Margo i-ar fi plăcut să citească. Trecuse deja de primele capitole dificile și personajele începuseră să capete cu adevărat contur. Oftând cu resemnare, stinse lumina și se întinse, așteptând. Thomas stinse lumina de lângă partea lui de pat și se întoarse ca s-o sărute.

– Nu suntem un pic cam bătrâni pentru asta? întrebă Margo, stânjenită.

– Doar trupurile ne-au îmbătrânit, Margo, îi răspunse el, respirându-i pe gât. Cu siguranță că spiritul încă ne e tânăr.

Tonul lui era disperat, de parcă ar fi avut nevoie ca ea să fie de acord. Margo simți o cumplită frământare în sufletul lui. Nu mai fusese el însuși de când venise acasă Alba, aducând portretul mamei ei. Amintirile acelea stătuseră bine ascunse, precum nămolul de pe fundul unui iaz limpede. Acum Alba își trecuse degetele prin el, iar apa se tulburase. În timp ce Thomas făcea dragoste cu ea, Margo nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva el se gândea la Valentina.

Alba asculta ploaia răpăind pe geamul lucarnei. Era fericită și mulțumită. Fitz, însă, nu. Tot nu reușea să se apropie de ea.

– Cât mai apropiați de atât pot fi doi oameni? întrebă ea, lipindu-și trupul de al lui.

Dar el nu la asta se referea. Nu se aștepta ca Alba să înțeleagă. Poate că pur și simplu așa era firea ei, dar el știa că exista o latură, în adâncul ființei ei, care lui îi rămânea complet necunoscută. Nu putea să scape cu nici un preț de impresia că ea se prefăcea. N-o credea superficială, știa că sufletul ei avea cotloane secrete, dar chiar nu știa cum să pătrundă până la ele.

„Cu timpul!“ se încuraja el.

– Iubitule, te rog, vii cu mine? îl imploră ea, mângâindu-l pe piept.

– Bineînțeles, răspunse el, presupunând că ea se referea la weekend.

– Nu, mă refer la Italia.

Urmă o pauză lungă. Fitz inspiră adânc, anticipându-i reacția.

– Știi că nu pot.

– Din cauza lui Sprout?

– Nu.

– A serviciului?

– Nu chiar.

– Viv nu s-ar supăra. I-ai putea spune că are legătură cu turul ei de promovare. Sunt sigură că există o librărie în Incantellaria.

– N-aș miza pe asta.

– Nu mă iubești?

Ea părea rănită.

– Știi că te iubesc. Dar, Alba, asta e ceva ce trebuie să faci singură. Eu aș fi pur și simplu în plus.

– Bineînțeles că n-ai fi în plus. Am nevoie de tine, se tângui ea, cu o nuanță rece în glas.

Fitz oftă.

– Iubito, eu nici măcar nu vorbesc italiană.

– Asta-i cea mai slabă scuză pe care am auzit-o. Dintre toți oamenii, de la tine mă așteptam să fii mai loial.

Se ridică în capul oaselor, bosumflată, și-și aprinse o țigară.

– Refuzul meu n-are nici o legătură cu loialitatea. Îți sunt sută la sută loial. Privește totul ca pe o aventură!

Ochii Albei îl săgetară ca și cum el i-ar fi spus cel mai groaznic lucru cu putință.

– Sunt atât de dezamăgită de tine, Fitz! Am crezut că ești diferit de ceilalți!

Acum fu rândul lui să se simtă jignit.

– Cum pot lăsa totul baltă ca să colind cu tine prin Italia? Eu am o viață și, deși tu ești foarte mult în centrul ei, există lucruri a căror rezolvare pur și simplu n-o pot lăsa în grija altora. Mi-ar plăcea să merg într-un loc frumos, într-o vacanță lungă împreună cu tine. Dar acum nu e momentul potrivit.

Alba se dădu jos din pat și se repezi în baie, trântind ușa. Fitz rămase cu ochii pironiți în tavan, privind prin lucarnă ploaia care continua să răpăie torențial pe geam. De când se cunoscuseră, el se ferise s-o supere. Fusese martorul manifestărilor temperamentului ei vulcanic și făcea un efort conștient ca să evite s-o ațâțe. Se temuse prea mult să n-o piardă. Își dădea seama acum, când ea stătea bosumflată în baie, că incapacitatea lui de a se apropia de ea ar fi putut avea legătură cu acea prefăcătorie. Nu fuseseră onești unul cu celălalt. El nu-i făcea vreo favoare satisfăcându-i orișice capriciu, doar o încuraja să fie manipulatoare și răsfățată. Însă pentru ca relația lor să funcționeze, trebuia să fie una sinceră.

Alba reveni din baie, îmbrăcată în capotul ei roz și încălțată cu papucii roz, pufoși.

– Nu sunt obișnuită să fiu tratată așa, spuse ea cu gura strânsă și bosumflată, încrucișându-și brațele pe piept și privindu-l amenințător. Dacă n-ai de gând să mă susții, atunci de ce ești cu mine?

– Doar pentru că refuz să merg cu tine în Italia, asta nu înseamnă că nu te iubesc, explică el, dar ea nu asculta.

Atunci când era supărată, Alba nu mai auzea nimic în afara propriei voci.

– Asta-i cel mai important lucru pe care o să-l fac vreodată în viața mea. Nu pot să cred că un bărbat care pretinde că mă iubește nu vrea să-l împartă cu mine. Și nici nu cred c-ar mai trebui să fim împreună, spuse ea, înlăcrimată.

– Nu ne putem despărți din cauza unui motiv banal, pledă el, simțind că i se strângea stomacul de regret.

– Asta e. Tu îl consideri banal. Pentru mine, mama e cea mai importantă persoană din viața mea. S-o găsesc e cel mai măreț lucru pe care aș putea

să-l fac vreodată. Pentru mine nu-i deloc ceva banal.

– Dar să ne despărțim din cauza lui este. Alba, trebuie să înțelegi că lumea nu se învârte în jurul tău. Ești frumoasă și adorabilă, dar ești cea mai egoistă ființă omenească pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă ți-aș ceda, n-ar fi onest nici față de mine, nici față de tine. Dacă tu asta vrei, să ne despărțim, o să plec chiar acum, cu un enorm regret.

Buzele Albei tremurară și ea îl privi pe sub gene. Insistase, dar el nu se clintise. Bărbații nu erau *niciodată* de neclintit.

– Da, vreau să pleci.

El clătină, trist, din cap.

– Știu că nu vrei să fac asta de-adevăratelea. E o chestiune de mândrie, nu-i așa?

– Pleacă și gata!

Fitz se îmbrăcă și-și strânse lucrurile, în timp ce ea îl privea. Nu-și vorbiră. Casa se legăna și trosnea pe Tamisa agitată, lovindu-se la fiecare câteva secunde de cauciucul ce proteja casa plutitoare a lui Viv, de *Valentina*. Brusc, Fitz simți că-l cuprindea răul de mare. Spera că, dacă nu s-ar fi grăbit, ea s-ar fi putut răzgândi. Oricât și-ar fi dorit ca ea să se răzgândească, era prea mândru ca să implore și prea mult un bărbat cu principii ca să se plece în fața voinței ei. Mirosul de parafină de la sobele care încălzeau casa se ridica în aerul umed, în timp ce ploaia nu mai contenea să cadă în rafale. Lui Fitz nu-i plăcea ideea că trebuia să iasă pe o vreme ca asta, în miez de noapte. Nu venise cu mașina și n-avea umbrelă. Lui Sprout nu i-ar fi plăcut deloc în ploaie. Se instalase confortabil la parter, în bucătăria Albei.

– Bun, într-un asemenea caz, presupun că asta înseamnă adio, spuse el, dându-i Albei o ultimă șansă de a se răzgândi, însă buzele ei erau strânse într-o linie subțire, fermă, neșovăitoare. Nu trebuie să mă conduci.

Alba auzi ușa închizându-se în urma lui, iar apoi se făcu liniște, în afară de scârțâitul îndepărtat al bărcii și de sunetul grav al propriului plânset. Se prăbuși pe pat și-și îngropă fața în palme.

Atenția îi fu atrasă de un zgomot de picurat. Era mai tare și mai rar decât ropotul ploii pe geamul lucarnei. Își ridică fața din palme și văzu infiltrația din tavan. Apa cădea cu pleoscăituri mari, ca niște lacrimi uriașe, pe preșul de dedesubt. Se ridică de pe pat, cu corpul greu de parcă ar fi fost îmbrăcat într-o armură. Luă coșul de gunoi din baie și îl puse sub scurgere. La început se auzi un zgomot puternic, metalic, care, după ce coșul se mai umplu, se transformă într-un pleoscăit apos. Alba își dori ca Fitz să nu fi plecat. El ar fi știut ce să facă. De obicei, Harry Reed sau Rupert făceau reparații prin casa ei, sau chiar și Les Pringle, de la Chelsea Yacht and Boat Company, care venea zilnic să umple rezervorul de apă. Dar ea nu-i mai voia pe Harry sau pe Rupert. Ea îl voia pe Fitz.

Zdrobită, se urcă înapoi în pat și se ghemui sub pătura electrică, ce începu să emane aburi în aerul umed. Încercă să se convingă pe sine însăși că s-ar fi putut ca el să-i trimită flori a doua zi, sau un cadou de la Tiffany. Ea avea

să-l primească înapoi și urma ca totul să fie din nou în regulă. N-avea să mai fie singură. Dormi tot restul nopții cu lumina aprinsă.

Fitz păși pe pasarelă, simțind ploaia alunecându-i direct pe spinare. Își trase haina până sub bărbie și-și cocoșă umerii. Sprout se chirci și începu să scheaune trist. Pe Embankment era liniște. Din când în când, mai trecea câte o mașină, dar nici urmă de taxi. Nu putea merge pe jos până acasă, era prea departe. N-avea altă variantă decât să bată la ușa lui Viv. Așteptă mult înainte ca luminile să se aprindă. În noaptea aceea, ea nu stătuse trează ca să scrie. Atunci când apăru în prag, se arătă surprinsă.

– O, am crezut că e Alba, spuse ea, somnoroasă.

Nefardată, arăta foarte diferit. Dar înainte ca el să poată explica, ea adăugă, trăgându-l repede în casă și închizând ușa, ca să nu intre ploaia:

– N-o să-ți zic „Ți-am spus eu!", nu mă bucur de răul altuia, și da, poți rămâne aici peste noapte. Sprout poate dormi în bucătărie. Un singur lucru, doar: pentru numele Domnului, să nu cumva să-i trimiți flori de dimineață, ăsta-i un clișeu oribil și știu că tu ai dreptate!

La început Alba fu dezamăgită, apoi deveni furioasă. Asta se întâmplă fiindcă a doua zi nu primi nimic de la Fitz. Nu tu flori, nu tu cadou și nu tu vreun telefon. Așteptă îmbrăcată în capot, nesinchisindu-se să pună altceva pe ea. Nu se vedea cu nimeni și, dacă Fitz ar fi trecut pe acolo, ar fi avut mai puține de dezbrăcat. Rămase în pat, vopsindu-și unghiile cu roșu drept consolare. Într-un final, la sfârșitul celei de-a treia zile, înțelese că el n-avea de gând să ia legătura cu ea, cel puțin nu deocamdată. Trebuia să se ducă singură la Beechfield Park.

Reacția tatălui și a mamei ei vitrege la decizia ei de-a pleca în Italia fu exact așa cum se așteptase. De data asta, momentul ales de Alba fu în timpul cinei. Lavender apăruse și ea, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz și purtând un colier de perle dăruit de Hubert la una dintre aniversările nunții lor. Memoria ei pe termen scurt era groaznică, în schimb își amintea totul din trecutul îndepărtat, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Astfel, îi făcu o deosebită plăcere să le povestească tuturor celor de la masă cum anume fusese achiziționat acel colier. Bucătărița pregătise o plăcintă cu carne, pe care le-o servi cu mazăre și morcovi, iar Thomas deschise o sticlă de vin. Întrebată despre Fitz, Alba minți:

– A trebuit să plece în Franța, cu afaceri. Organizează un turneu de promovare pentru cărțile lui Viv. E foarte citită în Franța.

Margo își dădu seama că ei avuseseră o ceartă, fiindcă Alba nu era deloc autoritară, ca de obicei.

După ce fu servită budinca, fără să mai aștepte ca Bucătărița să iasă din cameră, Alba aruncă bomba:

– Plec în Italia ca să caut familia mamei, spuse ea.

Margo păru îngrozită. Henry, Caroline și Miranda își ținură răsuflarea.

– Înțeleg, zise Thomas.

– M-am gândit că, din moment ce tu, tată, nu vrei să-mi povestești despre ea, o să trebuiască să aflu singură totul. Viv spune adeseori: „Dumnezeu îi ajută doar pe cei ce se ajută singuri“, așa că mă bazez și pe îndrumarea Lui. Reverendul Weatherbone ar fi de acord, sunt sigură, încheie ea pe un ton obraznic.
– Scumpo, începu Margo, încercând să nu pară agitată. Ești sigură că vrei să te arunci în trecut?
– Absolut, răspunse Alba.
– Cu siguranță că e mai bine să lăsăm trecutul în pace.
– De ce?
Întrebarea Albei fusese rostită cu o surprinzătoare seninătate, iar Margo simți că vorbise gura fără ea.
– Pur și simplu, se bâlbâi ea.
– Pur și simplu, draga mea, interveni Thomas. Alba, totul s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Dar dacă tu asta îți dorești, atunci noi nu te putem împiedica. Putem doar să te sfătuim să n-o faci. Pentru propria-ți fericire.
– Dar nu pot fi fericită decât dacă mă întorc la originile mele, explică Alba, surprinsă de propriul calm.
– Știi unde sunt acele origini? întrebă el.
– La Incantellaria, răspunse ea.
Dintr-odată, Thomas simți că amețea.
– Incantellaria, repetă, ca un ecou, Lavender, iar toți cei de la masă își întoarseră privirile spre bătrâna doamnă. La Incantellaria nu se află decât moarte și nefericire!
– Mai vrei o felie de tartă? întrebă Margo, oferindu-i platoul, iar apoi, observând că Bucătărița mai era încă în cameră, adăugă: Te rog să ne mai aduci niște frișcă!
Margo știa că micul recipient de argint era încă plin, dar nu-i venise altă idee. După ce Bucătărița ieși din sufragerie, ea îi spuse lui Thomas:
– Nu cred că trebuie să discutăm despre asta în fața personalului. De fapt, nu cred că ar trebui să discutăm despre asta defel. Alba, ne cunoști părerile. Familia ta e aici. De ce să te duci tocmai până în Italia și să dezgropi toți morții de acolo?
Alba era obosită.
– Eu mă duc la culcare, spuse ea ridicându-se de la masă. O să plec, cu sau fără aprobarea voastră. Am crezut doar că așa se cuvine, să vă informez. La urma urmei, tată, ea a fost soția ta!
Thomas își privi fiica ieșind din cameră. În loc să simtă acea teribilă deznădejde, avu un sentiment de ușurare. Nu mai era responsabilitatea lui. Ea nu mai era copil. Dacă voia să plece, n-o putea opri.
După cină, Thomas se retrase în birou ca să fumeze un trabuc și să bea un pahar de coniac. Se așeză în fotoliul de piele și privi portretul tatălui său, până când ochii i se încețoșară și începură să-i lucească. Dincolo de

imaginea plină de demnitate a lui Hubert Arbuckle se afla portretul Valentinei, un secret întunecat.

Da, ea nu era uitată. Thomas încercase, dar nu reușise s-o uite. Acum parfumul de smochine ajungea din nou la el, de parcă ea s-ar fi aplecat deasupra fotoliului, ca să-i dea o sărutare pe tâmplă. Turnul de veghe se întrezări în negura nostalgică a minții lui și el se întoarse, în cele din urmă, la Incantellaria.

CAPITOLUL 14

Italia, mai 1945

Thomas simți un val de emoție atunci când nava intră cu viteză în micul port din Incantellaria. Privi în vârful dealului, unde bătrânul turn de veghe se contura pe fundalul cerului. Și-o aminti pe Valentina așa cum fusese ea acolo. Cu părul fluturându-i în vânt, cu ochii plini de tristețe și cu obrajii aprinși de cât amor făcuseră. Așa îi apăruse și în vise. Fermecătoare, misterioasă, ca o rază de lumină imposibil de prins.

După ce se despărțiseră, el luptase în bătălia pentru ocuparea insulei Elba, după care fusese transferat în Adriatica. Pe 15 august 1944, la comanda navei sale torpiloare, participase la invadarea sudului Franței, urmarea mai puțin cunoscută a mult mai faimoasei debarcări din Normandia – Ziua Z. După moartea fratelui său, lui Thomas nu-i mai păsase dacă trăia sau murea. Se avântase în luptă cu o nesăbuință întâlnită numai la acei bravi bărbați pentru care viața nu făcea două parale. Pe urmă o cunoscuse pe Valentina și, dintr-odată, viața lui căpătase valoare din nou. Fiecare încăierare îl umpluse de groază. De fiecare dată când se urcase la bordul navelor comerciale ale inamicului, își făcuse cruce și-i mulțumise lui Dumnezeu că-l mai ținuse în viață încă o zi, pentru că fiecare zi îl ducea, inevitabil, mai aproape de Valentina. Voința lui de-a trăi era atât de puternică, încât curajul îi era acum mai mare decât fusese vreodată, căci nu mai era viciat de nesăbuință.

După aceea, fusese trimis în golful Genova, ca să patruleze de-a lungul coastei. Îi scria Valentinei ori de câte ori putea. Italiana lui scrisă nu era prea bună, dar, în ciuda gramaticii precare și a vocabularului limitat, era în stare să transmită dorul pe care îl simțea în inimă. Îi povestea Valentinei cum privea portretul pe care i-l făcuse acolo, sus, pe deal, lângă turnul de veghe părăginit, unde dragostea îi contopise într-un tot indestructibil. Îi scria despre viitorul lor. Aveau să se cunune în frumoasa biserică San Pasquale, iar apoi el avea s-o ia cu el în Anglia, unde urma să aibă grijă ca ea să trăiască precum o regină, având tot ce și-ar fi putut dori vreodată. El nu primise nimic de la ea. Doar scrisori parfumate și pachete cu mâncare de la Shirley. Apoi, într-o seară de septembrie, după ce reușiseră să scufunde o navă comercială inamică, se întorsese la baza de la Leghorn, unde îl aștepta o scrisoare. Scrisul de pe plic era contorsionat, copilăresc și străin. Ștampila poștală era italienească.

Thomas studiase plicul vreme îndelungată, cu inima strânsă. Spera cu disperare să fie de la Valentina. Cine altcineva i-ar fi putut scrie din Italia? Pe urmă, optimismul i se spulberase. Dacă scrisoarea era una de respingere? Cum ar fi putut fragila lui inimă să îndure o asemenea

pierdere? Își trecuse degetele peste scris, cu chipul crispat de îngrijorare. Pe urmă se așezase, inspirase adânc și o deschisese.

Era o foaie de hârtie diafană ca o aripă de fluture, scrisă doar pe o parte și datată august 1944.

Iubitul meu Tommy,

Și mie mi-e inima plină de dorul tău. Stau zi de zi și aștept lângă turnul de veghe de pe colină, sperând să întrezăresc nava ta intrând în micul nostru port. Zi de zi sunt dezamăgită. Am vești pentru tine. Am vrut să aștept până când te revedeam, dar, cu războiul ăsta, mă tem pentru tine. Mă tem c-o să mori fără să știi. Așa că o să-ți spun în scrisoarea asta și sper s-o primești. Sunt însărcinată. Mi-e inima plină de bucurie pentru că port copilul pe care noi doi l-am conceput din iubire. Mama spune că o să fie binecuvântat pentru că a fost conceput la sărbătoarea Sfintei Benedetta, când Domnul nostru și-a arătat iubirea pentru noi, vărsând lacrimi de sânge. Mă rog să ieși teafăr din războiul ăsta și îl rog pe Domnul să mi te aducă înapoi, ca să-ți cunoști fiul sau fiica. Te aștept, dragostea mea.

A ta devotată, Valentina.

Thomas citise scrisoarea de câteva ori, abia venindu-i să creadă că urma să i se nască un copil. Și-o imaginase pe Valentina cu pântecul rotunjit și cu ochii inundați de lumina apropiatei maternități. Pe urmă fusese cuprins de un fior de panică: ea era vulnerabilă în acel orășel. Se ridicase în picioare și începuse să se plimbe prin încăpere, agitat, trecând în revistă toate cumplitele lucruri care se i puteau întâmpla Valentinei fără ocrotirea lui. Ardea de dorința de a se duce la ea, și totuși nu putea s-o facă. Misiunea lui era în nordul extrem, iar războiul încă făcea ravagii, ca un incendiu de pădure. Aliații reușiseră să-l izoleze și perspectivele erau optimiste. Și totuși, sorții se puteau schimba oricând.

Pe urmă se gândise la toată inocența pe care războiul o distrusese, la ororile văzute de ochi prea tineri ca să le înțeleagă, iar inima i se umpluse de teamă. Copilul lui urma să se nască în toată acea teroare. Oare era cinstit să aduci un inocent într-o lume atât de crudă?

– Ce-ai de ești atât de abătut? întrebase Jack așezându-se lângă el.

– Am primit o scrisoare de la Valentina, răspunsese Thomas, clătinând din cap, uluit.

– Ce s-a întâmplat?

– E însărcinată cu copilul meu, Jack.

Jack tresărise.

– O, Doamne! exclamase el, iar apoi, după un îndelungat moment de meditație, adăugase pe cel mai serios ton cu putință: Ce naiba ai de gând să faci?

– S-o iau de nevastă, răspunsese Thomas fără pic de ezitare.

Jack îi aruncase o privire sceptică.

– E un pic cam radical, nu crezi? Nici măcar n-o cunoști!

– Știu tot ce trebuie să știu despre ea. Îi plac lămâile, marea și purpuriul, enumerase el, zâmbind cu afecțiune la amintirea monologului ei copilăresc. O, Doamne, am fost lovit în plin, mai întâi de dragoste, iar acum de asta!

– Nu mi-i imaginez pe Lavender și pe Hubert plăcând-o!

– Mai mult decât pe Shirley!
– Nu știu. Tatăl tău e un snob extraordinar și e circumspect în privința străinilor, mai ales a italienilor...
– N-o să aibă de ales.
– Acum, când Freddie nu mai e, tu ești moștenitorul.
Thomas ridicase din umeri.
– Moștenitorul a ce? Al unei case? Doar tata n-are nu știu ce mare ducat pe care să trebuiască să-l lase moștenire!
– Dar el ia foarte în serios Beechfield Park. Nu e simplu să administrezi o moșie ca asta.
– Valentina o să învețe. O s-o învăț eu.
– Să dea naiba! Ești tată! exclamase Jack clătinând din cap, uluit, aruncându-i o privire intensă, care nu era cea a unui subordonat, ci a prietenului său din copilărie, și vorbindu-i pe un ton grav și cu ochii umezi de emoție: Războiul te-a schimbat, Tommy. Noi doi semănam cândva foarte mult. Am încălcat regulile la Eton, am deranjat cursurile, am colindat pe acolo ca și cum am fi fost proprietarii locului. Oxford n-a fost cu mult mai diferit, mai puține reguli de încălcat, atâta tot. Pe urmă, nenorocitul ăsta de război. Am devenit bărbați, nu-i așa? N-am crezut vreodată că aveam s-o facem. Dacă ar ști, Hubert ar fi al naibii de mândru de tine! După ce-o să se termine toată tărășenia asta, o să-i spun.
Thomas oftase prelung și luase țigara oferită de Jack, spunând:
– Dar tu erai ăla care avea mereu toate fetele. Mie îmi rămâneau mereu doar firimiturile de la ospățul unui bogătan!
– Însă tu ai găsit-o pe cea care contează, Tommy.
– De data asta, da.
– Și o meriți, spusese Jack, deși se simțea îngrijorat.
Valentina nu vorbea engleză și fusese crescută într-un mic port provincial, cu o populație de numai câteva sute de oameni. Cum se gândea Tommy că avea ea să se descurce cu o casă de proporțiile acelui *palazzo* al lui *Marchese*? Printre britanici reci, snobi, care, atunci când venea vorba de clasă, erau mai redutabili decât zece Immacolate. Povestea lor de dragoste era în întregime foarte romantică, însă realitatea avea să le scoată în cale tot felul de probleme la care Tommy nu se gândise. Cu toate astea, nu era momentul să discute despre ele. Tommy o lăsase gravidă pe fată și era un bărbat de onoare. Trebuia să facă ceea ce se cuvenea.
– Semeni mai mult cu Freddie decât mi-am imaginat, Tommy, spusese Jack în cele din urmă, cu ochii trădându-i deodată tensiunea războiului, pe care umorul o masca de obicei.
Thomas era prea emoționat ca să vorbească. Un nod mare i se pusese în gât din cauza angoasei. Se îndreptase, dregându-și glasul.
– „Domnule“, pentru tine, locotenente Harvey, spusese el ca să risipească emoția.
Jack clipise ca să alunge amintirile din copilărie, care se strecuraseră deodată prin breșa apărută în scutul protector.

– Da, domnule, să trăiți! răspunsese el.
Dar cei doi bărbați continuaseră să se uite unul la celălalt cu ochi de copii.

Acum, când Thomas intra în micul port la bordul unei bărcuțe cu motor, nu mai era comandatul unei nave torpiloare. Războiul se terminase. Fuseseră demobilizați, iar el primise o slujbă de birou la Ministerul Apărării. Jack, Rigs și băieții plecaseră la casele lor. Brendan supraviețuise, în mod miraculos, nu doar războiului, ci și buzunarului adânc al lui Jack și reprezentațiilor lui Rigs cu Pagliacci. Thomas avea de gând să se întoarcă în Anglia împreună cu Valentina și cu copilul lor imediat după cununie.

Visase la acel moment în ultimele câteva luni. Primise vești de la Valentina cum că născuse cu bine o fetiță, al cărei nume ea nu-l pomenise. Thomas sărbătorise în taină, împreună cu Jack. Băuseră ceva și fumaseră, iar el plânsese fără stânjeneală în fața prietenului său. Îi răspunsese Valentinei degrabă la scrisoare. Debordând de mândrie și de iubire, într-o italiană proastă, confundând verbele și timpurile de prea multă emoție. Până și scrisul lui, de obicei atât de clar și de curat, era înșirat dezordonat pe hârtie.

Acum și-o imagină pe fiica lor în brațele mamei ei și fu cuprins de dorința de-a le îmbrățișa pe amândouă. Ținea în mână câteva scrisori primite de la ea, roase și jerpelite precum păturica preferată a unui copil. Miroseau a smochine – acel parfum de neșters al ei, ce reușise să alunge mirosul pestilențial al morții. Trase pe nări parfumul de pin și de eucalipt al Incantellariei, amintindu-și cu nostalgie cum văzuse prima oară acel fermecător orășel, cu Jack și cu Brendan alături, neștiind pe atunci cât de adânc avea să i se cuibărească în suflet. Era un alt om și nu doar războiul îi transformase starea sufletească. Valentina îi trezise instinctele ocrotitoare. Acum avea un copil, avea o responsabilitate cu mult mai mare decât oricare alta pe care o mai avusese până atunci.

Barca trase lângă chei și Thomas coborî cu mica lui geantă cu lucruri personale, îmbrăcat tot în uniforma albastră, ponosită, de marinar. Privi pe sub cozorocul șepcii la portul adormit, scăldat în soarele cald al primăverii. La început, nu-l observă nimeni. Reuși să-și treacă privirea peste șirul de case albe, cu balcoanele lor de fier împodobite, ca și înainte, cu mușcatele roșii ca focul, și peste Trattoria Fiorelli. Fu trezit din amintirile lui sentimentale în clipa în care pescarii își lăsară plasele jos și femeile se iviră din umbră, cu copiii atârnați de colțurile șorțurilor, privindu-l cu ochi mijiți, suspicioși. Pe urmă, bătrânul care cânta la armonică îl recunoscu. Arătă cu degetul lui artritic și fața uscată i se crispă atunci când deschise gura într-un zâmbet știrb.

– *C'è L'inglese!* exclamă el.

Inima lui Thomas se umplu de fericire. Își amintiseră de el.

Cuvintele pe care le bălmăjise bătrânul se răspândiră de-a lungul țărmului, pe măsură ce locuitorii orașului transmiseră vestea:

– *È tornato, L'inglese!*

Nu trecu mult și strada prăfuită se umplu de oameni. Începură să bată din palme și să-l salute făcându-i cu mâna. Băiețelul acela care prima oară îi adresase salutul fascist, își duse acum mâna la frunte așa cu făcuse Lattarullo, iar Thomas îi zâmbi, salutându-l și el. De data asta, mama nu-l mai plesni pe băiat, ci îl mângâie, mândră, pe cap. El se înroși ca racul și-și lipi strâns picioarele, pentru că de la toată acea agitație îi venea acum să facă pipi.

Pe urmă, privirea lui Thomas fu atrasă de Trattoria Fiorelli. Chelnerii stăteau afară, cu gurile căscate, cu tăvile în mâinile care până de curând ținuseră arme. Cei mai vârstnici, care fuseseră acolo tot timpul, zâmbiră nostalgic, amintindu-și de cântece și de micuța veveriță roșcată. Cafeneaua fu dintr-odată învăluită în liniște, în timp ce mulțimea se agita și se înghesuia în jurul lui Thomas precum valurile mării. Era ca și cum micuța clădire modestă și-ar fi ținut respirația, așteptând să se întâmple ceva magic. Și atunci apăru ea. Inima lui Thomas se înălță și rămase suspendată, cuprinsă de o însuflețire oprită în loc, nici ridicându-se, nici coborând, ci rămânând nemișcată, fiindcă el se temea că, dacă s-ar fi mișcat, vraja s-ar fi rupt și ea ar fi dispărut ca un curcubeu topit de lumina soarelui.

Chelnerii se dădură deoparte. Valentina nu-și luă nici măcar o clipă ochii de la bărbatul pe care îl iubea, ci veni către el cu mersul acela unic, plin de viață. În brațe își ținea copilașul în vârstă de trei luni, înfășat doar într-un scutecel subțire de pânză albă și pe care-l strângea tare la sân. Obrajii îi străluceau de mândrie, iar buzele i se arcuiseră într-un zâmbet vag. Abia când veni mai aproape, Thomas observă că ochii ei licăreau de lacrimi.

El își scoase șapca și observă că-i tremurau mâinile. Valentina stătea în fața lui. Atunci când își văzu copilul privindu-l, Thomas se simți nespus de neînsemnat. După atâtea orori și atâta sânge vărsat, acolo se afla un suflet pur, inocent. Era ca și cum Dumnezeu ar fi aprins o lumină puternică într-un loc cufundat în beznă. Chipul copilului era o oglindire miniaturală a chipului mamei, mai puțin ochii, care erau de un cenușiu pal, ca ai tatălui, un puternic contrast cu părul negru și cu pielea măslinie. Fetița își agită mânuța. Thomas o apucă și o lăsă să-i strângă un deget în pălmuța ei. El zâmbi. Pe urmă își ridică privirea la Valentina.

Locuitorii orașului continuau să privească, hipnotizați, cum Thomas se aplecă și sărută fruntea Valentinei. Zăbovi o clipă îndelungată cu buzele acolo, trăgând pe nări parfumul ei unic și simțindu-i gustul sărat al pielii.

Deodată, o voce tună peste uralele și aplauzele mulțimii:

– Împrăștierea! Ăsta nu-i spectacol! E un moment intim. Haideți, toată lumea, gata! Împrăștierea! Împrăștierea!

Glasul lui Lattarullo era inconfundabil. Încetul cu încetul, oamenii începură să se împrăștie fără tragere de inimă. Urmăriseră cu toții pântecul Valentinei crescând și fuseseră martorii dorului și adesea ai disperării ei. Acum se întoarseră cu toții la somnul lor de după-amiază, mai puțin pescarii, care aveau să-și vadă de plasele și de velele lor, și copiii, care se

întorceau la jocuri. Lattarullo, încins și transpirând, se scărpină între picioare.
– *Signor* Arbuckle, spuse el după ce Thomas își dezlipi, fără tragere de inimă, buzele de pe fruntea Valentinei. Mulți s-au îndoit c-o să vă mai întoarceți. Mă bucur să spun că eu nu m-am numărat printre ei. Nu, nu m-am îndoit nici măcar o dată de dumneavoastră. Asta nu e doar ca să vă complimentez caracterul, ci și ca să complimentez frumusețea *signorinei*. Nici Elena din Troia n-a fost atât de frumoasă, și uitați-vă ce efect are asupra bărbaților! Aș fi fost uimit, ca să nu mai spun că și mult mai sărac, dacă nu v-ați fi întors după *signorina* Fiorelli.
Thomas și-i imagină pe toți locuitorii orășelului stând la cafenea și pariind dacă el avea să se întoarcă sau nu.
Merseră la Trattoria Fiorelli. Înăuntrul cafenelei o găsiră pe Immacolata, semănând cu un liliac mic şi solemn. Era îmbrăcată în negru, de la șalul de pe cap la pantofii din picioare, și-și făcea vânt cu un evantai mare și negru, brodat cu flori.
Văzându-l pe Thomas, ea puse evantaiul pe masă și se duse la el cu brațele deschise, ca o femeie oarbă cerșind de pomană.
– Am știut că Dumnezeu avea să te cruțe de dragul Valentinei, spuse Immacolata, iar ochii mici i se umplură de lacrimi. Binecuvântată-i ziua asta! se bucură ea, iar Thomas o lăsă să-l plesnească afectuos peste obraji, deși, după ce ea se retrase, simți că-l usturau și că i se înroșiseră. Stai jos, Tommasino! Trebuie să fii obosit. Bea ceva și povestește-mi tot. Trei dintre cei patru fii ai mei s-au întors acasă. Dumnezeu a găsit de cuviință să mi-l ia pe Ernesto, odihnească-se în pace. Acum tu mi-ai făcut fericirea deplină.
Thomas se așeză. Era imposibil să nu faci ce-ți spunea Immacolata. Era o femeie formidabilă, obișnuită să nu i se iasă din cuvânt. În plus, Thomas nu era în poziția de a nu-i da ascultare. Era o femeie foarte credincioasă, iar el îi lăsase fiica însărcinată fără să fie cununat cu aceasta. Se înfiora gândindu-se la ce anume credea Immacolata despre întreaga poveste. Spre surprinderea lui, îl primise călduros. Și totuși, prima întrebare îi dezvălui adevărata intenție a femeii.
– Și zi așa, spuse ea, privindu-l pe chelner cum umplea două pahare cu vin. Te-ai întors ca să te însori cu fiică-mea?
Thomas se rușină.
– Aveam de gând să-ți cer permisiunea în mod oficial, răspunse el.
Chipul Immacolatei de contractă într-o expresie de simpatie.
– Când asta-i voia Domnului, nu trebuie să ceri permisiunea nimănui, declară ea cu un glas blând precum cel al unei fetișcane.
Thomas luă mâna Valentinei într-a lui.
– Din clipa în care am văzut-o, am știut că eram meniți să ne căsătorim.
– Știu, spuse Immacolata dând solemn din cap. Valentina e foarte frumoasă și ți-a dăruit o fiică, pe Alba.
– Alba? Ce nume frumos! spuse el, nedorind să se gândească prea mult la reacția părinților lui și făcându-și socoteala că ar fi fost posibil să-i dea

fetiței un al doilea nume, pe cel al mamei lui, Lavender.

– Alba Immacolata, adăugă Valentina.

„Poate că nu Immacolata”, își spuse Thomas. Fu ușurat că Jack nu era acolo, ca să fie martorul acelei conversații.

– Copilul ăsta e foarte special pentru mine, declară Immacolata lipindu-și mâinile de piept. Are un loc aparte în inima mea.

– Seamănă cu mama ei, spuse Thomas.

– Dar are ochii tatălui ei. Nu încape nici o îndoială a cui e, remarcă Immacolata trecându-și degetele peste fețișoara copilului. Vezi, ochii ei au cel mai pal cenușiu cu putință. La fel ca marea, atunci când apele sunt scăzute și liniștite. Trebuie s-o iei în brațe, adăugă ea făcându-i semn din cap fiică-sii.

Valentina îi întinse pruncul lui Thomas. El nu mai ținuse niciodată în brațe un copil atât de mic și nu prea știa cum să facă asta. Spre surprinderea lui, nu fu atât de dificil și micuța Alba nu plânse.

– Vezi, spuse Immacolata. Știe că ești tatăl ei.

Thomas privi cu atenție trăsăturile copilului său, aproape nevenindu-i să creadă că fetița aceea purta genele lui și pe acelea ale întregii familii, inclusiv pe cele ale lui Freddie. Nu semăna deloc cu el. Și cu certitudine că nu semăna deloc cu un Arbuckle, cu excepția ochilor, care erau, într-adevăr, ca ai lui. Era atât de vulnerabilă! Atât de lipsită de apărare! Dar ceea ce îl făcea s-o iubească era faptul că semăna atât de mult cu mama ei. Era bucățică ruptă din Valentina și, prin urmare, mai prețioasă decât orice pe lume.

– O să vă cununați în biserica San Pasquale, continuă Immacolata. Mâine îl invit pe Padre Dino la prânz, ca să-l cunoști și tu. Nu ești catolic, așa-i? îl întrebă ea pe Thomas, care clătină din cap în semn că nu. Ei, asta nu-i o problemă! Atunci când e la mijloc e voința Domnului, nimic nu reprezintă o problemă. Voi sunteți reuniți prin dragoste și asta-i tot ce contează. Până la cununie, tu o să locuiești aici, la *trattoria*. Am o cameră confortabilă la etaj.

Thomas se uita când la micuța Alba, când la Valentina, iar blânzii ochi ai acesteia din urmă, căprui și catifelați, îi zâmbeau tandru. În clipa aceea de comunicare fără cuvinte, ei doi își spuseră tot ce era nevoie să-și spună.

Lattarullo stătea afară, de parcă ar fi fost un câine de pază, pregătit să muște pe oricine îndrăznea să intre. Nu mai era mult și Trattoria Fiorelli avea să răsune de muzică de sărbătoare, își spuse el, încântat. Tot orașul era invitat și toată lumea avea să danseze. Valentinei îi plăcea dansul foarte mult. Spațiul mic din interiorul cafenelei nu era suficient ca să încapă toată lumea, așa că aveau să iasă cu toții afară, în stradă, și să danseze acolo, sub luna plină. Immacolata promisese să aleagă o zi prielnică pentru nuntă, lângă marea care îi adusese împreună pe cei doi miri.

Valentina o puse pe Alba în coșulețul ei de răchită și Thomas o conduse afară, la căruța care îi aștepta la umbra unui salcâm, trasă de un cal mare, docil. Lattarullo se oferi să-i ducă el însuși, anunțând cu mândrie că venise cu mașina orașului, dar Thomas îl refuză politicos. Nu voia s-o împartă pe

Valentina cu nimeni, cu atât mai puțin cu Lattarullo, învăluit în mirosu-i emblematic de transpirație.

– Mă poți lua după cină, îi spuse el lui *carabiniere* cel șleampăt, care încuviință dând din cap, nedumerit.

Calul porni tropăind agale, iar ei îi făcură cu mâna lui Lattarullo. Nu se grăbeau. N-aveau la ce să se întoarcă degrabă. Întreaga zi le stătea la dispoziție și puteau să facă orice și-ar fi dorit. Tropotul lent al copitelor calului răsuna în aerul cald, inert, trezind orașul adormit și făcându-i pe localnici să se holbeze din nou în felul lor caracteristic, fără pic de stânjeneală. Până și copiii își întrerupseră joaca, uitându-se după căruța care trecu pe lângă ei și dispăru apoi pe drumul umbros ce ducea spre colină. Lattarullo își scoase în afară buza de jos și-și tamponă fruntea cu o batistă jilavă. Nu putea înțelege de ce refuzaseră cei doi mașina. Spera să nu-l fi auzit nimeni pe englez refuzându-i oferta. *Che figura di merda!* Era o chestiune de onoare, de *apparenza*.

Valentina îi luă mâna lui Thomas și și-o lipi de obraz, sărutând-o cu afecțiune.

– În sfârșit, suntem singuri.

După ceva timp, huruitul molcom al unui motor răsună în liniștea pașnică a după-amiezii. Thomas se gândi imediat la Lattarullo și se demoraliză. Dar apoi își dădu seama că mașina nu urca dinspre orășelul pe care tocmai îl părăsiseră, ci cobora colina înspre ei. Valentina trase calul spre marginea drumului și căruța se opri. Huruitul crescu în intensitate, până când Lagonda albă și strălucitoare a lui *Marchese* apăru încet din curbă. Metalul radiatorului strălucea puternic în soare, iar cele două faruri rotunde sclipeau ca doi ochi mari de broscoi. Era imposibil să nu fii impresionat de farmecul rafinat a unui vehicul atât de elegant. Amintirea aproape întâmplatei coliziuni din urmă cu un an era acum departe și neclară în mintea orbită de admirație a lui Thomas. Motorul ticăia atât de ritmic, încât huruitul lui suna mai degrabă a cântec decât a zornăitură mecanică: *tic-a-tic-a-tic-a-tic*. Mașina încetini. Pe scaunul din față, cu chipul umbrit de cozorocul șepcii, ședea scheleticul Alberto. Capota de pânză a automobilului fusese rabatată, astfel încât șoferul putea fi văzut în toată splendoarea lui. Uniforma gri îi era la fel de curată precum automobilul însuși, iar mâinile în mănuși albe țineau volanul de parcă ar fi fost frâiele unei fiare magnifice și puternice. Își ținea nasul atât de sus, încât bărbia aproape că-i dispăruse cu totul. Nu zâmbi, nici nu ridică mâna în semn se salut, deși se vedea limpede, după paloarea subită care-i înlocui culoarea de pe chipul și așa macabru, că-l recunoscuse pe Thomas. Alberto aproape că pierdu controlul volanului. *L'inglese* se întorsese.

CAPITOLUL 15

Thomas nu era pregătit să cunoască restul familiei Valentinei. Voia s-o ducă la vechiul turn de veghe, acolo unde făcuseră dragoste. Așa că mânară calul pe drumul colbuit, către câmpul cu livezile de lămâi. După ce moțăise tot drumul, lăsându-și copitele să înainteze agale la deal pe drumul atât de cunoscut, animalul se trezi acum și privi împrejur cu o vigoare atipică. Miresmele de chiparos, rozmarin și cimbru părură să-i înviorezе și lui simțurile, așa că se porni dintr-odată să meargă cu pas sprinten, fornăind fiindcă era încântat de aerul înmiresmat. Thomas nu-și putea înăbuși înflăcărarea. O sărută pe Valentina pe gât și pe piept, acolo unde linia adâncă a decolteului rochiei lăsa vederii rotunjimile săltărețe ale sânilor ei de culoarea intensă a mierii arămii. Își trecu degetele prin părul ei lung și vălurit și trase pe nări parfumul cald de smochine. Ea râse cu râsul ei blând, gâlgâitor, prefăcându-se că-l împingea ca nu cumva să-i vadă cineva în acea postură.

– Singura persoană care ne-ar putea vedea e bătrânul *Marchese*, spuse Thomas.

Își îngropă fața în curbura lină unde umărul se continua cu gâtul ei. Și-l imagină pentru o clipă pe efeminatul *Marchese*, cu părul lui pieptănat lins pe spate și cu ochii aceia apoși, privind prin telescop, dar alungă gândul acela numaidecât. Cu un an în urmă, Thomas se simțise într-adevăr tulburat atunci când plecase din acel *palazzo* ruinat; imaginea chipului bătrânului fu suficientă ca să-i retrezească acel sentiment de neplăcere. Valentina se crispă și deveni serioasă.

– Nu vreau să fiu văzută de nimeni, Tommy, spuse ea, iar apoi privi peste umăr ca să verifice dacă fiica lor încă dormea la umbră. O să mă duci departe de aici, nu-i așa?

Dintr-odată, ochii Valentinei se umplură de teamă.

El o mângâie pe obraz, clătină din cap și se încruntă.

– Bineînțeles că da. După ce ne căsătorim, plecăm în Anglia. De ce anume te temi?

– Mă tem să nu te pierd din nou, răspunse ea cu glas răgușit.

– N-o să te mai părăsesc cât oi trăi, spuse el pe un ton grav. Unicul motiv pentru care am supraviețuit războiului ăstuia ai fost tu. Pentru tine a meritat să trăiesc. Pe urmă v-am avut pe tine și pe Alba drept motiv pentru care să trăiesc, iar viața mea a devenit mai prețioasă decât fusese vreodată. O să am grijă de voi două, promit.

Ea zâmbi și lumina îi reveni în ochi.

– Sunt sigură c-o s-o faci. Nu știi cât de mult te iubesc. Nu știi cât de mult mă doare.

– Și pe mine mă doare, răspunse el.

Înaintea lor, pe coama dealului, apăru bătrânul turn de veghe care era exact așa cum fusese cu o primăvară în urmă.

„Cât de mult mi s-a schimbat viața“, își spuse Thomas în sinea lui. „Și cât de schimbat sunt eu. Jack avea dreptate. Nu mai sunt ca el. Viața mea are un rost. Eu n-am ales niciodată să fiu responsabil, responsabilitatea m-a ales pe mine, iar acum mă bucur că s-a întâmplat așa.“

Purtă coșulețul în care se afla Alba până sus, la turnul năruit. Ea încă dormea, ținându-și mânuțele pe lângă urechi și capul lăsat într-o parte. Arăta angelic, precum unul dintre heruvimii adormiți ai lui Rafael. S-ar fi putut la fel de bine afla pe un norișor, iar dacă s-ar fi răsucit și Thomas ar fi văzut că avea aripi, el n-ar fi fost câtuși de puțin surprins.

– Arată exact ca tine, îi spuse el Valentinei după ce se așezară la umbră. Miresmele dulci ale colinelor erau purtate de adierea vântului, laolaltă cu mirosul proaspăt al mării, iar Thomas simți că niciodată în toată viața lui nu mai avusese un asemenea sentiment deplin de despovărare, de fericire.

– Sper să nu semene cu mine după ce crește mare, răspunse ea, dar Thomas clătină din cap.

– Cât de norocoasă ar fi dacă ți-ar semăna după ce crește mare, Valentina!

– Nu vreau să facă și ea greșelile pe care le-am făcut eu în viață.

– Dar tu ești atât de tânără! Ce greșeli ai fi putut face?

El o privi râzând, iar ea zâmbi timid și spuse:

– Cu toții facem greșeli, nu-i așa?

– Da, facem, dar...

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să te întâlnesc pe tine.

Valentina îl cuprinse în brațe, apoi se întinseră amândoi pe iarbă și se sărutară. Oricât de mult ar fi vrut el să facă dragoste cu ea, simțea că nu se cuvenea, atâta vreme cât copilașul lor dormea alături. Știa că Valentina simțea la fel, fiindcă pe frunte și pe nas i se adunaseră mici broboane de sudoare, iar respirația îi devenise greoaie, dar ea nu-l încurajă să meargă mai departe.

Rămaseră cât putură de mult acolo, înainte să se întoarcă acasă la Immacolata. Stătură întinși, îmbrățișați, până când ziua se scurse încet către amurg. Alba se trezi, iar Valentina o puse la sân. Thomas fu mișcat. Nu mai văzuse niciodată un copil sugând la sân. Valentina radia, senină, cumva inaccesibilă. Hrănindu-și copilul, ea nu-i mai aparținea lui, ci Albei. Thomas simți din nou partea eterică a ființei Valentinei, acea însușire a ei pe care el o identificase cu un an în urmă și care o făcuse intangibilă pentru el. Avu parte de un moment dureros, în care se simți posesiv. Nu contă cât de mult își repetă în gând că ea îl iubea, nici că acel copil pe care ea îl hrănea era copilul lui. Avea sentimentul că o mână îi strângea cu putere inima.

– O, Doamne, Valentina, spuse el în engleză. Faci cel mai ciudat lucru cu mine! exclamă, iar ea își întoarse capul într-o parte și îl privi, nedumerită. Ești atât de frumoasă, continuă el în italiană. Pur și simplu aș vrea să te țin în brațe pe vecie.

Ea râse și-i spuse:
– Nu mă cunoști, Tommy.
– Îți plac lămâile, întunericul, marea și purpuriul. În copilărie, voiai să te faci dansatoare. Vezi, spuse el râzând nostalgic, îmi amintesc totul despre tine.
– Dar nu mă cunoști.
– Avem tot restul vieților noastre ca să ne cunoaștem unul pe celălalt, spuse el dându-i părul pe după umăr, astfel încât șuvițele să nu-i mai acopere fața. Ăsta o să fie țelul cel mai de seamă al vieții mele.
– O să mai avem copii, murmură ea mângâind fruntea Albei, care continua să sugă. Vreau ca Alba să aibă frați și surori. Nu vreau să fie singură. Eu am fost singură în războiul ăsta. Sper ca Alba să crească într-o lume pașnică, spuse ea dintr-odată, iar ochii i se umplură de lacrimi. Războiul face din bărbați animale, iar pe femei le transformă în creaturi josnice. Vreau ca Alba să vadă doar ce e bun în oameni. Să nu fie cinică. Să poată avea încredere fără ca încrederea să-i fie trădată. Vreau ca ea să fie sigură de cine e. Să fie încrezătoare. Să nu trebuiască să depindă de nimeni. Să fie independentă și liberă. Ea o să fie toate lucrurile astea în Anglia, nu-i așa?
Thomas fu derutat.
– Bineînțeles c-o să fie. Doar pentru asta am luptat, Valentina. Pentru pace. Pentru ca Alba și ceilalți copii să poată crește într-o societate liberă, democratică.
– Ești atât de brav, Tommy! Mi-aș dori să fiu la fel de bravă ca tine.
– Nu trebuie să fii, pentru că eu sunt aici ca să te ocrotesc, spuse el atingându-i obrazul cu degetele și urmărind urmele ude, lucioase, ale lacrimilor. Alba o să crească fără să cunoască ororile războiului. Dar noi o să-i povestim cum și-au dat viețile niște oameni curajoși, pentru ca ea să-și aprecieze norocul, promise Thomas, iar apoi el îi vorbi Valentinei despre Freddie pe un ton trist și scăzut, făcând apel la amintiri pe care nu i le mai împărtășise decât lui Jack: Fratele meu a murit. A fost pilot de avion de vânătoare. Nimeni nu și-a imaginat că avea să fie doborât. Nu Freddie. Era de nestăpânit, ieșea din tiparul uman comun. Și totuși, au pierit atâția în Malta, iar până la urmă el n-a mai fost decât încă un număr. N-am apucat niciodată să-mi iau rămas-bun. Moartea e o chestiune solitară, Valentina. Omul moare întotdeauna singur. Mi-ar plăcea să cred în existența raiului. Mi-ar plăcea să cred că acum el e cu Dumnezeu. Adevărul e că trupul lui zace pe fundul oceanului, iar eu n-am cum să-i aduc nici un omagiu.
Valentina întinse mâna și o atinse pe a lui.
– Înțeleg, dragul meu Tommy. Tatăl meu și Ernesto, unul dintre frații mei, au murit și ei. Atâția au pierit și totuși nu e nici o consolare să cunoști niște numere, nu crezi? Mama a făcut un altar pentru tata, iar acum a făcut unul și pentru Ernesto. Lumânările ard zi și noapte. Asemenea sufletelor lor, nu se sting niciodată. Ei continuă să trăiască în amintirea noastră. Asta-i tot ce putem face. Tu îți omagiezi fratele purtându-l în amintire, Tommy. Trebuie

să-mi povestești despre el. Trebuie să-mi spui tot ce-ți amintești, fiindcă numai amintindu-ne de ei le dăm viață.

Chipul Valentinei căpătase o maturitate și o înțelepciune pe care Thomas nu le mai văzuse la ea până atunci. Spre surprinderea lui, cuvintele ei îl alinară. Ale lui Jack nu reușiseră niciodată s-o facă.

În cele din urmă, lui Thomas i se făcu foame, iar Valentina era nerăbdătoare să ajungă acasă, pentru Alba. Se urcară din nou în căruță. Calul, care dormise la umbra unui eucalipt noduros, se puse în mișcare, leneș, pe drumul colbuit.

Valentina îl avertizase pe Thomas că frații ei se întorseseră de la război. Ludovico și Paolo, cei doi care fuseseră luați prizonieri de către britanici, ar fi trebuit să fie destul de prietenoși acum, că războiul se terminase, iar ei fuseseră bine tratați în captivitate. Falco însă nu prea. El fusese partizan, explică ea, și era sumbru, labil și zbuciumat.

– E un om complicat, spuse ea. Așa a fost mereu, încă din copilărie. Mama spune că, fiind primul născut, s-a așteptat să fie iubit mai mult decât noi, ceilalți. Drept consecință, a devenit descumpănit și invidios. Are o soție, Beata, și un băiețel de cinci ani, pe nume Toto. Ai zice că dragostea unei femei și un copil care-l adoră ar fi trebuit să-i înmoaie inima, dar nu-i așa. E mai rece și mai bănuitor ca oricând.

Thomas începu să fie neliniștit la gândul întâlnirii cu Falco. Acesta devenise capul familiei după moartea tatălui lor. Și totuși, se gândi el, cât de dificil putea fi? Ei luptaseră de aceeași parte. Dacă era să-i poarte careva ranchiună, atunci erau ceilalți doi, care fuseseră de partea nemților.

Atunci când se apropiară de casă, parfumul de smochine îl învălui din nou. Thomas își aminti de prima lui vizită acolo, cu un an în urmă. Ca un liliac, Immacolata năvăli afară din casă, clipind în lumină și frângându-și mâinile. Era vădit agitată.

– Pe unde-ați fost? M-am frământat toată.

– Mamă! o dojeni Valentina. Am dus-o pe Alba la turnul de veghe, atâta tot.

– Falco și-a făcut griji. Mi-a împuiat capul cu tot felul de trăsnăi.

– Îmi cer scuze, *signora*, spuse Thomas, ajutând-o pe Valentina să coboare din căruță. Am vrut să ne petrecem după-amiaza singuri.

În clipa aceea, Falco ieși din casă și veni lângă mama lui. Era un bărbat cu înfățișare dură, asprit de anii de luptă, cu ochi înfundați în orbite, având cea mai întunecată nuanță de căprui, și cu un păr des, decolorat de soare. Fără îndoială că era chipeș cu părul acela lung și ondulat și cu expresia lui visătoare. Thomas observă imediat că era înalt și lat în umeri. De asemenea, mergea șchiopătând, probabil de la vreo rană din trecutul lui violent de partizan. Se îndoia că el, personal, ar fi avut mari sorți de izbândă într-o încăierare cu Falco. Încercă să-i zâmbească, dar bărbatul acela, care arăta mai bătrân decât cei treizeci de ani ai lui, nu reuși decât să se încrunte la el.

– Trebuie să fiți cu băgare de seamă, mârâi el cu o voce gravă și rugoasă, ca nisipul. S-o fi terminat războiul, însă colinele sunt pline de bandiți. Oamenii încă mor de foame. Nici nu știți cât de norocoși suntem aici, în Incantellaria. În rest, e o lume întunecoasă și primejdioasă.

Thomas se simți imediat iritat de faptul că Falco sugerase că el ar fi fost naiv.

– Ne-am aflat în deplină siguranță, crede-mă, răspunse el cu răceală.

Falco râse.

– Nu știi nimic despre colinele astea. Eu le cunosc mai bine decât îmi cunosc propriile palme. Știu, cu ochii închiși, ce se ascunde după fiecare stâncă și în fiece tufiș. Ai fi surprins să vezi ce demoni iscodesc pe-acolo. Uneori nici nu par demoni.

Valentina își puse o mână pe brațul lui Thomas.

– Nu-l asculta, spuse ea. N-a fost nici un demon unde am mers noi. Singurii demoni care bântuie locurile astea sunt ăia din capul lui Falco.

Thomas se aplecă peste marginea căruței și ridică din ea coșulețul de răchită. Valentina trecu pe lângă mama și fratele ei și intră direct în casă.

– Valentina știe despre ce vorbesc, deși e încăpățânată ca un catâr, spuse Falco.

Thomas vru să-i ia apărarea Valentinei, dar văzu durerea contorsionând chipul Immacolatei și preferă să fie pașnic. Îi întinse mâna lui Falco.

– Războiul s-a terminat, spuse el. Haide să nu începem unul nou aici.

Gura lui Falco se crispă, dar dădu mâna cu el. Thomas îi simți pielea aspră, bătătorită, dar era ceva liniștitor în strânsoarea lui, una fermă, de bărbat stăpân pe sine. Cu toate astea, Falco nu zâmbi, iar privirea îi rămase umbrită și impenetrabilă, astfel încât Thomas nu reuși să-i ghicească gândurile. Immacolata, dominată de prezența fiului ei, nu mai era matroana atotputernică de dinainte. Îi respecta în mod vădit, dacă nu cumva îi era chiar teamă de el. În orice caz, se vedea că era încântată fiindcă cei doi bărbați făcuseră pace.

– Dumnezeu v-a adus împreună, prin Valentina. Haideți să mâncăm și să fim prieteni.

Nu trecu mult și apăru și restul familiei. Ludovico și Paolo, care încă locuiau în casa mamei lor, erau tocmai opusul fratelui mai mare. Dacă partizanul asprit de lupte se vădea a fi sumbru și rece precum o noapte de iarnă, ei erau raze calde de soare în plină vară. Era dificil să-i deosebești, fiind amândoi scunzi, vânoși și atletici, cu ochi căprui precum cei ai surorii lor și cu rânjete viclene, ștrengărești. N-aveau magnetismul fratelui lor, nici înfățișarea lui plăcută, dar erau amuzanți și râsul le degradase tinerețea chipurilor, săpându-le pe ele riduri adânci, atrăgătoare. În ciuda faptului că luptaseră contra Aliaților, dădură mâna cu Thomas și-l bătură pe spate, făcând glume pe seama faptului că le-o luase pe Valentina de pe cap și o scăpase de liota pestriță de bieți pețitori italieni.

Beata sosi la cină împreună cu Toto. Era o femeie blândă, care mai mult ca sigur că nu știa nimic despre faptele din timpul războiului ale soțului ei. Era o o țărancă simplă, pe care n-o interesa mare lucru în afară de copilul ei și de pregătirea următoarei mese. Speriată de străin, nici măcar nu dădu mâna cu el, ci își plecă privirea și se așeză la locul ei de la masa lungă de sub bolta de viță, în capul căreia stătuse Immacolata cu o vară în urmă. Toto se așeză lângă Beata și-și sprijini capul de trupul mamei lui, apărat de brațul ei ocrotitor. Beata privi împrejur precum un animal docil, vigilent, ascultând conversația, dar neparticipând deloc la ea. Falco o privi arareori și, în mod cert, nu vorbi cu ea. Era evident că spiritul Beatei fusese înăbușit de acel bărbat despotic, cu păreri atât de ferme în toate privințele. Thomas se bucura că sosise la timp ca s-o salveze pe Valentina de o soartă similară.

Immacolata punctă discuția lor cu referiri religioase. Părea să fi avut o legătură specială cu Dumnezeu, fiindcă pretindea că știa exact care erau intențiile Lui, de cel El lăsase să fie război, chiar și de cel El îi luase fiul și soțul. Dumnezeu era singura ei explicație pentru orice. Poate că suferința era mai ușor de îndurat atunci când credeai în voia Domnului, ca un copil care se încrede în acțiunile părinților lui fără să le pună la îndoială. Lui Thomas nu-i venea să creadă că femeia care urlase la personalul ei din Trattoria Fiorelli și acea mamă blândă și supusă, care părea să se fi făcut mică de tot în umbra fiului ei celui mare, erau una și aceeași persoană.

„Dacă Lattarullo ar putea-o vedea acum“, își zise el, amuzat, „nu s-ar mai teme atât de tare de ea“.

Era întuneric. Moliile zburau în jurul felinarelor, iar prin tufișuri și copaci țârâia un cor de greieri. Thomas își aprinse o țigară și privi fumul ridicându-se ușor în aerul răcoros și răsucindu-se în adierea brizei ce bătea dinspre mare. Le auzea pe Beata și pe Valentina râzând în bucătărie. La masă nu se râsese, iar Immacolata părea să-și fi pierdut simțul umorului cu mult timp în urmă. Pentru Thomas era încurajator să le audă râzând pe cele două femei mai tinere. Își imagina că discutau despre copiii lor, povestindu-și una alteia ce se mai întâmplase peste zi sau făcând glume, poate, pe seama bărbaților, nu se putea ști exact. Observă că, dintr-un motiv necunoscut lui, Valentina îl înfuria pe Falco. El o privea cu ochii mijiți și între ei se simțea o antipatie la limita dușmăniei. Spre meritul ei, Valentina îl ignora. Când el încerca s-o pună la punct, ea îi răspundea, amuzată, dându-și ochii peste cap. Thomas era mândru de ea. Și-o aminti dansând la *festa di Santa Benedetta*; și atunci îi dezvăluise o latură surprinzătoare a firii ei. O privi cu ochi adormiți prin perdeaua de fum de țigară și-și dădu seama că ea avea dreptate, abia dacă o cunoștea.

În cele din urmă, familia se retrase la culcare. Immacolata îngenunche în fața altarelor soțului și fiului ei și îngăimă în șoaptă o rugăciune. După ce-și făcu cruce cu însuflețire, le ură tuturor noapte bună. Pe urmă dădu mâna cu Thomas și-i mulțumi că se întorsese.

– O s-o duci pe Valentina mea într-un loc mai bun, spuse ea solemn, bătându-i mâna cu degetele ei moi ca o cocă. Mâine o să-l cunoști pe Padre

Dino. Cu cât tu și fiica mea vă cununați mai repede, cu atât mai bine.

Valentina își sărută, sfioasă, logodnicul pe obraz, dar Thomas știu din licărul ochilor ei că și-ar fi dorit să-l ducă de-a dreptul în patul ei.

– Pe mâine, dragostea mea, șopti ea, iar apoi dispăru în umbră.

Thomas crezu că-l auzea pe Lattarullo venind cu mașina pe care se părea c-o împărțea cu restul orașului, așa că se duse la fereastră. În spatele lui, Falco fuma pe terasă, singur, doar cu animalele nocturne și cu greierii drept tovarăși. Stând aplecat peste masă, unde un rest de lumânare încă făcea o lumină vagă într-unul dintre felinare, Falco părea îngândurat. Beata plecase acasă la ei, la o aruncătură de băț de mers pe jos prin livada de măslini bine luminată de lună. Thomas se întrebă de ce nu-și însoțise Falco soția și copilul.

Nu se vedea nici urmă de Lattarullo. Thomas se gândi că auzise, probabil, vuietul mării în depărtare, sau ecoul vreunei bombe căzute cu luni în urmă și care îi mai răsuna încă în urechi și în vise. Plecă de la fereastră. Nedorind să i se alăture lui Falco, se așeză în întuneric și-și aprinse o țigară. Privi candelele pâlpâind pe altarele închinate de Immacolata soțului și fiului ei. Lumina făcea să lucească foițele de aur ale icoanelor. Nu trecu mult și se auziră voci venind de pe terasă. Sunau înăbușit, însă tonul lor era ridicat. În mod evident, acolo se purta o discuție aprinsă. Thomas recunoscu glasul Valentinei. Privi înspre terasă, ascuns în întuneric, la locul în care ea stătea în picioare, în fața fratelui ei, cu mâinile ridicate a protest, cu glasul devenit o șuierătură mânioasă. Cei doi vorbeau atât de repede și cu glasuri atât de scăzute, încât Thomas nu reuși să înțeleagă nici măcar un cuvânt. Ciuli urechile până când începură să-l doară, dar tot nu reuși să priceapă ceva. Dintr-odată, Falco sări în picioare și se aplecă peste masă, cu palmele puse pe tăblie precum două labe de leu, și-i adresă Valentinei, furios, o întrebare răstită. Ea ripostă ca un demon, cu bărbia sus, cu o expresie plină de mândrie, cu ochii vii și strălucitori. Thomas și-o aminti din nou dansând pe stradă în noaptea acelei *festa*. Și atunci avusese aceeași lumină în ochi. Valentina cea de obicei sfioasă, poseda o patimă pe care rareori o dezvăluia. Atunci când era înfuriată, arăta și mai frumoasă. Thomas își simți sângele clocotind în vene la vederea ochilor ei scânteietori și a zâmbetului semeț, trăsături accentuate acum de pâlpâitul straniu al ciotului de lumânare. Își ținu respirația și îl cuprinse amețitoarea senzație că se îndrăgostea din nou. Se întrebă dacă cei doi se certau din cauza lui. Poate că Falco era mânios pe sora lui fiindcă ea se îndrăgostise de un străin. Thomas avea destulă înțelepciune ca să rămână ascuns, și oricum nu mai era mult până ca Valentina să fie departe de Incantellaria și de fratele ei cel morocănos și ranchiunos.

În cele din urmă, huruitul mașinii lui Lattarullo îl anunță pe Thomas de sosirea lui *carabiniere*. Sări în picioare și se strecură tiptil pe ușă afară. Nu voia ca Falco și Valentina să știe că fusese martorul sfezii lor.

În mașină, Lattarullo îi povesti cu mare încântare totul despre ziua nunții lui.

– Dar, din păcate, spuse el fără să pară trist, nevastă-mea m-a părăsit. O tragedie personală fără urmări pentru altcineva în afară de mine însumi, conchise *carabiniere*, dar Thomas nici nu-l asculta. Războiul m-a învățat că există lucruri mult mai importante și mai însemnate decât femeile!

Odată revenit la *trattoria*, Thomas se dezbrăcă pentru culcare. Immacolata pusese o carafă mare cu apă lângă lavoar. Thomas luă bucățica de săpun, amintindu-și de baia de care se bucurase cândva la râu împreună cu Jack. Și-o închipui pe Valentina așa cum o văzuse prima oară, îmbrăcată în acea virginală rochie albă care se așeza atât de frumos pe silueta ei mlădioasă. Își aminti cum strălucise soarele în spatele ei, punându-i în evidență picioarele.

Rămase treaz, întins în pat, cu ochii țintă la tavan, cugetând la scena la care tocmai asistase și la implicațiile ei. Afară, briza dănțuia printre chiparoși, murmurându-i zglobiu la fereastră cu o pașnică răsuflare salină. Frământat și nervos, Thomas simțea că-i era prea cald, nu era deloc în apele lui și, pe deasupra, avea o nevoie exagerată de-a le ocroti pe Valentina și pe Alba.

„Nimeni n-o să mă împiedice să le duc pe amândouă în Anglia“, își spuse el, mânios. „Chiar dacă o să trebuiască să mă furișez în miez de noapte, ca un hoț!“

CAPITOLUL 16

Padre Dino avea vocea gravă și hârjâită a unui urs, care îi răsuna din pântecul rotund și cavernos. Avea fața aproape complet acoperită de o barbă albă, stufoasă, ce i se revărsa peste bărbie și obraji și-i ajungea până la piept, terminându-se în niște ghemotoace încâlcite, asemănătoare unor lăbuțe de animal. Ori de câte ori vorbea, barba îi tresărea de parcă ar fi fost un animal soios, nu ceva ce posesorul ei alesese singur să lase să-i crească. Era murdar, iar Thomas avu foarte clar sentimentul că, dacă ar fi fost îndeajuns de ghinionist să se apropie prea mult, l-ar fi izbit o miasmă dezgustătoare. În mod surprinzător, deasupra bărbii, ochii lui *padre* erau alungiți și iscoditori, având o plăcută nuanță de verde: pală, irizată, ca un iaz acoperit de mușchi și care s-ar fi aflat în bătaia soarelui.

Preotul venise pe bicicletă. Era o minune că sutana lui lungă și neagră nu se agăța în spițe, provocând un teribil accident. Ajunsese pe terasă cu un mers târșâit, gâfâind și suflând greu după efortul de a fi pedalat la deal. Cu toate astea, atunci când Immacolata îi oferi vin, se lumină tot, iar puținul obrajilor care se mai putea vedea, căpătă culoarea prunelor pârguite.

– Binecuvântați fie Fecioara și toți sfinții! spuse Padre Dino făcând semnul crucii în aer, în fața lui.

Thomas îi surprinse privirea Valentinei, dar nu văzu în expresia de pe fața ei decât venerație solemnă.

Apoi el se uită la Falco, amintindu-și de cearta aprinsă care avusese loc noaptea trecută între el și sora lui. În prezența lui Padre Dino, Falco era tăcut și supus, deși chipul îi rămase crispat și încruntat. Beata era împreună cu Toto; Thomas se gândi că tare i-ar mai fi plăcut să știe ce gândea micuțul despre barba bătrânului. Copiii observau repede grotescul și se amuzau pe seama lui. Asta le plăcea lor cel mai mult, să râdă de oameni, înainte ca părinții să-i învețe că nu era frumos să arate cu degetul și să se holbeze. Paolo și Ludovico erau serioși cum nu le stătea în fire. Sosirea lui Padre Dino îi transformase pe toți. Dintr-odată, Thomas se simți vinovat pentru gândurile lui necuviincioase. La urma urmei, preotul acela era omul care avea să-i cunune pe el și pe Valentina.

– Îmi amintesc de dumneata de la *festa di Santa Benedetta*, îi spuse Padre Dino întinzându-i mâna.

– A fost o sărbătoare extraordinară, răspunse Thomas, încercând să vorbească pe un ton potrivit. Am fost onorat să particip.

– Atunci a avut loc un adevărat miracol, spuse Padre Dino, iar prin miracole ni se reamintește omnipotența lui Dumnezeu. În vremuri de vrajbă între oameni e important să nu uităm că Dumnezeu e mai puternic decât noi, oricât de eficiente ar fi armele noastre și oricât de puternice ne-ar fi armatele. Dumnezeu s-a arătat în sângele lacrimilor lui Hristos și o s-o

facă din nou atunci când o să sărbătorim, așa cum facem an de an, acest sacru și prea sfânt dintre miracole.

– Se sărbătorește din nou? întrebă Thomas întorcându-se către Valentina.

Padre Dino răspunse în locul ei, așa cum avea să continue s-o facă în toate chestiunile privitoare la Dumnezeu:

– Marțea viitoare. Poate că Domnul o să socotească de cuviință să vă binecuvânteze cununia și viitorul împreună, spuse el, solemn, iar apoi, preț de o clipă, fruntea i se înnegură. Ați adus un copil pe lume!

– Toți copiii sunt o binecuvântare, Padre Dino, interveni Immacolata ridicându-și bărbia.

Datorită ascendenței Immacolatei, care era legată direct de Santa Benedetta, prima martoră a miracolului întâmplat în urmă cu două sute cincizeci și patru de ani, Padre Dino îi purta gazdei lui cea mai înaltă stimă.

– Toți copiii sunt, într-adevăr, binecuvântări. Cu toate astea, spuse el încruntându-se din nou și privindu-l țintă pe Thomas, Dumnezeu trebuie să vă binecuvânteze legătura, pentru ca pruncul vostru să devină rezultatul sfintei cununii și nu al unei nesăbuințe păcătoase. Dar Dumnezeu iartă, nu-i așa? În vreme de război e uneori imposibil să urmezi calea Domnului în privința asta, declară el, apoi râse, iar aerul îi vibră în jur. Calea Domnului nu e mereu simplu de urmat. Dacă ar fi, am merge cu toții direct în rai, iar eu mi-aș pierde slujba.

– Tommasino e un tânăr de onoare, am știut asta din prima clipă în care l-am văzut. N-am crezut la fel și despre prietenul lui, spuse Immacolata.

– Cel cu veverița? întrebă Valentina râzând.

Padre Dino păru încurcat.

– Cel cu veverița, adeveri Immacolata. Haideți să mâncăm și să bem ca să le sărbătorim viitorul lui Tommasino și Valentinei. Și să-i mulțumim Domnului că fiica mea nu s-a îndrăgostit de *el*.

După ce Padre Dino rosti o rugăciune inutil de lungă, Thomas se așeză lângă logodnica lui, față în față cu preotul. Gândurile îi zburară la Jack, sperând că el își amintise să le trimită părinților lui, Hubert și Lavender, scrisoarea în care fiul lor îi informa despre întoarcerea în Italia și despre planurile de a-și aduce mireasa și copilul la Beechfield Park imediat după cununie. Nu-l deranja câtuși de puțin ideea că s-ar fi putut ca părinții lui să nu fie de acord cu alegerea pe care o făcuse. Faptul că supraviețuise războiului avea, mai mult ca sigur, să-i scuze orice alegere nepotrivită a unei mirese.

Thomas luă mâna Valentinei într-a lui. La început, ea încercă să și-o tragă înapoi, obligată să aleagă între respectul pentru preot și noua ei dorință de a complota cu Thomas. După un timp, cedă și-l lăsă pe acesta din urmă să-i țină mâna strâns pe sub masă, unde nu răzbătea privirea nimănui.

Deodată, din burta lui *padre* se auzi un gâlgâit. Preotul continuă să vorbească fără să se tulbure defel. Dar Immacolata se îmblânzi la față pe măsură ce încerca să-și ascundă amuzamentul. Zgomotul se auzi din nou. Începea de jos, creștea la mijloc, apoi scădea iar, terminându-se cu niște

bolboroseli. Preotul se foi pe scaun, stânjenit. Immacolata îi mai oferi niște vin. În mod normal, el ar fi refuzat. Era o zi toridă, soarele ardea, iar toropeala după-amiezii îi cotropea deja mintea, afectându-i concentrarea. Dar își ridică paharul și Immacolata turnă. Când vaietul crescu nu doar ca frecvență, dar și ca volum, bietul preot dădu vinul pe gât dintr-o înghițitură. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și pe nas, lucind în lumină. Vocea lui crescu în intensitate și barba începu să-i tresalte convulsiv, micile lăbuțe agățându-i-se de sutană în timp ce el își mișca dintr-o parte în alta capul. Conversația lui porni de la atotputernicia și voința Domnului și ajunse la lucruri mai lumești, precum *prosciutto* și prune. Din când în când, vinul i se ridica din burdihan, până când, în cele din urmă, vocea subțirică și inocentă a lui Toto rosti ceea ce voiau cu toții să spună:

– Padre Dino? întrebă el, zâmbind poznaș.

– Da, fiul meu? răspunse părintele, cu dinții încleștați.

– Ai înghițit un câine?

Thomas fu surprins atunci când Falco zbucni într-un hohot de râs.

Padre Dino se scuză și dispăru în casă, unde rămase mult timp.

Immacolata oftă adânc.

– Sărmanul Padre Dino! spuse ea. Muncește prea mult.

– Și mănâncă prea mult, adăugă Ludovico.

– Nu-i o idee bună să mănânce câini, adăugă Paolo. Sunt foarte indigești!

Frații începură să râdă. Falco dădu pe gât vinul din pahar, înghițind zgomotos, iar apoi își șterse gura cu dosul palmei.

– Mi-e milă de bietul suflet care folosește baia după el, spuse Falco, iar frații lui izbucniră din nou în hohote de râs.

– Ajunge! se răsti Immacolata, iar acum tonul ei amintea mai mult de bătrâna tăioasă pe care Thomas o întâlnise la Trattoria Fiorelli cu un an în urmă. E slujitorul Domnului. Aveți puțin respect!

Dar nimic nu putea stăvili hohotele băieților, care se porniseră pe făcut haz.

După masa de prânz, Padre Dino plecă numaidecât pe bicicleta lui, deși Immacolata îi oferi, cu tact, un loc la umbră cu vedere la mare, unde să-și poată petrece după-amiaza în contemplare pașnică. El dispăru pedalând împleticit pe poteca prăfuită, iar Thomas și Valentina sperară că avea să ajungă teafăr în oraș, ca să fie în stare să-i cunune săptămâna următoare, după *la festa di Santa Benedetta.*

Mai târziu, pe când Valentina o hrănea pe Alba, Thomas își scoase hârtia și culorile și le desenă. Căldura după-amiezii nu mai era atât de intensă, iar lumina era blândă și dulce pe măsură ce ziua de apropia de sfârșit, făcând loc serii. O adiere ca o șoaptă venea dinspre mare, aducând cu ea mirosuri proaspete de pe coline și promisiunea unui viitor departe de locurile acelea, pe un alt țărm. Alba, îmbrăcată într-o rochiță albă, subțirică, stătea lipită de pântecul mamei ei, sugând lapte din sânii ei rotunzi. Valentina o ținea strâns, iar din când în când își înclina capul ca să-și privească pruncul adorat. Expresia ei era blândă și încărcată de dragoste pentru mica ființă pe

care o adusese pe lume. Privirea îi era plină de mândrie și-i dispăruse tristețea pe care Thomas o surprinsese în ultimul lui desen. Cu sufletul debordându-i de optimism, frumusețea ei era acum cu atât mai nepământeană, iar întreaga-i ființă devenise, parcă, și mai inaccesibilă. Piedestalul pe care o urcase el era atât de înalt, încât ei îi dispărea capul undeva printre nouri.

Thomas îi vorbi despre viitorul lor. Îi descrise casa în care ea avea să trăiască și satul în fruntea căruia avea să fie.

– O să te iubească toți ai mei de la Beechfield, spuse el, imaginându-și privirile pline de admirație și de invidie atunci când el avea să le-o prezinte prietenilor și familiei lui. Și nu cred că localnicii au văzut vreodată un italian adevărat. O să creadă că toți italienii sunt la fel de frumoși ca tine. Dar asta e o părere greșită. Tu ești unică.

– O, mor de nerăbdare să fiu departe de aici! răspunse ea cu un oftat. Locul ăsta a devenit prea mic pentru mine. Abia reușesc să-mi mai întind picioarele.

– N-o să-ți fie dor de-ai tăi? întrebă el, desenând pe hârtie linia maxilarului ei care era surprinzător de puternic și de osos pentru un chip atât de gingaș.

– N-o să-mi fie dor de Falco! spuse ea râzând, veselă. Prostul de Falco! Mă întreb ce-o să se aleagă de el. Nu cred că-i e ușor să se acomodeze cu viața de după război. Mă gândesc c-a fost mai fericit să se lupte contra semenilor lui și să se pitească prin tufișuri decât să mănânce laolaltă cu familia lui, pe timp de pace.

– E un ins zdruncinat. Poate că ar trebui să încerci să-l înțelegi, sugeră el, plin de tact, colorând umbra pe care o făcea bărbia ei peste gât.

– De ce? răspunse ea, arțăgos. El nu încearcă să mă înțeleagă pe mine.

Chipul ei se umbri dintr-odată. Thomas își imagină că asta avea legătură cu cearta pe care ea și Falco o avuseseră cu o seară în urmă.

– A luptat cu vitejie, îl apără el pe Falco. A luptat pentru toate cauzele drepte. Nu e nici o rușine să lupți contra semenilor tăi, dacă asta-i în slujba păcii.

– Falco se crede mai bun decât toți ceilalți. Crede că are dreptul să se bage în viața mea. Ei bine, de multă vreme el nu mai știe nimic despre mine. Războiul schimbă oamenii și m-a schimbat și pe mine. Doar pentru că eu n-am fost pe front, asta nu înseamnă că războiul n-a lăsat urme și asupra mea. M-am luptat în felul meu să supraviețuiesc. Nu sunt mândră de mine. Dar am reușit să rămân în viață și am avut grijă de mama cum am putut mai bine. Nu, el nu știe nimic despre toate greutățile prin care am trecut, spuse ea încrețindu-și fruntea și încruntând din sprâncene. Falco a fost plecat, ascuns prin tufișuri. Cum de se așteaptă acum să apară ca un învingător și să ia locul de cap al familiei, care i-a aparținut tatălui nostru? Atunci când am avut nevoie de el, fratele meu n-a fost aici.

Thomas nu prea înțelegea despre ce vorbea ea. Avea impresia că nimerise în mijlocul unei conversații din care pierduse cea mai importantă parte.

– Nu-ți face griji, o liniști el, concentrându-se acum să deseneze capul cel drăgălaș al Albei. Curând o să fii departe de aici și n-o să-ți mai spună nimeni ce să faci.

– Nici măcar tu? întrebă ea zâmbind.

– N-aș îndrăzni!

El râse, încântat că fața ei nu mai era înnegurată și îngrijorată.

După ce termină desenul, îl ridică și i-l arătă și ei. Sub portret scrisese *Valentina și Alba, 1945. Thomas Arbuckle. Acum iubirile mele sunt două*. Expresia Valentinei se deschise ca o floare a soarelui care tocmai dăduse de lumină, iar ea își duse vârfurile degetelor la buze, în semn de uimire.

– E frumos, murmură. Ești atât de talentat, Tommy!

– Nu, tu mă inspiri, Valentina! Tu și Alba. Nu cred că l-am desenat vreodată atât de bine pe Jack. Ori pe Brendan!

– E perfect. Vreau să păstrez pe vecie desenul ăsta. Culorile n-o să pălească, așa-i?

– Sper că nu.

– Îmi doresc ca Alba să-l vadă într-o bună zi. E important pentru ea să știe cât este de iubită.

Valentina o așeză pe Alba pe umăr și începu s-o bată încetișor pe spinare. Thomas se aplecă s-o sărute, iar ea își ridică fața ca să-i întâlnească buzele. El își lipi gura de a ei într-un sărut prelung, dorindu-și să-și poată petrece restul serii în pat, îmbrățișați. Se retrase oftând.

– În curând o să fim căsătoriți, spuse ea, citindu-i gândurile. Pe urmă avem tot restul vieții ca să stăm îmbrățișați.

– Cu voia Domnului, adăugă Thomas, nedorind să provoace soarta.

– Domnul o să ne binecuvânteze. O să vezi. O să plângă lacrimi de sânge la *festa di Santa Benedetta*, iar apoi noi o să ne începem restul vieții împreună, departe de aici, spuse Valentina privind de jur împrejur la casa ei. N-o să-mi fie dor de locul ăsta. Dar poate că locul ăsta o să-mi ducă dorul.

O singură dată putură să stea lungiți dezbrăcați, în zori, în livada de măslini, pe când orașul dormea mai jos de ei. Acolo, în lumina palidă a răsăritului, Thomas o desenă pe Valentina pentru a treia oară; ultima oară. Iar acel portret era atât de intim, încât știu că n-avea să poată să-l arate vreodată cuiva. Atunci când i-l arătă Valentinei, ea roși, dar el își dădu seama, după licărul care se aprinse în ochii ei, că îi plăcuse.

– Asta e Valentina *mea*, spuse el, mândru. Valentina mea cea tainică.

Iar Valentina rulă desenul, ca să rămână tainic.

Thomas își petrecu fiecare clipă cu putință împreună cu Valentina și cu fiica lor. Totuși, avea parte și de ore de singurătate, pe care trebuia să și le umple după puterile lui, în vreme ce Valentina, alături de Immacolata și de *signora* Ciprazzo, lucra la rochia ei de mireasă. În timpul acelor ore lungi și fierbinți, Thomas se așeza în fața *trattoriei* și privea copiii jucându-se pe

chei, precum și pescarii reparându-și plasele sau ieșind în larg, ca să le arunce. Se întorceau cu butoaie pline cu pește, pe care îl vindeau apoi la prăvălia orașului sau în alte locuri din țară, în care încă era multă foamete. Copiii se adunau în jurul lor și-i priveau descărcând. O dată sau de două ori, câte un peștișor mai scăpa din greșeală, iar atunci copiii îl prindeau și dădeau fuga să se joace, înainte să observe pescarii și să-i oprească. Thomas mai bea câte un păhărel împreună cu Lattarullo sau cu *il sindacco*, acesta din urmă obișnuind să stea picior peste picior, etalându-și pantofii negri, lustruiți, și pantalonii perfect călcați.

Atunci când era singur, Thomas urmărea marea crescând și descrescând peste pietrișul de pe plajă, ca într-un dans gingaș. Își imagina același țărm cu mii de ani în urmă. Conștientiză pentru prima oară permanenta nestatornicie a firii umane şi a propriei condiții de muritor.

„Într-o zi, se gândea el, n-o să mai fiu decât nisip pe o plajă, și totuși anii o să continue să treacă, marea o să continue să crească și să descrească, iar aici o să stea alți oameni ca să se uite la ea."

În cele din urmă, veni și ziua în care avea loc *festa di Santa Benedetta*. Era o dimineață perfectă, cu un cer mai albastru decât îl văzuse Thomas vreodată, părând plin de mici grăuncioare de praf de zâne, care sclipea în soare. El se trezi și se minună de asemenea splendoare, fiind sigur că, dacă Dumnezeu exista, El se afla acum acolo. Aerul era proaspăt și mirosea dulceag, iar dinspre mare venea o mireasmă îmbătătoare de garoafe, adusă de briză. Thomas privi spre mal și văzu o imagine extraordinară. Apa era mult retrasă, plaja de pietriș fiind largă și liberă, înveșmântată, grație unui straniu miracol, într-o strălucitoare mantie de garoafe roz. Florile sclipeau ori de câte ori vântul adia printre petale, făcându-le să tremure precum niște aripioare. Bărcile ancorate lângă mal erau acum prizoniere în mijlocul acelei splendide, înmiresmate câmpii înflorite.

Thomas se îmbrăcă în grabă și se alătură restului orașului, care privea înmărmurit la o asemenea nepământească splendoare. Nimeni nu vorbea, tuturor le era frică s-o facă, pentru ca nu cumva rostirea cu glas tare a cuvintelor despre acea magie – să n-o facă să dispară. Cum ajunseseră florile acolo, nimeni nu știa. După ce apele mării creșteau iar, florile aveau să fie luate de ele și duse departe, lăsându-i pe toți să se întrebe dacă așa ceva chiar se întâmplase sau dacă nu cumva avuseseră cu toții vreun soi de vedenie.

Thomas își duse mâinile la ceafă și zâmbi larg.

„Dacă vezi asta, Freddie, sper să te umple de tot atât de multă bucurie ca și pe mine", își spuse el, fericit, în gând. „Astăzi e *festa di Santa Benedetta*. Cu siguranță că ăsta e un semn de la Dumnezeu. Mâine eu și Valentina ne cununăm. După războiul cel însângerat, putem clădi acum o pace durabilă. Viitorul ne e scris în flori."

Dar bătrânul Lorenzo se scărpină în barbă și clătină din cap.

– Garoafele sunt semnul morții, spuse el, sumbru, având grijă să-l audă numai Thomas. Dacă fiecare floare e un om, o să murim cu toții.

Thomas ignoră îngrozitoarea prezicere a bătrânului, preferând să rămână cu a sa. În scurt timp, vestea acelui proaspăt *miracolo* se răspândi peste tot. Padre Dino veni să-l vadă cu ochii lui și să-l recunoască drept adaos la celelalte minuni mai mici care se întâmplaseră la Incantellaria. Lattarullo se scărpină între picioare, uluit, în vreme ce *il sindacco* se gândi să ia câteva flori ca să i le ducă soției. Immacolata și familia ei coborâră de pe colină de îndată ce auziră vestea. Valentina îl ținu pe Thomas de mână cât timp contemplară împreună imaginea viitorului lor, cu inimile dând pe dinafară de bucurie. Pe urmă, atenția lui Thomas fu atrasă de o sclipire apărută dintr-odată în vârful colinei din depărtare. Stătu puțin pe gânduri, dar apoi își dădu seama că era *Marchese*, care îi urmărea de pe terasă cu ajutorul telescopului. Oare acum îi urmărea *pe ei*, sau se minuna pur și simplu de incredibila imagine a garoafelor, așa cum făceau toți ceilalți?

Seara, Thomas avu un sentiment acut de déjà-vu atunci când se așeză împreună cu Valentina în strana din mica biserică San Pasquale. Laolaltă cu restul familiei, așteptă să picure sânge din ochii lui Hristos. Immacolata, înveșmântată în tradiționalul negru pe care îl purtase de la moartea soțului ei, stătea mândră și solemnă, dar izolată de restul orașului. Părea că se micșorase, ca și cum greutatea unei speranțe atât de mari i-ar fi făcut trupul să se gârbovească. Thomas se simți cuprins de un val de milă față de acea femeie care își pierduse soțul și un fiu, și care urma să-și piardă și unica fiică, laolaltă cu nepoata. Păruse atât de puternică înainte, atât de formidabilă, dar dintr-odată, singură în fața altarului acelei biserici, cu celelalte două *parenti* stând smerite în spatele ei, părea vulnerabilă și singură.

Lui Thomas nu-i păsa dacă Iisus avea să plângă sau nu cu lacrimi de sânge. Era convins că asta era doar o șmecherie făcută de Padre Dino sau de unul dintre apropiații lui. Era deranjat de Valentina și de mama ei, care dădeau atâta importanță acelui lucru, de parcă el ar fi avut puterea să le decidă viitorul.

„Ele nu-și dau seama“, își spuse, în sinea lui, „că își țin viitorul în propriile mâini. Miracolul n-are nici o legătură cu viitorul lor“.

Dar nu le putea spune asta, desigur. Tot ce putea face era să spere că sângele acela avea să fie la fel de gros și de roșu precum siropul de vișine. Așteptară, și cu cât așteptau mai mult, cu atât se făcea mai cald în biserică, iar mirosul de tămâie devenea mai amețitor. Liniștea ajunse să fie asurzitoare, de parcă ar fi fost țiuitul unui fluier pentru câini, pe care nu-l puteau auzi și care le sfredelea creierii și le provoca durere. Mâna Valentinei se umezi într-a lui. El i-o strânse ca s-o liniștească, dar ea nu i-o strânse pe a lui drept răspuns. Valentina se uita pur și simplu hipnotizată la statuia lui Hristos, dorindu-și cu ardoare ca aceasta să înceapă să lăcrimeze sânge. Pentru că ei îi păsa atât de mult, începu să-i pese și lui Thomas.

„Cu siguranță că florile de pe plajă au fost un semn bun, nu?“ se întrebă, cu speranță, în sinea lui.

Dar nici măcar voința întregii populații din Incantellaria nu reuși să facă ochii acelei statui să sângereze. Orologiul bătu, marcând trecerea unei ore, iar Immacolata se prăbuși în genunchi.

Lumea începu să plece, dezamăgită. Valentina îi zâmbi lui Thomas.

– Nu te îngrijora, iubitul meu, spuse ea. Noi ne cununăm mâine și apoi o să lăsăm în urmă orice ghinion.

– Oare garoafele de pe plajă nu înseamnă noroc pentru noi? întrebă el în șoaptă.

– Ba da. Dar avem nevoie de binecuvântarea lui Hristos. Știu cum s-o obținem. Îndrept eu lucrurile, o să vezi.

Thomas considera că superstițiile ei țărănești erau fascinante și inofensive. Însă mai târziu avea să regrete amarnic că o cunoscuse atât de puțin.

CAPITOLUL 17

Londra, 1971

Alba își făcea bagajul. Nu știa ce să ia și nu prea știa cum să ajungă la Incantellaria. Nu mai vorbise cu Fitz de mai bine de o lună, de când el plecase din casa ei plutitoare. N-o mai sunase, dar ea rămăsese cu speranța că poate aveau să se întâlnească din întâmplare pe ponton. Nici urmă de el. Nimic. Acum dormitorul ei răsuna de o singurătate inconsolabilă. În ciuda lui Rupert, a lui Tim, a lui James și a Străjerului Râului, parfumul lui Fitz încă plutea în aer, iar uneori, atunci când acea mireasmă o prindea cu garda jos, o făcea să plângă. Îi era dor și de câinele acela bătrân și bleg. Prietenia ei cu Fitz avusese ceva foarte plăcut. De ce nu voise el s-o însoțească în acea aventură? Dacă ar fi iubit-o, ar fi venit cu ea fără ezitare. Poate că îi ceruse prea mult. Așa îi era firea. Dacă el nu putea ține pasul, atunci bine făcuse că ieșise din cursă. Și totuși, îi era dor de el. Acum făcea doar sex, iar sufletul ei tânjea după ceea ce cunoscuse doar trecător.

Bineînțeles că Viv îi luase apărarea lui Fitz. Alba o bănuise întotdeauna că era de partea bărbaților. Își imagina acum că Viv se gândea să-l ia ea pe Fitz, deși era cam bătrână pentru asta. Inițial, Alba se simțise abandonată și singură. Ajunsese să se bazeze pe Viv. Ajunsese să-l iubească pe Fitz. Ei se transformaseră în familia pe care ea simțea că n-o avusese niciodată. Își amintea cu nostalgie de seara în care stătuseră întinși împreună, sub cerul înstelat. Seara aceea fusese perfectă.

În ultimele câteva săptămâni, Viv o ignorase. În rarele ocazii în care drumurile lor se intersectaseră pe pasarelă, Viv își țuguiase buzele și pufnise, ridicându-și bărbia și trecând pe lângă ea, de parcă ar fi fost vina Albei. În mod evident, Fitz fusese extrem de zgârcit în relatarea adevărului. Ei bine, dacă Viv era atât de naivă încât să-l creadă pe el, nu pe ea, n-aveau decât să fiarbă amândoi în propria zeamă. Ea pleca în Italia, iar după ce-și va fi găsit familia acolo, poate că avea să decidă să nu se mai întoarcă niciodată. Atunci Viv și Fitz aveau să-și regrete comportamentul, nu-i așa? După ce o vor fi alungat.

Rupert, Tim și James fuseseră nespus de bucuroși să se întoarcă în patul ei, încântați că Fitz nu făcuse prea mulți purici acolo.

– Nu-i de cursă lungă, spusese Rupert, fericit, acum încrezător în ideea că el era astfel.

Străjerul Râului începuse din nou să treacă pe la ea, iar Alba îl lăsase s-o ducă la Wapping, iar el o pusese să se ascundă stând culcată pe podeaua șalupei lui atunci când se intersectau pe râu cu comandantul. Ea mai ieșea și cu băieții la Star & Garter, unde bea bere și râdea la glumele lor, delectându-se cu atenția pe care i-o dădeau.

Les Pringle, de la Chelsea Yacht and Boat Company, venea cu regularitate ca să-i aducă toată corespondența și ca să-i umple rezervorul cu apă. Deși mult prea bătrân ca să se culce cu ea, Les se așeza la masa ei din bucătărie, bea cafea și bârfea oamenii ciudați pe care îi întâlnea, mărturisind, spre amuzamentul ei, că nimeni nu era la fel de excentric precum Vivien Armitage.

– Ciudată clică, scriitorii ăștia! spunea el. Știi că recipientul de colectare al closetului ei nu e niciodată plin? Eu cred că asta-i din cauză că îi pune pe toți prietenii ei bărbați să urineze afară, de pe marginea punții.

– Strașnică idee! spusese Alba. Ce bine dacă mi-ar fi venit și mie! Ai grijă ce faci, adăugase ea, răutăcios. O fi Viv deșteaptă, dar ai văzut-o vreodată nefardată? Eu am crezut că Frankenstein e sinistru, până într-o dimineață, când am văzut-o pe Viv cu bigudiurile în păr!

Cum putea ea să fie singură, când avea atâția prieteni? își zise, închizând valiza și așezându-se deasupra ca să poată trage fermoarul. Era la începutul lui iunie. Vremea se făcuse caldă la Londra, așa că presupusese că trebuia să fie și mai cald la Napoli. Își pusese în valiză aproape toată garderoba de vara trecută, sigură că avea să facă senzație în acel orășel de provincie de la malul mării. Singură, vezi să nu!

Ieși pe terasă, încruntându-se la veverițe și aruncând niște pâine în apă pentru rațe. Se uită la casa plutitoare a lui Viv. Era impecabilă. De balustradă erau agățate jardiniere cu mușcate, iar florile lor își revărsau peste margini tentaculele lungi. Se mai găseau acolo și vase mari, negre, cu lămâi și cu arbuști sferici, perfect tunși. Chiar și geamurile străluceau de lustruite ce erau. Alba privi la terasa *Valentinei*. Avea și ea vase cu flori, chiar multe, dar ar fi trebuit să fie curățate de uscături, unde mai pui și că ar fi trebuit să fie și udate; nu mai plouase de mai bine de două săptămâni. Cât despre terasă, ea n-o mai măturase de luni de zile. Veverițele adorau să se joace acolo, lăsând nuci și excremente pe care vântul le mătura și pe care ploaia le spăla într-o oarecare măsură, dar nu era curat ca la Viv. Nici înăuntru nu era ordine și nici nu reparase nimeni gaura din tavan. Ea o lăsase așa în speranța că avea s-o repare Fitz. Dar el nu se mai întorsese. Și în inima ei era o gaură, însă Fitz nu se sinchisise s-o repare nici pe aceea. Alba privi din nou la casa perfectă a lui Viv și-i veni o idee.

Pe acoperișul casei, Viv crescuse iarbă. Fusese la centrul de grădinărit și cumpărase bucăți de pământ pe care iarba era gata sădită, deasă și minunat de verde. Perfectă. La un sfârșit de săptămână, Viv muncise la acoperiș, tratându-l pentru ca apa să aibă unde se scurge, fără să macine tavanul și să se infiltreze în dormitor, iar apoi aranjase cu grijă peticele de iarbă, astfel încât casa arăta acum ca și cum ar fi avut o tunsoare scumpă. Viv era foarte mândră de rezultat. Creștea margarete și piciorul-cocoșului și experimenta acum cu maci. Alba se uită la iarbă cu un rânjet.

„Pun pariu că Viv habar n-are ce grădinăreasă bună sunt“, își zise ea cu răutate. „Cred c-o să-i arăt cât de inovativă pot fi.“

Alba își cumpărase un frumos scuter roz, marca Vespa, ca să se deplaseze prin oraș. Era mai ușor de parcat decât o mașină. Ea avea zborul spre Italia abia seara, așa că-i rămânea destul timp de pierdut. Prânzul cu Rupert, în Mayfair, suna tentant. Îi spusese că pleca în Italia, dar nu și că avea de gând să nu se mai întoarcă niciodată în Anglia.

Plănui ca înainte de prânz să-l sune pe vechiul ei prieten, Les Pringle, care ar fi făcut orice pentru ea. Iar ceea ce urma să-i ceară era ceva ce nimeni nu-i mai ceruse niciodată, de asta era sigură.

Viv se afla împreună cu Fitz în micuța cafenea pe care o frecventa el de obicei și care se afla lângă casa lui. Locul era liniștit, retro, și servea o cafea extraordinar de bună. Sprout stătea întins pe podeaua de beton, privind impasibil la pantofii oamenilor care se perindau pe acolo. Viv trăgea dintr-o țigară și sufla fumul cu putere. Avea ochii ascunși în spatele unor ochelari cu lentile mari, negre, care lăsau să i se vadă doar nasul mic și bărbia. Fitz îi admirase ochelarii, spunând că erau la modă, dar Viv răspunsese, supărată:

– Eu nu mă iau după modă, Fitzroy, ar trebui să știi asta! Eu sunt mai presus de modă. Mai presus. Nu te uita așa la mine! Ți-am spus că nu vreau să-ți văd înlăcrimați frumoșii ochi căprui.

– Pleacă în seara asta, nu-i așa? întrebă el oftând.

Viv suflă fumul printr-unul dintre colțurile gurii.

– Da. Păcat că nu cu primul avion.

– Ar trebui să mă duc la ea și să-mi iau rămas-bun.

Viv fu indignată.

– Rămas-bun?! se răsti ea. Călătorie sprâncenată! Fata asta nu ți-a adus decât belele.

– Și câteva cămăși elegante, de la Mr Fish.

– Nu fi naiv, dragule! Dacă Alba a ales să se despartă de tine dintr-un motiv atât de neimportant, n-avea cum să te iubească. Eu am spus mereu că idila voastră avea să se sfârșească în lacrimi, și am avut dreptate. Albei nu i-a luat mult să-l invite pe Rupert înapoi în patul ei, nu-i așa? Doar nu-ți imaginezi că ea a vărsat vreo lacrimă. Neghioabă ușuratică! Deși deznodământul a fost trist, cred că trebuie să te împaci cu gândul că povestea dintre voi s-a sfârșit de-a binelea și că trebuie să mergi mai departe. Pe lume există o mulțime de alte fete care s-ar da peste cap ca să aibă grijă de tine așa cum trebuie.

– Eu nu vreau pe altcineva. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare s-o înțeleg, spuse el cu regret, plecându-și privirea.

– Of, pentru numele Domnului! Fitzroy, revino-ți! Doar Alba nu-i vreo enigmă. De fapt, e foarte simplu de înțeles. Răsfățată, prea frumoasă ca să-i fie bine și mult prea dispusă să i se dăruiască oricărui Tom, Dick sau Harry care se sinchisește să-i facă un compliment. Toate astea sunt foarte triste. Ea caută o figură paternă. Nu trebuie să fi terminat o facultate ca să te prinzi de asta. Poate că tu ai semănat *prea* mult cu tatăl ei.

– Dar eu m-am *prefăcut*! sublinie el.

– Ba nu, spuse ea aruncându-i un zâmbet atotștiutor. Dragule, tu nu ești plicticos și nu ești un babalâc molâu, dar ești convențional, decent, amabil, amuzant și deloc arogant. Tu nu faci valuri și nici nu provoci lumea într-un mod scandalos. Nu ești vreun macho. Alba vrea un bărbat făcut din artificii. O să-l găsească în Italia, sunt sigură. Italia e plină de artificii provocatoare, care pot să-ți ardă și fundul, la o adică.

– Să știi că te înșeli. Am fost foarte fericiți împreună. Am râs mult. Am fost grozavi în pat și eu tocmai începeam să înfloresc ca simbol al modei.

Râse ștrengărește, iar Viv strivi mucul țigării. Îl privi îndelung pe Fitz, cu o expresie tandră pe chip, și apoi îl bătu cu afecțiune pe mână, într-un gest matern.

– Bravo, dragule! Râzi de toată situația! O fi fost frumos, dar s-a terminat. Las-o pe Alba să plece în Italia. Dacă ai noroc, o să se culce cu toți bărbații explozivi pe care o să-i găsească, iar până la urmă o să-și dea seama că nici unul dintre ei n-a făcut-o fericită. Dacă e să fiți împreună, o să se întoarcă. Dacă nu, atunci o să trebuiască să te însori cu mine.

– Aș putea ajunge mult mai rău, spuse el luând mâna lui Viv într-a lui.

– La fel și eu, îl asigură Viv în timp ce-și scoase ochelarii, lăsând să i se vadă ochii apoși, înroșiți, puternic fardați cu rimel negru. Știi, mi-a fost greu s-o ignor pe Alba.

– N-ar trebui să să fii de partea nimănui.

– Eu o să fiu mereu de partea ta, Fitzroy. Și dacă ai comite o crimă, tot aș avea o părere excelentă despre tine.

– Asta nu se întâmplă doar fiindcă închei cele mai avantajoase contracte pentru tine?

– Și de-aia, desigur. Dar ești unul la un milion. Ea e o fată superficială. N-o să-ți aprecieze valoarea. Eu nu vreau să te văd irosindu-ți viața alături de o femeie care nu se gândește decât la ea. De ce să alegi o femeie care să nu te cunoască niciodată decât pe jumătate, iar aceea nici măcar să nu fie jumătatea mai bună? Cu cât sapă omul mai adânc în sufletul tău, Fitzroy, cu atât îți apreciază mai mult valoarea.

El îi râse, plin de tristețe.

– Cât de amabilă ești, Viv! Nu cred că merit chiar atâtea laude. Totuși, nu pot să n-o iubesc pe Alba.

– Și eu o iubesc, prostuțule. Ăsta-i harul Albei.

Fitz își petrecu după-amiaza la birou. Preluă apeluri telefonice, își puse actele în regulă, răsfoi câteva manuscrise noi, dar la finalul zilei nu-și mai aminti cu cine vorbise, ce scrisori scrisese și dacă noile manuscrise erau bune sau nu. Trebuia să ajungă la Viv la ora șapte, pentru o partidă de bridge. În ultimele câteva săptămâni jucaseră în mod intenționat acasă la Wilfrid sau la Georgia, ca să n-o mai vadă pe Alba sau să-i vadă casa. Dar chiar și atunci, Fitz fusese foarte distras. Nici măcar analizarea motivelor despărțirii, activitate care de obicei avea darul de a-l trezi din cele mai apăsătoare gânduri, nu-l putuse împiedica să viseze cu ochii deschiși.

Sprout îl însoțea acum peste tot, fericit că nu mai era lăsat singur acasă, în bucătărie, sau în mașină. De fapt, își reprimise locul din fața scaunului de lângă șofer, iar uneori, dacă exista destul spațiu, stătea întins pe bancheta din spate precum un împărat roman, privind cum acoperișurile caselor vâjâiau prin fața ferestrei mașinii. Sprout era un tovarăș bun, desigur, dar vremurile nu mai erau aceleași.

Lui Fitz îi era dor de Alba. Îi era dor de tot ce reprezenta ea și cel mai fericit era nopțile, când putea sta întins pe întuneric, amintindu-și de vremurile bune. Îi plăcuse să facă dragoste cu ea, dar era ceva emoționant în felul în care Alba obișnuise să stea întinsă lângă el în acele nopți în care nu voia decât să-l știe aproape. El înțelesese că genul acela de intimitate era ceva nou pentru ea. Alba nu avusese ocazia să afle cum era să fie cu un bărbat în pat fără să facă sex. Apoi descoperise asta și îi dăduse imediat un nume, lucru la care ea se pricepea foarte bine. Le numise „seri păstaie", pentru că stăteau lipiți precum boabele de mazăre într-o păstaie, atât de apropiați încât păreau un singur trup.

Sprout simțea că stăpânul lui era cătrănit și dădea din coadă de parcă ar fi vrut să dreagă lucrurile. Fitz își lua câinele în brațe și-și îngropa fața în blana lui. Nu voia să se lase pradă lacrimilor, nici măcar în fața lui Sprout. Nu era demn, și cu certitudine că nu era bărbătesc. Însă o dată sau de două ori, după câteva pahar de vin, sub un cer extraordinar de frumos, se dezlănțuise și plânsese din toată inima.

După ce plecă de la birou, îl scoase pe Sprout la o plimbare prin Serpentine. Era prea devreme ca să se ducă la Viv, care ieșise ca să bea ceva la Ritz împreună cu cu noul ei editor. Era o seară superbă. Cerul era bleu, cu tușe roz acolo unde soarele coborâse spre asfințit. Aerul era cald și înmiresmat, mirosind a iarbă proaspăt tunsă. Veverițele se zbenguiau pe pământul recent văduvit de acea iarbă, culegând fărâme de mâncare scăpate de turiști. Fitz se gândi la Alba, la cât de tare ura ea acele mici vietăți, temându-se ca nu cumva să-i intre în dormitor și să se ascundă sub cearșafuri ca s-o muște de degetele de la picioare. Asta îi plăcea la ea: procesul ei de gândire era unic. Trăia într-o lume numai a ei. Tragedia era că, oricât de mult încercase, el nu reușise să facă parte din acea lume.

Se uită la ceasul de la mână. Nu știa la ce oră decola avionul ei, dar, dacă se grăbea, ar fi putut ajunge în Cheyne Walk înainte ca ea să plece la aeroport. Fitz se gândi că el ar fi trebuit s-o viziteze mai devreme. Ar fi trebuit măcar s-o sune, ca să afle cum îi mergea. Dacă suferea la fel de mult ca el? Dacă îl aștepta pur și simplu să vină la ea cu o ramură de măslin? Oare fusese prea rănit și furios ca să vadă dincolo de propriile sentimente? Viv îl sfătuise să n-o sune, dar el nu trebuia să-i asculte sfatul. O iubea pe Alba. O iubea pur și simplu.

Ieși în grabă pe bulevard și fluieră un taxi.

– Cheyne Walk, spuse, intrând și trântind portiera. Cât de repede se poate, vă rog!

Taximetristul dădu din cap morocănos.

– Nimeni cu zice „Cât de încet vrei, șefu'!", nu-i așa?
Fitz se încruntă, iritat.
– Presupun că nu.
– Eu conduc mereu atât de repede pe cât îmi permite legea, îl vesti taximetristul, luând-o încet pe Queensgate.
– Majoritatea taximetriștilor pe care-i cunosc eu se bucură să încalce legea, spuse Fitz, dorindu-și ca șoferul lui să-i dea puțin gaz.
Poate că Alba pleca de acasă chiar în clipa aceea.
– Așa o fi, dar legile există dintr-un motiv, iar eu le respect.
– Și cum rămâne cu a unsprezecea poruncă? întrebă Fitz.
– Credeam că sunt doar zece.
Taximetristul își trase nasul, iar apoi și-l șterse cu dosul palmei.
– Nu, mai e una care-i uitată adesea: *Să nu fii prins!*
Asta îl făcu să râdă chiar și pe taximetrist.
– Bine, șefu', fac tot ce pot, spuse el, iar Fitz văzu acul vitezometrului ajungând la cincizeci de kilometri pe oră.

Viv se despărți de editorul ei, încântată că îi plăcuse cum mergea noua carte. Ajunsese la concluzia că Ros Holmes era o femeie minunată. Directă, cu capul pe umeri, spunând lucrurilor pe nume. În plus, era caldă în sensul cel mai britanic posibil al termenului. Viv nu suporta exuberanții. Ros nu era exuberantă și n-avea să fie niciodată, oricât de genială ar fi fost opera ei, a lui Viv – care, în opinia aceleiași Viv, începea să dea semne de genialitate. Opri un taxi la Piccadilly. Era ora șapte fără cinci, așa că avea să întârzie puțin; oaspeții o puteau aștepta pe terasă, admirându-i noua grădină de pe acoperiș și lămâii. Pe urmă se gândi la Alba și se simți vinovată. Poate că nu fusese cinstit s-o rupă astfel cu ea. La urma urmei, Alba își petrecuse multe seri în bucătăria ei, vărsându-și sufletelul în fața multor pahare cu vin. Dincolo de felul ei tăios de a vorbi, se ascundea o fată foarte iubitoare. Viv era prea bătrână ca să se comporte atât de copilărește. Alba nu putea vorbi cu părinții ei, iar acum nu-l mai avea nici pe Fitz.
„Rușine!" se gândi Viv. „Ar fi trebuit să am mai multă minte!"
– Vă rog să mergeți un pic mai repede, domnule! strigă ea ca să acopere stația de comunicare. Nu sunt turistă, așa că haideți să ne grăbim un pic, da?
Taximetristul fu luat prin surprindere în așa măsură, încât apăsă pe accelerație din pură panică.

Lui Viv i se păru o coincidență incredibilă ca ea și Fitz să sosească pe Cheyne Walk exact în același timp. Nici unul nu vorbi; știau amândoi că era mult mai important să ajungă la Alba decât să-și explice unul altuia de ce se grăbeau pe pasarelă în direcția *Valentinei*. Fitz ciocăni la ușă. Casa plutitoare părea să fi fost părăsită. Doar câteva veverițe se jucau pe acoperiș.

– La naiba! înjură Viv. Am ajuns prea târziu?
– Așa cred, răspunse Fitz.
– Mai încearcă o dată! îl încurajă ea.
– Tu ce crezi că fac!? exclamă el, iritat, bătând în ușă cu pumnul.
Nu primi răspuns nici de data asta, iar veverițele continuară să se fugărească pe acoperiș, țăcănind cu gheruțele.
– Păi, atunci asta e! A plecat.
– Nu pot să cred. Sunt așa un prost!
Viv îi puse o mână pe umăr.
– Dragule, n-aveai de unde să știi.
– Aș fi putut veni în oricare dintre zilele ultimei luni, dar n-am făcut-o. Am lăsat-o singură când a avut nevoie de mine. Nici măcar n-am sunat-o ca să-i urez succes.
– O să se întoarcă, îl liniști ea.
Fitz se răsuci spre ea și-i aruncă o privire furioasă.
– Oare?
– Păi, n-are rost să mai rămânem aici și să ne frământăm. Haide să bem ceva, îl îndemnă ea trăgându-l de lângă ușă.
În clipa aceea de maximă disperare, dădură amândoi cu ochii de priveliștea incredibilă a frumoasei grădini de pe acoperiș a lui Viv. Aceasta din urmă își acoperi gura cu mâna și scoase un icnet gâtuit. Pe fața lui Fitz apăru un zâmbet larg.
– Alba! exclamară amândoi la unison.
– Cum mama naibii..., începu Viv, dar vocea i se gâtui. De data asta, rămăsese fără cuvinte.
– Tipic! spuse Fitz, simțindu-se puțin mai bine.
– Păi, presupun c-o merit, conchise Viv oftând și clătinând din cap.
Pe iarba perfect tunsă se afla o capră, care molfăia de zor margaretele și care mâncase, probabil, și toate semințele de mac.

Alba era în taxi, în drum spre aeroportul Heathrow. Se gândea la capra de pe casa plutitoare a lui Viv, sperând că aceasta mâncase deja toată iarba. Cu ceva noroc, animalul căzuse în dormitor și-i răvășea acum lui Viv toată lenjeria intimă.
„Dragul de Les!“ se gândi ea.
Dar, în ciuda glumei, se simțea jalnic. Fitz nu se sinchisise s-o sune ca să-i ureze noroc, iar acum nici n-avea s-o mai facă vreodată, pentru că nici măcar ea nu știa sigur încotro se ducea. Știa că trebuia să ia avionul de Napoli, trenul până la Sorrento și, de acolo, vaporul până la Incantellaria. Agentul de turism îi spusese că drumurile erau înguste și sinuoase și că, mai mult ca sigur, ea n-ar fi vrut să-și riște viața cu un italian la volan. În primul rând, ei conduceau frecvent pe contrasens. Nu, era mult mai bine să ia vaporul. Ce aventură! Fitz îi spusese că trebuia să meargă singură. Era pe cale să-și descopere mama. Asta i se părea deopotrivă eliberator și înspăimântător.

AL DOILEA PORTRET

CAPITOLUL 18

În clipa în care Alba se afundă în scaunul din avion, rezerva de energie îi secă și ea căscă, somnoroasă. Era istovită. Sătulă să aibă mereu aceeași veche senzație de gol și sătulă să tot spere că Fitz avea să umple acel gol. Era bine că pleca. Că lăsa totul în urmă. Că o lua de la început într-un loc nou, cu oameni noi.

Voise neapărat un loc la fereastră, ca să nu trebuiască să suporte decât prezența unui singur străin. Într-un autobuz cel puțin se putea așeza unde voia și putea să se mute dacă un neavenit ar fi ocupat locul de lângă ea. Într-un avion era cu totul altceva. Era blocată alături de persoana pe care soarta alesese s-o așeze pe locul 13B. Numărul treisprezece nu era de bun augur. În avion intră un italian arătos, vădit plictisit de coada lentă de oameni care înaintau pe interval și care se opreau la fiecare câțiva pași ca să-și mai pună careva bagajul în compartimentele de deasupra locurilor. Alba îi surprinse privirea și nu fu deloc mirată să constate că nici el nu privi în altă parte. Rareori se întâmpla ca vreun bărbat s-o facă. Ea îi aruncă o ocheadă plină de încredere în sine, până când îndrăzneala privirii ei îl făcu să se uite la biletele pe care le ținea în mână. Alba speră ca el să fi primit locul cu numărul purtător de ghinion. Evident că n-ar fi însemnat chiar un ghinion ca locul acela să fi fost al lui. Din câte își dădea ea seama, el era unicul bărbat cât de cât acătării pe care îl văzuse în seara aceea și ar fi fost reconfortant să poată vorbi cu cineva, având în vedere cât de agitată era fiindcă zbura spre necunoscut.

Continuă să-l privească. În mod evident, ochii ei pali îl zăpăceau. Judecând după brusca lui timiditate, nu putea să fie un necioplit, își zise ea, înveselindu-se. N-avea chef de necioplíți. El îi mai aruncă o privire fugară, iar apoi își continuă drumul către coada avionului. Alba pufni, morocănoasă, și-și încrucișă brațele. Înainte să aibă vreo șansă să-i evalueze și pe ceilalți pasageri, un bărbat umflat, mătăhălos, o piramidă de osânză, se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

– Pardon, spuse Alba pe un ton arogant.

Bărbatul se scuză cu o voce subțire, stridentă, încercând – fără succes – să se facă mai mic.

Alba pufni, agasată.

– Ar trebui să se facă locuri speciale pentru oameni ca dumneavoastră, spuse ea fără să zâmbească.

– Probabil că da.

Bărbatul scoase, cu o oarecare dificultate, o batistă albă din buzunarul pantalonilor și-și șterse fruntea.

„Mai și transpiră pe deasupra!“, își spuse ea, dezgustată. „Ăsta mi-e norocul!“

Bărbatul își legă centura de siguranță, iar Albei i se păru miraculos faptul că liniile aeriene făceau centuri atât de mari.

„Câtă lipsă de respect din partea lui să fie atât de gras!“ se gândi ea cu răutate. „E clar că e un individ foarte lacom!“

Se întrebă dacă frumosul italian se mai gândea la ea, dorindu-și să fi fost atât de norocoasă încât el să se fi așezat pe locul de alături. Oricine ar fi fost mai bun decât Grăsanul, se gândi ea, supărată. Se întoarse cu fața la fereastră, ca să transmită foarte clar mesajul tacit cum că n-avea nici un chef să intre în vreo conversație. Văzându-l că deschidea o carte, ea se apucă să citească *Vogue*.

Se cufundă cu totul în paginile de modă ale revistei ei preferate, uitând de Fitz și de Italia pentru o vreme, concentrându-se, în schimb, asupra fotografiilor cu fete care purtau pantaloni scurți și botine. Își aprinse o țigară, chiar dacă Grăsanul începu să șuiere lângă ea precum o bătrână locomotivă cu aburi. După ce fură aduse tăvile cu mâncare, ea se simți revoltată văzându-l că lua una și că începu să înfulece dintr-o chiflă fără să se gândească o clipă la câte kilograme avea.

– Știți că n-ar trebui să mâncați atât de mult, spuse ea bătându-l pe mână. N-o să faceți decât să vă îngrășați și mai mult, iar apoi locurile din avion o să ajungă să fie ultima dintre problemele dumneavoastră.

Dintr-odată, Grăsanul păru dezolat și privi cu tristețe la chifla albă, unsă cu unt, pe care o ținea în mână, în timp ce Alba își văzu de mâncarea ei și de *Vogue*. El puse chifla jos și-și înghiți nodul care i se formase în gât din cauza tulburării.

În cele din urmă, aterizară la Napoli. Aeroportul părea mic, deși era prea întuneric ca să se vadă mare lucru din el. Agentul de turism îi făcuse rezervare Albei într-un hotel din centru. A doua zi de dimineață ea trebuia să ia trenul de Sorrento, iar apoi feribotul de Incantellaria. Răsuflă ușurată în clipa în care putu să se ridice și să-și dezmorțească picioarele. Grăsanul îi făcu loc, dar ea nu-i mulțumi, fiindcă era mult prea preocupată să-l găsească pe frumosul italian.

Alba îl văzu în aeroport. Amândoi așteptară să le vină bagajele. După ce îi surprinse privirea de câteva ori, ea decise să-l încurajeze un pic mai mult. Îi zâmbi, apoi își plecă, sfioasă, privirea. Nu trecu mult până când el înțelese mesajul și veni la ea ca să intre în vorbă. Pe măsură ce se apropia, Alba îl studie ca o cunoscătoare. Era înalt, cu umeri lați și păr castaniu deschis, ce încadra o față mare, cu linii precise. Avea ochi de un verde-deschis, adânciți în orbite. Atunci când îi zâmbi Albei, ridurile de la coada ochilor i se accentuară, dându-i un aer nostim, nonșalant.

– Văd că sunteți singură, spuse el în engleză.

Ei îi plăcu accentul lui, care suna minunat de exotic după o viață întreagă de vorbit și de ascultat engleză impecabilă.

– Da, sunt, răspunse ea zâmbindu-i. N-am mai fost în Italia până acum.

– Atunci, bine ați venit în țara mea!

– Mulțumesc, spuse ea lăsându-și capul într-o parte. Locuiți la Napoli?

– Nu, am venit aici cu afaceri. Locuiesc la Milano, răspunse el, iar apoi o măsură din cap până-n picioare, fără să încerce să-și ascundă admirația. Locuiți la vreun hotel?
– Da, la Miramare.
– Ce coincidență! Și eu la fel.
– Vorbiți serios?
– De fiecare dată mă cazez acolo. E unul dintre cele mai frumoase hoteluri din oraș. Am putea împărți un taxi. Iar asta fiind prima dumneavoastră vizită în Italia, o să-mi permiteți să vă fiu gazdă și să vă invit la cină.
Albei nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea.
– Mi-ar plăcea foarte mult. La urma urmei, ce să facă o fată în Napoli de una singură?
– Eu sunt Alessandro Favioli, spuse el întinzându-i mâna.
– Alba Arbuckle, răspunse ea. Numele meu nu sună la fel de frumos ca al dumneavoastră. E clar că părinții mei nu s-au gândit prea mult la cum ar suna numele de familie alăturat prenumelui. Mama mea a fost italiancă.
– Trebuie să fi fost foarte frumoasă.
Alba zâmbi, amintindu-și portretul.
– A fost.
– Cu ce treburi la Napoli? Nu păreți a fi turistă.
– Sigur că nu! Merg la Incantellaria.
– Poftim?
– Nu-mi spuneți. Și dumneavoastră la fel!
El râse.
– Nu. Dar am auzit de locul ăla. Se spune că e magic. Plin de miracole ridicole și de fenomene supranaturale bizare.
– Serios? Cum ar fi?
– Păi, se pare că într-o zi, după război, locuitorii orașului s-au trezit și au descoperit plaja plină de garoafe roz. Pe urmă a venit fluxul și le-a luat.
– Iar dumneavoastră credeți asta?
– O, eu cred că s-a întâmplat. Dar nu cred că marea a adus garoafele acolo. Probabil că cineva a făcut o farsă și s-a prăpădit de râs după aceea. Chestia amuzantă e că preotul local a declarat întâmplarea aceea un miracol. Asta e Italia, dacă vreți să știți. Mai ales Napoli. E plin de sfinți care sângerează. Suntem un popor foarte credincios.
– Ei bine, eu nu sunt deloc credincioasă, așa că localnicii o să mă arunce în mare, probabil.
El o privi încă o dată scrutător cu ochii lui galeși.
– Nu cred asta, Alba. Probabil că o să te sanctifice și o să te cioplească în marmură.
Luară același taxi până la hotel. Albei îi plăcură manierele lui elegante atunci când ținu portiera deschisă pentru ea și o ajută să coboare. Merse în cameră, făcu un duș și se schimbă într-o rochie neagră, simplă, iar apoi coborî în foaier ca să-l întâlnească. Râse atunci când el îi sărută mâna. Mirosea puternic a colonie cu iz de citrice și avea părul încă ud.

– Ești frumoasă, spuse el.
– Mulțumesc, răspunse ea, plină de grație, dându-și seama dintr-odată că nu se mai gândise la Fitz de când părăsise Anglia. „Cred c-o să-mi placă Italia“, își spuse, meditativ. Toți italienii sunt la fel de șarmanți ca tine? întrebă ea cu voce tare.
– Nu, bineînțeles că nu. Dacă ar fi, toate femeile din Europa ar locui în Italia.
– Asta-i bine. Îmi place să simt că am ceva care e unic.
– Și mie, ăsta fiind motivul pentru care te-am remarcat în avion.
– Păcat că n-am stat unul lângă altul. Pe mine m-a strivit de fereastră un bărbat mare, lacom și gras.
– Treisprezece nu-i un număr norocos.
– Nu, nu e, dar după aceea am fost destul de norocoasă, nu crezi?
Alba îl privi râzând, cu aroganța-i caracteristică, iar el păru să se piardă, la fel ca toți ceilalți bărbați, în adâncul bizar, pal, al ochilor ei.
Cinară într-un mic restaurant de pe malul mării, cu vedere la imensa întindere de apă și la castelul Sant' Elmo. El nu vru să vorbească despre sine. În schimb, o întrebă pe ea despre viața din Anglia.
– Tata e bogat și mă răsfață nesănătos de mult, se confesă ea. Dar am o mamă vitregă oribilă, care crește porci și călărește. Are un fund mare și o voce puternică, pe care o folosește că să-i pună pe toți la punct. Fratele meu și surorile mele vitrege sunt convenționali și robuști, rezultatul, mă tem, al unei combinații neinspirate.
El o găsi amuzantă și râse la aproape toate lucrurile pe care le spunea ea. Alba observă, pe când el fuma în timp ce beau o cafea, că purta o verighetă simplă, de aur, pe cel de al treilea deget al mâinii stângi. N-o deranjă. De fapt, o încânta. Îi plăcea să creadă că avea puterea de a ademeni un bărbat din mrejele nevestí-sii.
Aleseră să meargă pe jos înapoi la hotel, pentru ca Alba să vadă puțin din Napoli. Era o seară toridă, umedă, cu aer static și apăsător. Alba admiră străduțele înguste, frumoasele case albe cu balcoane de fier forjat și pergole, precum și cornișele decorative ce le dădeau personalitate și șarm. Orașul se animase datorită muzicii, râsetelor, mașinilor, claxoanelor și aromelor gustoasei mâncări italienești. Vocea stridentă și sacadată a unei mame mustrându-și copilul se auzea peste zgomotul schimbător al motoarelor, precum țipătul unei păsări peste vuietul mării. Bărbați cu piele negricioasă stăteau de vorbă pe alei, cu ochii după femeile care treceau pe acolo. Deși n-o fluierară, Alba le simți privirile dezbrăcând-o până la piele, haină după haină. Știa că era apărată de Alessandro și se bucura că nu trebuia să traverseze pe jos orașul de una singură. Londra era ca un ponei docil, pe care îl putea călări fără grijă. Napoli, pe de altă parte, era ca un cal nărăvaș de rodeo, iar asta o speria.
Ajunseră la hotel și Alessandro nu așteptă să fie invitat în camera ei. Urcară împreună cu liftul, iar el o însoți pe coridor.
– Ești foarte sigur pe tine, spuse Alba.

Dar zâmbetul ei îi dădu de înțeles că nu greșea.
– Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el. La urma urmei, sunt un simplu bărbat.
– Presupun că da.
Alba oftă în semn că-i împărtășea dorința și răsuci cheia în broască.
Înainte ca ea să apuce să aprindă lumina, el o răsuci și o sărută cu pasiune, luând-o prin surprindere. Pentru prima dată de la despărțirea ei de Fitz, Alba era suficient de preocupată de altcineva ca să evite comparațiile cu fostul ei iubit. Nu se gândi deloc la el. Alessandro, mistuit de pasiune, o lipi de perete și-și îngropă fața în scobitura gâtului ei. Alba îi adulmecă parfumul de lămâie al coloniei, care se contopea cu mirosul natural al pielii lui, și-i simți obrazul aspru pe carnea ei.
El îi mângâie picioarele până sus, la șolduri. Avea o atingere fermă și pricepută, tăindu-i respirația cu fiecare dezmierdare. Se lăsă în genunchi și-i ridică poalele rochiei până în talie, ca să-i poată săruta și atinge cu limba abdomenul dezgolit, nelăsându-i nici un pic de control. De fiecare dată când Alba încerca să recucerească un petic cât de mic de teren pierdut, el îi dădea mâinile la o parte și-și îngropa și mai mult capul în carnea ei, provocându-i asemenea fiori de plăcere încât ea se dădu bătută curând și cedă.
Făcură dragoste de cinci ori, prăbușindu-se apoi, extenuați, pe pat. Adormiră revărsați unul peste celălalt, deși intimitatea se spulberase. Emoția vânătorii se risipise, iar Alba știa, chiar și în somn, că trebuia să-l expedieze, cu răceală, de dimineață.
Nu-l visă pe Fitz. Nu visă nimic. Dar atunci când se trezi, fu sigură că încă se afla pe tărâmul visului, pentru că nu recunoscu încăperea. Prin crăpăturile obloanelor se revărsau șuvoaie de lumină. Zgomotul orașului pătrundea de afară în liniștea adormită a camerei, deși părea foarte îndepărtat. Alba clipi și încercă să se dumirească. Băuse prea mult, ca de obicei. O durea capul și-și simțea mădularele de parcă înainte de momentul acela ar fi făcut cel mai intens efort fizic. Pe urmă își aminti de Alessandro, diabolicul italian pe care îl cunoscuse în aeroport. Se întoarse, așteptându-se să-l vadă în patul ei, dar patul era gol. Ciuli urechile după vreun zgomot din baie, dar ușa era larg deschisă și lumina stinsă. El plecase.
„Cu atât mai bine!“ își spuse ea.
Ura momentele în care bărbații profitau de ospitalitatea ei și nu mai plecau. Fizic, era la pământ. Ultimul lucru de care avea nevoie era să facă din nou dragoste.
Se uită la ceasul de pe noptieră. Era încă devreme. Trebuia să fie la gară abia la ora zece. Avea timp pentru un duș și pentru micul dejun. Dacă se gândea mai bine, prefera să comande de mâncare în cameră. Nu voia să dea nas în nas cu Alessandro în salonul în care se lua masa de dimineață.
După duș, în timpul căruia își spălase bine de pe corp mirosul de lămâie, se îmbrăcă și-și făcu bagajul. Privindu-se în oglindă, își aminti emoțiile nopții trecute. Alessandro fusese bun pentru ea. Măcar îi pusese un

plasture peste inima rănită și i-o reparase provizoriu. Îi luase gândurile de la Fitz și i le dusese într-o lume a aventurii mai exotică, unde era liberă să fie oricine dorea, într-un loc în care n-o cunoștea nimeni. Cuprinsă de un val de entuziasm, decise să-l sune pe Alessandro în camera lui și să-i mulțumească. Poate că n-ar fi fost rău să ia micul dejun împreună. Astfel, măcar nu stătea singură la masă.

Sună la recepție.

– Aș dori să-mi faceți legătura cu Alessandro Favioli, ceru ea pe un ton arogant, iar apoi interveni o pauză, cât timp recepționera căută în registru. Alessandro Favioli, repetă Alba.

„O, Doamne, ăștia nu-și înțeleg nici măcar propria limbă!“ își spuse ea, iritată.

– Mă tem că n-avem pe nimeni cu numele de Favioli cazat în acest hotel.

– Ba bineînțeles că aveți. Am luat cina cu el aseară.

– *No signore Favioli.*

– Mai căutați o dată. Am sosit împreună ieri-seară și ne-am întors aici după cină. Cu siguranță că l-ați văzut.

– Eu n-am fost în tură aseară, o informă, rece, recepționera.

– Păi, întrebați-vă colega! De visat, n-am visat, să știți.

– Cunoașteți numărul camerei în care e cazat? vru să știe recepționera, care devenea nervoasă.

– Bineînțeles că nu, de-aia v-am sunat! răspunse Alba. Poate că el a plecat.

Femeia repetă, cu o politețe forțată:

– În hotel n-a stat nimeni cu numele acesta. Îmi pare rău.

Dintr-odată, Alba simți că i se făcea rău. Reflectând mai bine, faptul că el avusese rezervare la același hotel chiar i se păruse o coincidență prea mare. Nici n-o invitase în camera lui. La momentul acela, nu i se păruse deloc ciudat, însă acum părea un pic straniu. Derutată, își deschise poșeta și scotoci după portofel.

„Nu se poate așa ceva!“ își spuse, simțindu-se ca și cum ar fi înotat împotriva curentului.

Portofelul nu era în poșetă. Alba înghiți în sec, răsturnând, disperată, poșeta cu fundul în sus, ca să cadă pe pat tot conținutul. Fu ușurată să vadă că pașaportul încă era acolo, dar nici urmă de bani. El îi luase portofelul în care ținea cecurile și banii numerar. Cum naiba își mai achita ea acum cazarea la hotel, biletul de tren, ca să nu mai vorbească de marinarul care trebuia s-o ducă la Incantellaria?

Se prăbuși pe pat.

„Nenorocitul! M-a folosit, iar pe urmă m-a jefuit! Avusese totul plănuit, căcănarul naibii! Iar eu am picat în plasă ca o idioată!“ Era prea furioasă ca să plângă și prea rușinată ca să sune pe cineva în Anglia și să-și recunoască prostia. Pur și simplu trebuia să iasă singură din încurcătură.

Cum n-avea cu ce să-și achite cazarea, se gândi că putea măcar să coboare și să se bucure de un mic dejun gustos. În plus, acum trebuia să mănânce

cât de mult putea, pentru că n-avea bani să mănânce mai târziu. Și trebuia să fure câteva chifle de la bufet.

Ajunsă la parter, o salută pe recepționeră pe cel mai prietenos ton de care fu în stare, iar apoi păși, plină de aplomb, în salonul în care se lua micul dejun. Se așeză la o măsuță din centrul salonului și comandă cafea, suc de portocale, cornuri, pâine prăjită și salată de fructe. Privindu-i pe ceilalți clienți, începu să se simtă tot mai singură pe ea. N-avea prieteni în Italia. Absolut pe nimeni. Și dacă familia ei se mutase din Incantellaria? Dacă alerga după cai verzi pe pereți? N-avea bani. Ar fi durat câteva zile să i se transfere bani în banca din Incantellaria. Nu voia să rămână la Napoli de teamă să nu dea iar peste Alessandro. Își aminti de bărbații cu înfățișări sinistre, care cu o seară înainte, pe străduțele întunecate, îi aruncaseră priviri lacome; dintr-odată, se simți dezgolită și vulnerabilă. Era ca și cum escrocul acela i-ar fi furat și hainele, atât de goală și de pierdută se simțea.

Deodată, spre marea ei ușurare, îl observă pe Grăsan stând singur la celălalt capăt al salonului. Simțind un val de afecțiune pentru bărbatul pe care mai înainte îl considerase demn de dispreț, se duse la masa lui. Nu observă expresia îngrozită ce-i traversă chipul în clipa în care o văzu. Își coborî privirea la chifla din fața lui, deja unsă cu unt și încărcată de gem de căpșuni, încercând s-o ascundă cu mâna-i durdulie. Alba se așeză și-și puse coatele pe masă.

– Sper că nu vă supărați dacă vă țin companie, spuse ea pe cel mai mieros ton posibil, iar apoi îl privi cu ochi mari și umezi, de căprioară. Am fost jefuită. Un italian mi-a furat *totul*. Banii, hainele, pașaportul, biletul de întoarcere. *Totul*. Sunteți singura persoană pe care o cunosc în toată Italia. În toată Europa continentală, de fapt. Aș putea să îndrăznesc să vă cer o favoare imensă? Puteți să-mi împrumutați niște bani? Atât cât să ajung la Incantellaria? Vă notez adresa și apoi vi-i înapoiez cu dobândă. V-aș fi foarte recunoscătoare, îl asigură ea, zâmbindu-i și adăugând: Nu vă întrerupeți micul dejun din cauza mea!

Grăsanul analiză îndelung atitudinea pe care urma s-o adopte. Deodată, cu o mișcare violentă care o făcu pe Alba să tresară de groază, își îndesă toată chifla în gură. Ea icni, încercând să nu-și arate pe față dezgustul, în timp ce el mestecă pe îndelete, cu untul țâșnindu-i printre buze și picurând pe treptele alcătuite de bărbiile ce-i coborau dinspre gură. În cele din urmă, își șterse buzele cu un șervet.

– Delicios! exclamă el. Trebuie să mai comand!

Speranțele Albei începură să se spulbere una câte una. Își aminti, plină de rușine, nu numai că fusese grosolană cu el în avion, dar și impardonabil de agresivă. De ce ar fi făcut el acum ceva pentru ea?

– E-n regulă, bâigui, simțind că-i dădeau lacrimile. Mă scuzați că v-am deranjat.

– N-ar trebui să agăți bărbați străini prin aeroporturi, spuse el, căpătând încredere. Că ai fost jefuită e cea mai mică dintre grijile tale.

Alba rămase cu gura căscată.

– Poftim?!

– M-ai auzit. La ce te așteptai? N-ai simțul decenței, sau ești la fel de îngăduitoare cu fiecare bărbat care se oferă să-ți plătească cina? De fapt, spuse el, savurând în mod evident ocazia de-a o putea umili, dacă-mi ciugulești bărzoiul, îți plătesc zborul de întoarcere acasă!

Alba se trase înapoi, se ridică în picioare cu greutate și ieși din salon cât de repede o ajutară picioarele, care acum îi tremurau.

Întoarsă în cameră, explodă de furie, lovind cu picioarele patul, dulapul și orice altceva îi ieși în cale. Ce mitocan! Câtă lipsă de maniere! Cum de-și permisese așa ceva?!

Nu-i stătea în fire să-și plângă de milă. Se ridică și încercă să-și revină. Furia și răzbunarea îi erau, ca de obicei, cele mai bune alternative. Nu-și putea achita cazarea și n-avea pe altcineva care s-o facă în locul ei. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: când nu mai ai nici o soluție, fugi.

Își târî valiza de-a lungul coridorului, luă liftul până la primul etaj, iar apoi căută o fereastră potrivită. Găsind una într-un cotlon întunecat în care se arsese becul, își aruncă valiza pe strada dosnică de dedesubt, apoi sări și ea după valiză. Nu se opri din fugă decât atunci când ajunse în gară.

CAPITOLUL 19

Alba ajunse la gară cu sufletul la gură, dar surprinzător de triumfătoare. Se simțea de parcă ar fi comis o crimă și ar fi reușit să fugă. Se întrebă ce avea să facă directorul hotelului după ce descoperea factura neachitată și camera devastată. Până să apuce să-i dea de urmă, ea avea să fie deja departe. Un chip anonim printre alte mii. Privi împrejur. Italiencele aveau pielea măslinie și părul castaniu, ca și ea. Nici urmă de vreo blondă cât vedeai cu ochii. Se bucură, fiindcă asta o ajuta să se piardă în peisaj. Nimeni nu se holba la ea de parcă ar fi fost de pe altă planetă. De fapt, nimeni nu se holba la ea deloc. Îi pieri teama de bărbații prădalnici, care se ascundeau pe alei și pierdeau vremea prin fața barurilor. Unul sau doi îi zâmbiră sugestiv, lăsându-și privirile să alunece peste picioarele ei lungi și brune și peste rochia ei galbenă de vară. Nu erau amenințători. O admirau. Era obișnuită cu genul acela benign de interes și chiar îi făcea plăcere. Cu toate astea, avea o imensă problemă de ordin practic. Intenționa să ia trenul de Sorrento și pe urmă un feribot până la Incantellaria, dar n-avea bani. Era pe punctul să-i întoarcă zâmbetul unuia dintre acei bărbați amabili care o admirau, în speranța că ar fi putut împrumuta niște bani de la el, dar cuvintele aspre ale Grăsanului i se săpaseră de-a dreptul în suflet: „Dacă-mi ciugulești bărzoiul, îți plătesc zborul de întoarcere acasă!“

Roși de rușine și privi în altă parte, grăbind pasul.

Următorul tren spre Sorrento pleca în paisprezece minute. Găsi peronul, iar apoi privi poarta de parcă ar fi fost un jefuitor de trenuri. Controlorul oficial de bilete era un tinerel scund, uscat, care avea un tic nervos. La fiecare câteva secunde, toată fața îi dispărea într-o clipire monumentală. Dintr-odată, Alba se simți copleșită de milă. Neobișnuită cu genul acela de emoție, i se zburli tot părul de pe corp, de parcă ar fi încercat să îmbrace o piele nouă. Asemenea Grăsanului, tânărul controlor era prea ușor de intimidat. Ea își dori ca el să fi fost înalt, puternic și stăpân pe sine, fiindcă atunci măcar nu s-ar fi simțit atât de prost că-l făcea de râsul lumii. Pasagerii se duceau la el, discutând între ei în timp ce el le perfora biletele. Tresăreau, oripilați de ticul lui nervos, sau șușoteau cu mâinile la gură. Nici nu se sinchiseau să-i răspundă la salutul politicos. Unii nici măcar nu îngăimau un „Mulțumesc“. Alba își aprinse o țigară și se așeză pe valiză. Știa ce avea de făcut. În mod normal, genul acela de farsă ar fi amuzat-o. Însă nu și acum. I se contură în minte chipul batjocoritor al lui Alessandro Favioli, iar propunerea obscenă a Grăsanului îi răsună între zidurile slăbite ale conștiinței. Sufletul i se umplu de dezgust de sine.

„Bun, acum e momentul, Alba! Stoarce lacrimile alea și profită de ele așa cum se cuvine!“

Își stinse țigara și porni spre controlorul schimonosit.

Atunci când Alba se apropie, fața controlorului se convulsionă necontrolat. Nu fu șocat într-atât de frumusețea ei, cât de imensa ei tristețe. Era inconsolabilă. Chipul ei adorabil era roșu și buhăit, iar umerii, cocoșați și cutremurându-se la fiecare suspin.

– Îmi pare atât de rău, suspină ea, ștergându-și obrajii cu o batistă umedă.

Pe urmă își ridică privirea și făcu un pas înapoi. Culoarea ochilor ei era cel mai pal cenușiu posibil, ochii aceia arătând precum niște cristale rare, fermecate și atât de desăvârșite încât mintea controlorului se goli complet.

– Iubitul meu m-a părăsit, se smiorcăi Alba, iar controlorul păru indignat și fața i se opri brusc din contorsionările acelea violente. Nu mă mai iubește, așa că plec din Napoli, adăugă Alba. Nu pot trăi în orașul ăsta știind că acela care mi-a zdrobit inima trăiește tot aici, respirând același aer, călcând pe aceleași străzi. Mă înțelegeți, nu-i așa?

Întinse mâna și și-o puse pe brațul lui. Tactica ei funcționa de minune. Chipul lui liniștit înmărmurise într-o expresie care vădea cea mai profundă compasiune. Pentru o clipă, Alba uită de ea. Se opri din plâns și-i zâmbi.

– Aveți un chip frumos, spuse ea cu sinceritate, fiindcă acum, când îl putea vedea bine, își dădu seama că încă era un băietan, și chiar unul surprinzător de frumos.

El roși, dar nu-i ocoli privirea.

– *Grazie, signora*, spuse tânărul în cele din urmă, cu cea mai catifelată și mai timidă voce.

Alba îi strânse brațul cu degetele.

– *Eu* vă mulțumesc, spuse ea cu subînțeles.

Apoi se grăbi să străbată peronul, parcă plutind la gândul că scăpase fără să arate biletul, dar și că reușise să scape fără să-l umilească. Îl făcuse fericit. Surprinzător era că bucuria lui vădită o molipsise și pe ea.

Alba învățase o lecție valoroasă: oamenii își purtau trupurile ca pe haine. Urâte sau frumoase, grase sau zvelte, liniștite sau cu ticuri, toate erau pe dedesubt ființe umane vulnerabile ce meritau respect. Atunci își aminti ceva ce spusese cândva Fitz: „Dacă privești îndeajuns de atent, o să descoperi frumusețe și lumină în cele mai urâte și mai întunecate locuri”.Alba își dădu seama că ea rareori se sinchisea măcar să privească.

Își puse valiza în plasa pentru bagaje de la capătul vagonului, iar apoi își căută un loc la fereastră. Avea de gând să-i spună controlorului că, probabil, își pierduse biletul pe peron. Doar n-ar fi fost lăsată să treacă de poartă fără bilet, nu-i așa?

Doi tineri atrăgători se așezară pe locurile din fața ei și puseseră sendvișuri și niște băuturi pe măsuța din mijloc. Alba se gândi că ar fi făcut bine să-și fi luat o carte. Ultima oară când citise un volum întreg fusese pe când era la școală: *Emma*, de Jane Austen. Lectura fusese pentru ea un chin atât de mare, încât și acum, zece ani mai târziu, încă se recupera de pe urma acelei traume. Scoase din bagaje, plictisită, exemplarul jerpelit al revistei *Vogue* pe care îl citise în avion și începu să-l răsfoiască la întâmplare.

Nu trecu mult și cei doi tineri încercară să intre în vorbă cu ea. În mod normal, Alba ar fi fost foarte bucuroasă să stea de vorbă cu ei, dar în acea anume zi atenția lor o ofensa. Oare chiar atât de abordabil arăta? Atât de ușuratică?

– Doriți un biscuit? întrebă primul.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea fără să zâmbească.

Primul se uită la cel de al doilea, pentru încurajare. Cel de doilea dădu din cap.

– De unde sunteți? insistă primul.

Ea știa că accentul o dădea de gol. Atunci îi veni o idee și pe față îi înflori un zâmbet.

– Sunt englezoaică, măritată cu un italian, spuse ea aplecându-se în față și privind timid pe sub gene. E atât de frumos să stau de vorbă cu doi tineri italieni frumoși! Vedeți, soțul meu e bătrân. O, e bogat și puternic și îmi dă tot ce vreau! Locuiesc într-un mare *palazzo*. Am case peste tot în lume. Am atât de mult personal încât ar putea scufunda un vapor. Pe deasupra, am și nenumărate bijuterii. Dar atunci când vine vorba de dragoste, ei bine, după cum am spus, soțul meu e bătrân.

Îndrăznețul îi dădu, agitat, un ghiont celuilalt. Se foiră amândoi pe locurile lor, abia reușind să-și stăpânească pofta în timp ce o contemplau pe acea nebunatică tânără, al cărei soț era prea bătrân ca să facă dragoste cu ea.

Apoi, amintindu-și că avea loc la clasa a doua, Alba adăugă:

– Uneori îmi place să fiu anonimă. Îmi place să călătoresc cu oamenii normali. Așa că las mașina și șoferul în gară și iau trenul. Cunoști numai oameni fascinanți în trenuri și, desigur, câtă vreme călătoresc, soțul meu habar n-are unde sunt.

– Dumneavoastră aveți nevoie de doi tineri care să vă dea ceea ce nu vă poate da soțul, spuse primul, acum mai îndrăzneț, dar vorbind cu glas șoptit și cu privirea arzându-i de dorință.

Alba îi studie pe îndelete printre pleoapele îngustate, scoase o țigară din pachet, și-o puse între buze și o aprinse. După ce suflă un fuior de fum, se aplecă din nou în față, sprijinindu-și coatele de masă.

– Sunt foarte precaută în prezent, spuse ea cu nonșalantă. Ultimul amant pe care l-am avut s-a ales cu fuduliile tăiate, se confesă ea, iar cei doi tineri păliră. După cum am am spus, soțul meu e puternic – foarte puternic. Și cine e puternic e și posesiv. Îi place să țină numai pentru el ce-i al lui. Dar mie îmi place să risc. Îmi place provocarea. Îmi place să-l sfidez. Îmi face plăcere. Mă înțelegeți?

Cei doi dădură din cap în semn de încuviințare, cu gurile căscate. Alba se simți ușurată atunci când tinerii coborâră la prima stație, cu gâtlejurile prea uscate ca să-și mai ia rămas-bun de la ea.

În cele din urmă sosi și controlorul, iar Alba fu extrem de fermecătoare.

– Trebuie să mărturisesc că mi-am pierdut biletul, spuse ea aruncându-i omului un zâmbet stânjenit. Mă simt atât de rușinată și de neputincioasă, dar știți tânărul acela cu ticul nervos..., murmură ea, încercând să imite

felul în care clipea tânărul de pe peron, iar controlorul dădu din cap ca să arate că știa despre cine era vorba. Așadar, am fost atât de preocupată atunci când i-am vorbit, iar el a fost atât de amabil și mie mi-a fost atât de cumplit de milă de el, încât după ce el mi-a înapoiat biletul, probabil că acesta mi-a căzut pe peron. Bineînțeles că aș fi mai mult decât bucuroasă să cumpăr altul.

Începu să scotocească prin poșetă, sperând ca el s-o oprească înainte ca ea să trebuiască să inventeze încă o poveste despre cum își pierduse și portofelul, lucru care s-ar fi putut să pună la grea încercare simpatia controlorului.

– Vă rog, *signora*, spuse el cu amabilitate, Michele e băiat bun, dar un pic cam simpluț. Probabil că a uitat să vi-l înapoieze, fu de părere conductorul, iar apoi, în stilul majorității bărbaților pe care-i întâlnea Alba, el împinse generozitatea un pic mai departe: Dacă aveți o valiză grea, vă rog să-mi permiteți să vă ajut s-o dați jos din tren.

– Vă mulțumesc, spuse ea, știind că dacă i-ar fi refuzat oferta i-ar fi rănit mândria. Ar fi deosebit de amabil din partea dumneavoastră. Întâmplarea face să am, într-adevăr, o valiză grea. Și, după cum puteți vedea, nu sunt prea puternică.

După ce zăbovi mai mult decât era necesar, controlorul plecă, asigurând-o pe Alba că, după ce trenul ajungea la cap de linie, el avea să revină ca s-o ajute cu bagajul. Apoi el plecă, iar Alba începu să privească pe fereastră.

Se gândi la Fitz. Roși amintindu-și de sărutul lui, de intimitatea acelui sărut care fusese pentru ea precum un dans molcom după o suită frenetică de piruete. Fusese aproape prea mult, chinuitor de lent și de tandru. Îi încordase fiecare nerv din trup, o făcuse să simtă. Să simtă *cu adevărat*. Să nu se prefacă. Fitz era capabil de astfel de sentimente în mod natural. Pentru ea, un astfel de lucru fusese jenant, apoi amuzant, iar în cele din urmă, aproape dureros.

Peisajul strălucea în aburul soarelui din dimineața aceea târzie. Chiparoși falnici se înălțau în aerul torid și case de culoarea nisipului stăteau pitite la umbra pinilor și a cedrilor. Alba ar fi vrut să scoată capul pe geam și să adulmece aerul așa cum o făcea Sprout de pe bancheta din spate a mașinii lui Fitz. Toată viața își imaginase acele miresme. Văzuse Italia în filme, dar nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru frumusețea izbitoare a țării. Era cum nu se putea mai bine că mama ei provenise din acel rai pământesc, pentru că în mintea Albei ea întruchipa toate acele calități, spiritul ei hoinărea printre acele tufe luxuriante de flori de hârtie, printre livezile de măslini și printre viile încărcate de struguri.

Trenul se opri, scârțâind, în Sorrento. Așa cum îi promisese, controlorul veni s-o ajute pe Alba cu valiza. Dornic să-i facă pe plac, trase valiza pe roțile ei până la capătul peronului și apoi până în stradă, după care își luă rămas-bun. Orașul era aglomerat. Oamenii treceau pe lângă Alba cufundați în gândurile lor, nebăgând-o în seamă pe tânăra care stătea acolo derutată, cu stomacul chinuit acum de foame. Clădirile erau albe, galbene și roșii, cu

obloanele închise ca să se mențină interiorul răcoros, cu ferestrele de la parter protejate de gratii de fier, cu uși mari, închise și neprimitoare. Deși frumos, locul acela avea ceva inospitalier.

În cele din urmă, strada se deschise înspre mare. Bărcile se bălăbăneau în sus și în jos pe apă, sau fuseseră trase pe plajă. Nisipul ud era brun ca pietrișul și oamenii se foiau încolo și încoace pe chei, bucurându-se de soare. Câteva restaurante și prăvălii ocupau pavajul, iar în aer plutea mirosul de roșii și de ceapă trase la tigaie. Alba își simți stomacul frământându-i-se și gura salivându-i. Tânjea după un pahar de apă. Furia pe care o încercase în acea dimineață o făcuse să uite să fure câteva provizii din minibarul hotelului. Cu cât se gândea mai mult la mâncare și la băutură, cu atât îi sporeau foamea și setea. Nu-și permitea să înceapă să-și plângă de milă, așa cum ar fi fost tentată să facă dacă i-ar fi slăbit voința. Plânsul de milă nu rezolva niciodată nimic, iar ea le disprețuia pe femeile acelea plângăcioase din filme. Ajunsese până acolo. Cu puțin farmec, putea ajunge și până la Incantellaria. Își lăsă valiza pe chei, își adună tot curajul și porni cu pași hotărâți spre un pescar bătrân și zbârcit, care își făcea de lucru pe lângă barcă. După ce se apropie suficient de mult, mirosul de pește îi invadă nările și simți brusc că i se făcea greață.

– Mă scuzați, i se adresă ea, zâmbind dulce, iar bătrânul își ridică privirea, dar nu zâmbi, arătând, de fapt, mai mult decât un pic iritat fiindcă fusese deranjat. Trebuie să ajung la Incantellaria, spuse Alba.

Pescarul o privi inexpresiv.

– Nu pot să te duc, răspunse el clătinând din cap ca și cum ea ar fi fost o muscă enervantă, de care voia să scape.

– Știți pe cineva care ar putea?

Pescarul ridică din umeri plin de reticență, înălțându-și mâinile cu palmele îndreptate spre cer.

– Nanni Baroni o să te ducă, spuse el după un scurt răstimp de gândire.

– Și unde-l pot găsi?

– Se-ntoarce abia la asfințit.

– Dar Incantellaria nu-i chiar aici, în golf? Nu se duc bărcile acolo tot timpul?

– De ce să vrea cineva să meargă la Incantellaria?

Alba era derutată.

– Nu-i un oraș mare, ca ăsta?

Pescarul râse cinic.

– E un loc mic, uitat de lume. E adormit. Așa a fost mereu, adormit. De ce să vrea cineva să meargă la Incantellaria? repetă el.

Agentul de turism al Albei îi spusese acesteia foarte clar că, ajunsă în acel punct al călătoriei, trebuia să ia o barcă. Ea trăsese concluzia că existau bărci care plecau tot timpul, cam ca trenurile de la Basingstoke la Londra. Nervoasă, bombăni ceva printre dinți. Pentru o secundă, uită de maniere. Era sigură că-și lăsase valiza lângă bolard[3]. Privi de jur împrejur, perplexă.

Valiza nu se vedea nicăieri. În acel scurt interval de douăzeci și patru de ore, avea din nou senzația aceea grețoasă că i se urca sângele la cap, simți un zvâcnet fierbinte în urechi, iar stomacul îi deveni greu ca plumbul. Spre cea mai mare uluire și oroare pe care le putea încerca, își dădu seama că fusese jefuită din nou. Acum nu mai avea nimic în afară de poșetă, în care se aflau rujul, jurnalul, un număr cam jerpelit din *Vogue* și, slavă Domnului, pașaportul ei.

– Să-mi bag, am fost jefuită! strigă ea în engleză, urlând cuvintele în aerul apăsător al după-amiezii, bătând din picioare și agitându-și brațele deasupra capului. Of! Urăsc rahatul ăsta de țară! Îi urăsc pe nenorociți ăștia de italieni! Voi nu sunteți o nație, sunteți o profesie! Hoți! Toată șleahta asta de nenorociți! De ce dracu' am venit? N-a fost decât un dezastru de la cap la coadă, n-am făcut decât să-mi pierd vremea, băga-mi-aș!

Deodată, ea auzi glasul suav și calm al unui bărbat și simți o mână caldă pe umăr.

– Mă bucur că înjurați în engleză, spuse insul acela, zâmbindu-i. Altfel polițiștii locali v-ar fi închis toată după-amiaza!

Alba îi aruncă o privire furioasă.

– Tocmai am fost jefuită, pufni ea, chinuindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Cineva tocmai mi-a luat valiza. Mi-au furat banii la Napoli, iar acum mi-a dispărut valiza în băltoaca asta stătută, uitată de Dumnezeu!

– Se vede că n-ați mai fost pe-aici până acum, spuse el pe un ton amabil, pe care și-l făcu dintr-odată serios, ca să n-o ofenseze. Trebuie să vă păziți lucrurile cu orice preț. Sunteți englezoaică?

– Da. La Londra poți să lași Bijuteriile Coroanei în mijlocul lui Piccadilly Circus, să mergi să mănânci de prânz, să faci niște cumpărături pe Bond Street, o plimbare prin Hyde Park, să iei ceaiul la Ritz și să bei ceva la nenorocitul ăla de Connaught, iar la ora șase seara tot acolo le găsești! peroră Alba, fără să spună chiar adevărul, dar mulțumită că toate cele înșirate de ea sunau bine. Acum nu mai am nici bani, nici haine! strigă, mâhnindu-se și mai tare la gândul că acum toate acele hainele frumoase erau pierdute. Trebuie să ajung la Incantellaria și nu găsesc nici măcar un nenorocit care să mă ducă! Nanni-dracu'-să-l-ia-Baroni e plecat să i-o tragă amantă-sii, sau să facă dracu' știe ce altceva, și vine abia la șase. Eu ce naiba să fac până la șase? Ce?! Nici măcar un amărât de sendviș nu pot să-mi cumpăr!

– Și oare de ce ați vrea să mergeți la Incantellaria?

Ea îl fixă cu ochii aceia cenușii, pali și împietriți.

– Dacă mă mai întreabă cineva de ce vreau să merg la Incantellaria, să mor dacă nu-l calc în picioare!

– Uitați cum stă treaba, spuse el zâmbindu-i, ce-ar fi să-mi dați voie să vă invit la masa de prânz, iar apoi vă duc chiar eu la Incantellaria. Am o barcă.

– Și de ce aș avea încredere în tine?

– Pentru că nu mai aveți nimic de pierdut, răspunse el ridicând din umeri, punându-și palma pe spatele ei și îndrumând-o spre restaurant.

*

Gabriele Ricci îi explică Albei, la un pahar de vin rosé, că locuia la Napoli, dar că-și petrecea verile pe coastă împreună cu familia, care avea o casă acolo.
– Mi-am petrecut fiecare vacanță aici, de când eram mic, dar n-am întâlnit niciodată o femeie atât de adorabilă ca tine.
Alba își dădu ochii peste cap.
– Nu vreau să mi se spună că sunt frumoasă sau adorabilă. Mi-a ajuns de voi, italienii, până aici! exclamă ea ducându-și mâna în dreptul gâtului.
– Englezii nu apreciază femeile?
– Ba da. Discret.
– Sau școlile acelea cu internat, la care își trimit fiii, îi încurajează pe aceștia să le placă mai degrabă băieții?
– Sigur că nu. Englezii sunt niște oameni minunați. Și respectuoși.
Alba se gândi la Fitz. N-ar fi intrat niciodată într-o asemenea belea dacă el ar fi avut bunul-simț să vină cu ea.
– Abia ai pus piciorul în țara asta și deja ești cinică.
– Am fost jefuită de un italian superb, așa cum ești și tu. Oriunde mă duc, bărbații încearcă să intre în vorbă cu mine. M-am săturat să fiu văzută ca un obiect sexual. M-am săturat să fiu jefuită!
– Măcar ești întreagă, spuse el pe un ton încurajator.
– Habar n-ai câte mi s-au întâmplat!
– Spune-mi, cum ai ajuns aici fără să ai nici un ban?
– E o poveste lungă.
– Avem la dispoziție toată după-amiaza.
– Păi, dacă-mi mai torni un pahar de vin, încetezi să-mi mai spui că sunt frumoasă și-mi promiți să nu te dai la mine, să nu mă jefuiești și nici să nu mă ucizi în drum spre Incantellaria, o să-ți spun.
El se scărpină în bărbie cu un gest jucăuș, cântărindu-i propunerile.
– Nu-ți pot nega frumusețea, dar ești foarte nepoliticoasă. În plus, înjuri prea mult pentru o doamnă. Nu te jefuiesc, fiindcă nu ți-a mai rămas nimic de valoare, ca să am ce jefui. Și nici nu sunt un asasin. Cu toate astea, nu promit să nu mă dau niciodată la tine, doar sunt italian!
– Of, Doamne! oftă ea melodramatic. Dă-mi voie măcar să-mi recapăt puterile, ca să te pot refuza cu forță.
În mod normal, Alba ar fi observat liniile atrăgătoare ce apăreau în jurul gurii lui ori de câte ori râdea, precum și ochii de un verde pal, care licăreau de zburdălnicie şi de o caldă bunăvoință, dar era amorțită cu totul.
Stând la soare, mâncară un prânz simplu și băură niște vin. Acesta din urmă mai domoli furia Albei, dându-i un fals sentiment de optimism. Își repovesti aventura, omițând atât episodul cu Grăsanul și cu propunerea lui obscenă, cât și noaptea de pasiune cu străinul pe care îl cunoscuse în

aeroport, întâmplare de care acum îi era o rușine cruntă. Încântarea evidentă a lui Gabriele o încurajă să fabuleze și mai mult, până când povestea ei deveni o adevărată capodoperă a ficțiunii, de care Vivien Armitage ar fi fost de-a dreptul mândră.

În cele din urmă, în timp ce savurau un păhărel de *limoncello*, el o întrebă din nou de ce mergea la Incantellaria.

– Pentru că acolo a trăit și a murit mama mea, răspunse ea. N-am cunoscut-o niciodată, fiindcă a murit la scurt timp după nașterea mea. Vreau să-i găsesc familia.

– Nu cred că o să-ți fie foarte greu, dacă ai tăi mai sunt acolo. E un loc foarte mic. Doar câteva mii de oameni, cred.

– De ce nu merge nimeni acolo?

– Pentru că la Incantellaria nu e nimic de făcut. E un loc mort. Un colț uitat de Italie. Dar unul foarte frumos. Absolut deosebit de restul coastei. Se zice că ar fi vrăjit.

– Garoafe, spuse ea zâmbind. Am auzit.

– Și statui plângătoare. Eu am fost acolo de mai multe ori. Dacă vreau să fiu singur, mă duc la Incantellaria. Te liniștește sufletește. Dacă aș vrea să dispar, tot acolo m-aș duce, adăugă el zâmbind ironic. Sper ca tu să nu dispari.

– Nu uita ce ai promis, îi aminti ea pe un ton rece.

– Uite, dacă după ce ajungi acolo, ai nevoie de bani ca să te descurci, o să-ți trimit eu oricât îți trebuie, sub formă de împrumut. Ți-aș da banii pe loc, dar știu că n-ai accepta. Consideră-mă un prieten într-un loc străin. Fii liniștită, poți avea încredere în mine.

O atinse pe brațul gol. Mâna îi era cladă și neașteptat de liniștitoare.

– Du-mă doar până la Incantellaria..., spuse Alba ridicându-se în picioare.

Mâna lui căzu pe masă. Apoi ea se întoarse spre el și chipul i se îndulci.

– ...prietene!

Stâlp scurt de metal sau de beton, cu cap în formă de ciupercă, montat pe chei pentru legarea parâmelor navelor acostate

CAPITOLUL 20

Era o senzație plăcută să se afle la bordul unei bărci cu motor rapide. Vântul îi răvășea părul cu degete reci și neastâmpărate, ducându-i cu el deznădejdea. Barca sărea ori de câte ori tăia valurile, așa că Alba trebui să se țină bine, ca să nu se dea de-a berbeleacul. Acolo, cu soarele pe față și cu un nestăvilit sentiment de optimism arzându-i în piept, ea uită de toate grijile din lume.

Gabriele îi zâmbi larg, bucurându-se de prezența acelei străine care își pierduse totul și care intrase în viața lui. El îi arătă stâncile îndrăznețe, care se înălțau din mare precum zidurile unei fortărețe impenetrabile, și-i explică faptul că Incantellaria era un loc absolut unic, ca și cum Dumnezeu ar fi luat o frântură de paradis și ar fi pus-o în mijlocul acelui meleag necruțător.

– Frumusețea Incantellariei e de-a dreptul surprinzătoare, spuse el atunci când barca trecu pe lângă alte și alte golfulețe de stâncă dură, cenușie.

Incantellaria era mai departe decât își imaginase Alba. Ea crezuse că locul acela se găsea literalmente la o aruncătură de băț de Sorrento.

– Dacă nu funcționează...! strigă din nou Gabriele ca să acopere vuietul vântului, vorbind ca și cum i-ar fi citit Albei gândurile, o să vin să te iau! Trebuie doar să mă suni!

– Mulțumesc, răspunse ea, recunoscătoare.

Starea de neliniște îi revenise. Incantellaria era în mod evident ruptă nu doar de Italia, ci și de restul lumii. Soarele se ascunse după un nor răzleț și marea se întunecă amenințător, oglindindu-i Albei propriile temeri. Dacă familia ei murise sau se mutase? Oare alerga după cai verzi pe pereți? Nu putea să suporte gândul că s-ar fi putut întoarce acasă fără să fi rezolvat nimic.

Cu un gest încurajator, Gabriele își puse mâna peste a ei, iar soarele apăru iar de după nori, strălucind cu putere. Barca ocoli un perete imens și dur de stâncă cernită, dincolo de care coasta se deschise surprinzător, precum capacul unui cufăr nefinisat, plin cu comori, dezvăluind un golf verde, strălucitor.

Pentru Alba, fu dragoste la prima vedere. Ea absorbi cu totul imaginea Incantellariei, care-i umplu sufletul. Forma însăși a liniei țărmului era la fel de armonioasă precum unduirea fină a unui violoncel. Casele albe luceau în lumina orbitoare, cu balcoanele lor de fier forjat încărcate de mușcate roz și roșii. Turla bisericii se înălța deasupra acoperișurilor gri de țiglă, de unde pescărușii urmăreau pescarii care veneau și plecând. Trupul Albei tremura de încântare. Cu siguranță că acolo, în bisericuța aceea, se căsătoriseră părinții ei. Fără ca măcar să pună piciorul pe uscat, Alba simțea că relația lor de dragoste devenea, în sfârșit, tangibilă.

Își ridică privirea către colinele de smarald din depărtare, unde pinii își agitau degetele verzi, țepoase, iar ruinele unui vechi turn de veghe încă se înălțau semețe și demne, după secole de părăsire. Trase pe nări miresmele aromate de rozmarin și de cimbru, care erau purtate de un vânt ce avea el însuși un iz de mister și de aventură.

– Frumos, nu-i așa? spuse Gabriele micșorând viteza bărcii și îndreptând-o lin către port.

– Ai dreptate. Ceea ce se vede aici e cu totul diferit de restul țărmului. Totul e atât de verde! Atât de viu!

– Abia atunci când vezi locul îți dai seama că oamenii de aici n-au prea dat importanță miracolului cu garoafele. O astfel de întâmplare ar fi socotită bizară în oricare altă parte a lumii, însă aici poți să-ți imaginezi că asemenea lucruri se petrec tot timpul.

– Locul ăsta înseamnă deja un cămin pentru mine, spuse ea în șoaptă. O simt *aici*, adăugă ea punându-și o mână pe inimă.

– E o minune, sincer vorbind, că Incantellaria n-a devenit o capcană turistică, plină de restaurante, baruri și cluburi. Bineînțeles că există câteva, dar nu e tocmai Saint Tropez.

– Mă bucur că nu e Saint Tropez, pentru că o să fie locul *meu* secret.

Albei i se umplură ochii de lacrimi.

Nu era de mirare că tatăl ei și Morsa n-o aduseseră niciodată la Incantellaria. Știuseră că ar fi pierdut-o pentru totdeauna.

Gabriele intră cu barca în port. Apropiindu-se de pereții cheiului, un băiețel se grăbi să lege frânghia la debarcader, cu fața-i rotundă radiind de încântare. Gabriele îi aruncă frânghia, pe care el o prinse cu un chiot triumfător, strigându-le prietenilor lui să vină și să se amuze și ei.

– E clar că nu prea au vizitatori, spuse Gabriele. Cred c-o să provocăm ceva agitație.

Alba coborî din barcă și rămase cu mâinile în șolduri, privind împrejur plină de încântare. De aproape, locul era și mai fermecător, de parcă ei, nou-veniții, ar fi călătorit înapoi în timp, într-o epocă mai calmă, mai pitorească. Pescarii ședeau în bărcile lor, discutând între ei în timp ce-și reparau năvoadele și puneau prada zilei în butoaie. Pe sub sprâncenele încruntate, ei aruncară priviri circumspecte în direcția Albei. Mai mulți băietani se adunaseră acum în jurul ei, târșâindu-și picioarele, dându-și ghionturi și chicotind pe după mâinile murdare. Femeile stăteau în fața prăvăliilor și cleveteau, iar câțiva bărbați beau cafea sub copertine vărgate, care fereau de soare intrările barurilor și ale restaurantelor. Localnicii priveau, plini de curiozitate, tânărul cuplu.

Gabriele sări pe chei și-și puse palma pe spatele ei.

– Haide să bem ceva. Pe urmă căutăm un loc în care să te cazezi. Nu te pot lăsa să dormi pe plajă.

– Cu siguranță că e un hotel pe-aici, pe undeva, spuse ea privind împrejur.

– O mică *pensione*. Atâta tot.

Chipurile pescarilor încremeniră pe rând la vederea frumuseții înfiorător de familiare a tinerei femei care pusese piciorul pe țărmul lor. Asemenea unor țestoase bătrâne, își lungiră gâturile și, unul câte unul, rămaseră cu gurile știrbe căscate de uimire. Alba observă imediat. Gabriele începu să se simtă și el stânjenit. O undă de șoc mută păru să reverbereze în tot orașul.

Deodată, un bătrân mic și gras ca o broască râioasă, apăru din interiorul întunecat al Trattoriei Fiorelli și rămase în prag, scărpinându-se între picioare. Ochii lui cu pleoape grele o văzură pe Alba, iar vălul opac de cataractă străluci într-un mod neobișnuit. Scoase din adâncul pieptului o șoaptă șuierătoare și se opri din scărpinat. Alba, speriată acum de liniștea ciudată ce se așternuse peste oraș, îl luă de mână pe Gabriele.

– Valentina! exclamă bărbatul, simțind că se sufocă.

Alba se întoarse și îl fixă cu privirea, de parcă omul ar fi trezit la viață o nălucă. Apoi un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu o față încruntată și cu un fizic formidabil, apăru din spatele lui. Veni către locul în care Alba rămăsese încremenită, cu picioarele tremurându-i. Mergea șchiopătând ușor, dar asta nu-l încetinea. Avea o expresie întunecată, de parcă soarele fusese acoperit de un nor.

Ajunse la ea, dar păru că nu-și găsea cuvintele. Gabriele fu primul care vorbi.

– Unde am putea bea ceva pe-aici? întrebă el.

Își mută privirea de la bărbat, la pescarii care coborâseră cu toții din bărci și care acum formaseră un cerc în jurul lor.

– Mă numesc Falco Fiorelli, spuse bărbatul, cu glas scăzut. Tu... tu..., începu el, dar nu știu cum să continue, fiindcă ceea ce avea de gând să spună părea cu desăvârșire absurd. Ceva de băut, desigur...

Clătină din cap, sperând să împrăștie fantoma de care era sigur acum că doar se juca cu mintea lui și nu-i stătea dinainte, așa cum sperase.

– Pe mine mă cheamă Alba, spuse ea, albă la față ca pescărușii care stăteau pe acoperișurile de țiglă gri. Alba Arbuckle. Mama mea a fost Valentina.

Obrajii arși de soare ai lui Falco se luminară. El scoase un suspin de ușurare și de bucurie, care sună aproape dureros.

– Atunci, eu sunt unchiul tău, spuse el. Am crezut că te-am pierdut.

– Eu am crezut că n-o să vă găsesc niciodată, spuse și Alba.

Un murmur se ridică din grupul pescarilor.

– Au crezut că ești năluca mamei tale, explică Falco. De băut pentru toată lumea! strigă, înviorat, ridicând mâna în aer, în uralele mulțimii. Alba a venit acasă! adăugă el, iar apoi, ignorându-l pe Gabriele, își luă nepoata de mână, cu mândrie, urcă scările împreună cu ea și intrară în restaurant. Vino, trebuie s-o cunoști pe bunica ta!

Alba era copleșită. Unchiul ei semăna cu un leu puternic și avea o mână atât de mare, încât mâna ei pur și simplu dispăruse într-a lui. Gabriele ridică din umeri, neputincios, și se luă după ei.

Immacolata Fiorelli era bătrână acum. Foarte bătrână. Avea vreo nouăzeci și ceva de ani. Nouăzeci și unu? Nouăzeci și doi? Habar n-avea. Din partea ei, putea foarte bine să aibă și o sută. Nu-i păsa. Inima îi murise după ce-o pierduse pe scumpa ei Valentina. Iar fără o inimă care s-o păstreze tânără, se ofilise încetul cu încetul, uscându-se pur și simplu. Dar încă nu era moartă, deși ea se ruga pentru asta, ca să-și reîntâlnească fiica.

Apăru sprijinită într-un toiag, arătând ca un mic liliac jalnic, neobișnuit cu lumina. Părul ei cenușiu era îngrămădit în creștetul capului, iar ochii îi priveau de după un văl negru, vaporos.

În fața ei stătea Alba, leită Valentina, în afara ochilor neobișnuit de pali, ce dezvăluiau străina dinlăuntrul asemănării chinuitoare. Ochii Immacolatei se umplură de lacrimi. Ea ridică o mână tremurătoare din pricina vârstei și a emoției, ca să atingă pielea brună și delicată a tinerei femei. În tăcere, degetele bătrânei pipăiră fărâma vie din fiica ei. Acea fărâmă pe care o lăsase în urmă Valentina. Nepoata ce fusese dusă peste mări, pierdută, ca și moartă. Thomas n-o mai adusese niciodată înapoi, așa cum promisese. Ei speraseră. Aproape că muriseră sperând.

La vederea lacrimilor bătrânei, ochii Albei se umeziră. Dragostea de pe chipul bunicii ei era atât de intensă, atât de dureroasă, încât Alba vru s-o cuprindă în brațe, dar Immacolata era prea fragilă și mică.

– Dumnezeu a binecuvântat ziua asta, spuse ea cu glas stins, de copil. Valentina s-a întors în făptura fiicei ei. Nu mai sunt singură. Inima îmi tresaltă, înviată. Atunci când o să mor, Dumnezeu o să primească un suflet fericit, recunoscător, iar raiul o să fie un loc mai bun pentru el.

– Haideți să mergem înăuntru, unde-i mai răcoare, propuse Falco, iar apoi, amintindu-și de însoțitorul Albei, se întoarse și-i făcu semn din cap, zicând: Iertați-ne!

– Gabriele Ricci, spuse el. Alba a bătut cale lungă ca să vă găsească. Eu nu rămân. Vă rog doar să-i dați asta, adăugă, scoțând din buzunar un cartonaș alb, pe care i-l înmână lui Falco. Mă poate suna dacă are nevoie de ceva, dar nu cred că o să fie nevoită s-o facă.

Deși era curios, Gabriele își dădu seama că era în plus la acea reuniune de familie. Se retrase fără prea mare zarvă, dorindu-și s-o sărute pe Alba de rămas-bun și s-o îndemne să ia legătura cu el ca să se mai poată vedea. Se întoarse, sperând ca ea să vină în fugă și să-i mulțumească, dar restaurantul era plin de lume, iar el era singur pe chei. Doar băietanul cu fața rotundă veni fuga la el, ca să-l ajute cu parâma.

În restaurant curgea băutura și se porni o petrecere. Lattarullo se așeză lângă Immacolata precum caricatura unei dame de companie, încântat că el, și nu *il sindacco*, fusese cel de față la sosirea Albei. *Il sindacco* sosi la scurt timp. Nu arăta nici măcar cu o zi mai bătrân de cincizeci de ani. Avea părul pieptănat îngrijit, cu cărare, încă negru tăciune, cu doar câteva fire albe la tâmple. Era spilcuit, purtând o pereche de pantaloni verde-oliv, cu betelie înaltă, încinsă cu o curea, și o cămașă bleu pal, perfect călcată. De îndată ce intră în restaurant, parfumul lui umplu aerul. Astfel, toată lumea

știu că sosise cel mai important om din oraș, așa că oamenii se dădură de o parte și de alta ca să-l lase să treacă.

Atunci când o văzu pe Alba, care ședea alături de Immacolata, Lattarullo și Falco, îi căzu falca proaspăt rasă și scoase un icnet puternic.

– *Madonna!* exclamă el. Morții chiar învie!

Pentru un oraș obișnuit cu miracolele, învierea Valentinei nu ar fi fost ceva ieșit din comun. *Il sindacco* își trase un scaun, iar Falco făcu prezentările.

– Să fie asta o coincidență? întrebă el. Ai venit din întâmplare în Incantellaria?

– Dumnezeu a adus-o la mine, spuse Immacolata.

– A venit să ne caute, interveni Falco.

– Îmi doresc să vă găsesc de când eram mică, spuse Alba, încântată de toată atenția care i se acorda.

Uitase acum de umilința îndurată la Napoli și de bagajul pierdut. Uitase chiar și de Gabriele.

– Vedeți! spuse Immacolata, cu glas dulce și plin de fericire, așa cum fusese cel al fiicei ei atunci când Tommy se întorsese după încheierea războiului. Nu ne-a uitat! Vorbește chiar și italiană! Vezi, spuse ea, bucuroasă, întorcându-se către fiul ei, Italia e în sângele Albei.

– O să stai la noi, spuse Falco, hotărât, cu glas grav și răgușit.

După moartea Valentinei, el se mutase înapoi în casa mamei lui, împreună cu soția și cu fiul lor. Acum, Toto locuia și el acolo, împreună cu fiica lui de șase ani, Cosima. Se mutaseră după ce mama Cosimei fugise cu un dansator argentinian de tango.

– Alba poate sta în fosta cameră a Valentinei, declară cu gravitate Immacolata, iar micul grup păru să rămână dintr-odată fără aer. Se știa că Immacolata păstra odaia Valentinei ca pe un altar. Timp de douăzeci și șase de ani, ea curățase acea odaie și avusese grijă de ea cu multă dragoste, dar nimeni n-avea voie s-o folosească. Niciodată. Nici măcar Cosima.

Alba bănui importanța gestului și-i mulțumi bunicii ei.

– O să fiu onorată să stau în camera mamei mele, spuse ea cu sinceritate. Am sentimentul că, prin voi, încep s-o cunosc. Asta mi-am dorit toată viața.

Immacolata, istovită de atâta emoție, îi ceru lui Lattarullo s-o ducă acasă.

– Le-am oferit oamenilor din Incantellaria o sărbătoare publică, acum mi-ar plăcea să sărbătoresc doar alături de familia mea.

Alba era încântată că mergea chiar în casa în care trăise mama ei și că avea să doarmă în patul în care dormise ea. Dacă ar fi știut că totul avea să fie atât de magic, ar fi venit la Incantellaria cu mulți ani în urmă.

– Unde ți-e valiza? o întrebă Falco pe Alba când ieșiră în soarele înserării.

– Pierdută, spuse ea cu nonșalanță. Mi-au furat-o, dar nu contează.

– Ți-au furat-o?!

– O, Doamne, unde-i Gabriele?

Alba se întoarse și privi în jur, rușinată că uitase de el.

– O, a plecat!

– A plecat? Nici măcar nu i-am mulțumit! exclamă ea, dezamăgită. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

Se întoarse și privi înspre port, de parcă ar fi existat o șansă cât de mică să-l mai vadă acolo, așteptând-o lângă barcă.

– Mi-a dat asta pentru tine.

Falco îi întinse cartonașul alb. Era o carte de vizită cu numele și cu numărul de telefon ale lui Gabriele.

– Ce inteligent! spuse ea, punând-o în poșetă.

– Deci, n-ai nimic? întrebă Falco, nedumerit.

– Nimic. Dacă n-ar fi fost generozitatea lui Gabriele – și, trebuie să recunosc, generozitatea neintenționată a funcționarilor de la căile ferate italiene –, n-aș fi ajuns aici deloc!

Urcă pe bancheta din spate a unei mașini și se sprijini de pielea fierbinte, încinsă de soare. Falco veni lângă ea. Immacolata se așeză în față, nerăbdătoare să se întoarcă la refugiul liniștit pe care i-l oferea casa ei și la relicvele rămase de pe urma defunctei ei fiice. Lattarullo urcă la volan.

Drumul de costișă era unul plin de hârtoape, mai degrabă o potecă prăfuită.

– Au încercat să-l asfalteze acum vreo zece ani, dar au rămas fără bani, așa că e neted vreo jumătate de kilometru după ce ieși din oraș și pe urmă e numa așa! explică Falco.

– Mie mi se pare fermecător, fu de părere Alba.

Pentru ea, totul era fermecător la Incantellaria.

– N-ai mai crede asta dacă ar trebui să-l folosești zi de zi!

Alba coborâse geamul mașinii ca să le facă cu mâna localnicilor care îi sărbătoreau venirea, iar acum, că se apropiau de casă, scoase nasul afară ca să adulmece aromele lemnoase ale acelui colț idilic. De acolo, din vârful dealului, se vedea marea, care sclipea, albastră, în lumina blândă a înserării. Alba se întrebă de câte ori trebuia să fi privit mama ei aceeași priveliște. Poate că îl văzuse pe tatăl ei intrând în port, la bordul navei lui torpiloare.

Coborâră din mașină și străbătură pe jos poteca ierboasă care ducea până la casă și care fusese prelungită în urmă cu ceva ani, astfel încât ajungea acum până aproape de intrare. Deodată, Alba fu surprinsă de un miros dulce, suculent.

– Ce-i asta? întrebă ea, adulmecând aerul așa cum făcea Sprout. E divin!

Lattarullo se uită la ea.

– Tatăl tău m-a întrebat același lucru atunci când a venit aici pentru prima oară.

– Chiar așa? întrebă ea, bucuroasă.

– Smochine, spuse Immacolata pe un ton plin de gravitate. Deși te provoc să găsești un singur smochin!

Alba se uită întrebător la Falco, dar unchiul ei ridică din umeri.

– Are dreptate. A mirosit mereu a smochine.

– E amețitor, spuse ea, suspinând. Magic.

Intră împreună cu ei în casa de culoarea nisipului, aproape complet îmbrăcată în ciorchini grei de glicină. Bunica ei îi conduse prin coridorul podit cu gresie, până în salon. Acolo, în colț, ardeau trei candele. Una pentru soțul Immacolatei, una pentru fiul pe care îl pierduse, și o a treia, care părea mai strălucitoare decât celelalte două, pentru Valentina. Când Alba se apropie, văzu fotografia alb-negru a bunicului ei îmbrăcat în uniformă, cu o ținută dreaptă și mândră. Avea privirea plină de zel pentru cauza pe care o crezuse în mod cinstit dreaptă, iar gura îi era imortalizată într-o grimasă plină de hotărâre, care nu semăna cu veșnica grimasă a lui Falco. Fotografia fiului lui, unchiul Albei, era tot alb-negru și îl înfățișa pe acesta în uniformă. Chipeș, cu chipul obraznic al unui poznaș, zâmbea pe sub cozorocul șepcii. În clipa în care ochii i se opriră la altarul mamei ei, Alba își ținu respirația. Nu era nici o fotografie. Doar un portret. Făcut în același stil precum acela pe care ea îl găsise sub pat, în casa plutitoare. *Valentina și Alba, 1945. Thomas Arbuckle. Acum iubirile mele sunt două.*

Luă desenul de acolo și se duse la fereastră, ca să-l poată vedea mai bine în lumină. Acesta era și mai frumos decât primul, fiindcă o înfățișa pe mama ei privind drăgăstos copilașul pe care îl hrănea la sân. Iar copilașul acela era chiar ea, Alba, la vârsta de numai câteva luni. Expresia Valentinei era blândă, plină de tandrețe, și radia o dragoste aprigă, protectoare, ce părea să treacă dincolo de hârtie și de culori și să ajungă până la ea, care acum stătea singură, lângă fereastră, douăzeci și șase de ani mai târziu.

– Te-a iubit cu ardoare, spuse Immacolata, venind, cu mers șchiopătat, ca să se așeze lângă ea. Tu ai simbolizat un nou început. Războiul se terminase. Valentina voia să înceapă o viață nouă, să fie altcineva. Alba, tu ai fost ancora de care ea a avut nevoie.

Alba nu pricepu, dar vorbele acelea sunau frumos.

– M-am întrebat mereu ce fel de mamă a fost, spuse ea în șoaptă.

– A fost o mamă foarte bună. Dumnezeu i-a dat un copil ca s-o învețe compasiunea, generozitatea și bucuria. Te-a pus pe tine înaintea tuturor celorlalte lucruri, chiar și a ei înseși. Poate că de aceea a luat-o Domnul înapoi la El, pentru că ea învățase lecția pentru care a venit aici.

– E un desen frumos.

– O să-l pun pe Falco să-ți facă o copie. E o minune ce se poate face în zilele noastre.

– Mi-ar plăcea nespus să am o copie. Tata are singurul exemplar din celălalt. Eu n-am nimic.

Immacolata o luă de mână.

– Tu ne ai pe noi acum, Alba, iar eu o să-ți împărtășesc amintirile mele. Știu că asta și-ar fi dorit Valentina. Îi semeni foarte mult. Foarte mult.

Glasul Immacolatei devenise o simplă șoaptă.

– Ba nu, nu-i semăn, răspunse Alba cu tristețe, amintindu-și, cu un gust amar, de viața promiscuă și goală pe care o ducea. Nu semăn deloc cu ea. Dar aș putea. O să pot. O să mă schimb și o să devin un om bun. O să fiu tot ce ar fi vrut ea să fiu.

– Alba, copila mea, tu ești deja tot ce și-ar fi dorit ea să fii.

Deodată, parfumul de smochine pătrunse înăuntru prin fereastra deschisă, chiar mai puternic decât mai devreme. Immacolata luă desenul și îl puse cu grijă la locul lui din spatele candelei pâlpâitoare, astfel încât chipul Valentinei să fie luminat.

– Vino, spuse ea. O să te conduc în camera ta.

CAPITOLUL 21

Immacolata o conduse pe Alba pe o scară îngustă de piatră. Casa era veche, mult mai bătrână decât Immacolata însăși. Mirosea a ani, a timp impregnat în structura însăși a clădirii. Immacolata urca încet, iar Alba trebui să-și stăvilească nerăbdarea, pentru că fiecare treaptă o ducea mai aproape de mama ei.

În cele din urmă, traversară palierul până la o ușă decolorată, de lemn de stejar. Immacolata băgă mâna pe sub șalul ei negru și scoase un inel cu chei grele, care zornăiră metalic, inelul fiind prins de un lanț încins acolo unde ar fi trebuit să-i fie talia și care o făcea să semene cu un temnicer medieval.

– Am ajuns, spuse ea pe un ton blând.

Odaia era mică, avea pereți albi și obloane care erau închise. Raze delicate de lumină chihlimbarie pătrundeau prin crăpăturile dintre lamelele de lemn, creând în cameră o stranie atmosferă înnegurată. Aerul vibra de viață, ca și cum spiritul Valentinei încă dăinuia acolo, agățându-se, posesiv, de lumea sa pierdută. Immacolata aprinse candela de pe măsuța de toaletă din lemn de pin. Flacăra lumină milieul de in pe care peria și pieptănul Valentinei, sticluțe de parfum, recipiente cu loțiuni cremoase și o pudrieră solidă, de cristal, toate ale ei, stăteau frumos ordonate în fața unei oglinzi mari, Queen Anne. Alba observă că părul mamei ei era încă încâlcit în peria ei. Immacolata se duse direct la un dulap decolorat, sculptat cu vrejuri de viță-de-vie. Deschise ușile și dădu la iveală un șir de rochii.

– Valentina avea gusturi simple, spuse mama ei cu mândrie. Nu eram avuți. Era război, continuă ea, scoțând o rochie albă și ridicând-o cât mai sus, ca s-o vadă nepoata ei. Pe asta a purtat-o în ziua în care l-a întâlnit pe tatăl tău, explică bătrâna, iar Alba întinse mâna și-și trecu degetele peste pânza fină de bumbac. Tatăl tău s-a îndrăgostit de ea când a văzut-o purtând rochia asta, care o făcea să semene cu un înger. Atât de frumoasă! Atât de nespus de frumoasă și de inocentă! I-am spus Valentinei să-l ducă pe ofițerul englez la râu, ca să se scalde. Era caniculă. Ea și el au avut nevoie de un pic de încurajare. Știam că n-aveau prea mult timp la dispoziție ca să se cunoască. Am înțeles că voiau să fie singuri, se confesă Immacolata, iar apoi se închină: Doamne, iartă-mă!

– Rochia e atât de mică! Mi-am imaginat întotdeauna că mama a fost înaltă.

Immacolata clătină din cap.

– Era italiancă. Bineînțeles că nu era înaltă, spuse ea, iar mâinile-i artritice răvășiră celelalte rochii, până când ajunseră la una neagră, brodată cu flori albe. Of, suspină ea, plină de nostalgie. Pe asta a purtat-o Valentina la *festa di Santa Benedetta*. Tatăl tău a însoțit-o. Eu am ajutat-o să-și împletească margarete în păr și i-am dat pielea cu ulei. Era strălucitoare. Era

îndrăgostită. Cum putea ea să știe atunci cum avea să se sfârșească totul? Viitorul îi părea atât de promițător!

– Ce e *festa di Santa Benedetta*? întrebă Alba privind-o pe Immacolata cum punea cu grijă rochia la loc în dulap.

– Tu te tragi din Santa Benedetta, o fiică simplă de țărani, care a fost martora unui miracol. Statuia de marmură a lui Hristos care se află în mica biserică San Pasquale, a plâns cu lacrimi de sânge. A fost un miracol, calea Domnului de-a le arăta oamenilor din Incantellaria atotputernicia Sa. An de an, statuia a plâns. Uneori sângele a fost doar un biet strop; atunci pescarii n-au avut pradă bogată, ori vremea s-a stricat, ori vița *vendemmia* a dat rod sărac. Însă dacă sângele a curs din belșug, anul următor a fost de aur: la Incantellaria s-au recoltat struguri zemoși, butiile s-au umplut cu măsline, lămâile au fost mari și pline de zeamă, florile au înflorit mai frumoase ca niciodată. Au fost ani buni. Iar apoi a venit anul în care El n-a picurat nici măcar o lacrimă, nici măcar un strop. Am așteptat, am privit, dar El scrisese ce avea să vie și ne-a pedepsit, luându-ne-o pe prea scumpa noastră Valentina, suspină Immacolata, făcându-și cruce din nou. El n-a mai plâns de douăzeci și șase de ani.

Alba fu cam îngrozită de pioșenia bunicii ei. Ea, personal, pomenea rareori de Dumnezeu, cu excepția dăților când înjura, așa că evlavia simplă, țărănească, a Immacolatei i se păru absurdă. Privi la capul patului, unde se afla un coșuleț de răchită cu mânere. Se așeză pe pat și se uită înăuntru, la scutecelul alb și la păturica albă, croșetată.

– Asta a fost a mea? întrebă ea, mirată, luând păturica și ducând-o la nas, ca s-o poată mirosi.

Immacolata dădu din cap în semn că da.

– Am păstrat totul, spuse ea. A trebuit să mă agăț de ceva după moartea ei, mărturisi bătrâna, iar ea și Alba se priviră în ochi. Tu m-ai făcut foarte fericită. Micuța mea Alba, o alintă Immacolata pe nepoata ei, mângâind-o pe obraz cu degetul mare. Haide să-ți arăt unde poți să faci o baie. O să împrumuți cămașa de noapte a Valentinei în seara asta, rămânând ca mâine să-ți cumpărăm ceva de îmbrăcat, *va bene*? propuse ea, iar Alba dădu din cap în semn că se învoia. Haide, mergem să mâncăm, o invită Immacolata.

Ieșiră pe terasă, unde răsună dintr-odată chiotul strident al unui copil, acompaniat de un cor de greieri.

– O, Cosima! spuse Immacolata.

Expresia bătrânei se topi precum zăpada sub căldura unei raze de soare. O fetiță țâșni de după un mănunchi de tufe, urmată de un câine mic, roșcat. Fetița își văzu străbunica și veni în fugă la ea, chicotind de abia mai respira, cu buclele-i de culoarea mierii brune fluturându-i în jurul unui chip rotunjor, roziu, și cu rochița-i bleu pal cu alb fluturându-i în jurul genunchilor.

– *Nonnina! Nonnina!*

Se opri instinctiv înainte să se lase să cadă în brațele bătrânei, știind că entuziasmul ei ar fi putut-o dezechilibra pe aceasta din urmă. Immacolata își puse mâna pe capul copilei și se aplecă s-o sărute. Apoi se întoarse către Alba.

– Dumnezeu mi-a luat-o pe Valentina, dar m-a binecuvântat cu Cosima, rosti ea numele fetiței care deja o privea pe Alba cu ochii ei căprui, mari și curioși. Cosima, ea e Alba și e..., spuse Immacolata, dar apoi se opri, neputând găsi pe loc gradul de rudenie. Verișoara ta! Alba e verișoara ta.

Albei nu-i plăcuseră niciodată copiii. Nici ei nu păreau s-o placă prea mult pe ea. Dar fu luată prin surprindere de expresia vulnerabilă din ochii Cosimei, plină de o dorință de a fi iubită care se putea citi lesne în privirea ei, precum ar fi fost cea a unui cățeluș sau a unui vițeluș. Fetița avea o față de ștrengăriță, cu buze frumos arcuite. Cea de sus era mai cărnoasă decât cea de jos, iar năsucul era ușor cârn. Asemenea Albei, și ea avea farmec. Dar, spre deosebire de Alba, ea nu era conștientă de asta. Cosima, observând că era studiată, zâmbi timid și roși.

– El cine e? întrebă Alba aplecându-se și mângâind cățelușul.

– Cucciolo, răspunse copila, lipindu-se și mai mult de bunica ei. E un dragon.

– Arată foarte înspăimântător, spuse Alba, cântându-i în strună copilei.

Cosima chicoti și o privi pe sub genele ei negre și dese.

– Să nu te sperii, că nu-ți face nimic. E un dragon prietenos.

– Ce bine-mi pare. Îmi cam era frică. La urma urmei, eu n-am văzut niciodată un dragon adevărat.

– Sperie găinile. Și pe Bruno!

– Cine-i Bruno?

– Măgarul.

– Ai multe animale.

– Îmi plac animalele, spuse ea, cu fețișoara radiindu-i de bucurie.

Apoi Cosima se duse la măgărușul care se afla priponit în apropiere, iar Alba o văzu țopăind pe vârfurile picioarelor. Mersul exuberant al unui copil fără griji.

Nu trecu mult și apăru Falco, împreună cu Beata și cu fiul lor, Toto, cel a cărui soție fugise cu un dansator argentinian de tango. Era un tânăr chipeș, cu cinci ani mai mare decât Alba, cu păr castaniu, cârlionțat, și cu o față mare, deschisă, precum era și cea a fiicei lui. Văzându-și tatăl, Cosima îl cuprinse cu brațele de mijloc.

– Albei îi e frică de dragon! ciripi ea, entuziasmată, lipindu-și fața de burta lui Toto, astfel încât râsul îi sună înăbușit în cămașa lui.

El o ridică în brațe.

– Păi, ai face bine să-i spui dragonului să fie cuminte, că altfel Alba o să fugă.

– Alba nu pleacă nicăieri, spuse Immacolata așezându-se în capul mesei, acolo unde stătuse mare parte din cei nouăzeci și ceva de ani ai ei. Ea e acasă acum.

Toto dădu mâna cu Alba și-i zâmbi cu căldură.
– Din câte mi-o amintesc pe mama ta, semeni foarte mult cu ea, spuse el.
Alba fu surprinsă că vocea lui n-avea același ton plin de durere precum era cel al tatălui și al bunicii lui atunci când vorbeau despre Valentina.
– Mulțumesc, răspunse ea.
– Mi-l amintesc și pe tatăl tău, datorită uniformei pe care o purta pe vremuri. Era cel mai fascinant bărbat pe care îl văzusem vreodată. Nu mă puteam abține și mă zgâiam la el mai tot timpul. Îmi amintesc și de umorul lui, pentru că a fost singurul care a zâmbit atunci când, la o masă de prânz, bătrânul Padre Dino a tras vânturi tot timpul.
– Zău așa, Toto! protestă Beata.
Dar Alba era încântată de vărul ei. Prezența lui plină de naturalețe spulberase atmosfera apăsătoare pe care spiritul Valentinei o adusese asupra casei.
Immacolata abia aștepta să vorbească despre fiica ei. Deodată apăruse ocazia să spună povești și să depene amintiri. Rănile încă dureau dacă îi rostea numele, ca și cum ar fi turnat apă sărată peste niște tăieturi care nu se putuseră vindeca niciodată. Dar apariția Albei o obliga să deschidă porțile trecutului, iar Immacolata cedă de bunăvoie. Tot timpul cât ea spuse povești ce ilustrau virtutea fiicei ei, bunătatea ei fără egal, chipul lui Falco rămase întunecat, cu gura strânsă într-un rictus mânios.
După ce femeile se duseră la culcare, Falco rămase la masă, aplecat peste un pahar de *limoncello*, fumând o țigară și privind, pierdut, la flacăra muribundă a felinarului. Întoarcerea Albei fusese o neașteptată binecuvântare. Ea adusese o bucurie pe care n-avea cum s-o înțeleagă. Cu toate astea, prezența ei la Incantellaria însemna și o amintire răscolitoare a unei părți din viața lui pe care el o socotea prea cumplită ca să poată reflecta asupra ei.
Alba făcu o baie, alungând emoțiile a ceea ce probabil că fusese cea mai lungă zi din viața ei. Ziua aceea fusese îmbătătoare, fascinantă și, cumva, oribilă. Dacă i se părea că spiritul mamei ei bântuia prin căsuța plutitoare, atunci cât de mult bântuia el oare casa familiei Fiorelli? Immacolata îi dăduse chibrituri ca să aprindă candela de pe măsuța de toaletă și pe cea de la capul patului, explicându-i că nu avuseseră electricitate în timpul războiului, așa că atunci când renovase restul casei, nu trăsese curent electric în camera Valentinei. Voise s-o păstreze exact așa cum era. Astfel că, în clipa în care se așeză în fața oglinzii, îmbrăcată în cămașa albă de noapte a mamei ei, cu părul revărsându-i-se pe umeri, cu chipul palid în lumina dănțuitoare a flăcării, Alba fu aproape la fel de speriată de propria imagine pe cât era de senzația de moarte care domnea în acea odăiță.
Luă peria de păr. Era de argint și grea. Cu mișcări lente, hotărâte, începu să-și perie părul, privindu-se în sticla pătată a oglinzii. Știa că se uita în ochii celei mai fidele asemănări cu mama ei pe care ar fi putut s-o vadă vreodată. Mai tulburătoare, poate, decât portretele, pentru că era vie și mișca. Privind-o, ochii i se umplură de tristețe fiindcă era conștientă că

mama ei avusese o virtute pe care ea, Alba, n-avea cum s-o aibă vreodată. Dacă Valentina ar fi trăit, Alba nu se îndoia câtuși de puțin că ar fi fost dezamăgită de fiica ei. Valentina impresionase pe toată lumea prin grația ei naturală, nepământeană. Dar dacă ea, Alba, ar fi murit curând, oare pentru ce și-ar fi amintit-o oamenii?

În noaptea aceea avu un somn agitat. Nu-și imaginase că expediția în căutarea mamei urma s-o facă să caute în adâncul ființei ei. Sperase să poată merge mai departe, dar spiritul Valentinei o bântuia acum într-un fel în care n-o mai făcuse până atunci.

După ce, în cele din urmă, adormi, avu niște vise ciudate, de neînțeles, răscolitoare. Trezindu-se, fu ușurată că se făcuse ziuă, că cerul era senin și albastru și că soarele strălucea, revărsând lumină în ungherele întunecate ale odăii.

Își îmbrăcă rochița galbenă de vară pe care o purtase și cu o zi înainte și ieși pe terasă. Doar Toto și Cosima se treziseră și erau la micul dejun. Văzând-o pe Alba, chipul fetiței se lumină de un zâmbet imens, drăgălașa ei guriță bosumflată dezvăluindu-i dințișorii perlați.

– Alba! exclamă Cosima dându-se jos de pe scaun ca s-o îmbrățișeze. N-ai visat dragoni, nu-i așa? întrebă ea cuprinzând-o pe Alba cu brațele de talie, așa cum făcuse cu tatăl ei seara trecută.

– Nu, deloc.

– Pari obosită, spuse Toto, mestecând o bucată de brioșă.

– N-am dormit prea bine. Cred că am fost aproape prea obosită ca să dorm.

– Păi, mănâncă ceva. Pe urmă, eu și Cosima te ducem în oraș, dacă vrei. Am înțeles că ți-au furat valiza.

– Trebuie să ajung la bancă, spuse Alba așezându-se lângă Cosima, care îi trăsese un scaun.

– Desigur. Poți să cumperi acum și să plătești după ce primești banii. La Incantellaria poți cumpăra pe datorie fără griji.

Era plăcut să fie afară, în adierea cu parfum de eucalipt ce venea dinspre mare.

– E frumos aici, spuse ea. Îți alină sufletul, nu?

– N-aș putea să trăiesc vreodată altundeva. E o viață liniștită, dar nici nu tânjesc după mai mult, mărturisi Toto aruncându-i un zâmbet fiicei lui. E un loc bun în care să crească un copil. Tu ai o mulțime de prieteni, nu-i așa, Cosima?

– Costanza e prietena mea cea mai bună, spuse fetița pe un ton serios. Eugenia vrea să fie prietena mea cea mai bună, dar eu i-am spus că n-are cum, pentru că o am pe Costanza. Dar Costanza n-o place pe Eugenia, mărturisi Cosima suspinând adânc.

Strâmbă din năsuc, apoi își uită șirul gândurilor, fiindcă din casă se iviră Cucciolo și Falco. Acesta din urmă zâmbi, dar ochii îi rămaseră duri precum cremenea; ochii aceia aveau ceva ce-i amintea Albei de tatăl ei.

– Mă duc în oraș împreună cu Cosima și Toto, spuse Alba în timp ce unchiul ei se așeza la masă și-și turna o ceașcă de cafea. Poate că-mi arăți și mie biserica San Pasquale. Mi-ar plăcea să văd unde s-au cununat părinții mei, explică ea, însă Falco puse ibricul jos și privi fix, de parcă ar fi fost paralizat. Immacolata mi-a spus despre *festa di Santa Benedetta*, îi dădu înainte Alba. Totul s-a petrecut în biserică, nu-i așa? continuă ea, derutată.
– Miracolul a încetat acum mulți ani, spuse Toto zâmbind forțat.
Era clar că nici el nu prea punea mare preț pe ritualurile medievale.
– Mama e îngropată acolo? îl întrebă Alba pe unchiul ei, care păli.
– Nu, răspunse el, scurt. E îngropată pe dealul cu vedere spre mare. E un loc retras, unde se poate odihni în pace. N-are piatră funerară.
– N-are piatră funerară?
– N-am vrut să fie tulburată, o lămuri el. O să te duc acolo în după-amiaza asta.

Pe drumul întortocheat spre oraș, cu Toto și cu fiica lui în mașină, Alba nu putu să nu reflecteze la misterul care înconjura moartea mamei sale. Vru să-l întrebe pe Toto despre asta, dar simți că nu se cuvenea să discute despre asemenea lucruri în prezența Cosimei. Alese, în schimb, s-o întrebe pe fetiță despre animalele ei, atât cele adevărate, cât și cele imaginare. Cosima se aplecă prin golul dintre scaune și începu să ciripească, entuziastă ca o păsăruică primăvăratică în zori.
Odată ajunși în oraș, Toto o duse pe Alba la bancă și o ajută să-și deschidă un cont, vorbind în acest scop cu directorul băncii, pe care îl cunoștea de pe vremea școlii. După ce luă legătura cu banca londoneză la care avea cont Alba, directorul îi acordă imediat un credit verișoarei lui Toto. Cosima fu încântată s-o însoțească pe Alba la un butic, din care aceasta din urmă își cumpără haine. Cum fetița n-avea mamă, nu era obișnuită să privească o femeie probând rochii și pantofi. Străbunica ei nu purta decât haine negre. Îmboldită de entuziasmul fetiței, Alba probă tot, cerându-i Cosimei părerea despre fiecare articol de îmbrăcăminte în parte, cu note de la unu la zece. Cosima chiui de bucurie, chicotind la cele care arătau groaznic și strigând „Zero!“ cu exuberanță. Toto le lăsă singure și se duse să bea o cafea la *trattoria*. Toată lumea o cunoștea pe Cosima și puțini erau cei ce nu auziseră de dramatica întoarcere a Albei, cu doar o zi înainte. Se plimbară amândouă de mână pe străzi, oprindu-se la fiecare prăvălie și râzând de imaginile lor reflectate în geamurile vitrinelor. Cosima parcă ar fi fost fiica ei, se gândi Alba, într-atât de mult semănau.
– Acum o să-ți fac cunoștință cu piticii, anunță, veselă, Cosima.
– Piticii? repetă Alba, nefiind sigură că auzise bine.
– *Si, i nani!* spuse Cosima, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.
Își duse verișoara într-o prăvălie adâncă și întunecoasă, ce părea să conțină de toate, de la mopuri, la mâncare, la haine și jucării. Femeia de la tejghea îi zâmbi drăgăstos Cosimei. Nu arăta deloc a pitic. Abia atunci când

ieși de după tejghea, Alba își dădu seama că femeia stătuse urcată pe o cutie special concepută, astfel încât să pară mai înaltă. Fără acel podium, nu măsura în înălțime mai mult de un metru și douăzeci.

– Eu sunt Maria. Tu ești fiica Valentinei, spuse femeia pe un ton plin de patos. Lumea zice că-i semeni leit.

Până să apuce Alba să răspundă, tot restul familiei Mariei apăru precum un grup de șoricei, din spatele unor uși ascunse printre mărfuri. Să tot fi fost vreo șase inși, care erau cu toții la fel de scunzi ca Maria și care aveau fețe roșii, lucioase, și zâmbete voioase. Alba se gândi că ar fi arătat minunat într-o grădină, cu niște undițe și pălării nostime. Însă apoi ea alungă acel gând năstrușnic, amintindu-și că încerca să fie un om bun.

– Aveți haine pentru copii? întrebă ea.

– Oooo! Bineînțeles că au! exclamă Cosima, dispărând pe unul dintre culoare, cu buclele-i bogate fluturându-i în jurul capului precum un mănunchi de arcuri.

Fetița începu să scoată din rafturi niște rochii frumoase și să le ridice ca să le vadă Alba. Ochii ei căprui radiau de speranță.

– Bine, Cosima, de la unu la zece. Care îți place? întrebă Alba, încrucișându-și brațele și luându-și o expresie serioasă.

La început, Cosima nu știu ce să facă. Nu i se oferise niciodată mai multe de o rochiță odată. Tremurând de emoție, o dezbrăcă pe cea pe care o purta și rămase în chiloțeii albi. Ținea deja în brațe trei rochițe, neștiind pe care s-o probeze prima. Ajutată de Maria și de fiicele ei, copila făcu parada modei, ca o prințesă, plimbându-se încolo și încoace pe culoar, făcând piruete, cu rochițele înfoindu-se ca niște frumoase flori. Nici una nu primi nota zero. Prea copleșită de presiunea deciziei, Cosima nu se putea hotărî.

– Nu știu, se tângui ea cu glasul tremurându-i de emoție și cu pieptul agitat de respirația sacadată. Nu știu pe care s-o aleg!

– Atunci, cred că trebuie să le cumpărăm pe toate, răspunse Alba cu nonșalantă.

Copila o privi cu ochii mari cât cepele. Pe urmă, izbucni în lacrimi. Maria o luă în brațe, dar Cosima se desprinse din îmbrățișare și se aruncă, suspinând, în brațele Albei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alba, mângâindu-i părul.

– Nu mi-a mai cumpărat nimeni atâtea rochii până acum, răspunse Cosima printre suspine.

Alba se gândi la mama Cosimei, care își abandonase copilul pentru un dansator de tango, și i se strânse inima.

– Stai să vezi când o să te vadă tatăl tău îmbrăcată cu ele! Diseară am putea face o prezentare de modă. Păstrăm secretul și-i facem o surpriză lui Toto.

Cosima își șterse ochii cu dosul palmei.

– O, da, putem?

– Tatăl tău o să creadă că te-ai transformat într-o prințesă.

– O, chiar așa o să creadă!

– Cosima, poți să faci ceva pentru mine?
– Da.
– Vreau să mă lași să te desenez, o rugă Alba, care nu mai desenase din copilărie și care nici măcar nu era sigură că mai *putea* desena. Cumpărăm hârtie și creioane, iar tu îmi pozezi. Vrei? întrebă ea, iar copila dădu din cap în semn de aprobare entuziastă. Mă poți duce într-un loc drăguț. Pregătim un picnic și tu o să-mi povestești despre Costanza, despre Eugenia și despre toți ceilalți prieteni ai tăi de la școală.

Alba și Cosima ajunseră la *trattoria* cu brațele pline de cumpărături. Toto rămase cu gura căscată.
– Cred că prăvăliile au făcut azi vânzare mai mare decât fac într-o lună, spuse el, vorbe care o făcură pe Cosima să zâmbească și să-și umfle pieptul. Ce-i cu fața asta la tine? o întrebă tatăl ei ridicând-o pe genunchi și mijind din ochii.
– O surpriză, răspunse ea, chicotind.
El se uită la Alba, iar apoi își mută privirea la sacoșe.
– Aha, înțeleg!
– Mi-am pierdut toată garderoba. O fată are nevoie de haine, explică Alba.
– Așa e, încuviință Cosima, cu chipu-i angelic radiind de fericire.
Înainte să se întoarcă acasă pentru masa de prânz, Toto și Cosima o duseră pe Alba la biserica San Pasquale. Aceasta se afla în centrul orașului, la capătul unei străduțe înguste, care dădea într-o curticică. Bisericuța era zugrăvită în alb și albastru, simetria și robustețea dându-i un farmec pitoresc. Turla placată cu mozaic se înălța în aerul marin proaspăt, fiind un frumos punct de observație pentru porumbei și pescăruși. Alba trecu de ușa grea de lemn și ajunse în locul în care mama ei stătuse cu aproape trei decenii în urmă, îmbrăcată în dantelă albă și cu margarete în păr, la cununia cu tatăl ei. Alba se opri pentru o clipă și admiră priveliștea culoarului care ducea la altar, imaginându-și-l mărginit cu flori. Apoi ea privi pe îndelete icoanele și frescele sclipitoare ce decorau pereții, precum și candelabrele aurii, strălucitoare, care reflectau lumina, scânteind. Altarul se afla la baza unui iconostas elaborat, înfățișând scene ale crucificării, iar masa era acoperită cu o pânză albă, scrobită cu grijă, decorată cu sfeșnice aurii și încărcată cu accesoriile extrem de măiestru meșterite necesare săvârșirii liturghiei. Având în vedere simplitatea orașului, opulența bisericii era remarcabilă. Dar ceea ce îi atrase atenția Albei fu statuia de marmură albă a lui Iisus, despre care se povestea că ar fi plâns cândva cu lacrimi de sânge. Se duse la ea, pășind înfundat cu espadrilele pe lespezile podelei.
Statuia era mai mică decât și-o imaginase ea, fără vreo urmă de lacrimi, sânge sau altceva. Alba își lungi gâtul ca să privească în spatele statuii, căutând o explicație, o urmă de ceva care să poată sluji punerii în scenă a vreunui truc.
– Nu-i nimic acolo, spuse Toto, care apăru lângă ea, în vreme ce Cosima se așeză mai în spate, păzind cu străjnicie sacoșele în care se aflau

cumpărăturile.
– Chiar s-a întâmplat? întrebă Alba.
– O, nu mă îndoiesc că ceva s-a întâmplat. Mă îndoiesc doar că acel ceva a fost inspirat de Dumnezeu.
– Dar nu s-a mai întâmplat de ani și ani?
– Nu s-a mai întâmplat de la moartea Valentinei, spuse Toto pe un ton destul de indiferent.
– Immacolata susține că miracolul ar fi dispărut din cauza morții Valentinei, îi aminti Alba trecându-și degetele peste chipul de piatră rece, inert, al lui Hristos.
– Immacolata e o femeie foarte credincioasă. A pierdut un soț, un fiu și apoi o fiică. Nu e de mirare că încearcă să explice totul din perspectiva asta. Pentru Immacolata, Valentina e o sfântă, dar ea a fost o ființă omenească. O ființă omenească supusă greșelii, la fel ca noi, ceilalți.
– N-am avut nici o idee despre impactul pe care l-a avut ea asupra orașului Incantellaria.
– A fost frumoasă, misterioasă și a murit tânără. Ăsta e un oraș mic, un oraș superstițios. Povestea ei a fost una romantică și tragică. Nimic nu se compară cu combinația de romantism și de tragedie atunci când vine vorba să impresionezi oamenii – uită-te la Romeo și Julieta. Pe urmă, tatăl tău a dus copilul Valentinei departe de aici. E ca în romane.
Alba se gândi la felul în care Viv ar fi imortalizat povestea într-o carte, dacă ar fi știut toate astea.
– Iar douăzeci și șase de ani mai târziu, fiica eroinei se întoarce, adăugă Alba.
Toto dădu din cap.
– Și toată povestea asta nenorocită reînvie.
– Tatăl tău e foarte trist, nu ți se pare? spuse ea.
– Nu s-a împăcat niciodată cu moartea ei. Și nici Immacolata. Dar tristețea Immacolatei e tristețea firească a unei mame rămase fără copilul ei. La tatăl meu e vorba de o adevărată tortură.
– De ce? întrebă Alba, amintindu-și, cu un straniu sentiment de déjà-vu, expresia inconsolabilă de pe chipul tatălui ei în seara în care îi dăduse portretul acela.
Toto ridică din umeri.
– Nu știu.

CAPITOLUL 22

Într-o atmosferă încărcată de emoție, Alba o ajută pe Cosima să îmbrace prima dintre cele trei rochițe noi. Immacolata ședea în capul mesei, împreună cu restul familiei, încercând să ghicească despre ce fel de surpriză era vorba.

– O să fie uluiți, spuse Alba, legând frumos funda de la spate. Arăți ca un îngeraș.

Simțea nevoia s-o aducă în discuție pe mama fetiței. De când venise, nu auzise pe nimeni pronunțând numele acelei femei. Cosima se comporta ca și cum mama ei nici n-ar fi existat, dar Alba știa adevărul, fiindcă se recunoștea în tăcerea copilei. Erau întrebări care mocneau înlăuntrul ei și care aveau să dea într-o zi pe dinafară, provocându-le suferință tuturor, dacă nu li se dădeau acum răspunsuri sincere și de bun-simț.

– Gata, poți să te duci și să le arăți tuturor ce frumoasă ești!

Cosima țâșni în lumina soarelui, dansând cu pasul ușor al unei zâne. Apariția îi fu primită cu aplauze pline de încântare.

– Mai am de arătat ceva! strigă Cosima dând năvală înapoi în casă, fiindcă trebuia să îmbrace următoarea rochie.

Alba se bucură laolaltă cu Cosima. Privi expresiile celor din familie; nici unul nu era mai vesel și mai încântat decât Toto. Alba scoase un oftat adânc și gândurile îi zburară la tatăl ei. Nu-i prea plăcea să zăbovească asupra amintirilor, prezentul fiind mult mai plăcut. Și totuși, își aminti cu o oarecare surprindere că tatăl ei o dusese cândva la vânătoare de iepuri, în pădurea din spatele casei de la Beechfield. Urcaseră dealul ținându-se de mână, el având arma atârnată de umăr și călcând cu pași mari și apăsați, iar apoi se întinseseră pe burtă, cu iarba umedă gâdilându-le bărbiile. Parfumul lanurilor de porumb proaspăt recoltate ajunse până la ea din trecutul încețoșat, umplându-i sufletul de nostalgie. Tatăl ei împușcase un iepure, îl jupuise, îl eviscerase, iar apoi făcuseră un foc și îl gătiseră, în timp ce soarele scălda ținutul rural în toate nuanțele de roz. Doar ei doi. Alba își aminti acum de asta.

Cosima intră din nou, țopăind, ca să îmbrace cea de-a treia rochie, iar Alba fu trezită din gânduri. O ajută pe fetiță să-și pună ultima rochiță. Alba se trezi culegând hăinuțele lăsate de Cosima grămadă pe podea și aranjându-le frumos pe spătarul scaunului. Își observă înclinația neobișnuită către ordine, agitația aproape maternă, și fu surprinsă de cât de normal se simțea. La finalul defilării Cosimei, ieși din culise ca să primească și ea aplauze. Toto îi mulțumi, iar ea înțelese mesajul lui din faptul că făcea niște pauze bizare între cuvinte; era limpede că acum, când ea apăruse în familie și se împrietenise cu Cosima, el resimțea și mai mult absența soției lui.

După masa de prânz, Immacolata dispăru în casă, fiindcă voia să tragă un pui de somn. Falco se oferi s-o ducă pe Alba la mormântul Valentinei. Cosima sări de pe scaun, vrând să meargă și ea, dar fu refuzată, așa că o imploră din priviri pe Alba, deznădăjduită. Însă aceasta din urmă voia să stea de vorbă doar cu Falco. Așa că îi propuse Cosimei să meargă la un picnic ceva mai târziu, într-un loc drăguț, doar ele două. Asta o mai liniști pe fetiță, care se uită după ei în timp ce dispăreau în livada de măslini. Pe urmă, Cosima se răsuci pe călcâie și de duse să se joace cu măgărușul.

– E adorabilă, spuse Alba, sperând să-i ia gândurile de la sora lui moartă.

Falco dădu din cap în semn de încuviințare.

– E o încântare. Fiul meu e un tată bun. Nu i-a fost ușor.

– E un tată grozav. Îi oferă Cosimei tot ce-i trebuie.

– Nu-i poate oferi totul, spuse el, ursuz. Trebuie să se recăsătorească și să-i dea copilului o mamă.

– Nimeni n-o poate înlocui pe mama Cosimei, spuse Alba, un pic cam prea repede, gândindu-se la ea însăși.

– Nu, bineînțeles că nu, replică el, aruncându-i Albei o privire scrutătoare și aspră. Dar vezi cum a înflorit Cosima de când ai venit tu.

– Eu doar i-am cumpărat câteva rochițe, spuse ea ridicând din umeri.

– E mai mult de-atât. Tu ești tânără. Cosima are nevoie de o femeie tânără, pe care s-o admire. Pe care s-o aibă drept exemplu.

– O are pe Beata, care-i *nonna* ei, sugeră Alba, deși știa că prezența în casă a acelei femei tăcute nu era suficientă.

– Știi că nu e nici o problemă să-l inviți pe prietenul tău, Gabriele, oricând dorești, spuse Falco, iar Alba zâmbi, dându-și seama că sperau cu toții ca ea să rămână.

– Mulțumesc. S-ar putea să-l invit, răspunse ea amintindu-și chipul frumos al lui Gabriele.

Coborâră colina pe o potecă bătătorită, care trecea prin pădure. Țârâitul greierilor răsuna prin aerul liniștit al după-amiezii, înmiresmat cu arome de rozmarin și de pin. Alba nu se simțea în largul ei în prezența lui Falco. Nu pentru că el ar fi fost dezagreabil, deși era cam din topor, dar avea tot timpul un aer întunecat și deprimant, ca și cum ar fi fost veșnic mohorât. Mergând alături de el, se simți și ea mohorâtă. Simți cum i se îngreuna sufletul sub povara unui rău fără nume. Îi venea greu să lege o conversație cu Falco. La început, el fusese încântat s-o vadă, nespus de încântat. Bucuria lui se revărsase în lacrimi, iar apoi se transformase într-un râs strident. Însă Falco era complet imprevizibil: într-un moment plângea, pentru ca în următorul să râdă, amuzat. Alba credea că în momentul de față el era torturat de faptul că imaginea nepoatei lui îi amintea neîncetat de sora pe care o pierduse. Dar Alba, la urma urmei, nu era Valentina. Prezența ei n-o putea aduce înapoi pe Valentina. Ea nu era ca mama ei. Poate că asta îl dezamăgise. Poate că el sperase nu doar într-o asemănare fizică, ci și într-una de caracter. Judecând după cele povestite de Immacolata, Alba își dăduse seama că ea era doar o palidă reflexie a

defunctei. Era o ușurare că ei nu știau nimic despre viața pe care o dusese ea până să-i reîntâlnească.

Falco avea vârsta tatălui ei, trecut de cincizeci și cinci de ani, mai mult sau mai puțin, și totuși amândoi erau cu mult mai bătrâni decât vârsta pe care o aveau. Amândoi mergeau la fel de aduși de spate, ca și cum o forță invizibilă s-ar fi sprijinit pe umerii lor, apăsându-i puternic. Amândoi zâmbeau, însă ochii lor aveau o neliniște care nu putea fi descifrată.

Poteca ieșea din pădure și dădea într-o livadă de lămâi. În stânga, acolo unde colina urca abrupt, se înălța, sfidând stihiile, bătrânul turn de veghe dărăpănat pe care Alba îl văzuse de pe mare.

– Ei îi plăcea nespus de mult să vină aici, spuse Falco băgându-și mâinile în buzunare. Iubea parfumul lămâilor și, desigur, vederea spre mare e splendidă.

O conduse prin livadă până la capăt, pe faleză, unde un măslin singuratic se înălța, noduros și contorsionat, în soare.

– Am îngropat-o aici.

Sub copac se afla o cruce simplă de lemn, cu numele Valentinei scris pe ea. Falco privi spre marea calmă, a cărei apă lucea precum sticla.

– Valentina a văzut cu mult înaintea altora că sosea nava tatălui tău, așa că a coborât repede în port. Dacă o iei pe scurtătura asta, în jos pe stâncă, ajungi acolo foarte repede. Atunci când voia ceva, nimic nu-i stătea în cale.

– Sunt sigură că e fericită aici. E atâta pace!

– Turnul de veghe era și el un loc care-i plăcea foarte mult. După război, ea și-a petrecut multe ore aici, așteptându-l pe tatăl tău să se întoarcă.

– E foarte romantic, spuse Alba, care voia să simtă prezența mamei ei acolo, la umbra acelui copac, dar care nu simțea decât norul greu ce-l înconjura pe Falco. Îmi arăți turnul? întrebă ea, întorcându-se ca să urce colina.

Falco se luă după ea fără o vorbă.

– Oho! Se vede până hăt, departe! exclamă Alba, încântată, umplându-și plămânii cu aerul curat, marin, dar văzând, apoi, expresia îndurerată a lui Falco. Îți amintesc de mama? întrebă ea pe șleau, cu capul lăsat într-o parte, încruntându-se, ceea ce-l făcu pe unchiul ei să-i arunce o privire scrutătoare, surprinsă. O vezi pe mama de fiecare dată când te uiți la mine? De-asta ești atât de tulburat?

El clătină din cap și dădu din umeri, ridicându-și palmele spre cer.

– Bineînțeles că semeni cu ea, doar ești fiica ei.

– Dar asta te face să suferi, Falco? Prezența mea aici îți trezește toate amintirile?

Întrebarea ei îl luase pe nepregătite.

– Cred că da, răspunse el în șoaptă.

Albei i se făcu deodată milă de bărbatul acela puternic și vru să-i adreseze o vorbă de consolare.

– Ea e cu Dumnezeu acum, fu replica jenantă pe care o găsi.

– Da, e, dar noi am rămas în iad.

Violența vorbelor lui o șocă într-o asemenea măsură, încât tresări. Clipi, nedumerită. Exista ceva ce el nu-i spunea. Poate că ei doi se certaseră în ziua în care ea murise. Poate că ea murise înainte ca el să apuce să-și ceară iertare. Nu era asta o problemă des întâlnită la cei care rămâneau în viață?

Alba se întoarse și privi împrejur. Deasupra lor, abia întrezărindu-se prin desișul pădurii, se zăreau turnurile și turnulețele unui palat.

– Cine locuiește acolo? întrebă ea, schimbând subiectul.

– Nimeni. E o ruină.

– Trebuie să fi fost impresionant cândva.

– A fost, dar o învrăjbire a scindat familia, iar *palazzo* a fost lăsat în paragină, răspunse Falco pe un ton inexpresiv.

– Așadar, nu există comori ascunse?

– Nici dacă ai vrea, n-ai putea ajunge acolo, adăugă Falco. Pădurea a pus stăpânire pe el.

– Ce trist!

Falco clătină din cap.

– Să mergem. Te așteaptă Cosima.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici, spuse ea zâmbind. Îmi dau seama cât de greu trebuie să-ți fie. Să iubești pe cineva și apoi să-l pierzi! Durerea nu dispare niciodată, nu-i așa?

El dădu scurt din cap și coborî colina.

Așa cum spusese Falco, Alba era așteptată de Cosima în livada de măslini. Fetița avea în mână un coș cu mâncare. Văzând cum mica siluetă, aflată încă departe, aștepta cu răbdare în bătaia soarelui, Alba se binedispuse numaidecât. Fetița o văzu și-i făcu, entuziasmată, cu mâna. Alba îi răspunse făcându-i și ea cu mâna și grăbind pasul, fericită să-l lase pe morocănosul de Falco să-și continue singur drumul, învăluit în norul mâhnirii lui.

Alba îi propuse Cosimei să meargă amândouă la turnul de veghe. Nu doar că era extraordinar de frumos acolo, dar voia totodată să fie în apropierea măslinului contorsionat la umbra căruia era îngropată mama ei. Cosima o așteptă pe Alba să-și ia hârtie și creioane din casă. După ce Alba se întoarse, Cosima o luă de mână.

– Ce ai în coșuleț? întrebă Alba, uitându-se în el.

– Mere, *mozzarella*, *panini* cu roșii și biscuiți.

– Delicios, spuse ea. Un ospăț!

– Tu nu mănânci la fel de bine în Anglia? întrebă Cosima cu inocență.

– Bineînțeles că nu. Italia e la fel de renumită pentru mâncarea ei pe cât e pentru frumusețe, arhitectură și limbă.

– Da? se miră fetița, încrețindu-și năsucul. Limbă?

– Absolut, ar trebui să auzi cum sună celelalte limbi. Oribil, ca niște instrumente dezacordate. Italiana e ca o muzică frumos cântată.

– Mie nu-mi place să ascult muzica pe care o pune Eugenia la magnetofon. Mă dor urechile.

– Atunci, fii mulțumită că vorbește italiană când nu pune muzică!

Se așezară lângă turnul de veghe și Cosima mușcă dintr-un măr. Alba deschise caietul de desen și luă un creion în mână. Nu știa cu ce să înceapă: capul, părul sau ochii. Stătu și privi copilul timp îndelungat. Nu simțea că ar fi vrut să-i surprindă neapărat trăsăturile, ci mai degrabă expresia lor, care era angelică, poznașă și vag arogantă. Iar acum, cu gurița plină de măr, avea obrajii umflați precum cei ai unei veverițe.

– Te pricepi la asta? întrebă copilul cu glas înfundat, mestecând veselă.

– Nu știu. N-am mai desenat până acum. Nu de-adevăratelea.

– Dacă iese bine, pot să-l păstrez?

– Doar dacă iese bine. Dacă nu, ajunge pe fundul mării.

– Exact precum cotorul ăsta de măr, spuse Cosima aruncându-l cât de departe putu.

Cotorul ateriză pe o stâncă.

– Bună încercare!

– Nu-mi place să mă apropii de margine. Aș putea cădea.

– Ar fi mare păcat.

– Tu de ce vorbești italiană? întrebă Cosima luând un *panino* din coș.

– Pentru că mama mea a fost italiancă.

– Mama ta a fost strămătușa mea. Mi-a spus tati.

– Da, așa e.

– Și a murit.

– Da, din păcate a murit înainte să apuc s-o cunosc. Tatăl meu s-a recăsătorit.

– Îți place de noua ta mamă?

– Nu chiar. Nimeni n-o poate înlocui pe mama ta adevărată. Mama vitregă a fost mereu bună cu mine, dar cred că eu l-am vrut pe tata numai pentru mine.

– Eu îl am pe tata doar pentru mine, spuse Cosima cu mândrie, netezindu-și noua ei rochiță roz.

– Ești foarte norocoasă. Tatăl tău e un om bun. Te iubește foarte mult.

În timp ce vorbeau, mâna Albei începu să deseneze. Nu se concentră, lăsă pur și simplu creionul să-și facă treaba.

– Cred că ți-e dor de mama ta, spuse ea.

Chipul Cosimei deveni serios dintr-odată.

– Nu cred că se mai întoarce, spuse ea cu un oftat, dar pe urmă adăugă, veselă: Dar nu contează, nu-i așa?

– Știi, pe când eram copil, nimeni nu vorbea cu mine despre mama. Asta m-a întristat foarte tare, pentru că n-am avut voie să-mi amintesc de ea. Lumea adulților poate fi uneori foarte derutantă. Cel puțin, așa a fost pentru mine. Eu voiam să fiu convinsă că ea mă iubise și că moartea ei n-avea legătură cu mine. Nu voiam să cred că mă părăsise. Mama ta a avut un motiv întemeiat să plece, dar acela n-a fost că a vrut să te părăsească *pe tine*. Îmi imaginez că a știut că nu putea să te ia cu ea. A fost mai bine pentru tine să rămâi aici, cu familia ta. Cred că-i e foarte dor de tine.

Cosima cumpăni, cu o expresie foarte solemnă. Expresia aceea nu era potrivită pentru portret.
Alba se opri din desenat.
– Cum e mama ta?
Chipul fetiței se lumină din nou. Alba puse din nou vârful creionului pe hârtie.
– E foarte frumoasă. Îi place să poarte părul prins sus. Are păr lung, lucios. Și mie îmi place să-l port prins sus. Semăn cu ea, cred. Cel puțin, așa zice toată lumea. Ea îmi spunea povești înainte de culcare, ca să nu-mi fie frică. Nu-mi plăcea când țipa la tata. Nici lui nu-i plăcea. Însă ea n-a țipat niciodată la mine.
– Bineînțeles că nu. Adulții strigă unii la alții din cele mai prostești motive, mai ales italienii, spuse Alba, lucrând acum la ochii Cosimei.
Cosima avea ochi adânciți în orbite, ca Toto, iar culoarea lor era cea mai deschisă nuanță de miere brună.
– Mama gătește bine, continuă Cosima, apoi râse, adăugând: Tata spunea că știa să gătească cel mai bun rizoto cu ciuperci din toată Italia. Fetița tăcu o clipă, iar apoi adăugă pe un ton degajat: Ea nu mi-a cumpărat niciodată trei rochii deodată.
Alba își ridică privirea din desen.
– Ar fi foarte impresionată de astea, nu-i așa?
– Mama mi-ar peria părul și m-ar spăla pe față.
– N-are rost să porți haine drăguțe, dacă ai fața murdară și părul ciufulit.
– Tu ai copii?
Alba zâmbi și clătină din cap.
– Eu nu sunt măritată, Cosima.
– Dar te-ai putea mărita cu Gabriele, spuse Cosima, chicotind șmecherește.
Alba fu luată prin surprindere.
– Cine ți-a spus de Gabriele?
– L-am auzit pe bunicul vorbind cu tata.
– Nu-l cunosc prea bine pe Gabriele, spuse Alba. L-am cunoscut la Sorrento și m-a adus aici cu barca lui.
– Tata spune că l-ai putea suna ca să-l inviți aici.
– Așa spune el?
– E frumos?
– Foarte.
– Îl iubești?
Alba râse de întrebarea ei inocentă.
– Nu, nu-l iubesc, răspunse ea, iar Cosima păru dezamăgită. Eu iubesc un bărbat pe nume Fitz, adăugă Alba. Dar el nu mă iubește pe mine.
– Atunci, eu l-aș uita pe Fitz. Pun pariu că Gabriele te iubește.
– Iubirea e ceva ce se dezvoltă, Cosima. Gabriele abia dacă mă cunoaște, o lămuri Alba pe fetiță, iar apoi începu să hașureze, cu mișcări apăsate, părul portretului.

– Gabriele ar putea veni la unul dintre picnicurile noastre, dacă vrei. Pe urmă, te poți mărita cu el.
– Mi-ar plăcea ca viața să fie atât de simplă, spuse Alba cu un suspin, simțind că-i era dor de Fitz.
– Știi, eu împlinesc șapte ani în curând, ciripi Cosima, începând să se plictisească să pozeze pentru Alba.
– Ești foarte matură!
– O să mă îmbrac într-una dintre rochiile noi, spuse fetița, fericită. Și o să-mi leg părul sus, ca mama.
După ce Alba termină, ridică desenul în fața ochilor, ca să-l poată studia de la distanță. Chiar era bunicel. Asta o surprindea, pentru că ea nu fusese niciodată bună la ceva – cu excepția cumpărăturilor. Cosima veni în spatele ei, respirându-i agitat peste umărul.
– E genial! exclamă ea.
– E genial, nu-i așa?
– N-o să-l arunci în mare, nu?
– Nu, nu cred.
– Mi-l dai mie?
Alba nu prea voia să se despartă de desen.
– Păi, să zicem, cedă ea până la urmă. Dar numai dacă îmi dai un *panino*, ce zici?
Coborâră colina până la livada de măslini.
– Aici e îngropată mama mea, îi spuse ea Cosimei. Era ciudat să conceapă că Valentina se afla chiar sub picioarele ei, mai aproape decât fusese vreodată în douăzeci și șase de ani.
– Ba nu e acolo! exclamă Cosima. E în rai.
– Și mie îmi place s-o cred acolo, spuse Alba, dar în sinea ei se gândea că spiritul Valentinei dăinuia în casă, printre candele și altare și în muzeul pe care Immacolata îl făcuse din odaia ei.

Coborând pe drumul spre oraș, după ce o lăsase pe Cosima acasă, cu animalele ei și cu portretul pe care să-l arate familiei, gândurile Albei se întoarseră la Fitz. Se gândi să-l sune. Era binedispusă după plăcutul picnic făcut împreună cu Cosima, pe care începuse s-o placă extraordinar de mult. Frumusețea împrejurimilor îi tăia respirația. Lumina înserării era roză și melancolică, iar inima Albei tânjea după iubire. Își dorea ca Fitz să fi fost cu ea acolo, s-o fi cuprins în brațe și s-o fi sărutat în felul acela intim al lui. Nu credea că s-ar mai fi simțit la fel de stânjenită acum de acel sărut. Poate că n-ar fi fost rău să-i telefoneze în seara aceea. La urma urmei, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla?
Ajunse la *trattoria* și fu întâmpinată de Lattarullo, care ședea singur și bea o ceașcă de cafea tare. Avea cămașa pătată de grăsime și părul nepieptănat, sculat în smocuri grizonante. O invită să i se alăture.
– Dă-mi voie să-ți fac cinste cu ceva de băut, așa, de bun venit în Incantellaria, spuse el făcându-i semn chelnerului. Ce dorești?

Deși Alba ar fi vrut să colinde singură prin orașul în care crescuse mama ei, n-avu de ales și îi acceptă invitația.

– O să beau o ceașcă de ceai, spuse ea așezându-se.

– Foarte englezesc, chicoti el, trăgându-și nasul și trecându-și dosul palmei peste el.

– Păi, la urma urmei, sunt englezoaică, răspunse ea pe un ton rece.

– N-arăți a englezoaică, în afară de ochi, care, ce-i drept, sunt foarte stranii.

Alba nu știu dacă să ia sau nu vorbele lui ca pe un compliment. Lattarullo, căruia îi plăcea să se asculte vorbind, continuă fără să țină seama de nimic:

– Sunt foarte deschiși la culoare. Și au o nuanță ciudată de cenușiu. Aproape albastru, își dădu el cu părerea, pentru ca apoi să se aplece spre ea, învăluind-o în norul puturos al halenei lui încărcate de cafea. Aș zice că-s violeți. Maică-ta avea ochi căprui. Semeni leit cu maică-ta.

– Ai cunoscut-o bine? întrebă Alba, gândindu-se că, dacă tot trebuia să-i îndure respirația mirosind a cafea și observațiile impertinente, măcar să obțină ceva din asta.

– O cunoșteam de când era mititică, spuse el, mândru.

– Și cum era?

– O mică rază de soare.

„Asta nu mi-e de nici un ajutor“, își zise Alba.

El și Immacolata aveau obiceiul de a vorbi despre Valentina în clișee.

– Cum a fost nunta ei? întrebă ea.

Asta, cel puțin, era o întrebare pe care încă n-o adresase nimănui. Lattarullo se încruntă la ea.

– Nuntă? repetă el, privind-o derutat.

– Da, nunta ei, repetă Alba, crezând, preț de o clipă, că alesese cuvântul greșit. Mă-nțelegi, ziua în care s-a măritat cu tata?

– N-a fost nici o nuntă, spuse Lattarullo în șoaptă.

Albei îi stătu inima în loc.

– Nu? De ce?

El o privi o clipă prelungă, chipul lui amintind de peștii aceia împăiați de pe pereții cârciumilor englezești.

– Pentru că era moartă.

Alba simți cum i se scurgea culoarea din obraji. Valentina nu apucase să se mărite cu tatăl ei?

– Accidentul de mașină s-a petrecut înainte de nuntă? întrebă ea cu glas sacadat.

Nu era de mirare că tatăl ei nu voise s-o lase să vină în Italia!

– Dar n-a fost nici un accident de mașină, Alba, răspunse Lattarullo. Valentina a fost omorâtă.

CAPITOLUL 23

Beechfield Park, 1971

După asasinarea Valentinei, Thomas își jurase să ferece amintirile acelei cumplite perioade într-un cufăr, pe care să-l lase să se scufunde pe fundul mării, precum o epavă ce păstrează în ea trupurile celor morți. Thomas rezistase ani buni macabrei tentații de a-l găsi, de a sparge lacătul și a scormoni printre rămășițele ruginite. Margo îl salvase din lumea tenebroasă în care se refugiase. Îl adusese, clipind dezorientat, în lumea luminii și a iubirii, deși o iubire diferită. El nu uitase niciodată cufărul ferecat, însă amintirea lui îl mai tortura doar în vise. Atunci Margo era lângă el ca să-i mângâie fruntea cu un gest liniștitor, iar cufărul fusese aruncat dinadins în nămolul tot mai adânc de pe fundul oceanului. Thomas sperase ca atunci când, în cele din urmă, avea să moară, cufărul să rămână îngropat în nămol, ca nimeni să nu-l mai descopere vreodată.

Nu anticipase hotărârea Albei de a se scufunda în acele ape. Ani de-a rândul se străduise cu toată hotărârea s-o țină pe fiica lui pe uscat. Dar ea găsise portretul, cheia cufărului, și știa că undeva exista și un lacăt în care cheia aceea se potrivea perfect. Era mândru de inteligența Albei și o parte din el îi admira fermitatea. Era pentru prima oară în viața ei când dăduse dovadă de voință. Dar se temea pentru ea. Fiica lui n-avea nici cea mai vagă idee despre ce anume se afla în cufăr. Acela, odată deschis, nu mai putea fi închis la loc vreodată. Ea afla adevărul și trebuia să trăiască mai departe cu el, ba chiar să-și rescrie propriul trecut.

Acum, Thomas nu mai avea de ales decât să scoată cufărul din mare, să-l curețe de aluviuni și de coralul ce crescuse pe el și să-l redeschidă. Doar gândindu-se la asta, i se făcea piele de găină și simțea fiori de gheață. Își aprinse o țigară și-și turnă un pahar de coniac. Se întrebă dacă Alba o găsise pe Immacolata. Dacă femeia aceea era încă în viață. Poate că era acolo și Lattarullo, pensionar, pesemne, sporovăind ca de obicei, fără să se sinchisească dacă îl asculta sau nu cineva. Se gândi la Falco și la Beata. Toto trebuia să fie bărbat în toată firea acum. Poate că avea copii, la rândul lui. După moartea Valentinei, era posibil ca ei toți să fi decis că traiul în acel loc straniu le-ar fi adus doar nefericire. Poate că Alba n-avea să-i găsească niciodată. El spera, pentru binele ei, s-o vadă întoarsă acasă cu imaginația încă intactă și inocentă, pentru că, deși n-o mințise niciodată, nici nu-i corectase vreodată acea variantă copilărească a adevărului pe care și-o construise ea însăși. Nu-i spusese că nu se însurase niciodată cu mama ei. Că aceasta fusese omorâtă în noaptea de dinaintea nunții. La urma urmei, tăcuse de dragul Albei, făcuse asta pentru ea. Astfel protejase el lumea

sigură pe care i-o clădise fiicei lui. Dacă ea descoperea adevărul, ar fi putut oare înțelege? L-ar fi putut oare ierta vreodată?

Se lăsă pe spate în fotoliu, trăgând din țigară. Margo era afară, la caii ei, iar el era singur, cufărul – la picioarele lui, cheia – în mâinile lui. Nu trebuia decât să descuie lacătul și să ridice capacul. N-avea nevoie să se uite la portret, pentru că vedea acum chipul Valentinei atât de limpede de parcă ea ar fi stat în fața lui. Parfumul cald de smochine îl învălui din nou, transportându-l înapoi în Incantellaria. Era seară. Urma să se însoare de dimineață. Simțea că avea să-i explodeze inima de fericire. Uitase de *festa di Santa Benedetta*. Dezastruosul moment în care Hristos refuzase să sângereze. Ignorase vorbele ciudate ale Valentinei. Acum, băgă cheia în gaura lacătului, ridică ușor capacul și vorbele îi reveniră în amintire, iar el cumpăni asupra sensului lor.

„Avem nevoie de binecuvântarea lui Hristos. Știu eu cum s-o obțin. O să îndrept lucrurile, o să vezi."

Italia, 1945

În seara aceea, Thomas fu foarte agitat de atâta entuziasm. Nu reuși să adoarmă la *trattoria*, pentru că aerul era încins și lipicios, în ciuda brizei care bătea dinspre mare. Își trase pe el o pereche de pantaloni și o cămașă și se plimbă încolo și încoace pe plajă, cu mâinile în buzunare, contemplându-și viitorul. Orașul era cufundat în liniște. Doar o pisică rătăcită se strecura tiptil prin întuneric, cu burta lipită de pământ, în căutare de șoareci. Bărcile albastre trase pe plajă căpătaseră o nuanță sinilie în semiîntuneric. Era lună plină, iar cerul – vast și spuzit de stele ce se oglindeau în unduirile molcome ale mării ca niște nestemate. Își aminti aventurile din timpul războiului, ce părea acum că se întâmplase în urmă cu o veșnicie, și îl încercă un sentiment de vinovăție fiindcă familia lui nu fusese invitată la acea nuntă. Dar avea să le ducă pe Valentina și pe Alba acasă și să-i surprindă pe toți. Era sigur că ai lui aveau să le iubească și ei la fel cum le iubea el.

Se gândi, zâmbind, la Valentina. Ce-avea să se mai împăuneze cu ea prin oraș! Își dorea s-o ducă la biserică duminica, așa cum era tradiția, cu micuța Alba în brațe, și toată lumea avea să-i admire frumusețea și ținuta. Localnicii aveau s-o vadă plutind pe culoarul către altar, cu mersul acela unic al ei, de parcă avea tot timpul din lume. La sfârșit de săptămână trebuia neapărat să-l invite pe Jack și să fumeze împreună un trabuc la un pahar de whisky, după masă, în birou. Aveau să facă haz de război. De toate aventurile pe care le avuseseră. Și aveau să-și amintească de ziua în care destinul îi dusese pe țărmurile Incantellariei, să-și amintească de Rigs cântând Pagliacci, de femeile desfrânate ale nopții și de Valentina, așa cum fusese ea atunci, în pragul ușii casei Immacolatei, îmbrăcată în rochia ei albă, semitransparentă în lumina soarelui. Iar Jack avea să-l invidieze și să-l admire.

„Of, Jack!“ își zise, continuându-și plimbarea pe plajă, „Când mă gândesc că tu ai fost aici, să trăiești toate astea alături de mine!“

Thomas lăsase planurile și pregătirile de nuntă în grija Immacolatei și a Valentinei. Știa că bisericuța San Pasquale avea să fie împodobită cu crini, preferații Valentinei. Știa că rochia ei avea să fie măiestru realizată de bătrâna, dar renumita *signora* Ciprazzo, care avea niște unghii lungi și îngălbenite ca brânza maturată. Nuntașii aveau să danseze după aceea la *trattoria*. Își imagina că avea să fie invitat tot orașul. Urma ca Lorenzo să cânte la armonică, drăcușorii aceia de copii să soarbă din vin, râsul să răsune, războiul să fie dat uitării, iar viitorul să fie luminos și accesibil tuturor. Immacolata, Beata și Valentina găteau de mai multe zile. Marinau, coceau, glazurau, garniseau. Pregătirile păreau să nu mai aibă sfârșit. Era atâta treabă de făcut, încât Thomas abia dacă mai apuca să-și vadă logodnica. Ea îl lăsa cu Alba și dispărea în oraș după cumpărături sau la probă, coborând stâncile, zglobie, făcându-i cu mâna la plecare și strigându-i instrucțiuni pentru îngrijirea Albei, care era mofturoasă și răsfățată.

El abia aștepta nopțile petrecute doar cu soția lui, ca să poată să guste din nou deliciul sărat al pielii ei. Să poată să-i sărute gura, știind că nu trebuia să se grăbească și că n-avea să mai fie întrerupt. Abia aștepta să facă dragoste cu ea. S-o cuprindă în brațe ca soție a lui. Abia aștepta să-și aparțină unul altuia legal, cu Dumnezeu martor.

„Dacă Freddie ar mai azi fi în viață, oare ce-ar zice de ea?“

Cunoscându-l pe Freddie, știa că n-ar fi avut încredere în frumusețea și în zâmbetul Valentinei. Freddie nu fusese un romantic, ci un realist. El s-ar fi însurat cu o femeie pe care ar fi cunoscut-o de-o viață. O femeie veselă, cu picioarele pe pământ, care ar fi fost o soție și o mamă bună. El nu crezuse în genul de dragoste pe care o împărtășeau Thomas și Valentina. Ar fi considerat-o un lucru periculos, dragostea aceea feroce, rapace. Acum, când Thomas se gândea la Freddie, nu mai tresărea, îndurerat. Ajunsese să accepte moartea fratelui său. Și, cu toate că nimeni nu-l putea înlocui pe Freddie, dragostea pentru Valentina îi umpluse inima acolo unde ea fusese altădată pustie. Dar Thomas credea că Freddie ar fi ajuns s-o iubească pe Valentina până la urmă. Era imposibil să nu fie iubită. Freddie ar fi sfârșit prin a-l bate pe spate și a recunoaște că el, Thomas, era cu adevărat binecuvântat, peste așteptările pe care le putea avea un om oarecare.

Era ora trei dimineața. Nu voia să fie obosit în ziua nunții lui. În Italia, o nuntă dura zile în șir, așa că trebuia să-și adune toate puterile. Se întoarse pe plajă, mergând către șirul de clădiri cu vedere la mare. Curând avea să se crape de ziuă și obloanele albastre aveau să fie deschise, ca să lase soarele să se reverse în case. Urma ca ghivecele cu mușcate, care decorau balcoanele, să fie udate și curățate de florile ofilite, iar pisicile aveau să revină din vânătorile lor nocturne, ca să dormiteze la soare. Întorcându-se la *trattoria*, auzi cântecul îndepărtat, dar inconfundabil, al armonicii. Glasul grav și duios al lui Lorenzo se înălța în aerul sufocant, îngânând un cântec

de dor și jale. Vorbele lui despre moarte se pierdeau ca un ecou, iar Thomas nu reușea să priceapă mare lucru.

„Astă-seară mă culc holtei pentru ultima oară“, își zise el în sinea lui, fericit. „Mâine o să fiu căsătorit.“

Își lăsă capul pe pernă și alunecă într-un somn liniștit și plin de mulțumire.

Se trezi câteva ore mai târziu, în bătăile înnebunite ale cuiva care izbea în ușa lui.

– Tommy, Tommy!

Era glasul lui Lattarullo. Thomas sări din pat, cuprins de un fior rece de spaimă. Deschise ușa și dădu cu ochii de fața pământie a lui *carabiniere*, care avea o expresie dezolată.

– E Valentina, gâfâi Lattarullo. E moartă!

Thomas se holbă la el mult timp, încercând să înțeleagă sensul celor tocmai auzite. Poate că era captiv într-un coșmar. Nu se trezise ca lumea. Miji din ochi și clătină din cap.

– Ce?!

Lattarullo repetă ceea ce tocmai spusese, apoi adăugă:

– Trebuie să vii cu mine.

– Moartă? Valentina, moartă? Thomas simți că-i fugea pământul de sub picioare și inima începea să-i bată din nou, mai întâi încet, apoi cu o viteză înspăimântătoare. Se prinse de rama ușii ca să nu cadă. Nu poate fi moartă!

– E în mașină, pe drumul spre Napoli. Trebuie să mergem acum, înainte... înainte..., îl conjură Lattarullo, începând să tușească.

– Înainte de ce?

– Înainte de circ, spuse Lattarullo.

– Ce naiba spui acolo?

– Vino cu mine și o să înțelegi.

Glasul lui Lattarullo era implorator.

Thomas își trase repede pe el pantalonii și cămașa pe care le purtase cu o seară înainte, se încălță și ieși împreună cu Lattarullo în stradă, unde Falco îi aștepta în mașină. Chipul acestuia era alb și supt. Avea umbre cernite în jurul ochilor și în scobiturile obrajilor. Privirea îi era cruntă și piezișă. Thomas n-avea încredere în el. Ei doi schimbară o privire, dar nici unul nu vorbi. Falco fu primul care privi în altă parte, ca și cum căutătura fixă a lui Thomas ar fi fost prea bănuitoare. Acesta din urmă se sui pe bancheta din spate, iar Lattarullo porni motorul. Mașina tuși și șuieră, iar până la urmă porni. Se iveau zorile. Soarele era palid și inocent, ca și cum n-ar fi știut nimic despre brutala crimă pe care o aducea acum la lumină.

Thomas avea o mie de întrebări de pus, dar știa că trebuia să aștepte. Îi bubuia capul de parcă i-ar fi fost prins într-o menghină rece de fier. Vru să izbucnească în lacrimi, așa cum făcuse atunci când aflase de moartea fratelui său, dar nu reuși să facă asta în prezența lui Lattarullo și a lui Falco. În schimb, își încleștă maxilarul, încercând să respire uniform. Ce naiba căutase Valentina pe drumul spre Napoli în crucea nopții? În noaptea de

dinaintea nunții ei? Își aminti vorbele ei: „Avem nevoie de binecuvântarea lui Hristos. Știu eu cum s-o obțin. O să îndrept lucrurile, o să vezi.“

Ce voise să spună? Unde plecase? Thomas își simți stomacul frământat de o uriașă părere de rău. Ar fi trebuit s-o întrebe. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție acelor misterioase vorbe ale ei.

Într-un final, nu mai suportă încordarea.

– Cum s-a întâmplat?

Falco gemu, frecându-și fruntea:

– Nu știu.

Thomas își pierdu cumpătul.

– Pentru numele Domnului, e vorba de logodnica mea! strigă el. Voi doi trebuie să știți ceva! Mașina a zburat de pe șosea? Nu există parapet care să împiedice un accident...

– N-a fost un accident, spuse Falco în șoaptă. A fost o crimă.

*

Ajungând la fața locului, primul lucru pe care Thomas îl observă fu mașina. Era o Alfa Romeo decapotabilă, vișinie, cu un interior rafinat, îmbrăcat în piele și lemn de nuc. Mașina era parcată îngrijit într-un refugiu cu vedere spre mare. Văzând-o pe femeia inertă de pe scaunul șoferului, inima lui Thomas se umplu de bucurie pentru o clipă. Nu era Valentina! Bineînțeles că nu era ea. Acolo zăcea o femeie cu părul adunat în creștetul capului, cu încheieturile mâinilor, cu degetele și cu urechile sclipind de diamante, cu fața fardată ca a unei cocote, cu dermatograf negru și ruj roșu aprins. Beregata îi fusese tăiată cu un cuțit, iar sângele îi pătase pieptul rochiei de seară cu paiete și capa de blană albă care îi acoperea umerii precum un animal măcelărit. Avea obrajii la fel de albi precum capa. Lângă ea era un bărbat pe care Thomas nu-l recunoscu, elegant, cu părul alb și cu o mustață subțire, cenușie. Din gură i se prelingea un fir de sânge care se uscase deja pe eșarfa crem de mătase pe care o avea legată la gât. Thomas se uită la Falco și se încruntă.

– Aia nu-i Valentina, începu el, iar apoi simți dintr-odată că-i era smulsă inima din piept.

Falco se holba la el, mut.

Thomas privi din nou la mașină. Se înșelase. Era Valentina, dar nu Valentina pe care o știa el.

„Piatra mea preferată e diamantul. Mi-ar plăcea să port un colier din cele mai frumoase diamante doar ca să strălucesc preț de o noapte, să știu și eu ce înseamnă să fii o doamnă.“

Thomas deschise portiera mașinii și se prăbuși peste trupul ei, plângând de disperare și de neîncredere, îndurerat pentru femeia pe care o cunoștea și pentru el însuși, atât de crud trădat. Se prinse de ea, atât de caldă și de moale, mirosind puternic a parfum, un parfum pe care el nu-l recunoscu. Cum se putea Valentina îmbrăca așa? Ce făcea în mașina aceea, cu

bărbatul acela necunoscut? În noaptea de dinaintea nunții ei? Nimic n-avea sens. O zgâlțâi, de parcă s-ar fi putut trezi. Dragostea lui nu era de ajuns?

Simți niște mâini aspre trăgându-l de pe ea și luându-l de acolo. Deodată, mașina fu înconjurată de bărbați în uniforme albastre și purtând șepci. Sosiseră mașini de poliție, cu sirenele pornite. Venise și presa, tocmai de la Napoli, cu aparate de fotografiat, blițuri, voci țipând. În toiul acelui întreg haos, începu să plouă, iar detectivii se grăbiră să acopere locul crimei înainte ca ploaia să distrugă probele.

Thomas fu dat deoparte ca un figurant dintr-un film. Privi năuc la polițiștii aplecați deasupra bărbatului mort. Nimeni nu părea s-o bage în seamă pe Valentina. Pe urmă văzu doi bărbați gesticulând grosolan către ea și izbucnind apoi într-un râs strident. Își dădu seama că, în timp ce el se zbătea într-un infern de foc și de durere, toți ceilalți din jurul lui se distrau. Se zâmbea, se făceau glume, oamenii se băteau reciproc pe spate. Un detectiv gras, îmbrăcat într-o haină lungă, își frecă mâinile, iar apoi își aprinse o țigară sub borul pălăriei, ca și cum ar fi spus: „Bun, am terminat aici, caz rezolvat".Thomas se duse la el cu mers nesigur.

– Faceți ceva! strigă el, cu ochii bulbucați de furie.

– Dumneata cine ești? întrebă detectivul studiindu-l cu ochi mici, inteligenți.

– Valentina e logodnica mea! bâigui el.

– *A fost* logodnica dumitale. Femeia aia nu prea mai are cum să se mărite cu cineva.

Thomas deschise și închise gura ca un om gata să se înece, dar nu scoase nici un sunet.

– Dumneata nu ești de pe-aici, nu-i așa, *signore*? continuă detectivul. Femeia aia n-are nici o importanță pentru noi.

– De ce? Doar a fost omorâtă, pentru numele Domnului!

Detectivul ridică din umeri.

– A fost pur și simplu la locul nepotrivit, într-un moment nefast, spuse el. Frumoasă fată! *Che peccato*!

Ploaia continua să cadă, șiroind pe părul și în ochii lui Thomas, care se apropie cu pași împleticiți de Falco și îl apucă de gulerul cămășii.

– Tu știi cine a făcut asta! șuieră el.

Umerii lați ai lui Falco începură să tremure. Coloana lui vertebrală de fier, cea care îl ținea atât de drept de obicei, începu să se topească, iar el se aplecă în față, chircindu-se. Thomas fu uluit să vadă un bărbat atât de robust plângând, simțind o surprinzătoare ușurare în clipa în care el însuși începu să suspine ca un copil. Se sprijiniră unul de celălalt în ploaie.

– Am încercat s-o conving să nu se ducă! urlă Falco. Nu m-a ascultat!

Thomas nu putea vorbi. Îl cuprinse dezolarea. Femeia cu care el trebuia să se însoare iubise în tot acel timp un alt bărbat, iar pentru asta plătise cu viața. Se retrase din brațele lui Falco și vomită acolo, pe pământul ud. Cineva tăiase cu un cuțit beregata fină, delicată, a Valentinei. Brutalitatea acelei crime înfăptuite cu sânge-rece îl înnebunea de durere.

Încercă să-și imagineze chipul ei blând, dar nu reuși să vadă decât masca inexpresivă prăbușită pe scaunul din față al acelei Alfa Romeo. Masca unei străine care dusese o viață paralelă, despre care el nu știa nimic. Cum stătea ghemuit peste pământul ud, negura din mintea lui începu să se ridice:

„Războiul face din bărbați animale, iar pe femei le transformă în creaturi josnice... Nu vreau ca ea să facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu în viață... Tu nu mă cunoști, Tommy."

Dorea cu disperare să plece departe de Incantellaria. Asta era tot ce însemnase el pentru ea? Un bilet către o viață nouă, unde s-o poată lua de la capăt, lăsându-și în urmă traiul sordid, rușinos?

Simți o mână pe spate. Se întoarse și îl văzu pe Lattarullo lângă el, în ploaie.

– N-am cunoscut-o niciodată, nu-i așa? spuse, privindu-l dezolat pe *carabiniere*.

Lattarullo ridică din umeri.

– Nu sunteți singurul, *signor* Arbuckle. Nici unul dintre noi n-a cunoscut-o.

– De ce se comportă toți ca și cum ea n-ar conta?

Polițiștii continuau să se agite pe lângă bărbatul mort, precum niște viespi pe lângă un borcan cu miere.

– Nu-l recunoști, nu-i așa?

– Cine e? întrebă Thomas, clipind nedumerit. Cine dracu' e?

– Acela, prietene, *e* diavolul. Lupo Bianco.

Mai târziu, când reveni la *trattoria* ca un somnambul, Thomas strânse laolaltă toate portretele făcute de el Valentinei. Primul era o ilustrare a virtuții și misterului ei, desenat în dimineața de după *festa di Santa Benedetta*, pe stâncile de la turnul de veghe, când ea fusese mai frumoasă decât zorile, dar, vedea el acum, la fel de vremelnică. Al doilea era o ilustrare a maternității. Surprinsese perfect tandrețea din expresia ei în timp ce-și privea pruncul sugând la sân. Dragostea ei față de fiica lor era reală, nealterată, pură. Poate c-o surprinsese chiar și pe ea intensitatea acelui sentiment. Scotoci după al treilea desen, apoi își aminti că Valentina îl luase cu ea acasă.

Casa Immacolatei era cufundată în liniște și nemișcare ca un mormânt. Bătrâna văduvă era în întuneric, ridicând un altar pentru fiica ei, alături de celelalte două pe care le făcuse deja pentru soțul și fiul ei. Era concentrată la ceea ce făcea, cu o resemnare insensibilă. Atunci când Thomas se apropie, ea vorbi cu glas blând:

– Mi se spune „văduvă" pentru că mi-am pierdut soțul, dar ce sunt acum, că mi-am pierdut doi copii? Nu există un cuvânt, pentru că e prea cumplit de rostit, spuse ea făcându-și cruce. Ei sunt acum cu Domnul.

Thomas vru s-o întrebe dacă știa de viața dublă a Valentinei, dar bătrâna părea atât de fragilă așa cum stătea acolo, închisă în propriul el infern, încât nu-l lăsă sufletul să întrebe.

– Mi-aș dori să văd camera Valentinei, spuse el în schimb.

Immacolata dădu din cap cu un gest solemn.

– La etaj, la capătul culoarului, pe stânga.

Thomas o lăsă cu candelele și cu rugăciunile ei și urcă în camera în care Valentina stătuse cu doar o seară în urmă.

Când intră în mica odaie, obloanele erau închise, perdelele trase, cămașa ei albă de noapte era întinsă pe pat, pregătită pentru culcare. Pe măsuța de toaletă erau periile și sticluțele ei folosite atât de curând. I se uscă gâtul și simți că n-avea aer în clipa în care odaia se umplu de parfum de smochine. Se prăbuși pe pat și duse cămașa ei de noapte la nas, adulmecându-i parfumul.

Găsirea desenului lipsă începu să-l obsedeze. Trase fiecare sertar, căută printre hainele din dulap, se uită sub pat, pe sub cearșafuri și covor, peste tot. Nu lăsă nici măcar un ungher din cameră nescotocit. Nici urmă de desen.

CAPITOLUL 24

Italia, 1971

Alba se scuză și se despărți de Lattarullo, abia atingându-se de ceaiul comandat. Acel *carabiniere* pensionar o urmări plecând, uimit că ea nu avusese habar de teribilele împrejurări ale morții mamei ei. Violența sfârșitului Valentinei încă îl emoționa și în prezent. Se gândea adesea la asta. Valentina fusese întruchiparea frumuseții și a grației, în ciuda lumii secrete în care trăise ea. Era doar o chestiune de timp până când vreun jurnalist scormonitor avea să-și bage nasul în povestea ei și s-o relateze în *Il Mezzogiorno*. Lorenzo mai adăugase niște versuri la balada pe care o compusese, despre premoniție, crimă și viața secretă a unei femei la fel de adorabilă ca un câmp de violete sălbatice. O cântase nopțile, vocea lui tânguioasă răsunând prin oraș până când toată lumea ajunsese să cunoască balada pe de rost, Valentina transcendând memoria normală și devenind legendă. Delicatele urme ale pașilor ei erau prezente în tot orașul. Puține se schimbaseră în anii care trecuseră de la moartea ei. Totul îi amintea de ea, iar uneori, în lumina argintie a lunii pline, i se părea c-o vedea furișându-se pe după un colț, pânza albă a rochiei ei lucind în lumină și în imaginația lui. Valentina fusese ca un curcubeu care, văzut de la distanță, părea închegat, dar care dispărea în clipa în care te apropiai de el. O silfă imposibilă, un curcubeu perfect – uciderea ei o făcuse cu atât mai misterioasă.

Alba urcă în fugă stâncile până la casa Immacolatei, cu inima bătându-i puternic. Tatăl ei o mințise, mama ei vitregă încuviințase, chiar și Falco și Immacolata îi ascunseseră adevărul. Ce credeau despre ea, că era vreo neghioabă? Avea dreptul să știe despre mama ei. Se gândi la Fitz și la Viv. Nici măcar ei, în cele mai nebunești vise ale lor, nu și-ar fi imaginat vreodată așa ceva.

Picioarele îi alunecară pe stânci și-și juli genunchii până la sânge. Înjură cu furie, dar se adună și continuă, hotărâtă să obțină tot adevărul de la Falco. Atunci când ajunse acasă, Beata era la umbra copacilor, citindu-i Cosimei. Fetița stătea ghemuită lângă bunica ei, sugându-și degetul.

– Unde-i Falco? întrebă Alba.

Beata își ridică privirea din carte. Văzând fața aprinsă a Albei și ochii ei scăpărători, i se întunecă și ei chipul și se încordă ca un animal simțind pericolul. Cosima se uită la verișoara ei cu o expresie serioasă.

– E în livada de lămâi, spuse Beata și se uită în urma Albei, care coborî pe potecă, grăbită, dispărând printre pomi.

– Alba e supărată? întrebă Cosima.

Beata o sărută pe tâmplă.

– Cred că da, *carina*. Stai liniștită, o să zâmbească din nou, îți promit.

Alba alergă prin livada de lămâi până când îl găsi pe Falco. Văzând-o, acesta dădu drumul roabei pe care o ținea de mânere și se pregăti. Se temuse de asta din clipa sosirii ei.

– De ce dracului nu mi-ai spus că mama a fost omorâtă? strigă Alba, cu mâinile în șolduri. Când aveați de gând să-mi spuneți? Sau n-aveați deloc de gând să-mi spuneți, la fel ca tata?

– Tatăl tău vrea doar să te protejeze, Alba, spuse Falco, aspru, pornind prin livadă și îndreptându-se spre stânci.

Alba se luă după el.

– Spune-mi, cine a omorât-o?

– E o poveste lungă.

– Foarte bine. Am tot timpul din lume ca să te ascult.

– Haide să ne așezăm undeva în liniște.

– Vreau adevărul, Falco! Am dreptul să știu!

Falco își îndesă mâinile în buzunare.

– Ai dreptul să știi, așa e. Dar nu-i deloc plăcut. O să vezi. Nu-i vorba doar despre faptul că mama ta n-a apucat să se mărite cu tatăl tău. Că viața i-a fost curmată într-un mod atât de brutal. Ăsta-i doar vârful aisbergului. Haide să ne așezăm aici.

Falco se așeză la umbra copacului sub care era îngropat trupul Valentinei. Alba se așeză lângă el, încrucișându-și picioarele și ridicându-și privirea spre el, în așteptare.

– Deci, de ce a fost omorâtă? întrebă ea pe un ton indiferent, de parcă ar fi vorbit despre personajul dintr-un roman și nu despre o persoană reală, cu atât mai puțin despre mama ei.

Rănile din inima lui Falco, ce nu se vindecaseră niciodată, se deschiseră din nou, dureroase.

– Cineva i-a tăiat beregata cu un cuțit, spuse Falco trasând o linie cu degetul pe propria beregată și văzând cum obrajii Albei deveniră cenușii. Fusese la Napoli împreună cu amantul ei, infamul cap mafiot Lupo Bianco.

– Lupo Bianco? Ăsta cine mai e? îl întrerupse Alba. Nu pot să cred că s-a dus cu amantul ei în noaptea de dinaintea nunții cu tata.

– Era amanta lui Lupo Bianco de ceva vreme.

– Bun, și cine e ăsta?

– Probabil că cel mai puternic om din sudul Italiei. L-am cunoscut și eu pe Lupo pe vremea când eram mic. Am pescuit împreună. Îi plăcea să vadă suferința, chiar și atunci. La început peștii, apoi oamenii. Nu dădea doi bani pe viață. Era căutat de poliție pentru crime atroce. Alunecos ca un țipar, nu reușea nimeni să-l prindă cu ceva. A profitat enorm de pe urma războiului. A făcut milioane din escrocherii, mișmașuri, chiar omoruri. A ascuns totul în conturi bancare secrete, care n-au fost descoperite niciodată. Ăla care l-a omorât a făcut poliției o favoare, deși a declanșat o teribilă discordie între succesorul lui Lupo, Antonio Il Morocco, și Camorra din Napoli. O discordie legată de prețul peștelui, al tonului, mai exact, care nici azi nu s-a stins.

– Tata a știut asta?
– A aflat în dimineața morții ei.
– Bietul tata! oftă ea. Nu mi-am dat seama niciodată.
– A fost găsită moartă în mașina lui Lupo Bianco, îmbrăcată în blănuri și plină de diamante. A fost un șoc teribil pentru el. Dar pe mine nu m-a surprins. Eu am înțeles-o pe Valentina mai bine ca oricine. N-a fost un om rău, a fost slabă, atâta tot. A fost frumoasă și a iubit lucrurile frumoase. I-au plăcut atenția bărbaților, intriga și aventura. Voia să plece din Incantellaria. Era prea inteligentă pentru un loc mic ca ăsta. Era ca o pasăre căreia nu i se permisese niciodată să-și întindă aripile atât cât ar fi putut. Simțea că se sufoca aici. Ar fi putut străluci la Roma, la Milano sau la Paris, chiar și în America. Era mult prea deosebită ca să fie înțeleasă de oamenii ăștia simpli de aici. Mai presus de toate însă, a iubit iubirea. Era singură. Era ca un borcan de miere gol, depinzând mereu de alții ca să-l umple. Dar era o supraviețuitoare, vicleană ca o vulpe. Să nu uiți că era război, spuse Falco clătinând din cap, iar părul des, cârlionțat, îi veni în ochi. Poate că ar fi trebuit să încerc s-o opresc, dar eu aveam propriile mele lupte.
– Nu l-a iubit deloc pe tata? întrebă Alba în șoaptă.
Falco îi atinse ușor brațul.
– Cred că abia după ce el a plecat, ea și-a dat seama că-l iubea. Pe urmă a descoperit că era însărcinată, iar tu, Alba, ai fost cea mai mare bucurie a ei, o asigură el pe Alba, iar ea își plecă privirea și și-o aținti la iarba pe care o zărea în față. Valentina a început să mănânce sănătos, atât cât se putea de sănătos în vreme de război. Mulțumită legăturilor ei cu Lupo Bianco și cu ceilalți, obținea mâncare de pe piața neagră și un american îi făcea rost de medicamentele necesare.
– A continuat relația în timp ce era însărcinată cu mine?
El nu spuse nimic. Începu să-și roadă pielițele din jurul unghiei de la degetul mare, cufundat în gânduri.
– Tu te-ai născut acasă, asistată de mama și de o moașă. Din clipa aceea, ea s-a păstrat pentru tatăl tău. Avea planuri, mă-nțelegi. Urma să trăiască în Anglia și să-și facă o familie. Avea să fie o femeie respectabilă – o *lady*. Tatăl tău îi povestise despre casa aceea mare în care ea urma să trăiască. Era încântată. După ce te-ai născut, nimic n-a mai contat în afară de tine și de tatăl tău. După ce el s-a întors, n-aveau ochi decât unul pentru celălalt și amândoi pentru tine. Se așezau sub copacii din grădină și te priveau cum dormeai. Erai obsesia lor. El o desena și stăteau mult de vorbă. Dar ea nu i-a spus nimic despre secretele pe care le avea. Nu voia să strice tot. Eu am încercat s-o conving să-i spună adevărul. Eram sigur că, dacă el o iubea cu adevărat, n-ar fi vrut decât s-o ducă departe de aici, unde să fie în siguranță și ocrotită.
– Și de ce a fost omorâtă?
Falco făcu o pauză pentru o clipă, privind în gol în direcția mării. Chipul i se încrâncenă și ochii îi deveniră dintr-odată înnegurați și stranii.

– M-am luptat mult cu ea în ultimele câteva zile. I-am spus că trebuia să-i spună adevărul tatălui tău. Ea n-a vrut să mă asculte. Valentina era încăpățânată ca un catâr când voia ea. Avea o latură foarte îndărătnică și fermă. Ai fi zis că nu putea face rău nici unei muște, dar sub chipul acela angelic exista uneori o femeie dură și egoistă. Apoi a venit cu ideea asta ridicolă să-i mărturisească totul amantului ei. De parcă dacă i-ar fi spus despre planurile ei, s-ar fi mântuit cumva în ochii lui Dumnezeu. Vezi tu, statuia lui Hristos n-a mai plâns.

– Faimoasa *festa di Santa Benedetta*, știu totul despre asta, spuse Alba. Mama a interpretat asta ca pe un semn rău?

– Era foarte superstițioasă. A crezut că era un semn rău pentru nuntă și pentru viitorul ei. S-a dus la Napoli ca să-i spună lui Lupo Bianco că pleca din Italia.

– Îmbrăcată în blănuri și diamante?

– Haide să spunem doar că s-a gătit potrivit pentru acea ocazie, Alba. Era o actriță, spuse Falco strângându-și buzele cu amărăciune. M-am întrebat uneori dacă nu cumva a vrut doar să se distreze pentru o ultimă oară. Poate că ea l-a iubit și pe Lupo Bianco, în felul ei. Poate că acea ultimă aventură nu avusese nici o legătură cu superstiția.

– Ar fi riscat totul doar pentru asta? întrebă Alba, șocată.

– Valentina? Absolut. Era doar un alt rol pe care-l juca, poate unul care i-a plăcut cel mai mult. Nu mai putea să mai fie vreodată acea persoană. Pleca din Italia ca să devină o *lady*. Poate că tentația a fost prea mare ca să-i reziste.

– Și a fost omorâtă pentru că s-a nimerit să fie la locul nepotrivit și la momentul nepotrivit?

– Așa au spus polițiștii. A fost omorâtă pentru că a văzut cine l-a ucis pe Lupo Bianco. Știa prea multe. Simplu ca bună ziua.

Alba clătină din cap, uluită.

– Dacă n-ar fi mers la întâlnire în seara aceea, ar mai fi și astăzi în viață.

– Acum știi adevărul. Sunt sigur că înțelegi de ce nu ți-a spus tatăl tău nimic, nu? În ziua în care ea a murit, el a jurat să te apere de ororile trecutului, spuse Falco strângând-o de mână. A făcut ce s-a cuvenit.

*

Alba se așezase în fața oglinzii din micul dormitor al Valentinei. Se uita la imaginea ei, imaginea mamei ei. De la aflarea adevărului, își dădea seama că era exact ca ea. Nu doar fizic, ci și în privința defectelor. Iar ea își crezuse mama un model de virtute, un înger, și pe ea însăși se socotise nevrednică. Își disprețuise viața goală, în derivă, și depravarea de pisică vagaboandă. Cu cât reflectase mai mult asupra perfecțiunii mamei ei, cu atât mai imperfectă devenise, știind că n-avea cum să se ridice vreodată la nivelul defunctei. Și totuși, în tot acel timp, tatăl ei trebuia să fi văzut viața pe care o ducea ea și să-și fi dat seama cât de mult semăna cu maică-sa. Probabil că fusese disperat.

Și Margo? Alba era copleșită de rușine. Margo cunoștea adevărul și voise s-o apere de detaliile sordide ale trecutului mamei ei. Nu făcuse decât să încerce să-i ofere un cămin bun și o familie închegată. Alba își luă capul în mâini, reflectând acum la cât de lipsită de tact fusese dându-i tatălui ei portretul Valentinei și așteptându-se de la el să se așeze în fața focului și să-i spună fermecătoare povești despre femeia a cărei viață secretă avusese atât de puțin farmec. Începu să plângă amintindu-și cât de mult îl făcuse să sufere în toți acei ani, râcâind, așa cum făcuse adesea, rana nevindecată pe care Valentina i-o lăsase în inimă.

Ce-ar fi zis Fitz despre ea acum? Nu era mai brează decât fusese mama ei. Fitz merita pe cineva mai bun, mai altruist, nu ca ea, nu ca mama ei. Luă o foarfecă și începu să-și taie părul.

Privi ca într-o transă șuvițele mătăsoase căzând pe măsuța de toaletă. La început subțiri, apoi smocuri mari, dese. Avea mult păr. După ce îl scurtă, se concentră să-l egaleze în jurul scalpului. Nu-i păsa cum arăta. Nu mai voia să fie frumoasă. Nu mai voia să manipuleze, să tenteze, să-i prindă pe bărbați în mrejele ei. Voia ca oamenii s-o judece după cum era de fapt, nu după o frumusețe superficială și nemeritată. Asemenea Valentinei, voia s-o ia de la început. Spre deosebire de Valentina, ea avea o șansă.

Își reaminti acum cuvintele Grăsanului, care o terorizau.

„Dacă-mi ciugulești bărzoiul, îți plătesc zborul de întoarcere acasă.“

Roși, de parcă acum le auzea pentru prima oară. În decursul a doar câtorva zile, îi fusese dată peste cap toată viața. Lucruri în care crezuse nu mai erau adevărate. Se privi acum cu alți ochi. Se privi în oglindă mișcându-și capul, studiindu-și noua imagine. Asemenea unui șarpe, își lepădase vechea piele și se simțea reînnoită, eliberată. Acum nu mai putea spune nimeni că semăna cu mama ei. Nu mai putea nimeni să comenteze nici despre frumusețea ei. Zâmbi imaginii din oglindă și-și șterse fața cu un prosop, iar apoi se duse la parter ca s-o caute pe Immacolata.

Văzând-o, Cosima țipă, uimită:

– Alba și-a tăiat părul, *nonna*!

Beata intră din grădină și Immacolata dădu năvală din *salotto*[4]. Alba stătea în capul scărilor, cu părul scurt, țepos și tuns disproporționat, dar cu o atitudine pe care n-o mai avusese până atunci.

– Ce i-ai făcut părului tău atât de frumos, copila mea? întrebă Immacolata venind la ea cu pași târșâiți.

– Mie mi se pare frumoasă, spuse Cosima zâmbind. E ca un spiriduș!

Immacolata se duse cu pași lenți la altarul Valentinei și luă portretul ei în mâini. Se așeză cu grijă și bătu cu palma în sofa, invitând-o pe Alba să ia loc lângă ea.

– Ai vorbit cu Falco, spuse ea pe un ton grav. Ascultă, Alba, mama ta a fost plină de contraste. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, a avut o inimă mare și v-a iubit foarte mult pe tine și pe tatăl tău.

– Dar l-a păcălit! Avea un amant!

Immacolata o luă de mână pe nepoata ei.
– Copila mea, spuse ea cu blândețe, cum ai putea vreodată înțelege cum e să trăiești în vreme de război? Lucrurile era foarte diferite pe atunci. Pretutindeni vedeai doar foamete, moarte, barbarie, disperare, necredință, tot felul de nenorociri. Valentina era vulnerabilă. Frumusețea ei o făcea vulnerabilă. Eu n-am putut s-o protejez de soldați. Nici n-am putut s-o ascund. Împărțirea patului cu un bărbat puternic, influent, a fost unica ei cale de supraviețuire, trebuie să înțelegi asta. Gândește-te la ea în contextul vremurilor. Încearcă.
Alba privea chipul pe care tatăl ei îl desenase atât de orbește.
– Falco a spus că l-a iubit pe tata, zise ea.
– Așa e, Alba. Nu la început. Eu am încurajat-o. I-am spus că putea ajunge mult mai rău decât să se mărite cu un bun și chipeș ofițer englez. Dar ea s-a îndrăgostit singură de el.
– Deci, tu ai știut tot timpul?
– Bineînțeles că am știut. O cunoșteam pe Valentina mai bine decât mă cunosc pe mine. Dragostea unei mame e necondiționată, Alba. La fel te-a iubit și Valentina pe tine. Dacă te-ar fi văzut crescând, te-ar fi iubit în ciuda defectelor tale. Poate chiar mai mult datorită lor. Valentina n-a fost un înger, n-a fost o sfântă, a fost un om supus greșelii, la fel ca noi toți. Ce a făcut-o diferită a fost talentul ei de-a se schimba. Dar dacă a fost cineva care s-a apropiat de adevărata femeie, acela a fost tatăl tău, pentru că el a făcut-o mamă. Asta a înlăturat orice prefăcătorie a ei. Dragostea Valentinei pentru tine a fost pură și sinceră.
– Nu sunt mai brează ca ea, *nonna*, spuse Alba. De-aia mi-am tăiat părul. Nu vreau să fiu ea. Nu vreau să fiu frumoasă ca ea. Vreau să fiu eu.
Immacolata mângâie cu mâna-i tremurândă obrazul tânăr al Albei, privindu-i cu ochii umezi trăsăturile.
– Tot frumoasă ești, Alba, pentru că frumusețea ta vine de aici, dinlăuntru, spuse bătrâna apăsându-și o mână pe propriul piept. Frumusețea mamei tale tot de acolo venea.
– Bietul tata, el a încercat doar să mă ocrotească!
– Asta am făcut cu toții. Tatăl tău a făcut bine să te ducă în Anglia. Oricât de mult am suferit noi, cei care te-am pierdut, el a luat decizia care se cuvenea. N-ar fi fost sănătos să crești cu așa o umbră neagră deasupra ta. Toată lumea știa de crimă, nu s-a vorbit despre altceva multă vreme. Ziarele au fost pline de povești despre amorurile Valentinei. A fost descrisă ca o prostituată. Nici măcar un articol n-a spus ceva despre sufletul ei. Cât de mare era. Cât de plin. Nimeni n-a vorbit despre ce a dat ea, numai despre ce a luat. Ar fi fost groaznic pentru tine să trăiești cu asta. Ai crescut fără să știi, ai crescut liberă. Acum te-ai întors destul de matură ca să poți face față adevărului. Am pierdut primii douăzeci și șase de ani din viața ta, dar i-am sacrificat de bunăvoie, știind că ai fost în siguranță.
Acum fu rândul Albei să-și ia bunica de mână.

– A venit timpul s-o eliberăm. Simt că spiritul ei bântuie încă în casa asta, aruncând o umbră neagră și nefericită asupra noastră, a tuturor.

Immacolata stătu o clipă pe gânduri.

– Nu pot renunța la altar, protestă ea.

– Ba da, poți. Trebuie. Haide să stingem candelele, să deschidem ferestrele și să ne amintim de ea cu bucurie. Propun să organizăm o slujbă în mica biserică, s-o comemorăm. Haide să organizăm o petrecere. S-o lăsăm să-și ia zborul într-un mod frumos.

În ciuda lacrimilor, Immacolata se entuziasmă.

– Falco poate împărtăși din amintirile lui. Din cele frumoase. Ludovico și Paolo pot veni să stea aici cu familiile lor. Am putea mânca în grădină, ăsta ar fi un banchet.

– Haide să-i facem o piatră de mormânt frumoasă și să plantăm niște flori.

– Crinii erau preferații ei.

– Și violetele ar fi frumoase. Din acelea sălbatice. Multe violete. Haide să-i facem mormântul frumos.

Chipul Immacolatei înflori.

– Ești atât de înțeleaptă, Alba! Nu m-aș fi gândit niciodată că venirea ta va avea să schimbe atât de multe!

În seara aceea, familia se adună toată în *salotto*. Cosima o ținea pe Alba de mână, Beata își luă de mână fiul, Falco rămase singur cu gândurile lui. Immacolata luă candela Valentinei în mâinile tremurânde. Flacăra lumânării arsese constant din dimineața morții ei, în urmă cu douăzeci și șase de ani. Chiar și atunci când ceara se topise până la șterț, fusese aprinsă o alta cu aceeași flacără și pusă în locul ei. Immacolata nu lăsase flacăra să se stingă nici măcar o dată.

Murmură o rugăciune lungă și-și făcu cruce cu evlavie. Își scrută familia, oprindu-se cu privirea asupra celui mai mare dintre fii.

– A sosit clipa să lăsăm trecutul în urmă, spuse ea fără să-și ia ochii de la el. A sosit clipa s-o eliberăm pe Valentina.

Apoi suflă și stinse candela.

Rămaseră cu toții foarte tăcuți, uitându-se țintă la fitilul fumegând. Nimeni nu vorbi. Pe urmă, o adiere rece de vânt deschise fereastra, ridicând portretul Valentinei de pe perete, purtându-l în aer pentru o clipă și apoi lăsându-l să cadă pe podea, unde rămase cu fața în jos. Aerul era încărcat de parfumul greu, inconfundabil, de smochine. Femeile zâmbiră. Pe urmă, parfumul dispăru, înlocuit fiind de obișnuitul miros al aerului marin.

– A plecat în lumină, anunță Immacolata. Acum e împăcată.

*

În noaptea aceea, când se duse la culcare, Alba observă imediat că aerul din odaie nu mai era îngreunat de spiritul chinuit al Valentinei, nici de parfumul ei. Fereastra era deschisă și aerul răcoros al nopții intra aducând cu el vuietul îndepărtat al mării. Camera părea goală, ca oricare altă

cameră, ca și cum amintirile plecaseră și ele. Alba se simți fericită. Se așeză pe pat și scotoci prin sertar după o bucățică de hârtie și un pix. Apoi începu o scrisoare către tatăl ei.

Tocmai se semna în josul paginii, când ușa camerei se deschise cu un scârțâit. Cosima stătea în prag, îmbrăcată în cămășuța ei albă de noapte, ținând în mână o păpușică veche de cârpă.

– Ești bine? întrebă Alba, observând chipul îngrijorat al fetiței.

– Pot să dorm cu tine în noaptea asta?

Alba se gândi că mica ceremonie organizată pentru Valentina o speriase pe Cosima. O ajută pe fetiță să se suie în pat, apoi începu să se dezbrace.

– Obișnuiam să mă strecor aici și să mă uit la hainele Valentinei, spuse Cosima, bucuroasă la gândul că nu mai trebuia să doarmă singură.

– Chiar așa? făcu Alba, surprinsă, fiindcă nu-și imaginase că fetița știa mare lucru despre Valentina.

– N-aveam voie. *Nonnina* spunea că odaia asta era sfântă. Dar mie îmi plăcea să-i ating rochiile. Sunt atât de frumoase, nu-i așa?

– Chiar sunt. Valentina trebuie să fi fost foarte frumoasă în ele.

– Mie îmi place și cutia cu scrisori, dar sunt scrise în engleză, așa că nu le pot înțelege.

Alba o privi uimită pe verișoara ei.

– Ce scrisori?

Inima începu să-i bată repede la gândul descoperirii scrisorilor tatălui ei către mama ei.

– Acolo, în dulap.

Alba se încruntă. Căutase prin dulapuri destul de meticulos.

– Am căutat în dulap.

Cosima fu încântată să divulge un secret. Deschise ușa dulapului, dădu pantofii la o parte și scoase una dintre plăcile de lemn de la baza raftului celui mai de jos. Alba se lăsă în genunchi și urmări, uluită, cum Cosima scoase o cutie mică de carton. Cele două fete se suiră în pat, nerăbdătoare să deschidă cutia.

– Ești năzdrăvană rău, Cosima! exclamă Alba, sărutând-o. Dar te iubesc pentru asta.

Cosima roși de plăcere.

– *Nonnina* ar fi foarte supărată! chicoti ea.

– De aceea n-o să-i spunem nimic.

Alba fu la fel de emoționată ca în seara în care găsise portretul de sub patul ei. Luă în mână una dintre hârtii. Era rigidă și albă și atunci când o deschise, văzu adresa din capul paginii tipărită cu cerneală neagră. Nu era o adresă din Anglia. Nici scrisul, curat și precis, nu era în engleză. Alba simți cum i se scurgea sângele din obraji.

– Și? insistă Cosima.

– E în germană, Cosima, spuse Alba cu glas pierit.

– Valentinei îi plăceau uniformele germane, spuse senină Cosima.

– De unde știi asta?

Ea ridică din umeri.
– Așa zice tati.
Alba se uită la scrisoare. Era destul de inteligentă ca să-și dea seama că era o scrisoare de dragoste. Judecând după dată, fusese scrisă exact înainte ca tatăl ei să sosească prima oară la Incantellaria. Întoarse pagina. Era semnată *in ewige liebe* – cu dragoste eternă. Numele tipărit în capul paginii era Oberst Heinz Wiermann.
Valentina nu avusese doar un amant, avusese doi. Poate că mai mulți, chiar. Atunci când Aliații intraseră în Italia, germanii înaintaseră către nord. Își pierduseră puterea. Colonelul Heinz Wiermann nu-i mai fusese de nici un folos Valentinei.
Alba puse scrisorile la loc. Nu se putea uita la ele.
– Nu cred că ar trebui să-i citim Valentinei corespondența privată. În plus, eu nu știu germană, spuse ea, spre dezamăgirea Cosimei. Sunt obosită. Haide să ne culcăm. Mai ai și alte surprize? întrebă Alba.
– Nu, spuse Cosima. Odată m-am fardat cu fardurile ei. Atâta tot.
Alba își puse cămașa de noapte pe ea și se urcă în pat, lângă verișoara ei. Închise ochii și încercă să adoarmă, dar bănui că zgâriase doar suprafața unui mister cu mult mai mare. Să fi fost mama ei doar un spectator nevinovat al unei lovituri a mafioților din cauza prețului tonului? În plus, nimic n-ar fi fost prea ciudat într-un loc în care statuile sângerau și garoafele erau aduse ca prin magie de ape pe plajă.
Dar dacă Valentina nu fusese doar un spectator inocent, atunci cine o ucisese și de ce?

Sufragerie (în limba italiană în original)

CAPITOLUL 25

Londra, 1971

Începutul verii era perioada anului preferată de Fitz. Frunzele copacilor erau încă noi și crude, florile se trecuseră, însă petalele albe ale porumbarului sclipeau în lumina soarelui dimineții. Răzoarele de flori abundau de culoare, dar încă nu erau prea mari. Se făcuse cald, dar nu prea cald, iar trilurile păsărilor răsunau prin tot parcul. După frigul paralizant al iernii, aerul vibra de viață. Era anotimpul care-l umplea de optimism pe Fitz și-i înviora mersul, astfel încât părea că mai degrabă țopăia decât mergea. Dar cu Alba departe, nu mai țopăia. Se plimba agale prin Hyde Park și nici măcar florile și copacii înmuguriți nu reușeau să-l emoționeze. Iarna dăinuia în oasele și în inima lui.

Și-o plăsmuia adesea printre chiparoși și salcâmi galbeni, cu chipul puternic luminat de soarele italian la asfințit, împrumutându-i o delicată nuanță de ambră rozie. Și-o imagina înconjurată de familia ei italiană. Bucurându-se de mese prelungite cu paste cu roșii și mozzarella, de după-amiezi leneșe printre măslini, nedeosebindu-se de ceilalți cu părul ei cel negru și cu pielea ei măslinie, doar ochii aceia pali, luminoși, trădând-o ca pe străina din mijlocul lor. Știa că ei îi făcea mare plăcere să vorbească acea limbă, să guste mâncarea, să savureze miresmele de eucalipt și de pin, să asculte țârâitul greierilor și să se lase alintată de fierbintele soare mediteraneean. Însă Fitz spera ca, după un timp, sufletul ei să tânjească să revină acasă. Poate chiar să tânjească după el.

Încerca să se concentreze la activitatea lui. Organiză pentru Viv turneul de promovare în Franța și, timp de două săptămâni cât lipsi ea, stătu pe malul Tamisei în apropierea casei plutitoare a Albei, împreună cu Sprout, privind, pur și simplu, și amintindu-și, copleșit de nostalgie, fericit că Viv nu era prezentă ca să-l muștruluiască. Viv o critica pe Alba, făcând-o mofturoasă, decadentă, destrăbălată, egocentrică – și lista era nesfârșită, de parcă Viv ar fi vrut să se dea mare cu bagajul ei de cuvinte care o făcea să semene cu un lexicon uman.

Poate că Alba era toate acele lucruri. Fitz nu era orb la defectele ei, dar o iubea în ciuda lor. Râsul ei era suav și efervescent ca o spumă, iar privirea din ochii ei, ghidușă precum cea a unui copil care exagera ca să vadă până unde putea merge. Încrederea ei, o carapace după care să se ascundă. Atunci când se imagina făcând dragoste cu ea, i se contorsiona tot trupul de dor. Își amintea zilele nebune de pe *Valentina*, clipele indecente din pădurea de la Beechfield, momentele suave în care ea nu se putea dezlănțui, când inhibiția o paraliza, fiindcă Alba nu se temea să urle, ea se temea să șoptească, pentru ca nu cumva în clipa aceea de intimitate să

audă un ecou de singurătate în inima ei. Ceea ce nu înțelegea Viv era faptul că el o înțelegea pe Alba.

Viv se întoarse din turneul de promovare a cărții revigorată și într-o drăcească bună dispoziție. În același timp, turneul o întinerise cu mulți ani. Radia ca un ibric de ceai lustruit, nou-nouț. Ochii îi scânteiau și obrajii îi străluceau, afișa o sănătate brutală, șocant de brutală. Fitz n-o mai văzuse arătând astfel de ani buni. Atunci când el comentă despre asta, ea nu făcu decât să-i zâmbească misterios, pretinzând că-și cumpărase o nouă cremă de față de la Paris. După care dispăru. Nu tu apeluri telefonice, nu tu nopți de bridge, nu tu cine cu vin franțuzesc ieftin, doar o imensă tăcere. Nu exista decât o explicație: Viv își găsise un iubit în Franța. Fitz era gelos, nu pentru că ar fi vrut-o pe Viv pentru el, ci pentru că ea găsise dragostea în timp ce el o pierduse. Se simțea mai singur ca oricând.

Apoi, într-o noapte caniculară de sfârșit de august, pe când Fitz încerca să se anestezieze lent cu alcool într-o cârciumă din Bayswater, așezat afară, pe o bancă, sub o cascadă de mușcate roșii, de el se apropie o frumoasă tânără.

– Nu te superi dacă mă așez la masa ta, nu-i așa? întrebă ea. Aștept o prietenă și e ocupat absolut totul.

– Bineînțeles că nu. Ia loc, te rog, spuse el ridicându-și fața din paharul de bere.

– O, ăla-i cățelul tău? întrebă ea, observându-l pe Sprout sub masă.

– Da, exact, spuse el. Îl cheamă Sprout.

Ochii ei migdalați se luminară, căpătând culoarea vinului de Xeres.

– Ce nume adorabil. Pe mine mă cheamă Louise.

– Fitz, spuse el, dând mâna cu ea.

Râseră amândoi de absurditatea atitudinii atât de formale. Louise se așeză și-și puse paharul de vin pe masă, apoi se aplecă să-l mângâie pe Sprout, care începu să dea din coadă, satisfăcut, lovind pavajul și ridicând praful într-un mic nor.

– O, chiar că e drăguț, spuse ea, încântată, ridicându-se.

Avea păr castaniu, lung, ținut pe spate de o cordeluță galbenă, iar atunci când Fitz își coborî privirea peste gâtul și umerii ei, el observă că era o femeie atrăgătoare, cu sâni mari și piele albă, mătăsoasă.

– Sprout e un bătrânel, adăugă Fitz cu un zâmbet tandru. În ani câinești, ar avea cam șaizeci.

– Ei bine, e foarte frumos, replică ea, iar Sprout, care știa că se vorbea despre el, ciuli urechile. Asemenea bărbaților, câinii se maturizează frumos!

– La fel și unele femei, spuse Fitz, dându-și seama că flirta.

Încă era capabil de asta, la urma urmei.

Louise roși, zâmbind larg. Privi împrejur, chipurile după prietena ei, iar apoi reveni la Fitz.

– Ești singur?

– Păi, nu chiar.
– Desigur, ești cu Sprout.
– Sunt singur, locuiesc în apropiere.
Nu voia ca ea să creadă că era dintre acei bețivi deprimați care stăteau singuri prin cârciumi și apoi se întorceau pe șapte cărări în apartamentele lor dezordonate și neglijate și la viețile lor ratate.
– E frumos să locuiești aici, lângă parc.
– E bine pentru Sprout.
– Eu locuiesc în Chelsea. O aștept pe fata cu care locuiesc, spuse ea uitându-se la ceasul de la mână. Întotdeauna întârzie! S-a născut cu întârziere, cred, adăugă ea râzând și plecându-și privirea.
Fitz interpretă timiditatea ei ca pe un semn că-l plăcea.
– Eu am avut o prietenă, dar ne-am despărțit, spuse el cu un oftat, conștient de jocul pervers pe care îl juca acum.
Chipul ei se umplu de milă.
– Îmi pare foarte rău!
– Nu trebuie. O să-mi revin.
Existau unele lucruri pe care femei ca Louise le găseau irezistibile: un bărbat cu inima frântă, un copil sau un cățel. În cazul lui Fitz, el bifa două din trei. Louise încetă să mai privească în jur după prietena ei.
Fitz își vărsă sufletul în fața ei, găsind alinare în faptul că Louise era o străină care nu știa nimic despre viața lui. Ea ascultă, intrigată, și cu cât asculta mai mult, cu atât se simțea mai atrasă de el, precum un om aflat lângă un vulcan, care nu poate rezista tentației de a privi peste marginea lui lava roșie-aurie bolborosind. Fitz mai comandă încă un rând, apoi ceva de mâncare. Prietena lui Louise nu apăru, ceea ce fu o mare ușurare, fiindcă pe măsură ce bea mai multe beri, Fitz o considera tot mai atrăgătoare pe Louise. Se simțea mai bine după ce își golise mintea. O simțea mai ușoară acum, când Alba nu mai era în ea.
La ora zece seara se întunecase aproape de tot.
– Cu ce te ocupi, Louise? întrebă el, dându-și seama că toată seara n-o întrebase nimic despre ea.
– Lucrez la o agenție de publicitate, spuse ea.
– Ce interesant, făcu el, prefăcându-se curios.
– Nu chiar, sunt secretară, dar sper să fiu promovată în curând pe postul de șef de relații cu clienții.
– Păi, ai merita. Unde lucrezi?
– Pe Oxford Street. Localul ăsta e oarecum și în zona mea!
– Haide la mine în noaptea asta, vrei? îi propuse el, devenind dintr-odată serios. Mâine poți merge pe jos la serviciu. Mult mai bine pentru tine decât să stai în trafic, într-un autobuz.
– Mi-ar plăcea mult, răspunse ea, iar Fitz fu uluit de cât de ușor cedase.
Deci, nu-și pierduse farmecul.
– Sprout o să fie încântat, spuse el zâmbind. N-a mai fost atât de aproape de o fată frumoasă de foarte mult timp.

Plecară pe jos spre casa lui. Aerul era apăsător și umed. Avea să plouă curând. El o luă de mână și-i plăcu să-i țină mâna într-a lui. Ea chicoti, emoționată, și începu să se joace cu părul care îi cădea pe umăr.

– Nu fac asta des, spuse ea. Să plec acasă cu bărbați necunoscuți, vreau să zic.

– Eu nu sunt un necunoscut. Doar ne cunoaștem deja. În plus, poți avea mereu încredere într-un bărbat care are un câine.

– Doar că nu vreau să crezi că sunt o ușuratică. M-am culcat cu foarte puțini bărbați. Nu sunt una dintre fetele acelea cu mulți iubiți.

Fitz se gândi la Alba și, brusc, inima i se îngreună din nou. Pe vremea când o cunoscuse, ea avusese deja o armată de iubiți. Pasarela către casa ei era tocită de atâta trafic de iubiți. Urmele pașilor lui erau acum șterse de ale lor.

– Nu cred că ești ușuratică și, dacă ai fi, n-aș avea o părere mai puțin bună despre tine.

– Toți spun asta.

– Poate, dar eu vorbesc serios, o asigură el, iar apoi continuă, ridicând din umeri: De ce să aibă doar bărbații voie să se culce cu cine vor, iar femeile, nu?

– Pentru că noi nu suntem ca bărbații. Noi ar trebui să fim modele de virtute. Să ne alegem un bărbat și să-i facem copii. Oare un bărbat chiar vrea să se însoare cu o femeie care a avut o mulțime de amanți?

– Nu văd de ce nu. Dacă aș iubi-o, n-ar conta cu câți bărbați s-a culcat până la mine.

– Ești foarte descuiat la minte, spuse ea uitându-se la el cu ochii plini de admirație. Majoritatea bărbaților pe care îi cunosc vor să se însoare cu virgine.

– Ce egoist din partea lor! Eu nu cred că se prea străduiesc să păstreze fetele în starea asta, tu nu crezi la fel?

Acasă, Fitz turnă două pahare de vin și o conduse pe Louise la etaj, în camera de zi. Era o încăpere mică, masculină, decorată cu bej și negru, cu parchet de lemn și pereți albi. Puse un disc și se așeză lângă ea, pe sofa. Plimbarea spre casă îl deprimase. Își dorea să n-o fi invitat la el. Până și Sprout știa că nu fusese o idee bună.

Totuși, trebuia să ducă treaba până la capăt. Goli paharul dintr-o înghițitură și o sărută. Ea îi răspunse cu entuziasm. Noutatea sărutatului cu o femeie nouă îl excită puțin. Îi descheie bluza și-i dezgoli umerii. Sânii îi erau strânși într-un sutien mare, alb. Pe urmă, mâna ei îi deschise fermoarul pantalonilor și i se strecură înăuntru, iar el se simți deodată revigorat, plăcerea de a fi atins de ea făcându-l să uite de sânii ei foarte mari.

Se întinseră pe sofa, care era moale și confortabilă. Louise își retrase mâna, iar apoi dispăru, aplecându-se ca să-i ia mădularul în gură. El închise ochii și se lăsă cuprins de senzația excitării, care-l încălzea și-i dădea furnicături, golindu-i încă o dată mintea de Alba. Poate că Louise nu se

culcase cu mulți bărbați, dar era, în mod cert, foarte experimentată. Fitz găsi în dulăpiorul din baie o cutie veche de prezervative, chestiile acelea oribile care-l privau, practic, de orice senzație, dar el știa că în împrejurarea de față era bine să folosească unul. Louise deschise pachețelul cu dinții, privind în sus la el, lasciv, pe sub sprâncenele-i castanii, iar apoi îi fixă prezervativul pe mădular ca pe o șosetă.

Se sui deasupra lui, ridicându-și fusta și încălecându-l, cu sânii ei albi lăsați dezgoliți, părând păstoși în lumina slabă din încăpere. El închise ochii la vederea sfârcurilor maronii care i se legănau prin fața ochilor, atingându-i din când în când nasul sau buzele, și încercă să se concentreze ca să-și mențină erecția.

„Trebuie să fie din cauza berii“, își zise el în clipa în care își simți mădularul înmuindu-se ușor. Oricât încercă, Louise nu reuși să i-l stimuleze. Tușind, stânjenită, i-l lăsă să alunece afară din ea ca pe o râmă.

– Nu contează, spuse, amabilă, dându-se jos de pe el.

– Îmi pare rău, cred că-i din cauza berii, explică el, jenat.

Așa ceva nu i se mai întâmplase până atunci.

– Desigur. Nu mă supăr. Săruți foarte bine.

El zâmbi forțat, privind-o cum își îndesa sânii înapoi în cupele sutienului.

– Vrei să-ți chem un taxi? întrebă el, știind că ar fi trebuit să se ofere s-o ducă el cu mașina până în Chelsea. Spre rușinea lui, nu mai putea sta cu ea nici măcar o clipă mai mult decât ar fi fost necesar. Voia s-o vadă plecată din casă cât mai repede cu putință. Voia să uite că o cunoscuse vreodată.

„De ce naiba am făcut asta?“ se întrebă, scârbit, trăgându-și pantalonii pe el și așezându-se ca să se încalțe. „Nimeni nu se poate compara cu Alba.“

Un sfert de oră mai târziu, taxiul sosi și șoferul sună la sonerie. Acel sfert de oră fusese chinuitor de jenant. Louise se apucase să comenteze despre cărțile din biblioteca lui. El nici măcar n-avusese energia să-i spună că lucra în domeniul cărților. De ce să se mai sinchisească, dacă relația aceea oricum murise înainte să se nască? O conduse pe Louise la parter și se aplecă s-o sărute pe obraz. În clipa în care făcu asta, ea întoarse capul spre ușă și gura lui îi sărută urechea în locul obrazului. Apoi ea plecă. El închise ușa și o încuie, după care urcă, stinse lumina în camera de zi și opri muzica. Ce dezastru!

Sprout dormea pe preș, arătând tare drăgălaș cu ochii închiși și cu fața lui încărunțită, încrețită toată și blândă. Fitz se aplecă și-și lipi obrazul de capul câinelui. Mirosea familiar și reconfortant.

– Ne e dor de Alba, nu-i așa? șopti el, însă Sprout nu se mișcă. Dar trebuie să trecem peste asta. N-avem de ales. Trebuie s-o uităm. O să apară altcineva.

Nasul lui Sprout începu să tresară în somn. Fără îndoială că era vorba de un vis în care câinele fugărea un iepure pe câmp. Fitz îl mângâie drăgăstos, iar apoi se duse la culcare.

Trezindu-se de dimineață, fu ușurat să-și vadă penisul în erecție, fălos și țanțoș.

Mai târziu, când sună telefonul, Fitz era în biroul lui. Avea probleme de concentrare. Tava de corespondență era plină de documente pe care trebuia să le studieze: contracte de citit, manuscrise de la autorii lui și de la cei care sperau să fie reprezentați de el, scrisori de scris, acte de semnat, și o listă – lungă cât un pomelnic – de telefoane de dat. El privea teancul înălțându-se tot mai mult, cu mintea la sute de kilometri depărtare, la umbra chiparoșilor din Amalfi. Puse jos stiloul și ridică receptorul.

– Fitzroy Davenport.

– Dragule, Viv la telefon, se auzi, adormită vocea ei.

– Bună, străino!

– Nu fi supărat pe mine, Fitzroy. Poți ierta o găină bătrână?

– Doar dacă ne putem vedea.

– De-aia te sun. Cină, astă-seară, la mine?

– Perfect.

– Superb, dragule. Nu-ți bate capul să aduci vin. Tocmai am primit o ladă din cel mai scump Bordeaux. Am băut singură jumătate de sticlă aseară, e superb. Am scris cea mai fermecătoare scenă de sex sub influența lui, una lungă, lungă de tot, nesfârșită. Delicios.

Fitz se încruntă. Viv suna mai „Viv“ ca de obicei.

– Pe mai târziu, atunci, spuse el încheind conversația.

După ce închise, simți că-i revenea buna dispoziție. Viv se întorsese. Îi fusese dor de ea. Cu energia împrospătată, luă primul document din teancul din tavă și îl puse în față, pe masa de lucru.

Fitz și Sprout apărură acasă la Viv cu puțin înainte de ora opt seara. Acoperișul casei strălucea acum de iarbă și de flori. Macii, replantați, crescuseră sălbatici și rubinii, iar margaretele și piciorul-cocoșului își legănau micile corole în vânticelul ce adia peste Tamisa. Cu o admirație amuzată, Fitz își aminti de imaginea caprei rumegând iarba și plantele nou sădite. Alba avea o minte ingenioasă, nici măcar Viv nu putea nega asta. *Valentina* semăna acum cu o carcasă tristă și părăsită. Florile muriseră, puntea trebuia spălată, vopseaua începea să se scorojească. Părea secată și lipsită de luciu, ca și cum ar fi avut nevoie disperată să bea ceva. Alba plecase, iar toamna venise mai devreme la casa ei plutitoare.

Viv deschise ușa și îl văzu privind nostalgic spre casa Albei.

– Of, dragule, spuse ea cu un oftat, fluturându-și țigara în aer. Tot nu ți-ai revenit?

– Ce mai faci? întrebă el, evitându-i întrebarea fiindcă, nu-și dădea seama cum, faptul că acea întrebare venea de la Viv durea prea tare pentru ca el să poată să-i dea un răspuns.

– Am atâtea de povestit, spuse ea. Intră!

Fitz o urmă prin încăperi, până pe terasă. Se lăsă într-un șezlong și-și puse mâinile sub cap.

– Și? Pe unde ai fost și ce-i toată treaba asta cu sexul?

Se bucura s-o vadă. Arăta înfloritoare ca o piersică proaspătă și rușinos de mulțumită de ea însăși.

– Sunt îndrăgostită, dragule. Imaginează-ți, chiar eu, dintre toți oamenii! Mi-am pierdut inima, s-a dus! exclamă ea, făcând un gest cu mâna în aer. Sunt fermecată, Fitzroy, exact ca una dintre eroinele mele.

– Am zis eu că arăți prea bine. Cine-i tipul? O să-mi placă de el?

– O să-l adori, dragule. E francez.

– Asta explică vinul.

– Exact.

– Slavă Domnului! Acum pot să-ți spun că vinul tău era lugubru.

– Știu, dar eram întotdeauna prea zgârcită să cumpăr din cel bun. Mi se părea că toate aveau același gust. M-am înșelat, desigur. Mă ierți că te-am pus să-l bei? își ceru ea iertare, iar apoi îi turnă lui Fitz un pahar de Bordeaux și i-l întinse, mândră. Pierre are propriul *château* în Provence. O să scriu acolo. E atâta liniște! Prânzuri prelungite, cu *foie gras* și brioșe.

– Bravo ție, Viv! spuse Fitz, surprins. Bravo ție! Se pricepe la vinuri.

– Și la femei, interveni ea pe un ton jucăuș.

– Evident. Cu ce se ocupă?

– E gentilom, dragule. Nu *face* nimic. N-are treabă cu *făcutul*.

– Ce vârstă are?

– Ca mine, adică bătrân, din punctul tău de vedere. Dar are un suflet tânăr, ca și mine, și face dragoste ca un tânăr cu o sută de ani de experiență, se confesă ea, iar Fitz zâmbi cu afecțiune, fiindcă vedea la Viv că avea o atitudine de fetișcană, pe care n-o mai avusese până atunci. Sunt foarte fericită, Fitzroy, spuse ea puțin sfios. Și vreau să fii și tu fericit.

Fitz trase în piept aerul văratic, cald, și privi în altă parte.

– Într-acolo mă îndrept, spuse el.

– M-am gândit. De ce n-ai fi impulsiv? Du-te la Incantellaria. Du-te și adu-o înapoi.

– Dar tu erai total împotrivă. Ai spus...

– Nu contează ce-am spus, dragule. Uită-te la tine. Îți pierzi strălucirea și urăsc să-ți văd ochii în halul ăsta.

– În ce hal? întrebă el zâmbind.

– Triști, exasperant de triști, ca de iepuraș.

– Ei, mai lasă-mă!

– Ce-ai de pierdut?

– Nimic.

– Exact. Nimic. Dumnezeu îi ajută doar pe cei ce se ajută singuri. De unde știi că ea nu stă undeva pe vreo plajă, tânjind după tine? Regretând despărțirea, care a avut la bază un motiv foarte prostesc, dacă-mi aduc bine aminte. Dacă aș scrie eu scenariul, ceea ce s-ar prea putea să fac, mi-aș trimite eroul la Incantellaria imediat. El ar ajunge acolo emoționat de-a binelea, cu inima palpitându-i ca nebuna, rugându-se ca ea să nu se fi măritat cumva cu vreun prinț italian pe timpul verii. Ar găsi-o singură, în vârful unei stânci, privind marea cu dor, așteptându-l pe bărbatul pe care îl

iubește și pe care n-a încetat niciodată să-l iubească. Văzându-l, e prea fericită ca să fie orgolioasă. Se repede în brațele lui și îl sărută. Ar petrece mult timp sărutându-se, cred, pentru că în momentul acela cuvintele pur și simplu nu sunt suficiente ca să exprime ce-i în sufletele lor, încheie Viv, trăgând din țigară. Exasperant de romantic, nu crezi?

– Mi-ar plăcea să fie adevărat.

– Ar putea fi.

– Totuși, merită încercat, nu? La urma urmei, așa cum ai spus și tu, ce am de pierdut?

Ea ridică paharul și închină.

– Știi bine că mi-e foarte dragă Alba. Este exasperantă, dar nu știu pe alta la fel de amuzantă sau de fermecătoare ca ea. Poate c-o să reușești tu să-i mai șlefuiești canturile alea aspre. Ar fi o norocoasă să te aibă. Nici ca Fitz nu mai există altul, să știi. Sunt îndrăgostită, așa că mă simt generoasă. Aș avea grijă ca romanul meu să aibă un final fericit.

AL TREILEA PORTRET

CAPITOLUL 26

Italia, 1971

Atunci când spiritul Valentinei plecă, în sfârșit, în casă avu loc o schimbare. Însă cea mai remarcabilă schimbare era cea a Immacolatei. Din dulapuri fură scoase rochiile trecutului ei. Roz, albastre și roșii, cu imprimeuri florale. E drept că moda avansase din perioada antebelică încoace, Immacolata însă nu. Ea purta încă pantofii pe care îi purtase pe vremea când soțul ei o dusese la Sorrento, la dans. Erau negri și prinși cu catarame în jurul gleznei. Talia i se mai îngroșase, poate, dar nu și picioarele. Acestea rămăseseră mici și delicate, așa cum fusese cândva și silueta ei. Reînvierea vechii ei înfățișări îi atrase multe tachinări din partea lui Ludovico și a lui Paolo, care se întoarseră din nord, împreună cu familiile lor, pentru slujba Valentinei și așezarea pietrei ei de mormânt. Iar Immacolata zâmbea cu zâmbetul acela larg și deschis al femeii ce savura bucuria pentru prima oară după mulți ani, la fel de surprinsă ca toți ceilalți că, exact ca în cazul mersului pe bicicletă, arta zâmbitului, odată învățată, nu se mai uita niciodată.

Alba se bucura și ea de noua ei înfățișare, foarte mult comentată, de altfel. Tăierea părului fusese expresia dramatică a dezgustului de sine, dar deveni o afișare vădită a propriei evoluții emoționale. Acum era obligată să-și evalueze viața și lipsa de obiective a acesteia. Voia să facă parte din comunitate. Voia să fie utilă.

După terminarea comemorării vieții Valentinei și întoarcerea oaspeților la casele lor, Alba îl întrebă pe Falco dacă putea da o mână de ajutor la *trattoria*.

– Vreau să muncesc, explică ea la masa de prânz de sub bolta de viță-de-vie, în timp ce privea venirea și plecarea micilor bărci pescărești albastre.

Falco luă o gură de *limoncello*. Privirea lui își păstra, încă, aerul solemn.

– Dacă vorbești serios, află că mi-ar prinde bine un pic de ajutor, răspunse el.

– Vorbesc serios. Vreau să rămân aici, împreună cu voi toți. Nu vreau să mă întorc la vechea mea viață și la felul în care eram atunci.

Falco se uită la ea.

– De cine fugi, Alba?

Cuvintele lui o luară prin surprindere și o făcură să se crispeze.

– Nu fug de nimeni. Îmi place pur și simplu cine sunt aici. Simt că aici e locul meu.

– În Anglia n-ai simțit asta?

Ea își plecă privirea.

– Nu pot da ochii cu tata acum, nu după tot ce am aflat. Și în mod cert nu pot da ochii cu Margo, pe care am acuzat-o toată viața că era geloasă pe Valentina. Nu pot da ochii nici cu Fitz.
– Fitz?
– Bărbatul care mă iubește, sau mă iubea. El nu merită pe cineva ca mine. Nu sunt un om bun, Falco.
– Ei bine, suntem doi în situația asta.
– Trei, îl corectă Alba. Nici Valentina n-a fost bună.
Se gândi la colonelul Heinz Weirmann, dar nu spuse nimic.
– Valentina a fost o volbură, Alba. O forță a naturii. Dar tu ești destul de tânără ca să te schimbi.
– Și tu?
– Eu sunt un câine prea bătrân ca să mai învăț trucuri noi.
– Pot să te desenez cândva? întrebă ea din senin.
– Nu.
– De ce nu?
El păru stânjenit, ca și cum ar fi fost prea corpolent pentru scaunul acela mic.
– Tatăl tău a fost un artist. Și chiar unul extrem de bun.
– Știu. Am găsit în casa mea plutitoare un portret al mamei făcut de el. Trebuie să-l fi ascuns acolo de multă vreme. Pe urmă mai e și cel cu mine și cu mama, pe care îl are Immacolata.
– A mai fost unul, cred, spuse Falco, privind spre mare. Îmi amintesc că tatăl tău l-a căutat cu disperare în camera Valentinei, după moartea ei.
– Nu l-a găsit niciodată?
Falco clătină din cap.
– Cred că nu. Atunci când a plecat cu tine, i-a dat unul mamei, ca să aibă o amintire cu nepoata ei.
– De ce nu m-a adus aici, ca s-o văd? Cu siguranță că a știut că mamei tale avea să-i fie dor de nepoata ei, nu?
– Cred că asta ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău, răspunse Falco golindu-și paharul.
– Într-o zi, o s-o fac. Dar deocamdată rămân aici, cu voi. Deci, am un loc de muncă?
Falco zâmbi fără să vrea. Șarmul Albei era dezarmant.
– Ai un loc de muncă pentru oricât timp vrei tu.

Și uite-așa începu un nou capitol în viața Albei. Ziua, muncea la *trattoria* alături de Toto și de Falco, iar în timpul liber desena. Cosima, de care devenise foarte atașată, poza mereu bucuroasă pentru ea. Se duceau pe înserat pe falezele de la turnul de veghe, sau jos, pe plaja de pietriș, după ce explorau grotele.
Lunile treceau, iar Cosima începu s-o considere pe Alba un fel de mamă, strecurându-și mâna într-a ei ori de câte ori urcau printre stânci, pe poteca ce ducea acasă. Diminețile, venea la ea în pat și se alinta, cuibărindu-și

capul cârlionțat în arcuirea lină unde gâtul Albei se unea cu umărul. Alba îi spunea povești, apoi le scria și le ilustra. Își descoperi un talent pe care nu știa că-l avea. Își descoperi, de asemenea, o enormă capacitate de a iubi.

– Vreau să-ți mulțumesc c-o iubești pe Cosima, îi spuse Toto într-o seară Albei.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc ție, răspunse ea, observând că expresia lui era neobișnuit de serioasă.

– Orice copil are nevoie de o mamă. Ea nu spune niciodată că-i e dor de mama ei și nici eu n-am discutat vreodată cu ea despre asta. Dar știu că dacă îi e dor, atunci prezența ta în viața ei face dorul mult mai ușor de îndurat.

– Bineînțeles că-i e dor de mama ei. Probabil că nu vrea să vorbească despre asta ca să nu-ți rănească sentimentele. Sau poate că, fiind ocupată cu joaca, nu se gândește prea mult la asta. Nu se știe niciodată. Dar poate că tu ar trebui să mai amintești de ea din când în când. Ceea ce m-a durut pe mine atunci când am pierdut-o pe a mea a fost că nimeni n-a vorbit niciodată despre ea. Cosima trebuie să fie convinsă că mama ei n-a abandonat-o. Că n-a fost vina ei, a copilului. Trebuie să se simtă iubită, atâta tot.

– Ai dreptate, spuse el cu un oftat. E greu să știi cât de mult înțelege un copil atât de mic.

– Mult mai mult decât ai crede.

– Deci, tu mai rămâi pe-aici, nu?

Acum fu rândul Albei să ia o expresie solemnă.

– N-am deloc intenția să plec. Niciodată.

Alba se simțea bine. Era fericită să stea nopțile singură în pat, ascultând cântecele păsărilor și țârâitul greierilor. Nu se mai temea de întuneric și nici de singurătate. Se simțea în siguranță. Dar gândul îi zbura adesea la Fitz, întrebându-se ce făcea, amintindu-și cu nostalgie dulce-amăruie clipele frumoase trăite împreună. Dar pe urmă lua cartea de vizită a lui Gabriele și-și trecea degetul peste numele și numărul lui de telefon, întrebându-se dacă nu cumva sosise pentru ea momentul să meargă mai departe și să exploreze noi oportunități. El era un bărbat arătos și fusese bun cu ea. O făcuse să râdă în ciuda dezastrelor îndurate la sosirea în Italia. Ei doi avuseseră o oarecare chimie. Se potriveau bine, ca și cum ar fi fost cioplți din aceeași bucată de lemn. După atât de mult timp singură, se simțea acum pregătită pentru iubire.

Apoi destinul luă decizia în locul ei. Era prima săptămână de octombrie și era cald încă, mai puțin vântul ceva mai răcoros care bătea dinspre mare. *Trattoria* era plină de oameni. Turismul înflorea, se scriseseră articole despre miracolele tainice din oraș, așa că străinii făceau escale în drumul lor în josul coastei Amalfi către locuri mai renumite, precum Positano și Capri. Alba lua comenzi, apoi revenea cu tăvi pline cu mâncăruri aburinde. Îi plăcea să stea de vorbă cu localnicii și cu clienții noi, care erau

întotdeauna încântați să converseze cu adorabila tânără cu păr scurt, țepos, și ochi pali bizari. Tocmai servea niște băuturi, când auzi motorul unei bărci și ridică privirea. Până să identifice pasagerul, inima începu să-i bată cu putere. Lăsă tava jos și ieși sub marchiză. Cu o mână în șold și cu cealaltă pusă streașină deasupra sprâncenelor, miji din ochi ca să vadă mai bine. Atunci când barca încetini lângă chei, ea uită de clienți și de îndatoriri și o luă la fugă pe plajă, cu ochii înlăcrimați de emoție.

– Fitz, Fitz! strigă ea, fluturând o mână în aer.

Fitz coborî pe chei, cu valiza într-o mână și cu o pălărie de pai în cealaltă. N-o recunoscu pe tânăra care venea în fugă spre el, strigându-l pe nume.

– Fitz, eu sunt, Alba! exclamă ea, observând nedumerirea de pe chipul lui.

– Te-ai tuns! spuse el încruntându-se. Și ești foarte bronzată.

Îi măsură cu privirea de sus până jos rochița subțire, cu imprimeu floral, și espadrilele simple, negre, din picioare. Alba se schimbase atât de mult! Se întrebă dacă fusese înțelept din partea lui să vină. Dar pe urmă îi apăru în față chipul ei zâmbitor, cu ochi radiind de fericire, și atunci o recunoscu pe Alba aceea pe care o știa.

– Mi-a fost dor de tine, Fitz, spuse ea atingându-i brațul și privindu-l în ochi. Mi-a fost foarte dor de tine.

El lăsă jos valiza și o cuprinse în brațe.

– Și mie mi-a fost dor de tine, iubita mea, răspunse el, iar apoi o sărută pe tâmplă.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat deloc..., începu ea.

– Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că nu mi-am luat rămas-bun. Am încercat, dar am ajuns prea târziu. Plecaseși deja, o lămuri Fitz, iar apoi începu să râdă. Prostănaca ta de capră păștea prin grădina de flori a lui Viv!

Începu și ea să râdă. Un râs efervescent, din adâncul pântecului, care suna delicios, de parcă ar fi fost apa gâlgâitoare a unei fântâni arteziene.

– Viv s-a înfuriat?

– Doar pentru o clipă. Și ei îi e dor de tine.

– Am atâtea să-ți spun!

– Și eu ție.

– Trebuie să stai acasă la bunica mea. E o cameră goală la etaj. Eu stau în vechea cameră a mamei mele, spuse Alba luându-l de braț, iar el își puse pălăria înapoi pe cap și-și luă valiza. Haide să bei ceva! O să-i spun lui Toto să-mi țină locul. Am o slujbă acum. Lucrez pentru afacerea familiei, împreună cu unchiul și cu vărul meu. Acolo e, spuse ea, mândră, arătând *trattoria* cu degetul.

Alba alese o masă pentru Fitz și-i aduse un pahar de vin și o sticlă de apă.

– Trebuie să guști delicioasele mâncăruri ale Immacolatei, spuse ea trăgând un scaun și așezându-se. Bine, ea nu mai gătește acum. E prea bătrână. Dar toate rețetele sunt ale ei. Uite, alege una. E din partea casei, încheie Alba dându-i meniul.

– Alege tu ce crezi că mi-ar plăcea. Nu vreau să irosesc timp căutând, când pot sta de vorbă cu tine.

Alba se aplecă în față, cu un zâmbet plin de mulțumire întipărit pe chipu-i bronzat.
– Ai venit, spuse ea cu glas scăzut.
– M-am îngrijorat că n-o să te mai întorci.
– N-am crezut că pot da ochii cu tine.
– Cu mine? întrebă Fitz încruntându-se. Dar de ce nu?
– Mi-am dat seama cât de egoistă am fost.
– Of, Alba!
– Nu, vorbesc serios. Am avut mult timp să mă gândesc și s-au întâmplat atâtea. Mi-am dat seama că nu m-am purtat prea civilizat.
– N-ar fi trebuit să te las să pleci. A fost vina mea.
– E foarte drăguț din partea ta să-mi spui toate astea, Fitz, dar adevărul e că meritai ceva mai bun. Eu nu m-am gândit decât la mine. Acum îmi vine să intru în pământ de rușine. Există momente din viața mea pe care le-aș șterge bucuroasă, dacă aș putea, spuse ea gândindu-se la oribilul episod cu Grăsanul, dar fără să mai simtă obișnuita strângere de stomac. Mă bucur că ești aici.
– Și eu, mărturisi Fitz luându-i mâna și mângâindu-i pielea cu degetul mare. Îmi place cum îți stă cu părul scurt. Te prinde.
– O prinde pe *noua* Alba, spuse ea, mândră. N-am mai vrut să semăn cu mama.
– Și ia spune, ai aflat tot ce voiai să știi?
– Am crescut cu un vis, Fitz. Nu era real. Acum o cunosc pe adevărata femeie. A fost complicată. De fapt, nu cred că a fost o femeie foarte cumsecade. Dar cred că acum o iubesc mai mult, cu toate defectele ei.
– Asta-i bine. Ai vrea să-mi povestești despre asta un pic mai încolo? Poate mergem la o plimbare. Coasta Amalfi e faimoasă pentru frumusețea ei.
– Incantellaria e cel mai frumos loc dintre toate. O să ți-l arăt după ce mănânci. Pe urmă trebuie să le cunoști pe Immacolata, bunica mea, și pe Cosima, fiica vărului meu. Cea mică tocmai a împlinit șapte ani. E adorabilă.
– Credeam că nu-ți plac copiii.
– Cosima e deosebită. Nu e ca toți ceilalți copii. E rudă de sânge.
– Doamne, vorbești ca o italiancă!
– Dar *sunt* italiancă. O simt în adâncul inimii. Ăsta-i locul meu.
– Dar, Alba, eu am venit să te iau acasă.
Ea clătină din cap.
– Nu cred că pot face față. Nu după toate câte le-am aflat.
El îi strânse mâna.
– Indiferent cu ce o să trebuiască să te confrunți, iubita mea, n-o s-o faci singură. Eu nu vreau să mai săvârșesc aceeași greșeală încă o dată.
Ochii ei, cu numai o clipă în urmă atât de solemni, se luminară în clipa în care văzură farfuria ce fusese pusă în fața lui Fitz.
– A, *fritelle*!
După masa de prânz, Alba îl conduse pe o potecă ce urca printre stânci, ca să-i arate mormântul de sub măslin al mamei ei.

– Acum o lună am organizat o slujbă de comemorare a ei. Până atunci nu avusese piatră de mormânt. E frumoasă, nu-i așa, piatra de mormânt? Am ales-o împreună cu ceilalți.
Fitz se aplecă să citească.
– Ce scrie?
– *Valentina Fiorelli, lumina din Incantellaria, dragostea familiei ei, acum împăcată și strămutată în grădina Domnului.*
– Dar de ce n-a avut piatră de mormânt?
Alba se așeză lângă el și-și strânse picioarele sub ea.
– Pentru că a fost ucisă, Fitz, în noaptea de dinaintea nunții. N-a mai apucat să se cunune cu tata.
– O, Doamne!
– Ar fi un subiect bun pentru un roman, așa că nu-i povesti nimic lui Viv!
– N-o să-i povestesc. Dar povestește-mi tu *mie*. De la început. Cum era?
Alba îi povesti totul, bucuroasă.

După ce ea își sfârși povestea, văzură amândoi că soarele începea să apună, transformând marea în cupru topit. Aerul înserării era rece și mirosea a frunze moarte. Toamna se instala. Fitz era impresionat de viața Valentinei, dar și mai mult de povestea tristă a lui Thomas Arbuckle. Nu era de mirare că nu dorise să vorbească despre Valentina, cu atât mai puțin să-i povestească despre ea fiicei lor.
– Așa că, vezi tu, spuse Alba pe un ton grav, nu mă pot întoarce.
– De ce nu?
– Pentru că nu pot da ochii cu tata și cu Margo. Mi-e prea rușine.
– Ce prostie! N-ai spus tu că acum o iubești pe Valentina mai mult decât înainte pentru că îi cunoști și-i înțelegi defectele?
– Da, dar asta-i altceva.
– Ba nu. Eu nu te iubesc în ciuda defectelor tale. Eu te iubesc *datorită* lor. Ele te fac diferită de toți ceilalți, Alba. Iubirea nu înseamnă să alegi doar părțile bune, înseamnă să accepți întregul și să-l iubești cu totul.
– Îmi place să trăiesc aici pentru că nu știe nimeni cum am fost înainte. La Incantellaria, oamenii mă judecă după ceea ce văd.
– Asta înseamnă că tatăl tău, Margo și cu mine te iubim mai mult, pentru că te-am iubit tot timpul.
– Acum *tu* spui prostii! îl certă ea, râzând potolit.
– Nu vorbesc prostii când spun că vreau să fii soția mea.
Fitz nu intenționase s-o spună chiar așa. Își imaginase un cadru mult mai romantic pentru cerere.
– Ce-ai spus?
Colțurile gurii ei se ridicară timid.
El băgă mâna în buzunar și scoase de acolo un șervețel mototolit. Cu mâinile tremurându-i, îl despături și scoase la iveală un inel simplu, cu diamant. Luă mâna stângă a Albei și-i puse inelul pe degetul inelar. Fără să dea drumul mâinii, o privi adânc în ochi.

– Am spus, Alba Arbuckle, că te întreb dacă vrei să fii soția unui pârlit de agent literar, care-ți poate oferi foarte puțin în plus față de dragostea lui și de un câine bătrân și puturos?

Pentru o asemenea propunere, vechea Alba ar fi râs de el, i-ar fi spus că era absurd, l-ar fi făcut să se simtă ca un prostănac. Sau poate că ar fi acceptat doar pentru că i s-ar fi părut amuzant să poarte un inel atât de prețios. Dar acum ea se mulțumi doar să se uite la inelul care sclipea în lumină.

– A fost al bunicii mele, spuse el. Vreau să fie al tău.

– Dacă tu mă vrei pe mine, accept, răspunse ea. Aș fi o norocoasă dacă m-aș mărita cu un bărbat atât de bun ca tine, Fitzroy Davenport.

CAPITOLUL 27

Alba și Fitz deciseră să petreacă împreună câteva săptămâni la Incantellaria. Asta îi dădea timp Albei să-și ia rămas-bun de la familia ei. Pe urmă aveau să se întoarcă în Anglia. La Viv, la casa plutitoare, la Beechfield Park, la tatăl ei și la mama ei vitregă și la noua lor viață în doi.

– O să ne întoarcem aici, nu-i așa? întrebă ea, gândindu-se la Cosima. O să-mi fie tare dor de toți.

– Poți reveni în fiecare vară, dacă vrei.

– Ce-o să-i spun micuței?

– Că nu pleci definitiv.

– A fost deja părăsită o dată de mama ei. Acum o să fie părăsită din nou. De mine. Nu vreau s-o fac să sufere.

– Iubita mea, tu nu ești mama ei.

Alba clătină din cap.

– Sunt singura persoană care-i e aproape ca o mamă. Despărțirea o să fie foarte dureroasă.

Fitz o sărută și-i mângâie părul.

– O să avem copiii noștri, poate.

– Nu-mi pot imagina asta.

„Nu mă pot imagina iubind un alt copil mai mult decât pe Cosima“, își spuse Alba în sinea ei, dezolată.

– Ai încredere în mine, o liniști Fitz.

Ea oftă, resemnată.

– Ideea e că m-am atașat atât de mult de ea!

– Lumea devine tot mai mică pe zi ce trece. Incantellaria nu e chiar atât de departe, crede-mă.

Dar Alba știa că Fitz n-avea cum să înțeleagă iubirea pe care ea i-o purta Cosimei și care era sentimentul cel mai apropiat de dragostea maternă pe care-l avusese ea vreodată. Despărțirea avea să-i frângă inima.

Alba îl conduse pe Fitz acasă la Immacolata, pentru cină. Lui, casa i se păru o construcție drăguță, tipic italienească, foarte confortabilă, plină de viață, răsunând de râsetele unei familii mari. Immacolata îl binecuvântă și-i zâmbi. Fitz nu găsi nimic neobișnuit în zâmbetul ei. El n-avea de unde ști că până nu demult zâmbetul acela fusese ceva mai rar decât un curcubeu. Beata și Falco îl întâmpinară călduros, înțelegându-se cu el în puțina lor engleză, iar Toto făcu glume pe seama diferențelor dintre viața urbană a lui Fitz și liniștea provincială din Incantellaria. Engleza lui Toto era surprinzător de bună. Fitz îl plăcu imediat. Avea cam același stil degajat ca și el și un sarcasm pe care oaspetele îl înțelegea. Atunci când Cosima apăru în cameră, Fitz înțelese de ce Alba ajunsese s-o iubească. Fetița veni în fugă și

o cuprinse pe Alba de talie cu brațele ei subțirele, cârlionții legănându-i-se în jurul feței precum niște arculețe.

Se așezară la masă, iar Alba le anunță tuturor logodna lor. Toto ținu un toast, apoi ridicară cu toții paharele și admirară, entuziaști, inelul. Totuși, dincolo de toată acea veselie se simțea o undă de neliniște, pentru că își dădeau cu toții seama, mai puțin Cosima, că Alba avea să-i părăsească în curând.

Alba le simți numaidecât frământarea, dar o tulbura ideea de a vorbi despre plecarea ei în fața copilului. O privi pe Cosima mâncându-și cu plăcere porția de *prosciutto*, vorbind despre ce mai învățase la școală, despre jocurile pe care le jucase și despre cât de nerăbdătoare era să meargă din nou la cumpărături împreună cu Alba, acum că vremea se mai răcise și rochițele de vară erau prea subțiri. Alba surprinse privirea Beatei, precum și zâmbetul înțelegător al acesteia. Alba era pradă unor mari frământări. Pe de o parte, perspectiva căsătoriei cu Fitz o făcea extrem de fericită, dar pe de alta, plecarea de la Incantellaria și despărțirea de Cosima îi eclipsau fericirea precum un nor plumburiu ce acoperea soarele. Ea stătea în umbră, în vreme ce toți ceilalți se aflau în lumină.

După cină, Cosima se duse la culcare, lăsându-i pe oamenii mari de vorbă la lumina lunii, pe terasă, sub bolta de viță-de-vie.

– Ia spune, când o să ne părăsești? întrebă Immacolata.

Tonul ei avea o nuanță aspră. Alba îi înțelegea indignarea. Abia se regăsiseră.

– Nu știu, *nonna*. Curând.

– O să se întoarcă în vizită, spuse Fitz, încercând să mai relaxeze atmosfera.

Immacolata își ridică bărbia, sfidător.

– Așa a spus și Tommy acum douăzeci și șase de ani, când a luat-o cu el. N-a mai adus-o înapoi. Nici măcar o dată.

– Dar acum eu decid singură pentru mine. N-o să-mi fie ușor să vă părăsesc pe toți. O pot face doar dacă știu c-o să revin aici în curând.

Falco își puse mâna mare și aspră peste mâna mică a mamei lui.

– *Mamma*, spuse el cu glas rugător. Ea are propria viață. Haide să fim recunoscători pentru acea parte a vieții ei de care ne-am bucurat cu toții.

Bătrâna pufni:

– Ce-ai de gând să-i spui copilului? întrebă. O să-i frângi inima.

– Și pe-a mea, adăugă Alba.

– O să fie în regulă, spuse Toto aprinzându-și o țigară și aruncând chibritul în spatele lui. Cosima ne are pe noi toți.

– Face parte din maturizare, spuse Falco, grav. Lucrurile nu rămân mereu la fel. Și nici oamenii.

– O să-i spun mâine, promise Alba. Nu plec pentru totdeauna.

– Dar de ce nu poate sta Fitz aici, cu noi? întrebă Immacolata, fixându-l cu privirea pe Fitz într-o provocare tacită.

Fitz nu trebuia să vorbească italiană ca să înțeleagă ce propunea Immacolata. El răspunse, stânjenit:
– Pentru că afacerea mea e la Londra.
Immacolata nu-l prea plăcea pe Fitz. După socoteala ei, lui îi lipsea pasiunea.
– E alegerea ta, îi spuse ea Albei, ridicându-se de la masă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă și mie.
– O să-l duc pe Fitz mâine la castelul acela vechi, în paragină, spuse Alba, dorind să schimbe subiectul.
Immacolata se întoarse, cu fața de un alb cadaveric.
– Palazzo Montelimone? reuși bătrâna să îngaime cu glas dogit, sprijinindu-se de spătarul scaunului ei.
– Nu-i nimic de văzut, spuse Falco, uitându-se pieziș la mama lui.
Curiozitatea Albei fu ațâțată.
– Încă de când am venit la Incantellaria, am vrut să merg acolo. *E* o ruină, nu? spuse ea în timp ce încerca să priceapă ce anume își comunicau fără cuvinte bunica și unchiul ei.
– E periculos. Zidurile se năruie. Nu trebuie să mergeți, spuse Immacolata.
– Du-l mai bine pe Fitz la Napoli, o sfătui Falco.
Alba bătu în retragere. Orice, numai să fie bunica ei fericită. Măcar atât să facă, având în vedere că urma să plece.
– Bine. Mergem la Napoli, spuse ea în engleză.
– Atunci, Napoli rămâne, spuse și Fitz, nepăsându-i unde mergeau, atâta vreme cât nu stăteau în casă.

A doua zi de dimineață, Alba împrumută micul Fiat al lui Toto și porni înspre Napoli. Era dezamăgită. Își dorise mult să exploreze castelul ruinat. Luni de zile acesta stătuse pe colină, tentant, atrăgându-i privirea. N-ar fi trebuit să le spună alor ei că avea de gând să meargă acolo. Ar fi trebuit să se ducă, pur și simplu.
– Ești foarte tăcută, spuse Fitz, observându-i chipul posomorât și privirea ațintită numai la șosea.
– Nu vreau să mă întorc la Napoli, îi spuse ea. Am văzut suficient din acel oraș.
– Am putea mânca de prânz într-un restaurant drăguț și apoi să ne plimbăm pe acolo. N-o să fie chiar atât de rău.
– Nu, spuse ea dintr-odată, iar umbra i se ridică de pe chip ca un nor. Eu ă întorc. E ceva acolo, o știu. Altfel, de ce n-ar vrea ai mei să merg? Încă îmi ascund ceva, o simt. Și, indiferent ce-o fi, se află acolo sus, în acel *palazzo*.
Cauciucurile scrâșniră pe asfaltul încins atunci când Alba frână și întoarse mașina pe drumul ce cobora pe lângă țărm. Erau amândoi plini de entuziasm și de curiozitate, uniți în aceeași misiune, parteneri în acea mică infracțiune.
Nu trecu mult și ieșiră de pe șoseaua care șerpuia în jos, pe lângă coastă. Apoi o luară pe un drum ce urca dealul către *palazzo* și care, la un moment

dat, deveni abrupt și îngust, iar în scurt timp, coti la dreapta. Pădurea îl acoperise aproape complet cu tufe, mărăcini și frunze. În plus, chiparoșii care îl mărgineau făceau o umbră atât de deasă, încât acum mașina înainta aproape pe întuneric. În cele din urmă, ajunseră la porțile negre de fier, care erau înalte și impunătoare, deși scorojite și lăsate în paragină. Alba văzu că erau încuiate cu un lacăt, iar încuietoarea însăși era mâncată de rugină. Coborâră din mașină și priviră printre gratiile de fier, mai întâi la grădinile năpădite de buruieni, apoi la casă.

Un zid întreg se prăbușise și zăcea în ruină. Până și pietrele căzute erau treptat înghițite de iederă și de alte buruieni. Priveliștea îi fascină și, în același timp, îi atrase. Ajunseseră până acolo, doar nu se puteau întoarce și pleca acum! Alba privi de jur împrejur și-și dădu seama că, dacă nu-i deranja că aveau să se zgârie, se puteau strecura printre arbuști și cățăra apoi pe zid. Fitz o luă în față, iar spinii îi rupseră blugii. Pe urmă se întoarse și o ajută pe Alba, a cărei rochie scurtă, vaporoasă, era complet nepotrivită pentru o asemenea expediție. Ea sări și ajunse de cealaltă parte a zidului, ceea ce-i dădu un sentiment de triumf. Își scutură rochia și-și linse mâna acolo unde se zgâriase.

– Ești bine? o întrebă Fitz.

Ea dădu din cap în semn că da.

– Sunt doar puțin emoționată gândindu-mă la ce anume o să descoperim aici.

– Poate că n-o să găsim nimic.

Alba miji din ochi.

– Eu vreau să găsim ceva. Nu-mi surâde ideea de-a mă întoarce în Anglia cu atâtea întrebări fără răspuns.

– În regulă, Sherlock Holmes, să mergem!

Înaintând pe alee și îndreptându-se către clădirea monumentală, Alba fu mirată de frigul de acolo. Era ca și cum acel *palazzo* ar fi fost situat în vârful unui munte înalt, care-și avea propria climă. Fusese o zi umedă, iar ea se încălzise în timp ce urcaseră dealul. Dar acolo, pe terenul pe care era clădit impunătorul *palazzo*, sufla un vânt înghețat, iar ea își frecă brațele ca să se încălzească. Soarele era sus pe cer, dar clădirea aceea seculară vegeta în umbră, cenușie, austeră și părăsită. Existau puține semne de viață acolo, chiar și în grădină, unde parcă se simțea mișcarea volburii târându-se pe pământ în tăcere, precum niște mănunchiuri de șerpi malefici, încolăcindu-se și punând stăpânire peste frunzișul pe care îl sufocase deja de moarte.

Unul dintre turnuri se prăbușise odată cu zidul și zăcea peste grădină de parcă ar fi fost o santinelă căzută. Încăperile expuse vântului erau pline de frunze, iar iedera se cățărase la etaje și se întinsese pe ziduri. Orice lucru de valoare fusese, fără îndoială, prădat. Călcară peste moloz ca să intre în clădire și priviră uluiți în jurul lor. Printre frunze și mușchi, se putea vedea zugrăveala, bleu pal, ca cerul în zori. Stucaturile de la îmbinarea pereților, reliefurile lor fiind ciobite pe alocuri, ca un șir de dinți îmbătrâniți. Alba dădu cu talpa peste podea ca să îndepărteze straturile de țărână și de

vegetație, descoperind marmura încă intactă. O ușă mare de stejar era încă în balamale.

– Haide să intrăm, propuse ea.

Fitz păși peste stratul de moloz și manevră cu ușurință clanța. Spre încântarea lor, intrară în corpul principal al casei, unde pădurea nu pătrunsese încă.

Era destul de întuneric și pretutindeni domnea o liniște stranie. Alba se temea să vorbească, nevrând ca sunetul vocii ei să trezească demonii ce pândeau în întuneric. La un moment dat, fiecare încăpere începu să semene cu cea de dinainte: goală, pustie, părăsită. Exact în momentul în care fură pe punctul să renunțe și să se întoarcă, Fitz deschise două uși duble, înalte cât camera, ce dădeau într-un salon care avea o atmosferă cu totul diferită. Dacă celelalte fuseseră reci și umede ca un cadavru, aceea vibra de căldură și de viață. Era mai mică decât celelalte, de formă pătrată, cu un șemineu în care resturile ultimului foc erau încă în vatră. Părea că fusese folosită, și chiar recent. În fața șemineului era un fotoliu mare de piele, ros de șoareci. Nu se mai afla altceva sau altcineva în cameră, dar ei aveau sentimentul acut că nu erau singuri.

Fitz privi în jur, suspicios.

– Cineva locuiește aici, spuse el.

Alba își puse degetul pe buze.

– Șștt, sâsâi ea. S-ar putea să nu-i convină că am intrat în casa lui!

– Am crezut că ai tăi au zis că nu locuiește nimeni aici.

– Și eu la fel!

Alba ciuli urechile în căutarea vreunui sunet, dar nu auzi nimic în afara bubuitului puternic al propriei inimi. Văzu ușile de sticlă ce dădeau în grădină și deschise una. Ușa se frecă de podea. Fitz ieși în urma Albei. Se părea că acolo fusese cândva o terasă, deși balustrada se prăbușise, doar o mică parte din ea rămânând în urmă. Alba dădu cu talpa peste pământ și descoperi o podea din plăci mici de gresie roșcată. Pe urmă, ceva negru din fundal îi atrase privirea. Se duse la balustrada năruită și băgă mâna dedesubt, găsind ceva tare și metalic.

– Ce-ai găsit acolo? întrebă Fitz în șoaptă.

– Pare a fi un telescop.

Alba îl curăță de pământ, iar apoi se chinui să privească prin el.

– Vezi ceva interesant?

– Doar negru, răspunse ea aruncând telescopul înapoi între buruieni.

Deodată, simțiră prezența cuiva în spatele lor. Se întoarseră, speriați, și dădură cu ochii de un bărbat pirpiriu, care tocmai ieșea de după ușa de sticlă.

Alba vorbi:

– Sper că nu deranjăm. Am ieșit la o plimbare și ne-am rătăcit, explică ea, zâmbind fermecător.

Bărbatul își ridică ochii congestionați la Alba și horcăi ca și când ceva i-ar fi tăiat respirația. Se opri și se holbă la ea fără să clipească.

– *Madonna*! exclamă el cu glas delicat ca o boare, iar apoi zâmbi, lăsând să se vadă un gol mare acolo unde fuseseră cândva cei doi incisivi. Știam eu că pășesc printre morți! exclamă, întinzând o mână lipicioasă pe care Alba o strânse cu teamă. Eu sunt Nero Bonomi, voi cine sunteți?

– Noi suntem din Anglia, răspunse ea. Prietenul meu nu vorbește italiană.

– Dar tu, draga mea, o vorbești ca un nativ, spuse el în engleză. Cu părul ăsta scurt arăți mai degrabă ca un băiat frumos. Și, în plus, mai semeni cu cineva, cineva de demult. Să știți că m-ați cam speriat, mărturisi el trecându-și degetele osoase prin părul alb. Am fost și eu cândva un băiat frumos. Ce-ar spune Ovidio dacă m-ar vedea acum?

– Locuiești aici? întrebă Alba. În ruina asta?

– Era o ruină și pe vremea când locuia Ovidio aici. Sau, mai bine zis, *Marchese* Ovidio di Montelimone. A fost un om măreț. Când a murit, mi-a lăsat ruina asta mie. Nu c-ar fi fost mare lucru de capul ei. Doar amintiri, care n-au nici o valoare pentru altcineva, presupun.

Alba observă că pielea de pe fața lui era groasă și înroșită. Părea ars de soare, dar privit mai de aproape, era limpede că omul acela bea mult și, ca atare, era condamnat să moară încetul cu încetul. O miasmă de alcool plutea în jurul lui. Alba o simțea. Observă și că bărbatul purta pantaloni de in cu talia foarte înaltă, strânși cu o curea, prea scurți pentru el și care lăsau se vadă șosetele albe, trase peste niște glezne subțiri. Nu era bătrân, dar avea fragilitatea unui bătrân.

– Și cum era acel *Marchese*? întrebă Fitz.

Nero se așeză pe balustradă, picior peste picior. Nu părea deranjat că ei intraseră pe proprietatea lui, că dăduseră buzna în casă. Părea fericit că avea companie. Își sprijini bărbia în palmă și oftă.

– Era un mare estet. Iubea lucrurile frumoase.

– Sunteți înrudiți? întrebă Alba, bănuind că nu erau.

– Nu. Am fost iubitul lui. Iubea băieții, mă înțelegeți. Eu nu eram educat, și totuși m-a iubit. Am fost un simplu derbedeu din Napoli. El m-a găsit pe străzi și m-a educat. Dar priviți ce-am făcut cu moștenirea mea. Nu sunt bun de nimic acum, se văită el, scotocind prin buzunar după o țigară. Dacă tu ai fi fost băiat, m-aș fi putut îndrăgosti de tine cu ușurință, îi spuse el Albei, râzând, dar ea nu găsi nimic amuzant în spusele lui, ci se mulțumi să-l privească în timp ce el aprindea bricheta și trăgea, apoi, din țigară. Nimic nu era simplu cu Ovidio! Era un tip plin de contradicții. Bogat, trăind totuși într-o casă care se năruia în jurul lui. Iubea bărbații, și totuși i-a dăruit unei femei cea mai mare parte a inimii lui. Era înnebunit după ea. Aproape că l-am pierdut din cauza ei.

Alba se uită la Fitz, iar acesta se uită la ea. Nici unul nu vorbi. Dar amândoi înțeleseră. Nero continuă:

– Era mai frumoasă decât v-ați putea imagina.

– Era mama mea, spuse Alba, făcându-l pe Nero să se holbeze la ea prin norul de fum care se înălța dinaintea ochilor lui. Valentina a fost mama mea!

Umerii lui Nero se prăbușiră dintr-odată și ochii i se umplură de lacrimi. Își mușcă buzele, iar mâinile începură să-i tremure.

– Desigur. De aceea ești aici. De aceea mi s-a părut că te știu de undeva.

– Valentina a fost amanta lui *Marchese*? întrebă Fitz.

El dădu din cap în semn că da. Capul îi părea mult prea mare pentru trupul acela emaciat.

– Era o femeie uluitoare. Până și eu am admirat-o. Era imposibil să n-o faci. Avea un fel de-a fi care te fermeca. O alură absolută magică. Eram un băiat al străzii, și, cu toate astea, cu ea mi-am găsit nașul. Iertați-mă.

– Haide, lasă, spuse Fitz încercând să-l liniștească. Ce-i de iertat?

Nero se ridică în picioare.

– Am lăsat locul ăsta de izbeliște. Acum câțiva ani, una dintre aripi a luat foc. A fost vina mea, mă îmbătasem cu niște prieteni... L-am lăsat să se năruie în jurul meu. Bani nu mai sunt. N-am făcut nimic din ce mi-a cerut el să fac. Dar veniți cu mine, vreau să vă arăt ceva. Există un lucru pe care l-am păstrat exact așa cum l-a lăsat el.

Se luară după Nero pe poteca șerpuită care cobora de-a lungul colinei pe sub o boltă de chiparoși. La capăt, cu vedere spre mare, se afla o căsuță clădită din piatră cenușie. Spre deosebire de *palazzo*, aceasta nu fusese distrusă de invazia pădurii. Doar câteva ramuri îndrăznețe de iederă se cățăraseră pe ziduri și se încolăciseră pe stâlpi. Era o căsuță ca o bijuterie, parcă luată dintr-un basm, unde aveai impresia că locuiau spiriduși. Alba și Fitz deveniră foarte curioși. Intrară în urma lui Nero, privind, uluiți, de după el, fiindcă, spre deosebire de *palazzo*, acea ascunzătoare tainică nu fusese tulburată, ci pur și simplu încremenise în timp.

Era doar o încăpere, un pătrat armonios proporționat, cu un tavan boltit, splendid pictat cu o frescă înfățișând un cer albastru presărat cu norișori și plin de heruvimi golași. Pereții de dedesubt erau zugrăviți în nuanța caldă a teracotei, iar podeaua era acoperită cu covoare, uzate de pașii ce se perindaseră constant pe ele, dar nu roase până la urzeală. Un pat mare cu baldachin domina încăperea. Draperiile verzi de mătase ce îl acopereau se decoloraseră, însă cuvertura matlasată, făcută din aceeași țesătură, își păstrase culoarea intensă originală. O învelitoare elaborat brodată era așezată deasupra, roasă la capete. Se mai aflau acolo un șezlong, un fotoliu tapițat și o masă de scris cu incrustații de nuc, pe care o călimară și un condei erau așezate peste o mapă de piele în care se găseau hârtie de scrisori și plicuri personalizate cu numele de *Marchese* Ovidio di Montelimone. Draperii de catifea erau prinse de galeriile de deasupra ferestrei, obloanele erau închise, o bibliotecă era încărcată cu șiruri de cărți legate în piele.

Privindu-le mai atent, Alba observă că toate cărțile erau fie de istorie, fie erotice. Își trecu degetele peste cotoare, dând la o parte praful ca să citească titlurile strălucitoare, ștanțate în aur.

– Ovidio iubea sexul, spuse Nero întinzându-se pe șezlong. Ăsta era sanctuarul lui. Locul în care venea ca să se refugieze din acel *palazzo* în

ruină și ca să nu mai știe de ecourile trecutului său glorios, pe care îl lăsase să-i alunece printre degete, oftă el, ridicându-și apoi privirea spre tavan și trăgând din țigară, care acum ajunsese atât de scurtă încât mai avea puțin și-i ardea degetele îngălbenite. Of, orele de plăcere de care m-am bucurat în grota asta mică, fermecătoare!

Oftă teatral și-și lăsă privirea să-i alunece alene către Alba, care privea acum tablourile. Erau doar scene mitologice în care apăreau tineri și băieți goi, tablouri frumos înrămate ce alcătuiau un colaj pe pereți. Un alcov din zid găzduia o statuie urcată pe un piedestal negru cu auriu. Era o replică în marmură a lui David, sculptura lui Donatello.

– Nu-i așa că e desăvârșit? întrebă Nero. Seamănă cu o panteră, nu credeți? Langoarea poziției acelui trup, asta îl încânta pe Ovidio. Comandase statuia special pentru grota lui. Obișnuia s-o mângâie. Îi plăcea să atingă. Era un senzualist. Așa cum am mai spus, iubea lucrurile frumoase.

– La fel ca mama mea, recunoscu Alba.

Ea și-o imagină pe mama ei așezată la delicata măsuță de toaletă din acea încăpere, periindu-și părul în fața oglinzii Queen Anne. Pe măsuță se găseau șiruri de sticluțe și de recipiente cu parfum, perii de argint și un borcan cu pudră de față. Oare și acelea aparținuseră mamei ei?

– La fel ca Valentina, repetă Nero, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi.

Alba se plimbă prin încăpere, pe lângă un șemineu de marmură care parcă încă vibra de căldura pe care o făcuse pentru *Marchese* și pentru iubirile lui, pe lângă un scrin cu picioare înalte și cu toate sertarele goale. Pe urmă se trânti pe pat. Se simțea stânjenită. Nu voia să se uite la Nero. Instinctul îi spunea că el urma să divulge ceva cumplit. Se întoarse și-și ținu respirația. Ochii i se opriră asupra unui desen care înfățișa o frumoasă tânără goală, întinsă în iarbă. Avea sânii tineri și fermi, șoldurile rotunde și delicate, părul pubian de un negru intens, în puternic contrast cu albul coapselor. Alba tresări. Părul negru, lung, ochii surâzători și zâmbetul acela misterios jucându-i pe buze – toate astea erau inconfundabile. Într-adevăr, dedesubt erau inscripționate cuvintele: *Valentina, nud culcat, Thomas Arbuckle*, 1945.

– O, Doamne!

– Ce-i? întrebă Fitz, repezindu-se să vină lângă ea.

– E Valentina.

– Poftim?!

– Ăsta-i ultimul portret pe care tata i l-a făcut mamei. Cel pe care l-a căutat după moartea ei și nu l-a mai găsit niciodată. Ea i l-a dat lui *Marchese*.

Acum înțelegea Alba de ce fusese tatăl ei atât de disperat să-l găsească. Era cel mai intim dintre toate. Un desen care ar fi trebuit să fie menit doar privirilor lor. Și totuși, ea îl dăruise. Alba îl dădu jos de pe perete și șterse praful de pe ramă. Fitz se așeză pe pat, lângă ea. Nici unul dintre ei nu observă că umerii lui Nero începuseră să tremure.

– Cum de-a îndrăznit el! exclamă Alba, furioasă. Cum de-a îndrăznit *ea*! continuă ea, amintindu-și de chipul cenușiu, frământat, al tatălui ei în ziua în care ea îi dăduse primul portret, și realizând abia în acea clipă cât de puțin îl înțelesese. Mi se rupe sufletul când mă gândesc la cât de mult a căutat și a tot căutat tata, în timp ce portretul a fost în tot acest timp aici, la porcul ăsta! Oriunde s-ar afla, scuip pe mormântul lui!

Nero se întoarse, cu fața semănându-i cu o rană deschisă.

– Acum știi de ce e blestemată casa asta. De ce e o ruină. De ce o să se aleagă praful de ea. De ce Ovidio a fost omorât.

Glasul lui era un urlet disperat, cel al unui animal în chinuri.

Fitz și Alba îl priviră uluiți.

– Și *Marchese* a fost omorât? întrebă Fitz.

– Ovidio al meu a fost omorât! strigă Nero, care se prăbuși pe podea și se chirci.

– De ce a fost omorât? întrebă Alba, nedumerită. Nu înțeleg.

– Pentru că el a omorât-o pe Valentina, scânci Nero. Pentru că el a omorât-o.

CAPITOLUL 28

Fitz și Alba îl găsiră pe Lattarullo bând *limoncello* la *trattoria* împreună cu primarul pensionar. Atunci când se apropiară, chipul lui Lattarullo deveni serios, pentru că Alba și Fitz erau amândoi livizi, de parcă tocmai văzuseră moartea. Primarul se scuză și îi lăsă singuri. Știa despre ce veniseră să vorbească. Era mai bine ca ei să discute astfel de chestiuni cu *carabiniere*. La urma urmei, el îl cunoscuse pe tatăl fetei și fusese primul ajuns la locul crimei. El, personal, sperase ca nimeni să nu mai scormonească prin trecut. Era mai bine ca trecutul să fie lăsat în pace și uitat.

– Luați loc, îi invită Lattarullo, forțându-se să zâmbească.

– Trebuie să vorbim, spuse Alba, luându-l de mână pe Fitz. Tocmai am fost sus, la *palazzo*.

Umerii lui Lattarullo se năruiră de-a dreptul.

– Ați stat de vorbă cu Nero, spuse el. Un bețiv. Fără o lețcaie. Și-a dat toate paralele pe băutură și pe jocuri de noroc. E la fel de ruinat ca și casa.

– *Marchese* a ucis-o pe Valentina. De ce? întrebă Alba cu un glas devenit înspăimântător.

Carabiniere se lăsă pe spate în scaun și strânse din dinți.

– Voi doi ați rezolvat un caz pe care nu l-au putut rezolva nici cei mai buni detectivi.

– Nici măcar n-au încercat! se răsti ea.

– Îl aveau pe Lupo Bianco, ce-i mai interesa pe ei o chestiune conjugală?

– De ce a omorât-o? O iubea.

– Pentru că n-a vrut s-o aibă tatăl tău.

– Era gelos?

– Dacă n-o putea avea el, nu trebuia s-o aibă nimeni altcineva. Ea l-a scos din minți. Asta făcea Valentina. Scotea bărbații din minți. *Marchese* era și-așa mai nebun decât toți ceilalți.

– Știu că mama mea a avut un amant german, i-am văzut scrisorile.

– Da, a avut un protector german. A avut mulți. Pe toți i-a scos din minți. Chiar și pe cei pe care nu i-a vrut.

– E atât de lipsit de sens, spuse Alba oftând adânc.

– Și așa o pierdere!

Lattarullo se întoarse și comandă trei pahare de *limoncello*.

Abia mai târziu în seara aceea, Alba, Fitz și Falco se așezară pe terasă și tot adevărul fu, în sfârșit, dezvăluit. Immacolata și Beata se retrăseseră în camerele lor, iar Toto ieșise în oraș, cu prietenii. Cosima era în patul ei, cu păpușica de cârpă în brațe și depănând în minte amintirile frumoase ale acelei zile. Soarele asfințea, aruncând o lumină aurie pe un cer alburiu și colorând în roz norii ce pluteau pe el ca niște ghemotoace de vată de zahăr.

Era o imagine spectaculoasă. Alba știa că urma să plece curând și inima i se umplu de o tristețe apăsătoare.

Îi arătă unchiului ei portretul, iar acesta își frecă bărbia.

– *Madonna!* icni el, privindu-l mai de aproape. Unde l-ai găsit?

– La *palazzo*, răspunse Alba, sfidător.

Chipul aspru al lui Falco deveni grav.

– Deci, ați fost acolo?

– Doar mă știi, Falco. Eu nu mă dau bătută.

– Nero ne-a arătat grota, spuse Fitz. Acolo a descoperit Alba portretul.

– Și adevărul, adăugă ea. Și anume că *Marchese* a ucis-o pe mama.

Falco își turnă un pahar de apă și luă o înghițitură.

– Deci, tabloul a fost acolo tot timpul, murmură el.

– Nu trebuia să-l dea, nu era al ei, mormăi Alba. Era al tatălui meu.

– Trebuie să i-l duci, spuse Falco.

– Nu pot, oftă ea, amintindu-și de efectul pe care-l avusese cel dintâi portret.

– Cred că te înșeli, Alba. Eu cred că ar trebui să-i spui, pledă unchiul ei.

– Falco are dreptate. Ar fi timpul ca tatăl tău să afle adevărul, interveni Fitz, sfătos.

Alba oftă, resemnată.

– Nu pot să cred că nenorocitul a omorât-o pe mama din gelozie. E atât de al naibii de lipsit de sens!

Mirat, Falco ridică din sprâncene.

– Cine ți-a spus asta?

– Lattarullo, îl lămuri Alba.

Unchiul ei stătu pe gânduri o clipă, apoi spuse pe un ton grav:

– Asta nu-i toată povestea.

Alba simți că-i stătu inima în loc.

– Mai e ceva?

– *Marchese* a ucis-o pe Valentina din cauza ta.

– Din cauza *mea*? repetă ea, revoltată.

– Credea că erai a lui.

Ea își duse mâna la gât, simțind că nu mai avea aer.

– Și de unde știi că nu sunt? Oare sunt?!

Era îngrozită, îndoindu-se dintr-odată de propriile origini.

– Valentina știa. *Marchese* știa și el, în adâncul sufletului.

– A ucis-o din răzbunare, spuse Fitz clătinând din cap. Ce laș!

– Pentru c-o pierduse și pentru că urma să te piardă și pe tine. *Marchese* n-avea moștenitori. Era bătrân și ros de tristețe. Tu și Valentina erați viitorul lui, viața lui. Fără voi, n-avea nimic. A vrut să-i răpească lui Tommy viitorul, la fel cum Valentina i-l răpea pe al lui.

– Nero a spus că *Marchese* a fost omorât.

Privirea Albei o întâlni pe a lui Falco. Dură precum granitul, astfel îi era căutătura, iar el nu și-o abătu câtuși de puțin.

– Haide să spunem doar că aici, în sud, familiile au felul lor de-a se răzbuna.
– Tu, Falco? întrebă Alba, vocea ei fiind acum redusă la o simplă șoaptă.
– I-am tăiat beregata la fel cum i-a tăiat-o și el Valentinei. L-am privit murind, înecat cu propriul sânge, răspunse el, iar simplul act al dezvăluirii acelui secret alungă umbrele întunecate din ochii lui. A fost o chestiune de onoare.

Câteva zile mai târziu, Alba îi dădu vestea Cosimei. În acest scop, o luă pe fetiță în oraș ca să-i cumpere hăinuțe noi de la magazinul piticilor, sperând ca bucuria cumpărăturilor să compenseze dezamăgirea ce avea să urmeze. Cosima probă rochițe, făcu piruete ca o balerină și nu se grăbi cu deciziile, la fel cum făcuse și prima oară când fusese la cumpărături împreună cu Alba. Fiindcă se simțea vinovată și fiindcă voia ca fetița să-și amintească de ea cu afecțiune, Alba îi cumpără cinci rochițe, plus ciorăpei și cardigane asortate, precum și un paltonaș bleu, pentru zilele foarte reci. Cosima fu copleșită, dar de data asta nu mai plânse. Îi mulțumi verișoarei ei, lipindu-și fețișoara de fața Albei și sărutând-o pe obraz. Alba reuși cu greu să nu plângă și ea. Nici măcar nu plecase încă, și simțea deja cum i se rupea sufletul.

Merse cu Cosima la turnul de veghe din vârful colinei, acolo unde o desenase prima oară pe fetiță. Avea impresia că toate evenimentele recente se întâmplaseră într-o altă viață. În decursul a numai câteva luni, trăise atâtea vieți!
– Ce zici, să fac o paradă a modei diseară? întrebă Cosima.
– Bineînțeles. Trebuie să-ți vadă toți colecția de toamnă, răspunse Alba, încercând să vorbească pe un ton vesel.
– Mi-ai cumpărat *atât* de multe! spuse Cosima, rostindu-l pe „atât“ cât putu de apăsat. Cinci. Sunt atât de frumoase! Ador lucrurile frumoase.
– Asta, pentru că și tu ești frumoasă. Și nu doar frumoasă, Cosima, ești și dulce ca mierea.
– Ar fi trebuit să facem un picnic. Mi-e foame.
– De la atâtea cumpărături. Te storc de energie. Stai să vii la Londra, să vezi acolo cumpărături adevărate! După ce mai crești un pic, poate, adăugă Alba, iar Cosima dădu din cap, neputând înțelege ideea de *Londra*. Scumpa mea, trebuie să-ți spun ceva, continuă Alba, tușind, iar Cosima își ridică ochii ei limpezi și zâmbi, curioasă. Eu o să plec curând, spuse Alba cu glas sugrumat și clipind că să n-o podidească lacrimile.

Cosima păli.
– Să pleci? repetă ea.
– Da, Fitz m-a cerut în căsătorie.
– Și unde pleci?
– În Anglia.
– Nu pot veni cu tine?

Alba o luă în brațe și o sărută pe creștet.

– Mă tem că nu. Ce s-ar face tatăl tău fără tine? Și *nonna*? Ca să nu mai vorbim de *nonnina*? Cu toții ar fi foarte triști fără tine.

– Dar eu o să fiu tristă fără tine, spuse ea.

– O să vin să te vizitez.

– Nu mă mai iubești? întrebă Cosima încetișor, iar Alba simți din nou cum i se rupea sufletul, de data asta mai tare și mai dureros.

– Of, Cosima! Bineînțeles că te iubesc. Te iubesc atât de mult încât mă doare. Nu vreau să te părăsesc. Vreau să mă mărit cu Fitz și să trăiesc aici. Dar serviciul lui e la Londra. El nu e italian, ca mine. Oricum îmi e greu să-mi părăsesc familia, însă cel mai greu o să-mi fie să te părăsesc pe tine. Dar haide să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor. O să-ți scriu, o să te sun și o să-ți trimit rochițe de la Londra. Sunt mult mai frumoase decât rochițele pe care ți le-am cumpărat azi. Mult, mult mai frumoase. Și o să vin în vizită. Iar într-o bună zi, după ce te faci mare, poți veni și tu în vizită la mine.

Apoi stătură tăcute, strâns îmbrățișate, în timp ce ziua se scurse încet.

Alba mai rămase zece zile cu familia Fiorelli. În tot timpul pe care ea și-l mai petrecu alături de ei, Cosima uită de iminenta ei plecare. Copiii trăiesc clipa; cu Alba acolo, clipa era una fericită. Făcu parada modei, iar familia aplaudă mai frenetic decât altă dată, dar fetița nu știa că adulții exagerau de dragul ei. Alba îi arătă lui Fitz toate locurile care îi erau acum dragi: vechiul turn de veghe, livada de lămâi și pârâul. Îi arătă tablourile pe care le făcuse, agățate cu toatele în camera ei sau prin casă, unde Immacolata expusese cele mai bune dintre lucrările care o înfățișau pe strănepoata ei. Fitz fu impresionat. Le luă, le studie cu atenție, felicitând-o pe Alba în mod repetat.

Immacolata era mâhnită. Deși nu mai purta haine de doliu, jalea i se citea pe fața prelungă, cenușie și permanent încruntată. Doar în port, în momentul în care Alba se pregătea de plecare, lucrurile se schimbară.

– Sunt supărată doar pentru că te iubesc, spuse ea cuprinzând fața Albei în palme și sărutând-o pe frunte.

– O să te sun, o să-ți scriu și o să vin în vizită curând, explică Alba, cuprinsă de un brusc atac de panică.

– Știu asta. Mergi cu Dumnezeu, copila mea, și El să te aibă în pază.

Își făcu cruce cu evlavie, iar apoi o lăsă să plece.

Alba îi îmbrățișă pe Beata și pe Toto, dar păstră îmbrățișarea cea mai fermă pentru Falco. Rămaseră îmbrățișați mult timp.

Cosima se lăsă îmbrățișată cu ardoare de Alba. Plânseră amândouă. Fitz o luă pe Alba de mână și o ajută să urce în barcă. Micul grup rămase, mâhnit, pe chei. Fu o despărțire tristă. Când barca ieși din port, Cosima își flutură mânuța în aer, în semn de rămas-bun.

CAPITOLUL 29

Bucătărița pregătise biscuiți și dulcețuri de casă pentru ceai. Biscuiții erau delicioși oricând, dar niciodată la fel ca iarna, când frigul și umezeala cereau ceva cald și dulce. Verity Forthright băgă unul în gura care începuse să-i saliveze cu mult înainte să ajungă acasă la Bucătăriță, pe moșia Arbuckle. Biscuiții erau mici, cât o mușcătură, și se topeau pe limbă. Luă șervetul de in, unul din setul de șase pe care bătrâna doamnă Arbuckle i-l făcuse cadoul Bucătăriței de un Crăciun, și-și tamponă colțurile gurii.

– Edith, dragă, ești de-a dreptul fără egal în bucătărie! Biscuiții ăștia fragezi sunt atât de gustoși!

Bucătărița luă și ea unul și îl unse cu gem.

– Cred c-o să fac biscuiți dintr-ăștia pentru întoarcerea Albei, spuse ea cu un aer gânditor. Bineînțeles că, pentru prânz, o să fac cartofi la cuptor. Îmi amintesc că lui Fitzroy i-au plăcut cartofii mei la cuptor.

Lui Verity îi lăsă gura apă din nou.

– Totul s-a petrecut destul de repede, nu crezi? spuse ea mijind din ochi și punând o porție generoasă de gem pe al doilea biscuit.

– Alba n-a fost niciodată banală. Nu-i stă în fire. Din cât se pare, mi-a spus doamna Arbuckle, Fitzroy s-a dus tocmai până în Italia ca s-o ceară în căsătorie.

Bucătărița zâmbi, gândindu-se la romantismul gestului.

– Din fericire pentru el, ea a spus „da". Altfel, ar fi fost păcat de tot deranjul, fu de părere Verity.

Bucătărița turnă ceai pentru amândouă și spuse:

– Alba a sunat din Italia ca să dea familiei vestea cea bună. Eu cred că sunt un cuplu adorabil. Adorabil, repetă ea. El e calm și blând, iar ea e focoasă și schimbătoare. Se completează de minune.

– Acum șase luni erai de altă părere, îi reaminti Verity.

– O femeie are dreptul să-și schimbe părerea.

– Poate o fi reușit el s-o mai liniștească un pic. Alba avea nevoie să se domolească, asta-i sigur. Și trebuie și să poarte fuste mai lungi. El e un bărbat cu bun-simț, poate că o s-o facă mai respectabilă. Știu că doamnei Arbuckle i-ar plăcea asta.

– Doamnei Arbuckle îi plac lucrurile exact așa cum sunt, spuse Bucătărița punând jos ceașca de ceai. E o femeie convențională. Nu s-a născut aici, ca bătrâna doamnă Arbuckle. Doamna Arbuckle, nora, a ajuns aici prin căsătorie, iar asta-i ceva cu totul diferit. Astfel de oameni sunt întotdeauna prefăcuți, cred eu. Ea pune foarte mare preț pe clasă și descendență. Din fericire, din câte mi-a spus chiar ea, Fitzroy provine dintr-o foarte bună

familie din Norfolk. Ea îl cunoaște pe unul dintre verii lui. El e, după spusele ei, o persoană „potrivită“.

– Doamna Arbuckle o să se bucure că Alba se mărită și punct, îmi imaginez, spuse Verity.

Bucătărița își dădea seama că Verity căuta bârfă, dar era prea încântată de veste ca să reziste să nu vorbească despre ea.

– Alba a fost întotdeauna o mare grijă pentru mama ei vitregă. Pentru amândoi părinții. Cum dă ea năvală aici de obicei, tunând și fulgerând! E din cauza maică-sii ăleia, fără îndoială. Italienii sunt foarte vulcanici. Doamnei Arbuckle îi plac oamenii de soiul ei, iar Alba n-a corespuns niciodată cu adevărat. O să i se ia o povară de pe umeri. Urmează Caroline, uită-te la mine ce-ți spun.

Pe Verity n-o interesa câtuși de puțin Caroline. Își îndesă un al treilea biscuit în gură, iar apoi reveni cu discuția înapoi la Alba.

– Nu crezi c-o să-l întristeze un pic pe căpitan să-și dea fata? La urma urmei, tu mi-ai spus de mai multe ori că, dintre toți copiii, Alba a fost cea mai aparte.

– Cred că da, nu că el ar spune vreodată așa ceva. Dar eu văd părerea despre Alba oglindită în ochii lui, să știi. Ernie al meu a zis mereu că am o intuiție de vrăjitoare. Alba are puterea să-și facă tatăl să sufere într-un fel în care n-o poate face nimeni altcineva. Mi se rupe sufletul să-l văd suferind din cauza răutății ei. El îi dă totul, absolut totul. Fata aia n-a muncit nici măcar o zi din viața ei, mulțumită generozității căpitanului. Oricum, acum ceva timp s-a întâmplat cel mai ciudat lucru dintre toate.

Bucătărița ezită. Jurase să nu-i spună lui Verity, știind că vorba avea să umble prin tot satul chiar înainte ca bătrâna cotoroanță să aibă timp s-o analizeze. Și totuși, povara celor descoperite era prea grea ca s-o poată duce singură. Bucătărița își dori să nu fi început să vorbească despre asta. Dar pe de altă parte, gândi ea, avea să-i spună lui Verity doar părțile bune.

– A venit o scrisoare de la Alba..., începu ea.

– O scrisoare?

– Adresată căpitanului. I-am recunoscut scrisul și avea timbru italienesc.

Verity luă o gură de ceai, ca să alunece mai ușor biscuitul.

– Și?

– Ei bine, el s-a dus s-o citească în birou. Eu îmi făceam de lucru pe acolo, umblam la dulapul de băuturi, așa că i-am putut vedea expresia în timp ce a citit-o. Scrisoarea era lungă – multe, multe pagini pe care se vedea scrisul mare și dezordonat al Albei. Am văzut prin hârtie că ea făcuse multe tăieturi.

– Păi, înseamnă că erai foarte aproape, nu?

– Foarte. Căpitanul nici măcar n-a observat că eram acolo, atât de pătruns era de conținutul scrisorii.

– Și ce zicea?

Bucătărița suspină și ridică din umeri.

– Nu știu, dar după ce a terminat de citit, parcă a fost alt om.

Verity păru nedumerită.
– În ce fel?
– Păi, mai tânăr.
– Mai tânăr?
– Da. Și mai fericit. Nu mai avea cearcănele alea negre sub ochi. Dacă mă-ntrebi pe mine, a fost ceva în scrisoarea aia care i-a redat tinerețea.
– Sincer vorbind, Edith, cred că exagerezi!
– Nici gând. A fost foarte ciudat. A fost ca și cum el s-ar fi eliberat de ceva. De ceva apăsător și trist. S-a eliberat, pur și simplu.
– Și pe urmă?
– Pe urmă a rămas locului, frecându-și bărbia și uitându-se lung la tabloul lui taică-său, care e atârnat pe unul dintre pereții biroului.
– Taică-său?
– Da, bătrânul Arbuckle. Nu știu la ce se gândea căpitanul, dar a stat acolo mult timp, așa, pe gânduri.
– Tu ce crezi că zicea în scrisoare? întrebă Verity ducând ceașca de ceai la buze și sorbind din ea cu zgomot.
– Păi, un pic mai târziu, i-am auzit pe doamna Arbuckle și pe căpitan discutând în camera de zi. Eu eram în vestibul, mă-nțelegi, mă pregăteam să aștern de cină. Atunci când sunt doar ei doi, mănâncă adesea acolo, la masa din sufragerie.
– Da, da, și ce au spus?
– Păi, au vorbit în șoaptă. Cred că știau că eram acolo, mă auzeau troncănind de zor, mă-nțelegi, fiindcă e greu să nu faci zgomot cu tacâmurile. Așa că s-au ferit și n-am prins chiar tot. Am auzit că s-a zis: „Alba știe acum adevărul“. Pe urmă el a zis, cumva bucuros: „Și-a cerut scuze“. Asta m-a uimit, mă-nțelegi, fiindcă nu mi-o imaginez pe Alba scuzându-se vreodată pentru ceva.
Verity se încruntă.
– Și pentru ce și-a cerut scuze? Ce adevăr?
Bucătărița simți c-o treceau căldurile.
„Ajunge!“ își spuse ea în gând. „I-ai spus destule lui Verity!“
Fața lui Verity era deranjant de aproape de a ei. N-avea rost. Întreaga poveste urma să iasă la iveală.
– Totul e cam derutant. Dar dacă mă întrebi pe mine, Alba s-a dus în Italia ca să găsească familia mamei ei, așa că a descoperit, probabil, și altceva. Nu știu ce..., ezită Bucătărița, în timp ce Verity se holba la ea cu o privire plină de viclenie. Of, Verity, n-am cum să tăinuiesc asta de tine! Trebuie să spun cuiva. Am auzit un cuvânt..., începu ea, apoi făcu o pauză, pentru ca în cele din urmă să dea drumul unei șoapte sonore: „Crimă“!
După ce cuvântul fu absorbit și înțeles, Verity icni:
– O, Doamne! Doar nu crezi că și-o fi omorât căpitanul soția, nu?
Bucătărița își frânse mâinile.
– Nu, nu cred așa ceva. Dar ce altceva ar putea fi?
– Și de ce să-și ceară Alba scuze pentru asta?

– Dragă Verity, Alba își cerea scuze pentru că aflase.
– Desigur.
– Nu mi l-aș imagina niciodată pe căpitan în stare de crimă, spuse Bucătărița.
– Nu uita că era în timpul războiului. El omora nemți în stânga și-n dreapta și peste tot, și bine a făcut! Iar dacă Valentina a fost la fel de temperamentală ca Alba, nu l-aș învinovăți!
– Bată-te Dumnezeu să te bată! o dojeni Bucătărița.
– Dar nu înainte să mănânc și ultimul biscuit, spuse Verity în timp ce-și vâra biscuitul în gură.
Bucătărița se simți ușurată după ce îi dezvălui acel secret prietenei sale. Verity însă nu se bucură de aceeași senzație. Starea de greață pe care o simțea n-avea legătură cu dezvăluirile Bucătăriței, ci numai și numai cu biscuiții. Spre rușinea ei, pe drumul spre casă trebui să oprească mașina la capătul aleii și să vomite într-un tufiș.

În timp ce taxiul care îi ducea pe Fitz și pe Alba către centrul Londrei coti pe Earls Court, Alba uită de tristețea plecării de la Incantellaria și începu să se foiască pe banchetă, plină de entuziasm. Era o zi senină de octombrie. Soarele pătrundea prin fereastra mașinii, făcând să sclipească diamantul inelului de logodnă de pe degetul ei.
– Nu pot să cred că suntem acasă, spuse ea cu un oftat, privind inelul care scânteia și mișcându-și degetele ca să capteze lumina. Mă gândesc la dulapurile mele pline de haine! Simt că mor de fericire!
Fitz era îngrijorat de starea casei ei plutitoare. Cunoscând-o pe Alba, precis că ea nu golise frigiderul înainte de plecare și probabil că locul putea acum oribil.
– Mă simt ca și cum aș fi plecat de secole, adăugă ea.
– Sper ca locuința ta plutitoare să mai fie acolo.
Taxiul intră pe Cheyne Walk. Alba se săltă în scaun și privi prin parbriz.
– Uite-o! strigă ea, arătând cu degetul. Ei, la naiba! Nu-mi vine să cred!
Fitz se aplecă în față, cu inima strânsă la gândul casei ei părăsite. Plăti cursa și o urmă pe Alba pe pasarelă, cărând valizele.
– Abia dacă o mai recunosc, spuse ea, încântată. E proaspăt vopsită!
– Viv! spuse el, lăsând să-i cadă valizele. A umplut terasa de plante și flori. Arată aproape la fel de ireproșabilă ca a ei, doar că a ta e mai excentrică, la fel ca tine.
Alba băgă cheia în broască și descuie.
– Chiar miroase a Viv, spuse ea râzând și adulmecând parfumul de tămâie din aer.
Viv spălase și călcase toate rufele pe care le găsise aruncate prin baie și curățase locul până în ultimul cotlon. Alba deschise frigiderul.
– A cumpărat lapte! strigă ea. Putem bea o ceașcă de ceai!
Fitz băgă valizele în casă, apoi o luă pe coridorul curat lună și se opri în bucătărie.

– Cum o fi intrat aici? întrebă el.
– Are o cheie. I-am dat-o eu acum milioane de ani, în caz că ar fi luat foc sau ceva de genul ăsta, în timp ce eu aș fi fost plecată.
Fitz o luă în brațe și o sărută.
– Lasă-l încolo de ceai, spuse el. Am o idee mult mai bună.
Alba îi aruncă o privire jucăușă.
– Noi doi nu suntem chiar atât de diferiți, până la urmă, râse ea.
Îl conduse sus, în dormitorul de sub lucarnă. Camera era ordonată și curată, infiltrația fusese reparată. Pe pat era un bilet.

Cum aici o să fie prima voastră escală, am decis să las biletul pe pat. Eu probabil că n-o să mă aflu prin preajmă la întoarcerea voastră, Fitz neștiind să-mi spună când reveniți acasă. Sper doar că ai făcut ceea ce se cuvine și că ai acceptat să fii soția lui. Bietul de el, s-a uscat de dorul tău! Mi-am luat libertatea de a face curat în cocioaba asta, fiindcă era mare dezordine și-mi strica micul dejun în fiecare dimineață când trebuia să îndur imaginea ei. Ca să nu mai vorbesc de duhoarea de excremente de veveriță. De ce n-or face-o veverițele astea în altă parte, mă depășește complet. Bine ai venit acasă, draga mea, și iartă o biată băbătie pentru că a fost acră și dusă cu pluta. Capra a fost un semnal și te iert și eu pe tine?! Revin curând. Sunt în Franța, cu Pierre (întreabă-l pe Fitzroy). Iubirea n-a fost niciodată mai frumoasă. Mulți pupici, Viv

Alba se uită țintă la Fitz.
– Iubirea n-a fost niciodată mai frumoasă, spuse ea mângâindu-i fața nerasă. Te-ai uscat de dorul meu?
– Da, răspunse el. Viv m-a convins să vin după tine.
– Draga și buna Viv!
– E o prietenă de nădejde, Alba.
– La fel și tu. Fitz, îți mulțumesc că nu m-ai abandonat!
– Tu ai fugit cu inima mea, a trebuit să vin după ea.
– E a mea acum, spuse ea zâmbind. Am s-o păstrez. Iar de data asta o să am grijă de ea.
El o cuprinse în brațe și o întinse pe pat. De data asta, făcu dragoste cu Alba încet, intim și tandru. Nu mai avu sentimentul acela de gol interior și de nemulțumire. Îi dărui sufletul lui și îl primi pe al ei în schimb. Alba era ca un fluture rar și frumos, pe care el îl putea ține în palmă. Ea nu zbură.
După ce lenevirá împreună într-o baie caldă, Fitz se întinse în pat, iar Alba începu să caute prin dulapuri după haine pe care să le poarte la întâlnirea cu tatăl ei și cu mama ei vitregă. El observă că ea nu mai aruncă lucruri pe jos, ca înainte, ci le împături frumos și le puse la locul lor. Ea râse de botinele albastre de piele întoarsă și de colanții imprimați, de fustițele mini și de hainele viu colorate.
– Uitasem câte lucruri am, spuse în șoaptă, trecând în revistă șirurile de poșete și de pantofi. O, Doamne, ce cheltuitoare mai eram! Iar Cosima a crezut că cinci rochițe au fost un capăt de țară! exclamă ea, ținându-și respirația la amintirea fetiței făcându-i cu mâna de pe chei, iar apoi se întoarse spre Fitz. Nu știu cu ce să mă îmbrac. Nimic nu pare să se potrivească. Nu vreau să mai arăt ca o cocotă. Vreau să arăt ca o femeie

tânără, aflată pe punctul să devină doamna Fitzroy Davenport. Hainele astea nu mi se potrivesc.
Fitz râse.
– Of, iubito! O să te reobișnuiești cu ele. Între timp, ce-ar fi să-ți pui o pereche de blugi și un pulover?
– Nu mai vreau nici una dintre hainele astea! stărui ea, încruntată. Am depășit etapa asta.
Fitz veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele pe după talie.
– Tu ești superbă orice ai îmbrăca.
Ea îl împinse și începu să caute frenetic prin sertare. În cele din urmă, exasperată, scoase o pereche de blugi spălăciți și o cămașă albă.
– Ce zici?
– Perfect pentru viitoarea doamnă Fitzroy Davenport! exclamă el, răsuflând ușurat la vederea zâmbetului ei. Dar oare ce-o să creadă Margo atunci când David și Penelope Davenport n-o să fie pe listă? spuse el râzând.
– Cu puțin noroc, a uitat deja.
– Crezi că ar trebui să mărturisesc?
– Nu-i un plan bun.
– Probabil că ar trebui să notez o adresă falsă pentru ei.
– Asta-i o idee mai bună. Poți spune oricând că au transmis scuze.
Alba încerca să fie veselă, dar ceva nu-i dădea pace. Privi prin camera plină de amintiri, unele ce aparțineau acum unei vieți de care se desprinsese.
– Haide s-o luăm din loc, propuse ea. Am putea merge cu un taxi până la tine. Îți luăm de acolo bagajele și o pornim cu mașina ta către Beechfield. Aș vrea să ne grăbim cât putem de mult.
– Nu vrei să-i suni mai întâi pe ai tăi?
– Nu, răspunse Alba. Am preferat întotdeauna surprizele.
După ce ajunseră la locuința lui Fitz, acesta își făcu bagajele, în timp ce Alba se așeză pe sofa și citi presa. Sprout încă se afla la mama lui Fitz, la casa de la țară, urmând, fără dubii, o dietă cu ficăței și carne macră. Mama lui Fitz nu se împăcase niciodată de-adevăratelea cu plecarea copiilor din cuib.
– Câinele meu n-o să vrea să se mai întoarcă! strigă Fitz, aflat în dormitor, către Alba. N-aș îndura asta. Viața fără Sprout ar fi tristă.
Dar ea nu asculta. Nici nu citea ziarele. Gândurile îi zburaseră la Cosima și la Falco.
Mersul cu mașina pe drumurile de țară era exact ce-i trebuia Albei ca să-și ridice moralul. Imaginea frunzelor căzând, aurite de soarele de toamnă, îi încălzi inima. Vântul purta acele frunze în trena lui, făcându-le să dănțuiască în elegante piruete înainte să cadă pe pământ ca niște diafani fulgi de nea. Din când în când, câte un fazan țâșnea din tufișuri, lăsând o pulbere de fulgi în urma lui. Câmpurile arate se întindeau, golașe, sub văzduh, iar ciorile mari ciuguleau porumbul lăsat în urmă de combine, la

vremea recoltei. Alături de primăvară, toamna era anotimpul preferat al Albei, fiindcă ei îi plăcea schimbarea din perioada în care vara nu apuca să-și piardă înflorirea, iar mohorâta iarnă încă nu-și arăta colții. Alba spera să poată măcar să cumpere o căsuță undeva la țară. Să ducă o viață mai tihnită. Nu se mai simțea acasă pe barca ei, iar Londra își pierduse farmecul. Se uită la Fitz. Da, ea voia să-l facă fericit.

Inima i se strânse în momentul în care mașina intră pe alee. Pietrișul era presărat cu frunzele portocalii și brune pe care Peter, grădinarul, tocmai se străduia să le adune ca să le ardă. El își ridică șapca în semn se salut, iar ea îi răspunse făcându-i cu mâna. Nu se simțea ciudat venind acasă, așa cum se simțise adesea în trecut. Acum trăia sentimentul că aparținea acelui loc, pentru că avea amintiri din copilăriei în fiece colțișor al moșiei. Amintiri uitate și reînviate în acele clipe.

Fitz claxonă. Casa apăru dinaintea lor, măreață și liniștită, arcuirea acoperișului trădând un zâmbet tainic, pentru că urmărise timp de secole suișurile și coborâșurile vieților dinăuntrul ei, cu amuzament discret. Ajunseră în față, iar ușa se deschise și Thomas apăru în capul scării. Alba fu surprinsă imediat de schimbarea din atitudinea lui. Stătea drept, cu umerii trași înapoi, cu capul semeț, cu o expresie a feței care vădea fără rezerve și sincer încântarea pe care el o simțea la vederea lor. Albei i se înmuiară picioarele. Deschise portiera și coborî din mașină tremurând. Tatăl ei nu mai era în prag, ci cobora acum la ea cu brațele deschise. Duse erau umbrele ce-i întristau ochii și tensiunea ce vibra în aerul dintre ei! O sărută cu afecțiune, iar ea nu reuși să articuleze nici un cuvânt, din pricina nodului mare care i se pusese în gât.

– Ce surpriză nemaipomenită! spuse el dând mâna cu Fitz. E o veste minunată, dragă băiete! Minunată! Haideți, intrați, să deschidem o sticlă de șampanie!

Traversară vestibulul împreună cu el și intrară în salon. Era cald și mirosea a scorțișoară. Focul duduia în șemineu.

– Unde-i Margo? întrebă Alba, observând absența câinilor.

– În grădină. O strig imediat.

Thomas ieși în vestibul. Bucătărița apăru din bucătărie.

– A venit cumva Alba? întrebă ea încercând să se exprime lapidar, de teamă ca nu cumva să-i scape cuvântul „crimă“ din neatenție.

– Da, asta-i o surpriză minunată! exclamă Thomas fără să se oprească din mers.

– Trebuie să mă pun pe treabă și să coc niște biscuiți, îngăimă ea, neîndrăznind să deranjeze tânărul cuplu din salon.

Alba se cocoță pe bancheta din fața șemineului și se uită la Fitz.

– Ai observat și tu?

El dădu din cap în semn că da.

– Tatăl tău și-a făcut cumva lifting facial?

Alba chicoti.

– Se vede limpede că pășește mai vioi. Oare să fi produs scrisoarea mea o schimbare chiar atât de mare?

– Sunt convins de asta. E clar că ascunderea adevărului despre mama ta l-a chinuit în toți anii ăștia. Acum tu ai aflat, iar el se simte, probabil, eliberat.

– Și e încântat că mă mărit cu tine! exclamă ea așezându-și capul pe umărul lui.

– Așteaptă să-și dea seama că nu sunt unul dintre distinșii Davenport.

– O, e prea încântat ca să-i pese!

În clipa aceea, se auzi scrâșnet de gheruțe venind în fugă pe podeaua din vestibul. Alba își luă capul de pe umărul lui Fitz și se ridică în picioare. Câinii intrară în salon, urmați de Margo și de Thomas. Margo purta pantaloni maro și o jachetă de tweed peste un pulover bej, de cașmir. Avea obrajii îmbujorați, arși de vânt, și nasul roșu. Văzând părul scurt al Albei, tresări.

– Fată dragă, ce surpriză frumoasă! Arăți splendid! Vorbesc serios, spuse ea studiindu-și fiica vitregă cu uimire prost disimulată. Cât de diferit arăți! Chiar așa e, nu crezi, Thomas, dragule? Alba, chiar arăți adorabil! continuă ea s-o laude pe fiica ei vitregă, lipindu-și fața rece de a ei, însă apoi retrăgându-și-o repede. Îmi cer scuze, spuse ea, cuprinzându-i Albei obrajii în palme. Cred că sunt rece ca gheața. N-o să te sărut, Fitz, pentru că sunt foarte rece. Am muncit în grădină. E atâta treabă de făcut! Multe felicitări! O să faceți nunta vara? vru ea să știe, în timp ce Alba și Fitz se așezară. O, Doamne, ce inel! Nu-i așa că-i splendid? E o moștenire de familie?

– A fost al bunicii mele, răspunse Fitz.

– E frumos, Alba, mai ales pe superbele tale mâini bronzate. O, Doamne, că bine mai arăți!

Thomas nu-și putea lua ochii de la fiica lui. Observase schimbarea fizionomiei ei, dar nu înțelesese de la început motivul. Acum vedea că se tunsese. Fără părul ei lung, Alba arăta mai mică, mai fragilă. Și, cu certitudine, semăna mai puțin cu mama ei. Vru să-i mulțumească pentru scrisoare, dar simți că nu era momentul potrivit. Preferă, în schimb, să-i toarne un pahar de șampanie. Ea își ridică privirea și și-o aținti în ochii lui pentru o clipă. Spre uimirea ei, asta îi aminti de Falco și de felul în care ei doi se înțeleseseră fără cuvinte. Și unchiul ei o privise așa, ca și cum ar fi fost complici într-o crimă, deosebiți, prin complotul lor, de toți ceilalți. Dar până ca ea să apuce să se gândească prea mult la asta, se auzi un foșnet dinspre ușă.

– Am ratat cumva petrecerea? Nu-mi place să ratez o petrecere!

Lavender, gârbovită și firavă, stătea în prag, sprijinită cu toată forța în baston, iar ochii ei apoși cercetau încăperea, în căutarea oaspetelui.

CAPITOLUL 30

– Ei, Alba! spuse Lavender văzându-și nepoata. Când e nunta? Ador o nuntă reușită! Era și timpul să avem una la Beechfield.

Înaintă spre Alba cu mișcări nesigure, în ciuda tentativelor lui Margo de-a o îndrepta către fotoliul de piele pentru citit. Alba fu surprinsă că, deși se tunsese, bunica ei o recunoscuse. Până atunci, n-o recunoscuse niciodată.

– Mulțumesc, bunico, răspunse Alba sărutându-i fața acolo unde pielea ei era moale și fină precum învelișul unei ciuperci. Sunt uimită că m-ai recunoscut!

Lavender fu deranjată de vorbele nepoatei sale.

– Bineînțeles că te recunosc. O, Doamne, chiar că aș fi dusă dacă nu mi-aș recunoaște propria nepoată! Îmi place tunsoarea ta, apropo. Te prinde.

– Mulțumesc.

Alba se uită la tatăl ei, care îi răspunse ridicând din umeri, la fel de uluit ca și ea. Margo încercă s-o ajute pe Lavender să ajungă la fotoliu, dar ea o respinse, pufnind.

– Acum, Alba, tu trebuie să vii cu mine. Am ceva pentru tine.

Alba se strâmbă la Fitz.

– Să nu stai mult, Alba, spuse Margo, părând dezamăgită. Avem atâtea de vorbit! Rămâneți, da? O să-l conduc pe Fitz în camera lui.

Alba își urmă bunica pe scări. Știa că nu trebuia s-o ajute, deși bătrâna urca greu. Traversară un coridor lung. Apartamentul lui Lavender se afla după colț, la capătul coridorului. Ușa era mică, astfel încât Alba trebuia să se aplece, dar, după ce treceai de ea, ajungeai într-un salon spațios, de formă pătrată, cu plafoane înalte, cu ferestre-ghilotină și cu un mare șemineu deschis, în care focul mocnea reconfortant. Alături se găseau baia și dormitorul.

– Ia loc, te rog, spuse ea. Pe vremea când eram eu stăpâna casei, asta era o cameră de oaspeți destul de rece. O foloseam rareori. Acum însă, îmi petrec mare parte din timp aici, și am ajuns să apreciez vederea splendidă către grădini. Ador în special chiciura iarna și sfârșitul zilei pe timpul verii. Nu mi-aș dori să fiu altundeva, declară ea, în timp ce Alba se așeza într-un fotoliu de lângă șemineu. Mai pune un lemn pe foc, drăguță. Nu vreau să răcești. Nu înainte de nuntă.

Lavender dispăru în dormitor. Alba se uită de jur împrejur. Camera era decorată în nuanțe frumoase de verde și galben. Era luminoasă și mirosea a trandafiri. Pe mobilier se aflau mici bibelouri și alte nimicuri: ouă Fabergé, cutioare emailate Halcyon Days, păsărele de porțelan și fotografii în rame de argint.

Lavender reveni, aducând o cutie roșie. Era plată și pătrată, iar modelul aurit care o decora era șters. Alba își dădu seama imediat că înăuntru era o

bijuterie.

– Am purtat asta în ziua nunții mele, iar mama, în ziua nunții ei. Vreau s-o porți tu, la nunta ta cu Fitz. Cred c-o s-o găsești potrivită.

– Ce gest generos, bunico! exclamă Alba, încântată. Sunt sigură că o să-mi vină perfect.

– Lucruri de-o asemenea calitate nu se demodează niciodată, dacă mă-nțelegi, spuse Lavender.

Alba apăsă micul buton aurit și deschise capacul. Înăuntru strălucea un colier care se purta la baza gâtului, alcătuit din trei șiraguri de perle.

– E superb, murmură ea.

– E și valoros, însă valoarea bănească nici nu se compară cu cea sentimentală. Ziua nunții mele a fost cea mai fericită din viața mea și știu că și mamei mele i-a adus mare bucurie nunta ei. Îmi place de Fitz. E un om bun, iar bunătatea a devenit ceva rar în zilele noastre. Când ești atât de bătrân ca mine, îți dai seama că bunătatea e cea mai admirabilă calitate pe care o poate avea cineva.

– O să port colierul cu mândrie, bunico.

– Iar fiica ta o să-l poarte și ea, și fiica ei de asemenea. E o tradiție de familie. Nu a familiei Arbuckle. Se transmite pe linie femeiască. Altfel, i l-aș fi dat lui Margo atunci când s-a măritat cu Thomas. Nu, eu l-am păstrat pentru tine. Tu ești cea mai mare dintre nepoate, și e al tău de drept.

Ducându-se în fața oglinzii aurite care era atârnată deasupra șemineului, Alba probă colierul. Își trecu degetele peste perle.

– E adorabil, spuse ea, entuziasmată, întorcându-se ca să i-l arate bunicii.

– Se vede minunat de frumos pe pielea ta. Cred că perlele o pun foarte bine în valoare. Ai un gât lung superb, să știi, iar asta e important atunci când porți un asemenea colier. Probabil că forma gâtului ai moștenit-o de la mine. În rest însă, ești leită mama ta. Cei din neamul Arbuckle sunt bălai cu toții.

Alba se așeză și puse perlele înapoi în cutie.

– Tata ți-a vorbit vreodată despre mama? întrebă ea.

– Ce poveste teribilă a mai fost și asta! spuse Lavender, clătinând din cap. Recunosc că memoria mea pe termen scurt nu e grozavă, dar ziua în care el s-a întors din Italia, cu un copilaș în brațe, mi-o amintesc ca și când ar fi fost ieri.

– Am crescut crezând că tata se însurase cu mama, spuse Alba, întrebându-se cât de mult știa bunica ei din toată povestea. Dar n-ar fi trebuit să se îngrijoreze, fiindcă Lavender știa tot.

– Am crezut că războiul l-a distrus pe Tommy, spuse ea.

Alba sesiză numele folosit. Cu câtă tandrețe îl rostise! Fața lui Lavender căpătă o expresie blândă în lumina portocalie a focului și dintr-odată păru mai tânără.

– Dar Valentina a fost cea care l-a distrus, continuă bătrâna doamnă. Crima a fost una, un gest groaznic, brutal, față de o femeie, dar eu cred că și dacă ar fi supraviețuit, femeia pe care el o iubea murise deja, acolo, în

mașina aia, cu toate diamantele și blănurile ei. Șocul îndurat l-a lovit direct în inimă. Ea ar fi putut la fel de bine să-i scoată toate măruntaiele cu o lingură!

– Cum a cunoscut-o pe Margo? întrebă Alba.

– Ploua în ziua în care s-a întors tatăl tău. Ne telegrafiase dinainte, dar desigur că noi nu știam nimic din ce se întâmplase cu Valentina. Nu ne așteptam la un copilaș. El a apărut pe scări, cu ploaia răpăind pe borurile pălăriei pe care o purta, cu tine în brațe, înfășată într-o păturică groaznic de nepotrivită. Eu te-am luat și ne-am așezat lângă foc. Erai atât de mitistică și de fragilă! Nu semănai deloc cu Tommy, excepție făcând ochii. Din clipa aceea, eu te-am iubit ca și cum ai fi fost a mea. Am vorbit până târziu în noapte, bunicul tău, Tommy și cu mine. El ne-a povestit totul. Ne-a arătat desenul pe care îl făcuse. Valentina fusese o fată frumoasă. Expresia plină de taine din acel zâmbet abia perceptibil! Tommy nu l-a văzut, nici Hubert, însă eu, da. N-aș fi avut încredere în ea nici cât negru sub unghie, dar n-am fost acolo ca să-l avertizez pe fiul meu. Bărbații sunt atât de creduli în fața unei asemenea frumuseți! Am decis atunci ca, de dragul tău, să nu mai spunem nimănui că nu avusese loc o nuntă. Există un cuvânt foarte urât pentru copiii născuți în afara cununiei și noi n-am vrut să trăiești cu stigmatul ăsta. Lucrurile erau foarte diferite pe atunci. Tommy a cumpărat nenorocita aia de navă torpiloare pe care o comandase în război, nu-mi mai amintesc numele ei. A cheltuit o mică avere ca s-o transforme în casă plutitoare. Își petrecea săptămâna de muncă la Londra și venea aici în weekend, ca să stea cu tine, povesti Lavender cu chipul radiind de mândrie. Te aveam doar pentru mine și am avut grijă de tine ca și cum ai fi fost a mea.

– Deci, *Valentina* a fost nava torpiloare pe care fusese el comandant? întrebă Alba, uimită.

– Era obsedat de ea. Am avut impresia că-l pierdusem și eu. Dar te aveam pe tine, se confesă Lavender întorcându-se spre Alba, cu ochii lucindu-i de lacrimi. Ai fost copilașul *meu*. Pe urmă a apărut Margo.

– Cum s-au cunoscut? întrebă Alba din nou.

Lavender trase aer în piept.

– Tommy a fost invitat la vânătoare în Gloucestershire și ea s-a numărat printre oaspeți. Nu cred că el s-a îndrăgostit. Ea era o fată capabilă, amuzantă, cu picioarele pe pământ și neprefăcută. El voia să se însoare. Voia o mamă pentru tine, povesti Lavender, iar fața i se crispă. A fost o nevastă bună pentru el. Tommy era pierdut. Nu se descurca nici măcar să-și spele o cămașă singur. Casa aia plutitoare era vraiște. Am fost o singură dată acolo și niciodată după aceea. Ducea o viață decadentă. Avea iubite cu toptanul. Știa că trebuia să se liniștească. Margo a intrat în viața lui și a făcut ordine. A fost grozavă cu tine, trebuie să recunosc. S-au mutat în cealaltă casă de pe moșie și și-au întemeiat propria familie. La început, te aducea să mă vezi în fiecare zi. Tu ai locuit, practic, aici, la Beechfield, pe vremea când erai mică, iar noi două am fost foarte, foarte apropiate, spuse

Lavender zâmbind din nou. Îți plăcea să joci „Rece, cald, frige“. Te jucai cu orele, iar eu îți citeam poveștile tale preferate ori de câte ori pofteai. Adorai *Albă-ca-Zăpada*. „Oglindă, oglinjoară...“ – mai ții minte? Nu, presupun că nu-ți amintești mare lucru de atunci. Erai mică. Dar mă iubeai. Pe urmă au apărut Caroline și Miranda, apoi Henry. Încetul cu încetul, te-ai integrat în familia lui Margo. Nu mai erai a mea.

– Dar, bunico, tu nu mă recunoșteai niciodată! spuse Alba.

Lavender țâțâi din buze zgomotos.

– Bineînțeles că te recunoșteam, scumpo. Voiam doar s-o înfurii pe Margo. N-am intenționat niciodată să te fac să suferi. Eram doar necăjită că fusesem dată deoparte, când tu erai ca o fiică pentru mine. Fiica pe care n-am avut-o niciodată. Iartă-mă.

– N-am de ce să te iert, bunico, spuse Alba întinzând mâna ca s-o atingă. Nici eu n-am fost chiar cea mai plăcută persoană pe care s-o ai prin preajmă. Și m-am comportat oribil cu Margo.

– Și eu, spuse Lavender cu un aer de vinovăție. Dar ea ți-a fost o mamă bună și a fost bună și cu Tommy. L-a ridicat și l-a ajutat să se adune. I-a acceptat copilul și i-a oblojit sufletul. A suportat până și nenorocita aia de barcă de care el a refuzat să se descotorosească. E o femeie puternică, Alba. A trebuit să închidă ochii la multe.

– M-am întrebat eu de ce era desenul ăla sub pat, murmură Alba. Acum totul are sens. Nu e de mirare că Margo nu m-a vizitat niciodată acolo. Urăște barca din motive bine întemeiate.

– Păi, cred că nici tu n-o să mai vrei să locuiești acolo după ce te măriți cu Fitz.

– Vreau să locuiesc la țară, spuse Alba.

Ochii lui Lavender se luminară.

– O, ai putea locui aici, în cealaltă casă! Acum e doar închiriată.

– Asta-i o idee genială!

– După moartea lui Hubert, eu am fost foarte fericită acolo.

– Mi-ar plăcea să petrec timp cu tata. Am fost groaznică și cu el.

– Păi, n-a dus-o chiar bine. Asta, plus faptul că semănai atât de mult cu mama ta. N-avea cum să scape de ea. Pe urmă, după ce ai mai crescut, s-a tot frământat întrebându-se dacă să-ți spună sau nu. A fost o povară groaznică.

– I-am scris o scrisoare din Italia după ce am aflat, spuse Alba, foarte mulțumită.

– Iar asta i-a făcut un imens bine. Acum poate și el, în sfârșit, să uite toată povestea, la fel cum ar trebui să faci și tu. Urmează să te măriți cu Fitz și să-ți întemeiezi propria familie acum.

– Îți mulțumesc pentru colier. O să-l prețuiesc, promise Alba ridicându-se, iar apoi își sărută cu dragoste bunica.

– Ești o fată bună, Alba, spuse Lavender bătând-o ușor pe braț. Te-ai maturizat, în sfârșit. Era și timpul!

Atunci când Alba și Lavender reveniră în salon, Fitz bea șampanie împreună cu Thomas și cu Margo.
– Uite ce mi-a dat Lavender, spuse Alba, ducându-se degrabă la tatăl ei și deschizând cutia.
– Aha, colierul de perle, ce frumos! exclamă el. Împodobită cu așa ceva, o să fii o mireasă splendidă.
– Ce lucru minunat! se entuziasmă și Margo, venind lângă ei. Ce gest generos din partea ta, Lavender!
– Am avut o discuție foarte fructuoasă, spuse Alba, așezându-se lângă Fitz. Nu mai fusesem până acum în apartamentul ei de la etaj.
– Nu e la fel de confortabil ca în cealaltă casă, din păcate, spuse Margo. Dar măcar aici suntem cu toții laolaltă.
– Lavender a propus să ne mutăm în cealaltă casă după ce ne căsătorim, îndrăzni Alba să spună. Ce părere ai, tată?
Thomas păru încântat.
– Cred că e o idee fantastică! Acolo am locuit și noi la începutul căsniciei.
– Mulțumesc, Thomas, spuse Fitz, un pic stânjenit. O să ne gândim, promise el, dar Alba îi și aruncă o privire încruntată. Păi, iubito, nu uita că eu muncesc la Londra.
Alba se posomorî. Nu voia să locuiască la Londra.

Mai târziu, în dormitorul lui Fitz, întinsă pe pat în timp ce el se schimba pentru cină, Alba abordă din nou subiectul:
– Nu poți face naveta?
Fitz oftă.
– Nu sunt sigur că se poate.
– Gândește-te cât de mult i-ar plăcea lui Sprout aici. Tot terenul ăsta pe care să alerge! I-am putea chiar cumpăra un prieten.
El își încheie cămașa.
– Credeam că-ți place orașul.
– Așa e. Dar acum nu mă mai fascinează.
– Asta-i doar pentru că ai stat cinci luni la Incantellaria. O să-ți revii. Înainte să clipești de două ori, o să te apuci din nou de colindat magazinele de pe Bond Street.
– Îmi doresc o viață mai tihnită acum, spuse ea, amintindu-și de *trattoria* cu un fior de regret. Mi-e dor de asta.
– Să zicem că facem un compromis, propuse el. Am putea sta în cealaltă casă de pe moșie la sfârșit de săptămână.
– Și eu ce-ar trebui să fac în timpul săptămânii?
– Să pictezi.
– La Londra?
– Ai putea transforma în atelier camera goală din apartamentul meu.
– Am nevoie de peisajele rurale pentru inspirație, spuse ea, aproape plângând la gândul livezilor de lămâi, al vechiului turn de veghe, al

nesfârșitei întinderi a mării și amintindu-și de Cosima, cu buclele dănțuindu-i în jurul feței și făcând piruete în rochițele ei noi.
– Iubito, abia te-ai întors. Lasă-ți timp să te readaptezi, îi ceru el, sărutând-o. Te iubesc. Vreau să fii fericită. Dacă tu îți dorești să stai aici, atunci o să găsim o soluție.

După cină, în timpul căreia au discutat despre nuntă până în cel mai mic detaliu, Thomas a chemat-o pe Alba în biroul lui.
– Vreau să-ți dau ceva, spuse el, schimbând o privire cu Margo.
– Revin imediat. Trebuie doar să iau ceva din camera mea, spuse aceasta, dând fuga în vestibul.
Thomas intră în birou și dădu jos de pe perete tabloul tatălui său.
Deschise seiful și scoase sulul care se afla în fund de tot. Nu mai simți prezența Valentinei, acea insistență invizibilă de a-și aminti de ea. Îl deschise și se mai uită o dată la desen. De data asta, se simți detașat. Pentru prima oară, chipul ei îi păru acela al unei străine. Putea, în sfârșit, s-o trimită în trecut și s-o lase acolo.
Alba intră în cameră și închise ușa în urma ei. Văzu desenul în mâinile lui și îl privi întrebător.
– Cred că ar trebui să-l iei tu, spuse el întinzându-i-l. Eu nu-l mai vreau.
– A fost frumoasă, nu-i așa? Dar foarte umană, adăugă ea, privind cum tatăl ei își turna un pahar de whisky și se așeza în fotoliul de piele uzat, în care ședea de fiecare dată după cină.
Se întinse și deschise cutia cu trabucuri, scoase unul și începu să-l taie cu mișcări lente.
– Povestește-mi, cum a fost la Incantellaria?
– Probabil că la fel ca atunci când ai fost și tu acolo. E unul dintre locurile acelea care nu se schimbă niciodată.
– Ai spus în scrisoarea ta că Immacolata e încă în putere. Să fiu al naibii! Era deja bătrână când am cunoscut-o eu.
– E foarte mică și zbârcită, ca o nucă. Dar mă iubește ca pe o fiică. La început, n-a zâmbit deloc. Pe urmă, după ce am convins-o să renunțe la altarele alea sinistre, a început din nou să se îmbrace colorat și să zâmbească destul de frumos.
– Îmi imaginez că a fost o femeie atrăgătoare cândva.
Își aminti că Jack îl avertizase asupra Valentinei, pentru că toate femeile ajungeau la bătrânețe să semene cu mamele lor. Valentina nu mai apucase să trăiască suficient de mult ca să-i infirme teoria.
– Am muncit la *trattoria*, împreună cu Toto și cu Falco, continuă Alba.
– Toto e bărbat în toată firea acum, nu?
– Are o fiică pe nume Cosima, spuse Alba, iar chipul îi deveni deodată serios și ea trase aer adânc în piept. Ideea e, tată, că acum înțeleg de ce m-ai protejat de trecut. M-am comportat oribil. Vreau să-ți cer iertare.
Thomas își aprinse trabucul, trăgând din el până când capătul deveni incandescent.

– N-a fost vina ta. Poate că ar fi trebuit să-ți spun mai din timp. N-a fost niciodată momentul potrivit.

– Păi, nu există moment mai potrivit decât cel de față pentru asta, spuse ea, întinzându-i cel de al treilea portret. Falco a spus că trebuie să ți-l dau, deși eu n-am fost atât de sigură de asta.

– Unde naiba l-ai găsit?!

Thomas nu știa dacă să fie încântat sau șocat. Cât îl mai căutase! Cât îl mai chinuise!

Alba își luă inima în dinți.

– Am elucidat tot misterul, tată. Misterul crimei.

– Continuă.

– Eu și Fitz am fost la Palazzo Montelimone.

– Chiar așa?

Thomas avea acum o expresie de nepătruns.

– Falco și Immacolata ne-au spus să nu mergem, așa că mi-am dat seama că acolo era ceva ce nu voiau să aflu. În *palazzo* locuiește un bărbat extraordinar, pe nume Nero. El a spus că a moștenit ruina de la iubitul lui, *Marchese*. În orice caz, ne-a dus la o căsuță din pădure. Sanctuarul lui *Marchese*. El păstrase locul acela exact așa cum îl lăsase *Marchese*. Portretul era ascuns acolo, atârnat lângă pat. Nero a cedat și a mărturisit totul. Valentina a fost amanta lui *Marchese*, el fiind cel care a omorât-o. Am știut că nu fusese o simplă martoră inocentă la o lovitură a Mafiei. Atunci când am auzit că fusese îmbrăcată în diamante și blănuri, mi-am dat seama că lucrurile pur și simplu nu se legau, spuse Alba, privind cum fumul trabucului tatălui ei forma un nor în fața lui. Lattarullo a spus că nici cei mai buni detectivi din Italia nu reușiseră să rezolve cazul. Dar asta nu-i tot, tată.

– Ce altceva ai mai descoperit? întrebă el.

Thomas avea glasul calm, pentru că el știa deja. Mai lipsea o singură piesă din acel puzzle.

– Falco a recunoscut că el l-a omorât pe *Marchese*, povesti ea în continuare, iar Thomas dădu din cap în semn că așa era. Falco a spus că a fost o chestiune de onoare.

– Pentru mine a fost mai mult decât onoare.

Alba îl privi fix, cu ochii mari și cu un amestec de groază și de admirație. Ultima piesă din puzzle făcuse întreaga imagine să se schimbe. Era ceva neobișnuit în ochii lui. O cruzime pe care ea n-o mai văzuse până atunci.

– Tu ai fost cu el, nu-i așa? murmură ea. Falco n-a fost singur, nu-i așa? Tu ai fost cu el. Amândoi l-ați ucis pe *Marchese*.

– N-am făcut atunci nimic ce n-aș face din nou, răspunse el cu glas scăzut. Îi întinse fiicei lui portretul. Ar trebui să-l păstrezi tu, Alba. De drept, ție îți aparține, spuse el ridicându-se în picioare, întinzându-se și aruncându-și în foc trabucul fumat pe jumătate. Ne întoarcem la ceilalți?

*

În noaptea aceea, atunci când se duse la culcare, Thomas se simți amețit de bucurie.

– Draga mea, e timpul să renunțăm la barcă, spuse el, lăsând-o pe Margo fără cuvinte. Nu cred că ar trebui s-o vindem. Cred că ar trebui s-o scufundăm. S-o trimitem pe fundul mării.

Margo se întoarse pe o parte și-și așeză capul pe pieptul lui.

– Alba n-o să se supere? întrebă ea.

– Nu, Alba o să se mărite cu Fitz și o să locuiască în altă parte. Ori aici, ori la Londra. *Valentina* e prea mică pentru amândoi.

– Par să nu cadă de acord asupra locului în care să se stabilească, spuse Margo.

– O s-o facă. Trebuie doar să ajungă la un compromis.

Ea se întinse și îl sărută, spunând:

– Mulțumesc, Tommy.

– Știi că tocmai mi-ai spus „Tommy"? se miră el.

– Chiar așa?! exclamă ea, râzând. Nici nu mi-am dat seama, Tommy! Îmi cam place.

– Și mie, spuse el și o trase mai aproape. Și îmi place de tine, draga mea. Foarte, foarte mult.

De dimineață, Thomas făcu ceva ce ar fi trebuit să facă mai demult. Intră în birou și închise ușa. Se așeză la masa de lucru și-și deschise agenda de telefoane. O răsfoi până la litera „H". Pe urmă formă un număr. După ce sună de câteva ori, îi răspunse o voce pe care o cunoștea din tinerețe. Anii se șterseră și el se simți din nou tânăr ofițer.

– Bună, Jack, bătrâne, Tommy la telefon.

CAPITOLUL 31

Alba nu se întristă atunci când văzu casa plutitoare scufundându-se. Părea lucrul cel mai cuvenit, după toate cele întâmplate. *Valentina* fu trasă în mijlocul Canalului Mânecii, i se sfredeli o gaură în conducta de gaz, apoi se așteptă acumularea gazului în fundul calei, după care barca se aprinse într-un mod dramatic de la flacăra de veghe. Ea stătu cu Margo, Fitz și tatăl ei și o privi scufundându-se. Dură mai mult decât se așteptase. Un timp, barca rezistă forței ce o trăgea la fund, pe urmă dispăru, în sfârșit, iar marea rămase la fel de netedă și de calmă ca înainte. Alba și-o imagină căzând fără zgomot pe fundul mării și ajungând pe nisip, unde peștii aveau să intre și să iasă pe ferestre, iar coralii, să crească pe cocă. Barca aceea era ultima legătură cu Valentina. Acum își puteau vedea cu toții liniștiți de viețile lor. Observă că tatăl ei o ținea pe Margo înlănțuită de talie, mângâindu-i delicat șoldul. Observă, de asemenea, că ea îi spunea „Tommy" și că lui părea să-i placă.

Alba se mută la Fitz, transformă camera goală în atelier de pictură și-i făcu lui Sprout nenumărate portrete. Sprout îi poza cu deosebită plăcere, părând a nu se plictisi de trăncăneala ei ori de câte ori Alba îi povestea despre nunta lor, programată pentru primăvară. Ba mai și ciulea urechile în momentele potrivite, oftând plin de simpatie atunci când ea se lamenta că se simțea copleșită de atâta treabă. Margo era neobosită. Închiriase un cort și se ocupase de catering. Beechfield fremăta de o groază de lume care venea și pleca, oameni pe care Margo îi angajase ca să se ocupe de flori, mașini, invitații, grădini, iluminat, muzică. Erau atâtea de organizat, iar ea se dedica evenimentului cu mare entuziasm. Vorbea cu Alba la telefon în fiecare zi, având, în sfârșit, ceva în comun, ceva despre care le făcea plăcere amândurora să discute. Spre surprinderea Albei, Margo îi ascultă ideile, acceptându-le bucuroasă. Spre surprinderea lui Margo, Alba nu păru deranjată de sfaturile ei, pe care le acceptă fără să se bosumfle sau să facă vreo criză de isterie.

– Edith povestește că doamna Arbuckle și Alba se înțeleg de minune, spuse Verity în timp ce-și scotea paltonul ca să exerseze tragerea clopotului.

– Nimic nu unește oamenii ca o nuntă, spuse Hannah.

– Și nici nu-i dezbină, adăugă Verity pufnind. Nunțile sunt precum Crăciunul, dai de toți oamenii ăia oribili pe care nu i-ai mai văzut de decenii adunați laolaltă dintr-un motiv atât de vesel. Oribile situații!

– Of, măi, Verity! Nu-mi spune că ție nu-ți place Crăciunul, o certă Hannah pe când își punea fularul pe bancă și-și verifica starea cocului.

– De ce mi-ar plăcea? întrebă Verity, alungând cu o ridicare din umeri amărăciunea pe care o simțea fiindcă nu mai avea rude împreună cu care să sărbătorească. Doar pe soțul ei, iar pe el îl considera mai nesuferit decât pe orice rudă.

– E pentru copii, zău așa, spuse Fred apucând frânghia și trăgând zdravăn de ea. Așa, fata mea! exclamă el de îndată ce auzi dangătul.

– Nunta Albei o să fie un eveniment minunat, spuse Hannah. Doamna Arbuckle face întotdeauna niște buchete foarte frumoase pentru biserică, așa că florile o să fie spectaculoase. La urma urmei, primăvara ai de unde alege.

– Eu o văd pe Alba cu flori albe în păr, spuse Fred în șoaptă.

– Of, Fred, tinerel romantic ce ești! îl tachină Hannah.

Verity se mulțumi să-i arunce o privire iritată. Auzind pași pe trepte, se opriră din vorbit. Reverendul Weatherbone avea un pas săltăreț pe care-l recunoșteai dintr-o mie, așa că, înainte să ajungă în micul atic, știură cu toții că era el.

– Bună dimineața, spuse jovial reverendul, al cărui păr era zburlit de-o parte și de cealaltă a capului, despărțit în două fâșii ce semănau cu o pereche de aripi sure, de parcă o pasăre tocmai aterizase pe capul lui. Sper că v-ați gândit la o interpretare potrivită pentru nunta Albei.

– Eu am îndrăznit să compun ceva, spuse Fred.

– Bravo, îl lăudă vicarul, dând din cap.

Verity păru deranjată.

– Nu ne-ai spus că ai compus ceva, se stropși ea.

– Mie mi-a spus, minți Hannah, cerându-i iertare în gând Domnului.

La urma urmei, se afla în casa Lui, în prezența vicarului, însă la bătrânețe devenea tot mai puțin indulgentă cu Verity.

– Bine, după ce o ascult, îți dau de veste dacă găsesc nimerit s-o interpretăm sau nu.

– Nu-i așa că-i minunat că Alba și Fitzroy se căsătoresc în mica noastră biserică? Pentru mine e o mare onoare, spuse reverendul Weatherbone, iar apoi nu se putu abține și adăugă ceva, mai degrabă un gând care-i frământase mintea mai mult decât s-ar fi cuvenit: Mă întreb ce rochie o să poarte Alba.

– Scurtă, îmi imaginez, spuse Verity.

– Tradițională, interveni Hannah. Alba e o fată tradiționalistă în adâncul sufletului. Să nu uităm de unde provine.

– Italia? întrebă Verity ridicând dintr-o sprânceană.

– A fost în Italia o singură dată. Asta n-o face italiancă. Face parte foarte mult dintre noi, spuse Hannah, țuguindu-și buzele.

– Sângele apă nu se face, o contrazise Verity. Nu seamănă deloc cu restul familiei. Cei din neamul Arbuckle sunt blonzi, iar Alba e brunetă.

– Este exotică, spuse vicarul. O să fie o mireasă frumoasă.

– Așa e, fu de acord Fred, mângâind frânghia, distrat. Doamna Arbuckle o să poarte și ea ceva deosebit, îmi imaginez.

– Dar ea nu-i mama fetei, nu? spuse Verity apăsând pe fiecare cuvânt.
Reverendul Weatherbone observă că Verity mijea amenințător din ochii ei vicleni. Era doar o chestiune de timp până când limba cea ascuțită avea să-i țâșnească din gură și să scuipe o teribilă dezvăluire auzită de la Edith.
Reverendul oftă și, sperând să pună astfel capăt discuției, spuse pe un ton autoritar:
– Nu, nu biologic, dar i-a fost Albei mai mult decât o mamă.
– Ce păcat că mama naturală a Albei n-o să-și vadă fiica mireasă. Eu am fost atât de mândră în ziua nunții fiicei mele! N-am s-o uit niciodată, spuse Hannah.
– Eu o cunosc pe Alba de mică, spuse Fred.
– Și de când era adolescentă și se îmbăta la Hen's Legs, îi aminti Hannah făcându-i cu ochiul.
El îi răspunse cu un rânjet obraznic. Ce vremuri bune mai fuseseră acelea!
– Știți cum a murit mama ei? întrebă Verity.
Reverendul Weatherbone făcu apel la înțelepciune și căută în străfundul sufletului un pic de compasiune, dar nu găsi prea multă pentru Verity.
– A murit într-un accident de mașină, spuse el. Iar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.
Exact când era pe punctul să schimbe subiectul, Verity îl întrerupse:
– Ba nu-i adevărat.
– Eu nu știu la cine ai plecat tu urechea, spuse reverendul.
– Edith i-a auzit vorbind. Căpitanul a omorât-o.
Hannah căscă gura, iar Fred făcu o față uluită. Reverendul Weatherbone puse jos Biblia.
– Ce prostie cât tine de mare, Verity Forthright! Ar trebui să vă fie rușine, ție și lui Edith, că răspândiți niște zvonuri atât de ticăloase și total nefondate! Asta-i casa Domnului, iar eu sunt păzitorul ei. Câtă vreme așa stau lucrurile, n-o să tolerez răspândirea minciunilor printre oamenii cumsecade din Beechfield, spuse el, iar vocea i se auzi până jos, în naos, răsunând printre ziduri de parcă ar fi fost cea a lui Dumnezeu. M-ai înțeles, Verity?
Privirea lui luminoasă, strălucitoare, o sfredeli pe cea a lui Verity, iar ea se făcu mică sub greutatea ei și înghiți în sec.
– Așa a auzit Edith.
– Știi ce înseamnă „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte“?
– Bineînțeles că da.
– Înseamnă, Verity, că ceea ce semeni aceea o să culegi. Eu aș avea grijă în locul tău! Bagă de seamă ca nu cumva să culegi înzecit ceea ce semeni! Suntem stăpânii propriei sorți. În locul tău, aș răspândi un pic de bunătate în preajma mea, și află că și asta se întoarce tot înzecit. Ce surprinzător, nu-i așa? Abia aștept să-ți ascult compoziția, Fred. Să-mi dați de veste după ce socotiți că ați repetat suficient. Iar acum haideți să vorbim mai puțin despre crime și mai mult despre nuntă. Mama Albei e cu Dumnezeu și o să fie prezentă în spirit la nunta fiicei ei. Nici să nu vă treacă prin minte că n-o

să fie așa! Și acestea fiind zise, vicarul se întoarse, cu veșmintele fluturând în jurul lui, și plecă.
– Bravo, fata mea, chicoti Fred, trăgând din nou clopotul. Bate pentru reverendul nostru!

La un sfârșit de săptămână din iarnă, pe când ploaia șfichiuia în ferestre, Alba se așeză împreună cu Margo ca să scrie invitațiile. Aceasta din urmă puse muzică de Mozart și aprinse focul, iar Fitz plecă la o partidă de squash, împreună cu Henry. Miranda și Caroline, domnișoarele de onoare, ieșiseră ca să facă niște cumpărături la Winchester. Margo observase că Alba se închisese în ea în ultima vreme. Devenise tăcută și gânditoare. Aceea ar fi trebuit să fie perioada cea mai fericită din viața ei, și totuși ea nu părea fericită. Cum erau singure în atmosfera aceea caldă a salonului, decise s-o descoasă puțin, cu grijă.
– Scumpo, pari un pic îngândurată, începu ea, timid, scoțându-și ochelarii de vedere și lăsându-i să atârne de lanțul cu care erau prinși. Doar n-ai emoții din pricina nunții, nu?
Alba n-o privi.
– N-am nimic, răspunse ea. Doar că totul este atât de copleșitor!
– Știu. Toată organizarea asta din jurul tău, sunt sigură că ai impresia uneori c-or să te sufoce toate.
– Da, încuviință Alba, lingând un plic și apoi lipindu-l.
– Tu și Fitz ați decis deja unde o să locuiți?
Alba oftă.
– Încă nu. El chiar trebuie să locuiască la Londra, fiindcă n-are cum să facă naveta. Dar eu vreau să fiu aici.
– Și cum rămâne cu toți prietenii tăi?
– Care prieteni, Margo? Știi bine că n-am așa ceva. Am avut iubiți, dar asta nu prea mai merge acum. Iar Viv își petrece tot timpul în Franța, împreună cu Pierre. Fitz e prietenul meu. Vreau să fiu unde e și el. Păcat doar că locul ăsta trebuie să fie Londra.
– Poate că doar pentru scurt timp. Poate că după ce aveți copii o să fie mai nimerit să vă mutați la țară.
– Mi-aș dori să-mi poată fi și Cosima domnișoară de onoare, spuse Alba, cuprinsă de emoție. Ce i-ar mai plăcea!
– Ți-e dor de ei, nu-i așa? întrebă Margo, înțelegând motivul problemelor.
– Mi-e dor de toți, dar de Cosima cel mai mult. Nu pot să nu mă gândesc la ea. Nu e același lucru să vorbim la telefon din când în când. Revederea noastră o să se tergiverseze, iar ea n-are nevoie de asta. Mă ustură gâtul de cât încerc să nu plâng, mi-e cumva groază, se confesă ea, înghițind în sec. Mă simt disperată. Ea are nevoie de mine, iar eu sunt departe.
– Ai discutat cu Fitz despre posibilitatea mutării în Italia?
Alba râse de absurditatea ideii.
– El n-ar putea trăi niciodată în locul ăla adormit.
Chipul mamei ei vitrege deveni dintr-odată serios. Ea puse jos stiloul.

– Scumpo, dacă nu te simți pregătită să te măriți, încă ai timp să anulezi totul, spuse ea, iar Alba o privi uimită, ca un om gata să se înece, căruia i s-ar fi aruncat deodată un colac de salvare. Eu și tatăl tău n-o să ne supărăm. Noi vrem doar să fii tu fericită.
– Dar tu ai organizat totul! Ai făcut atâtea eforturi! Suntem gata să trimitem invitațiile. Nu m-aș putea retrage acum!
Margo își puse mâna pe brațul Albei. Cândva, gestul acela ar fi fost de-a dreptul ciudat, dar acum era absolut natural. Matern.
– Fată dragă, spuse Margo cu blândețe, mai degrabă aș anula nunta decât să te știu tristă, surghiunită la Londra. N-are rost să mergi până la capăt și să divorțezi după trei ani. Imaginează-ți ce se întâmplă dacă apar copiii. Ce treabă urâtă! Dacă tu vrei să pleci să trăiești în Italia, noi te înțelegem și te susținem. Dacă inima ta e acolo, scumpo, urmeaz-o.
Alba clipi ca să n-o podidească lacrimile și o cuprinse cu brațele pe după gât.
– Am crezut c-o să te superi pe mine.
– Of, Alba, cât de greșit mă înțelegi! spuse Margo dezlipindu-și fiica vitregă din îmbrățișare și ridicând pandantivul de aur ce-i atârna pe piept. Vezi tu ăsta? o întrebă ea pe Alba, iar aceasta dădu din cap, ștergându-și fața cu palma. Îl port tot timpul. Nu-l scot niciodată, absolut niciodată, fiindcă păstrez în el e fotografiile copiilor mei. Pe ale tuturor patru, preciză ea deschizându-l ca să-l vadă și Alba, care zări într-adevăr, în interiorul delicatelor rame aurii, niște fotografii alb-negru cu ea, Caroline, Miranda și Henry pe când erau mici. Te iubesc la fel cum îi iubesc și pe ei! Cum aș putea să nu înțeleg?
– Aș face bine să discut cu Fitz, spuse Alba în cele din urmă, trăgându-și nasul.
– Așa e, încuviință Margo.
Apoi ele două puseră toate invitațiile nescrise înapoi în cutie.

Alba se temea să-i dea vestea lui Fitz. După tot ce făcuse el pentru ea, după cât așteptase! Părea atât de nedrept ca el să sufere din nou! Dar pe când urca scările spre camera lui, Alba simți un mic fior de emoție. Își imagină fețișoara Cosimei radiind de fericire și pe Immacolata și pe Falco zâmbind, plini de bucurie. Îi văzu pe chei, întâmpinând-o la întoarcerea acasă. Știa că era exact ceea ce trebuia să facă. Și mai știa că Fitz nu putea merge cu ea. Ce să facă el într-un loc atât de mic și de provincial?
Se întinse în patul lui și îl așteptă să se întoarcă de la partida de squash. Lumina pălea și nori negri se adunau pe cer. Copacii erau golași, cu ramurile semănând cu sute de degete firave profilate pe fundalul mohorât. În cele din urmă, auzi voci pe scări, dându-și seama că Fitz și fratele ei conversau însuflețit, tachinându-se. Începu să se frământe. Ar fi fost mult mai simplu să accepte totul și să se prefacă fericită.
Fitz îi observă imediat expresia gravă.
– Ce s-a întâmplat? întrebă, buna dispoziție spulberându-i-se acum și lui.

Alba inspiră adânc și-i dădu vestea pe nerăsuflate:
– Vreau să mă întorc în Italia.
– Înțeleg, spuse el. De când?
Dintr-odată, aerul deveni greu de întristare. Fitz se așeză pe pat.
– Încă de când m-am întors, cred.
– Ai discutat despre asta cu părinții tăi?
– Doar cu Margo. Vreau să vii cu mine.
El clătină din cap, privind fără țintă pe fereastră.
– Viața mea e aici, Alba.
Fitz avu un neplăcut sentiment de déjà-vu.
– Dar n-ai putea scrie o carte? întrebă ea așezându-se în genunchi în spatele lui și cuprinzându-l cu brațele de umeri.
– Eu sunt agent, nu scriitor.
– N-ai încercat niciodată, spuse ea lipindu-și obrazul ud de lacrimi de al lui.
El se încruntă și întrebă cu voce stinsă:
– Nu mă iubești?
– Ba da, te iubesc! exclamă Alba, dorindu-și cu disperare să aline mâhnirea din ochii lui căprui, care erau atât de blânzi. Te iubesc nespus de mult! Suntem făcuți să fim împreună. Of, Fitz! oftă ea. Ce ne facem?
El o trase în brațele lui și o ținu strâns.
– Tu nu poți trăi aici și eu nu pot trăi acolo.
Fluturele își întindea aripile și se pregătea să zboare din nou. De data asta, el nu știa dacă mai avea s-o aducă vreodată înapoi.
– Trebuie să plec, Fitz. Cosima are nevoie de mine. Locul meu e acolo, spuse Alba lipindu-și fața de gâtul lui. Nu spune că nu vii. Nu spune că s-a terminat. N-aș putea îndura. Haide să ne mai gândim. Dacă te răzgândești, eu o să te aștept. O să aștept și o să sper, pregătită să te primesc cu brațele deschise. Iubirea mea n-o să se stingă, nu în Italia.

EPILOG

Italia, 1972

Alba era nespus de fericită. Primăvara la Incantellaria era cea mai frumoasă din lume. Păsărelele țopăiau pe mesele și pe scaunele din fața *trattoriei*, iar soarele scălda marea în lumina delicată și străvezie a dimineții. Alba își șterse mâinile de șorț. Purta o rochie petrecută, simplă, imprimată cu mici floricele albastre, și era încălțată cu șlapi. Își vopsise unghiile de la picioare cu ojă roz, pe care și-o cumpărase, asistată de Cosima, de la magazinul piticilor. Vopsise și unghiile Cosimei, acțiune care durase mai mult decât ar fi trebuit, pentru că ea își mișcase într-una degetele, chicotind. Își trecu o mână peste frunte. Era cald în *trattoria* și ea muncea mult, se ocupa de aprovizionare, aranja mesele, servea clienții. Învățase chiar să și gătească. Nu se crezuse niciodată în stare să prepare mâncare atât de gustoasă. Până și Immacolata era impresionată. Beata o felicita în felul ei tăcut, demn, spunându-i că avea gătitul în sânge și că, mult după ce se vor fi stins cei mai bătrâni, ea avea să ducă mai departe tradiția familiei Fiorelli și bunul ei renume.

Băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase de acolo o batistă folosită și un cartonaș alb. Răsuci cartonașul și citi numele lui Gabriele tipărit pe el. Se uită la el un timp, acolo, lângă fereastra cu vedere la plajă. După aceea, îl puse înapoi în buzunar. Îi mai crescuse puțin părul. Era acum suficient de lung ca să-l prindă la spate într-o codiță de cal scurtă. Nu voia să-l mai lase lung, dar pur și simplu nu se sinchisea să-l tundă. Ridică mâinile și îl legă la spate cu o panglicuță. În timp ce făcea asta, auzi sunetul îndepărtat al unei bărci. Ridică privirea la peretele în care era tăiată ușa.

Acolo se găseau trei desene încadrate de rame simple de lemn. Primul înfățișa un chip de femeie. Era delicat, inocent, cu un zâmbet încărcat de taine și cu o tristețe inefabilă în privire. Al doilea era cel al unei mame cu copilul ei. Expresia dragostei din ochii mamei era naturală și sinceră, golită de secrete, mai puțin de cele ale dorințelor pe care și le pune orice mamă pentru pruncul ei. A treia era un nud culcat. În acel ultim portret, Valentina era îmbujorată, senzuală și libertină, întruchipând toate viciile plăcerilor lumești și rămânând, în același timp, pururea misterioasă, precum marea. Și totuși, nimeni în afară de Alba nu mai băga în seamă acele portrete. Se contopeau cu pereții *trattoriei* ca și cum ar fi fost niște funii de ceapă sau de usturoi atârnate la întâmplare, farfurii ornamentale sau icoane. Adeseori, Alba însăși trecea pe lângă ele fără să le arunce măcar o privire.

Sunetul motorului se auzi mai tare. Răsuna în liniștea golfului adormit, tulburând atmosfera, gonind păsările în înaltul văzduhului. Tensiunea

emoției vibra în aer precum o pietricică aruncată într-un iaz tihnit, trimițând unde până departe. Alba ieși din încăpere și rămase sub marchiză, ținând pe braț un coș de răchită plin cu mere. Un val de speranță începu să-i cuprindă inima, timid la început, apoi tot mai intens, până când se trezi alergând pe nisip, dusă de el. Panglicuța îi căzu din păr, lăsându-i-l să-i fluture pe lângă față și umeri precum un șuvoi de fire de mătase fină. Apoi se opri respirând greu, cu sânii urcându-i și coborându-i în decolteul adânc. Avea chipul imaculat, fără cusur, precum e cerul nopții atunci când te găsești în mijlocul oceanului. Zâmbi, nu cu zâmbetul acela larg, prostesc, al orășenilor ieșiți din casele lor ca să vadă cine a venit, ci doar cu o arcuire delicată a buzelor, ce ajungea până la ochi, făcându-i să se îngusteze ușor. Un surâs vag, abia conturat. Atât de subtil, încât îi făcea frumusețea și mai greu de acceptat. Barca opri și din ea coborî un tânăr. Ochii lui îi întâlniră pe cei bizar de pali ai femeii cu coșul de răchită plin cu mere. Ea se afla printre toți acei oameni, și totuși părea să aibă un spațiu numai al ei, ca și cum ar fi rămas un pic mai deoparte. Frumusețea o făcea să iasă în evidență din toată acea mulțime. Aceea fu clipa în care el își pierdu inima. Acolo, pe cheiul micului oraș pescăresc Incantellaria, el își dărui inima de bunăvoie. Nu știu atunci că era pierdută pe vecie, că n-avea să-i mai aparțină niciodată.

SFÂRȘIT

JODI PICOULT • *Pactul*
NORA ROBERTS • *Secrete și minciuni*
JOJO MOYES • *În căutarea unui destin*
TRACY BROGAN • *Nebunie de-o vară*
JOJO MOYES • *Silver Bay*
DANIELLE STEEL • *Moștenirea secretă*
DANIELLE STEEL • *Blue*
MARGARET MITCHELL • *Pe aripile vântului (vol. I-III)*
KRISTIN HANNAH • *Aleea cu licurici*
TATIANA DE ROSNAY • *Vieți secrete*
JOJO MOYES • *Eu și totuși alta*
LUCINDA RILEY • *Secretul Helenei*
P.Z. REIZIN • *Algoritmul fericirii*
LUCINDA RILEY • *Trandafirul nopții*
GILL PAUL • *Soția secretă*
JOJO MOYES • *Un bilet pentru Paris*
J.P. MONNINGER • *Harta care mă duce la tine*
KRISTIN HANNAH • *Un nou început*
SOFIA LUNDBERG • *Caietul cu nume pierdute*
JODI PICOULT • *Al zecelea cerc*
CAROLYN BROWN • *Secrete și speranțe*
JODI PICOULT • *Povestitorul*
KRISTIN HANNAH • *Grădina de iarnă*
KERRY LONSDALE • *Viața pe care am visat-o*
ELIN HILDERBRAND • *În seara asta vorbește-mi de iubire*
ROSIE NIXON • *Stilista*
BETH O'LEARY • *Dragoste în contratimp*
ELIN HILDERBRAND • *Paradisul de la malul mării*
LUCINDA RILEY • *Cele șapte surori. • Povestea Maiei*
JODI PICOULT • *Nouăsprezece minute*
CHIARA GAMBERALE • *Caruselul iubirii*
LAUREN WILLIG • *Soția engleză*
KATE QUINN • *Rețeaua Alice*
MIRANDA BEVERLY-WHITTEMORE • *Vacanță în paradis*
TATIANA DE ROSNAY • *Anotimpul ploilor*
HELEN SIMONSON • *Dragostea târzie a doamnei Ali*
MARTHA HALL KELLY • *Trandafirii pierduți*
LORI NELSON SPIELMAN • *Mâine e o nouă zi*
ROXANNE VELETZOS • *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
KRISTIN HANNAH • *Dincolo de stele*
JESSICA SHATTUCK • *Văduvele de la castel*
JOJO MOYES • *Bazarul visurilor*
JODI PICOULT • *O scânteie de viață*
NORA ROBERTS • *Eclipsa*
KATHERINE PANCOL • *Ochii galbeni ai crocodililor*
GILL PAUL • *Fiica pierdută*
JOJO MOYES • *Dragoste într-o zi ploioasă*

KATHERINE PANCOL • *Valsul lent al țestoaselor*
NINA GEORGE • *Mica librărie de pe Sena*
KRISTIN HANNAH • *Drum în noapte*
DEBORAH HARKNESS • *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
DEBORAH HARKNESS • *Școala Nopții*
DEBORAH HARKNESS • *Cartea vieții*
DEBORAH HARKNESS • *Fiul timpului*
KIM LIGGETT • *Anul de grație*
JOJO MOYES • *Darul stelelor*
PAM JENOFF • *Fetele dispărute din Paris*
EMILY GIFFIN • *Tot ce ne-am dorit*
LUCINDA RILEY • *Sora furtună. Povestea lui Ally*
KRISTIN HANNAH • *Culorile vieții*
JOJO MOYES • *Vara în care te-am întâlnit*
LUCINDA RILEY • *Grădina cu lavandă*
SYLVIA DAY • *Aripi de brumă*
SANTA MONTEFIORE • *Primăvară în Toscana*
SARAH JIO • *Toate florile Parisului*
NORA ROBERTS • *Profeția*
SOFIA LUNDBERG • *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
ANA JOHNS • *Femeia cu chimono alb*
PAM JENOFF • *Povestea unui orfan*
KRISTIN HANNAH • *Frontul de acasă*
BETH MORREY • *Dragostea lui Missy*
J.P. MONNINGER • *Șapte scrisori*
KATE CLAYBORN • *Dragostea e scrisă în semne*
IMOGEN KEALEY • *Eliberare*
RACHEL WINTERS • *Caut suflet pereche*
LUCINDA RILEY • *Sora umbră. Povestea lui Star*
MEG WAITE CLAYTON • *Ultimul tren spre Londra*
JANET SKESLIEN CHARLES • *Biblioteca din Paris*
NORA ROBERTS • *Aleasa*
SARAH DESSEN • *O dată pentru totdeauna*
CAROLYN BROWN • *Hanul cu Magnolii*
KRISTIN HANNAH • *Între surori*
ALYSON RICHMAN • *Soția pierdută*
RHYS BOWEN • *Copilul din Toscana*
LUCINDA RILEY • *Îngerul de la Marchmont Hall*
KATE QUINN • *Zbor în trecut*
NICHOLAS SPARKS • *Respirație în doi*
SARAH DESSEN • *Un cântec pentru tine*
KRISTIN HANNAH • *Totul pentru dragoste*
JOJO MOYES • *Muzica nopții*
LUCINDA RILEY • *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
NICHOLAS SPARKS • *Întoarcerea acasă*
LIA LOUIS • *Dragă Emmie Blue*
VICTORIA HISLOP • *Cei ce sunt iubiți*

ELLEN ALPSTEN • *Țarina*
LEILA MEACHAM • *Zborul libelulei*
SANTA MONTEFIORE • *Vremea dragostei și a războiului*
LEILA MEACHAM • *Trandafiri*
JENNY ASHCROFT • *Întâlnire la Bombay*
NICHOLAS SPARKS • *Jurnalul unei iubiri*
SANTA MONTEFIORE • *Casa de la malul mării*
KRISTIN HANNAH • *Cele patru vânturi*
LUCINDA RILEY • *Camera cu fluturi*
MARIANNE CRONIN • *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
NICHOLAS SPARKS • *Dragă John*
TRACY REES • *Misterul fetei de zăpadă*
TRISH DOLLER • *În derivă*
JOJO MOYES • *Dans în arenă*
SANTA MONTEFIORE • *Farul cu secrete*
LUCINDA RILEY • *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
KRISTIN HANNAH • *Un moment magic*
PAM JENOFF • *Soția diplomatului*
EMILY HENRY • *Două cărți și o vacanță*
KRISTIN HARMEL • *Ultima geană de lumină*
EVA CARTER • *Inimă salvată*
LUCINDA RILEY • *Fata de pe stâncă*
MARY ELLEN TAYLOR • *Parfumul dulce al verii*
NICHOLAS SPARKS • *Mesaj de departe*
GILL PAUL • *Jackie și Maria*
MADELINE MARTIN • *Ultima librărie din Londra*
JANE COVERDALE • *Grădina cu iasomie*
MARTHA HALL KELLY • *Florile soarelui*
KRISTIN HANNAH • *Țărmuri îndepărtate*
KRISTIN HARMEL • *Cartea copiilor pierduți*
MARY ELLEN TAYLOR • *Conacul cu amintiri*
RENÉE ROSEN • *Cele două grații*
LUCINDA RILEY • *Sora soare. Povestea Electrei*
LISA SCOTTOLINE • *Dragoste eternă*
KRISTIN HANNAH • *Din nou acasă*
KELLY RIMMER • *Cuvinte nerostite*
ROXANNE VELETZOS • *Vara noastră de demult*
BARBARA DAVIS • *Secrete din trecut*
KRISTIN HANNAH • *Cascada îngerilor*
SANTA MONTEFIORE • *Necunoscuta din Paris*
RENÉE ROSEN • *O vară la New York*
LUCINDA RILEY • *Sora pierdută*
TRACY REES • *Timpul soarelui*
KRISTIN HARMEL • *Pădurea stelelor ce pier*